COLECŢIA RÂSUL LUMII

TIM LOTT

White City Blue

TIM LOTI, scriitor şi jurnalist britanic născut în 1956 în Southall, Middlesex, a studiat ştiinţele politice şi istoria la London School of Economies. În afară de jurnalism, a mai lucrat în sistemul editorial şi pentru televiziune. Cariera sa a demarat în 1996 după publicarea primei cărţi, *The Scent ofDried Roses,* memorii despre depresia şi sinuciderea mamei lui, cu care a obţinut The J. R. Ackerley Prize pentru autobiografie. În 1999 a apărut *White City Blue,* roman emoţionant şi amuzant totodată despre prietenia masculină şi procesul de maturizare văzut prin ochii lui Frankie Blue, agent imobiliar londonez din anii ’90, care i-a adus The Whitbread First Novei Award. Au urmat *Rumours of a Hurricane* (2002), povestea unui cuplu englez de la începutul anilor '80 şi felul în care acceptă valorile thatcheriste, *The Love Secrets of Donjuan* (2003), care explo rează căutarea dragostei şi autocunoaşterea, şi *The Seymour Tapes* (2005), cel mai recent roman al său.

TIM LOTT

White City Blue

Traducere din engleză de RUXANDRA ANA

HUMANITAS
BUCUREŞTI
Coperta
GABI DUMITRU
LOTT, TIM
White City Blue / Tim Lott; trad. Ruxandra Ana. —
TIM LOTT
WHITE CITY BLUE

capitolul 1

jucători, cumpărători de duminică şi Vronky Trec

Singurul lucru previzibil despre întâlnirea cu femeia care mi-a schimbat viaţa era că aveam să o cunosc încercând să-i vând ceva. Aşa îmi cunosc toate femeile. E unul dintre avantajele meseriei.

Să tot fie vreo şase luni de atunci, dar îmi amintesc foarte clar totul. Două dormitoare, cu baia lângă cel mic, centrală de apartament, o terasă micuţă, bucătărie, tot confortul de pe strada King din Hammersmith. Se vindea la supra- preţ, jecmăneală pe faţă. Cu toate astea, n-ar fi stat pe gânduri, dacă n-aş fi oprit-o eu. Ar fi semnat pur şi simplu hârtiile.

Vând ca să trăiesc. Vând case, bijuterii de apartamente, căsuţe fermecătoare, locuinţe mari cât nişte grădini, gata să fie redecorate. Pe scurt, şi ca să spun adevărul, sunt agent imobiliar.

N-a fost cine ştie ce ambiţie a mea să fac asta. Şi n-o spun ca pe o scuză – nu mi-e ruşine cu ce fac. Nu sunt vreun Rupert* înnăscut sau vreo Aman da† răpitoare, cu ochi sclipitori. De fapt, sunt licenţiat în politică şi filozofie la Universitatea de Vest din Middlesex, sau, dacă preferaţi terminologia originală – prietenul meu Nodge *insistă* asupra ei –, Colegiul Tehnic Staines.

V-aţi putea întreba – şi pe bună dreptate – ce face un agent imobiliar la universitate. Nu prea se

---

* Termen argotic britanic pentru ofiţer. *(N.t.)*

† Termen argotic britanic desemnând o persoană cuceritoare, demnă de a fi iubită. (A.t.)

ţin cursuri despre

asta. „Sensul şi semantica înşelătoriilor. Negoţ avansat şi realitate parţială. Modul introductiv.” Nu. Nu poţi *învăţa* ce fac eu. Ţine mai degrabă de natura artei. Ca şi cum ai compune o simfonie sau, oricum, ceva asemănător.

În fine. Nu m-am dedicat niciodată studiului. Cred că, de fapt, nu mi-am luat niciodată angajamente. Fac ce pot ca să mă descurc atâta timp cât mă pot descurca cu ce fac. Presupun că m-am dus la universitate din motivele convenţionale. Voiam să amân munca încă vreo trei ani şi auzisem că varianta asta ar fi întru câtva mai lejeră. Primisem o ofertă pentru un loc şi, cum lucrurile păreau destul de simple (sunt deştept, în mod sigur suficient de deştept cât să ascund faptul că sunt deştept), am presupus că o diplomă se poate obţine uşor cu o tehnică de examen bine pusă la punct. În plus, prietena mea de atunci locuia în apropiere şi urma să fim împreună pentru totdeauna. Şi mai credeam că o diplomă m-ar face să nu mă mai simt un ignorant oarecare din Shepherd’s Bush. Credeam şi că urma să mă ajute să am o slujbă decentă.

Iluziile obişnuite ale copilăriei. M-am despărţit de prietena mea şi am rămas solo pentru turnătoarele şase luni. Nici cu diploma nu era atât de simplu pe cât mă aşteptasem – de câteva ori chiar m-a durut capul de la atâta gândit. Pot să vă spun că gânditul e o afacere tare bizară, cu toţi norişorii ăia invizibili care îţi plutesc pe deasupra capului şi cu toate chestiile alea la care să chibzuieşti.

Mă simţeam în continuare un ignorant oarecare din Shepherd’s Bush, doar că acum eram

unul cu pretenţii. O diplomă de la Staines nu îţi cumpără biletul spre vreo meserie, ba mai mult, te exclude din capul locului de la muncile manuale calificate şi semicalificate. Zidarii, instalatorii, electricienii şi alţi meseriaşi *miros* educaţia, cum ar mirosi aftershave-ul evaporat de mult. Şi o urăsc. (În afara cazului în care e pentru copiii lor, şi atunci este esenţială. Urăsc educaţia când e vorba de adulţi.)

Aşa am petrecut şase luni la universitate, şomer şi din ce în ce mai puţin capabil să mă susţin, material şi psihologic, până când un unchi îndepărtat mi-a spus că un prieten de-al lui căuta pe cineva să-l ajute într-o agenţie imobiliară.

Farley, Ratchett & Gwynne erau o agenţie mică, dar cu ambiţii mari. Erau dispuşi să meargă până-n pânzele albe ca să obţină comisioane, şi tot aşa eram şi eu. Asta se întâmpla spre sfârşitul anilor ’80, când piaţa imobiliară îşi trăia ultimele zile de mişcări iraţionale. Cum nu aveam nimic mai bun de făcut, m-am gândit să încerc. Şi de atunci nu m-am mai uitat înapoi. Nu pot să mă detaşez într-atât încât să privesc înapoi. Aşa m-am obişnuit. Ştiu acum că viaţa e, mai mult sau mai puţin, o chestiune de obişnuinţă. Faci ceva, repeţi figura şi, înainte să-ţi dai seama, asta eşti şi nu te poţi imagina fiind altceva sau altcineva.

Obişnuinţă, alegere sau ceva între astea două, cert e că afacerile cu proprietăţi mi-au prins bine. Chiar dacă traiul pare uneori, recunosc, gol. Nesatisfăcător.

Dintr-o anumită perspectivă, cred că e ceva obscen în asta. Să te strecori în vieţile altora. Să faci paradă cu spaţiul lor interior, personal, de parcă ar fi nişte ceasuri pe un stand de pe strada

Oxford, să le lauzi agresiv pereţii, aerul, decorurile. E ca şi cum ai fi un intrus tot timpul, niciodată la locul tău. Eşti întotdeauna cel nepotrivit, deşi trebuie să pari exact opusul – sigur pe tine, optimist, ferm. Dar se plăteşte bine. M-am descurcat. Cel puţin faţă de Nodge.

Nu că ar fi vreo competiţie la mijloc. Cum ar putea fi, când e vorba doar de obişnuinţă? De obişnuinţă şi de noroc. De viaţa ta. Şi de felul în care se petrec lucrurile.

Şi totuşi, o parte din mine pare să găsească un oarecare sens. Am treizeci de ani şi m-am afirmat pe deplin ca agent imobiliar, vânzător de spaţiu, de vid, de reinventare. Poate că uneori chiar există un tipar ascuns pentru toate lucrurile astea, aşa cum pretinde Veronica. Pentru Nodge, care a ajuns şofer de taxi când, de fapt, tot ce a vrut a fost să călătorească prin lume, şi pentru Tony, care e stilist, deşi preocuparea lui majoră e să se admire în oglindă, şi pentru Colin, care-şi petrece viaţa în faţa calculatorului, interacţionând cu maşinăriile, cu inanimatul.

Eu am vrut altceva: o viaţă strălucită, cu alte deschideri. Probabil că ăsta e, de fapt, motivul ascuns – dacă astfel de lucruri există cu adevărat – pentru care am mers la universitate. De parcă mi-ar păsa câtuşi de puţin de politică sau de filozofie. Nu. Mi-am dorit o altă viaţă, mai amplă, mai strălucitoare. Mai mult ca sigur, din cauza asta am ajuns agent imobiliar – toate ferestrele deschise spre lumile altor oameni, impresia de posibilităţi nelimitate, zi după zi. ToUil e, până la urmă, cercetare – să pot să mă dau drept altcineva pentru ca, la final, să *devin* altcineva. Prin puterea obişnuinţei.

Şi mai e ceva. Dintotdeauna am vrut să fiu plăcut. Presupun că toată lumea vrea asta. Doar că eu sunt gata să o şi recunosc. Pentru mine e mai mult o nevoie decât o dorinţă. Urăsc gândul că ar putea să existe cineva căruia să nu-i placă de mine. Iată de ce m-a atras ideea unei slujbe care să-i facă pe oameni să mă placă, să aibă încredere în mine. Şi nici măcar nu trebuie să faci, mai târziu, vreun efort ca să păstrezi prietenia. Dacă le vinzi apartamentul la un preţ convenabil, sau dacă le găseşti unul bun, te iubesc. Sunt îmbrăţişat, pupat, lăudat, îmi mulţumesc. E senzaţional pentru stima de sine. Şi apoi la revedere, plec mai departe, spre următorul care să-mi pice în mreje.

După o vreme, bineînţeles – anii ’80 fiind totuşi anii ’80 –, am reuşit să câştig suficient pentru o variantă nouă şi împrospătată a mea, a celui din Shepherd’s Bush. Eram caustic şi energic. Dar devenise evident că nu-mi era de-ajuns. Banii erau buni – îmi aduceau costumele, maşinile, tot echipamentul, căsuţele tot mai bine cotate. Dar nu puteam dezlega misterul acelor oameni cu care voiam să semăn, cu codurile lor secrete şi vocile răsfăţate, cu bănuielile lor ascunse şi cunoştinţele despre vinuri şi operă, cu relaţiile lor. îmi era acum clar că, dacă voiam să scap din Shepherd’s Bush, aveam nevoie de mai mult decât de un cont rotunjor în bancă. Până la urmă, acum că anii ’90 veniseră şi aproape trecuseră, şi nici eu nu mai aveam douăzeci de ani, simţeam nevoia cuiva care să-mi arate cum să scap de aici, şi încă repede. Şi de un simbol care să demonstreze că nu eram ceea ce oamenii insistau să creadă despre mine.

Nici nu am bănuit, când am văzut-o pe Veronica pentru prima dată, că avea să fie lozul

meu câştigător. Altfel spus, că aveam să mă îndrăgostesc de ea. La început am crezut că era doar o altă victorie, un alt jucător fraierit.

Stabiliserăm să ne întâlnim direct la apartamentul dintr-o casă mare din West Kensington, cu cheltuieli exorbitante de întreţinere şi cu un proprietar de modă veche şi lacom, pe care îl tot mutam pe agenda întâlnirilor. Eram îmbrăcat de la Prada din cap până-n picioare, de pe unna comisionului de luna trecută, bronzat după două săptămâni la Koh Saniui, iar Beemer-ul mă aştepta afară. Simţeam banii cum ai simţi atingerea unui ulei ciudat şi parfumat. Aveam impresia că puteam obţine orice, cel puţin că orice se putea cumpăra. Asta pentru că banii nu sunt doar hârtii, metal şi plastic şi declaraţii bancare. Sunt, ca orice altceva, un sentiment.

Când am auzit soneria, am invitat-o în apartamentul mic, soios şi exagerat de scump. Nu vedeam numai eu asta. Ştiam că avea să observe şi ea. Până şi David Blunkett‡ ar fi putut să vadă, într-o noapte întunecată. Asta e ideea. Ştii când clientul nu e făcut să-l cumpere pe *acesta.* E şi asta o parte din rafinamentul psihologic al jucătorului, pe care îl capeţi pe parcurs. E vorba de scăderea aşteptărilor. Aşa că atunci când arătam ceva decent numai pe jumătate, sau chiar numai pe sfert, părea o afacere de zile mari. Pe probleme de psihologie a nevoii şi de diminuare a eului, aş fi putut sfătui chiar şi Mossad-ul.

Avea stil, am văzut asta chiar din momentul în care a intrat în cameră. Pantofi Manolo Blahnik, o

---

‡ Membru al Partidului Laburist din Marea Britanie, membru al Parlamentului, David Blunkett s-a născut orb. *(N.t.)*

rochie micuţă, în alb şi negru, à la Brigitte Bardot, presupun că era marca Agnès B, păr scurt de Peter Pan, de un roşu şocant. Cam un metru şaptezeci, cu puţin mai scundă decât mine, nu arăta rău, dar era mai degrabă genul Zoe Bail decât Eva Her- zigova. Avea faţa prelungă, iar oasele parcă încercau să iasă prin pielea moale şi netedă. îmi plăcea în special nasul ei, oarecum cărnos, ca şi cum Dumnezeu, în glumă sau poate de plictiseală, i-ar fi aruncat un bulgăre de aluat în mijlocul feţei în loc să facă unul special pentru ea. Un nas gră- suţ, dar simpatic. Ochii erau uşor inegali – unul mai mare decât celălalt, cu pleoape dintr-acelea leneşe şi grele, care fac aluzie, discret, la un libido puternic. Era şi foarte slabă, cu picioare lungi, superbe. Pieptul plat, dar nu am prejudecăţi de felul acesta. îşi arăta vârsta, însă nu părea mai bătrână. Trecuse bine de douăzeci de ani şi arăta cam de treizeci.

Sofisticată şi stilată, dar fără exagerări – poate cu două trepte mai sus decât mine, dar în nici un caz trei. Trei e prea mult ca să poţi face saltul. Sunt realist când vine vorba de lucruri din astea. La urma urmei, sunt agent imobiliar – înveţi să fii realist. înveţi valoarea lucrurilor şi îi recunoşti pe oamenii cu o părere prea bună despre ei înşişi. Vin în fiecare zi la birou, noi le spunem ţăcăniţi sau dobitoci, şi cer să vadă locuri pe care nu şi le pot permite, salivează pe armături şi corpurile de iluminat care costă mai mult decât toate creditele lor, le sclipesc ochii la gândul că în viitor o să apară, din senin, ceva care să-i facă să se simtă ca într-una dintre reclamele de la televizor pentru *Vogue Decor.* Asta nu e ceva realist. Există

întotdeauna un plafon.

Şi Veronica era chiar acolo: o puteai atinge dacă te ridicai uşor pe vârfuri. Vorbea bine, dar nu impecabil, în nici un caz limpede precum cristalul. E clar că nu poţi sări prea departe peste barierele de clasă. Vezi tineri şi bătrâni împreună, albi şi negri, urâţi şi frumoşi, bogaţi şi săraci. Dar încă nu s-a auzit – în Anglia – să treci peste prăpastia dintre clase. Veronica şi cu mine eram chiar la limită, dar nu treceam dincolo de ea.

Să revin. Era atrăgătoare, nu frumoasă. Părea să fie în perioada de refacere dtipă o relaţie de lungă durată, şi cumva îngrijorată de perspective. M-am uitat la ceasul ei: Raymond Weil, prea nou ca să fie moştenire.

Judecând după apartamentul la care se uita, am bănuit că nu ducea lipsă de bani, deşi nu era putred de bogată. Mi-am dat seama că era şcolită după cartea pe care o avea la ea când a intrat – ceva de Virginia Woolf. Presupun că o citea mai degrabă din datorie decât de plăcere, pentru că avea colţurile îndoite în trei locuri în primele zece pagini, dar asta nu mă deranja. însemna doar că era o femeie care înţelegea că aparenţele contează.

Am făcut ce era de aşteptat – am întrebat-o dacă avea să locuiască împreună cu prietenul ei (nu, tocmai se des- părţiseră), dacă avea să stea singură (da, dar replica a venit fără insinuări, fără urmă de flirt). Mi-a spus că o cheamă Vronky şi am presupus că nu am auzit bine, până când mi-a explicat că e prescurtarea de la Veronica, Veronica Tree.

Suntem înrudiţi de departe cu Beerbohm Tree[§]*, ştii ?* a murmurat ea, rostind ultimele trei cuvinte ironic şi ultrasofis- ticat, de parcă ar fi spus-o în glumă, dar mi-am dat seama că în sinea ei era mândră de asta. Şi chiar dacă nu aveam nici cea mai vagă idee cine erau acei Bare Bumtrees, am fost profund impresionat.

S-a tot învârtit prin apartament, a dat din colţ în colţ, se vedea că nu e mulţumită, iar ăsta era un semn de inteligenţă.

I-am spus ceea ce ştia deja, că nu voia apartamentul acesta, că puteam găsi ceva mult mai bun la acelaşi preţ, că proprietarul era un bătrân al dracului, de să nu-l atingi cu un fir de păr. Şi asta, parte din procesul de învingere a rezistenţei. Fă-i să aibă încredere în tine. Fă-i să te placă. Dacă sunt femei, pe cât posibil, culcă-te cu ele, dar numai *după* ce afacerea e încheiată. Cel puţin aşa încheiu eu afacerile.

Părea recunoscătoare, dar cumva surprinsă, că i-am spus care era situaţia reală. A ridicat chiar din sprâncene, a strâmbat din nasul acela bondoc şi m-a întrebat de ce am fost atât de sincer, la care am răspuns, fireşte, că era prea stilată pentru locul ăla şi că, oricum, îmi plăcea. Mi-am privit apoi pe îndelete Rolexul, să vadă că aveam bani, i-am spus că trebuia să ajung într-un loc şi am întrebat-o dacă puteam să o las undeva.

A spus că da, a aruncat un ochi la Beemer şi ăsta a fost un lucru important. Eram în formă, am făcut-o chiar să râdă o dată sau de două ori

---

§ Herbert Beerbohm Tree, actor englez din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, proprietar al Teatrului Haymarket din 1887. *(N.t.)*

povestindu-i despre Mizerabilul Bob, cel care se ocupa de apartamentul la care, cu atâta şiretenie, o făcusem să renunţe, despre cum obişnuia să provoace defecţiuni pentru ca apoi să le pretindă chiriaşilor să plătească reparaţiile. Nu i-am mai spus, fireşte, că Mizerabilul Bob era unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri şi că, dacă şeful meu ar fi ştiut că îl defăimam, aş fi zburat în secunda următoare.

A ezitat puţin când am oprit s-o las pe strada Kensington, ca şi când ar fi aşteptat încă ceva, dar era prea devreme să mai fac vreo mişcare. I-am spus că o s-o sun dacă apare ceva. Trebuie s-o iei încet, vinzi apartamente, te vinzi pe tine. Mai presus de orice, nu trebuie să-i laşi să vadă că ai nevoie de ei. Cumpărătorii şi vânzătorii deopotrivă înţeleg asta, dar pentru vânzători e o chestie de viaţă şi de moarte.

Mai era ceva, tot un apartament îngrozitor, poate puţin mai bun, în spate la Olympia, şi m-am scuzat şi pentru ăsta, i-am spus că şeful meu insistase. De fapt, nu exista nici cea mai vagă intenţie de a-l vinde. Era doar parte din scenariu. *Rahaturile întâi,* cum ar spune mottoul F, R&G.

Asta se întâmpla joia următoare, la cinci zile după prima întâlnire, suficient cât să-i dau senzaţia că nu o să fie uşor să găsim un apartament, dar nu atât de mult cât să pară că nu mă străduiam. Aveam acum certimdinea că are încredere în mine, ba chiar că mă place. Şi intuiam că îi găsisem şi punctul slab. Lucra la documentare în televiziune, pe punctul de a deveni asistent de producţie, dar voia să fie director. Şi nu avea să fie niciodată. Salariul, destul de bun, un

fond de asigurări pe undeva. O bunică moartă, alta care încă se ţinea. Cinci-zece ani până la maturitate, până la moartea pomenitei bunicuţe. Una peste alta, promiţătoare pentru, să zicem, pentru o noapte fierbinte, cel mult o „relaţie” scurtă, adică una până la cinci partide. (Mai mult de cinci conferă statutul de iubită. Eu încerc, de obicei, să mă opresc la patru.)

Cam aşa ceva. Eram absolut sigur că puteam trece la un alt apartament. Şi iată-ne, aşadar, în cel de la Olympia. Mirosea urât, zugrăveala era ceva de speriat, dar avea ceva în plus, ceva ce îl făcea mai bun decât primul. Nu era la subsol şi, dacă treceai cu vederea mocheta verde mucegăită şi lămpile de la 1970, era plăcut – tavan înalt, ferestre mari. Dar şi ăsta era exagerat de scump; ştiam că nu urma să-l cumpere. Aveam însă altul pregătit pentru ea, în spate la Bush Green. Proprietarul era tot Mizerabilul Bob, printr-una dintre firmele lui fantomă, dar probabil că cel mai bine era să nu spun asta.

Cel din Bush Green era un apartament care se putea vinde fără probleme. Nu un chilipir – nu există aşa ceva decât dacă eşti înăuntrul reţelei, ca mine –, nu un palat, dar vandabil, pe sfert, ba chiar pe jumătate decent. Avea totuşi o ditamai lista de defecte, dar am presupus că Veronica voia să se mişte repede, pe toate planurile, că avea încredere în mine şi era gata să mă creadă pe cuvânt. Tot pălăvrăgind cu ea, mi-am dat seama că într-adevăr îmi plăcea – nu numai cum arăta, dar şi felul în care ştia să păstreze o oarecare distanţă. Era, cum să vă spun, o *distanţă decentă* între ceea ce gândea şi ceea ce spunea, parcă dintr-un fel de

consideraţie. Se vedea siguranţa de sine, şi asta mi se pare teribil de atrăgător din nu ştiu exact ce motiv. Poate pentru că e calitatea care mi-a lipsit dintotdeauna. Pe mine toate întâmplările mă dărâmă, mă obosesc, îmi taie respiraţia.

Oricum, eram hotărât să nu las nimic să intervină în procesul de vânzare. Am tot vorbit de una, de alta, flirtând din când în când, ba am şi râs. Prefer femeile-cumpărători – abordarea lor are mai mult romantism şi asta le transformă într-o pradă mai uşoară, plus că nu fac toate lucrurile alea inutile, nu bat în pereţii de rezistenţă şi nu se uită pe sub covoare ca să studieze podelele.

Mi-am făcut treaba în aşa fel încât să creez senzaţia de grabă, de prioritate, i-am explicat că nu erau foarte multe oferte pe piaţă, că oricum variantele cele mai bune îşi găseau rapid cumpărători. Eram de acord cu orice spunea – eşti întotdeauna de acord cu cumpărătorul, oricât ar fi fost de tâmpit, şi Veronica, era din ce în ce mai evident, nu era chiar deloc tâmpită. Aşa că mi-am făcut numărul.

— Vronky, văd că nu te entuziasmează. Şi, ca să fiu sincer, sunt convins că e loc şi de mai bine. Dar piaţa e foarte dificilă în momentul ăsta. Trebuie să ai răbdare. Adică, vreau să spun că se întâmplă uneori să...

M-am oprit o clipă şi am rămas pe poziţii, de parcă mi-ar fi trecut prin cap vreo idee strălucită.

— Stai un pic. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Stai să mai încerc o chestie. Ar putea fi hazardat, dar presupun că nu strică să încercăm. Stai să sun la birou.

Mi-am scos mobilul, arma secretă, *modjo-ul,* şi am format numărul. Mi-a răspuns robotul de

acasă. *Salut, sunt Frankie. Ştii ce ai de făcut, fă-o şi vezi-ţi de treabă.*

— Giles? Bună, sunt Frankie Blue. Da. Nu, sunt la Olympia, cu domnişoara Tree. Rupert e acolo? Da? OK, aştept.

M-am întors spre Veronica, era foarte implicată în toată povestea. Aşa prinzi oamenii, ştiam că îmi jucasem rolul exemplar. Păream stăpân pe situaţie. Asta m-a făcut să am pe loc o erecţie. Speram să nu se uite spre prohab. Spre deosebire de scula lui Tony, a mea nu e cine ştie ce, aşa că nu cred să fi observat ceva. M-am scuturat uşor, ca să reaşez lucrurile. Pe urmă m-am întors spre ea, i-am zâmbit cât de încurajator am putut şi mi-a zâmbit imediat şi ea. Avea dinţii din faţă un pic strâmbi, i-am scăzut zece sutimi din notă.

— Bună, Rupert. S-a dat căsuţa aia din spate de la Bush Green? Aha... aha. Asta da noroc. La cine e cheia? Perfect. Nu. Fă-le pierdute. Numai ţine-le un pic. Vin chiar acum... stai numai puţin.

M-am întors spre Veronica, acoperind mobilul, în timp ce robotul înregistra în continuare, cuminte, fiecare silabă din tot rahatul pe care-l spuneam.

— Uite cum stă treaba, Vronky. Avem noroc. O proprietate despre care ştim de azi-dimineaţă, parte dintr-o înţelegere multiplă. Farquarsons şi Braxton-Halliday încearcă şi ei s-o vândă, iar proprietarii sunt disperaţi. Cei de la Farquarsons au un cumpărător cu banii jos, au sunat de două ori după chei. Avem totuşi o şansă să ajungem înaintea lor, dar cred că ar trebui să mergem acum.

Veronica a dat din cap, şi-a muşcat buzele, şi-a frământat mâinile.

— Păi... nu pot. într-o jumătate de oră trebuie să mă întorc la muncă.

Am mai aşteptat câteva secunde şi mi-am reluat „conversaţia”.

— Rupert, stai un pic. Nu, te rog. Auzi, vin imediat. Nu-l da sub nici o formă.

I-am arătat telefonul şi din tonul meu reieşea că nu era loc de refuzuri. S-o spun pe-aia dreaptă, i-am *ordonat.* Era al dracului de frumos.

— Sună la birou. Spune-le că te doare capul.

A stat pe gânduri o fracţiune de secundă şi a dat din cap în semn de aprobare. I-am zâmbit larg, strălucitor ca soarele, şi m-am întors la mobil.

— Trecem să luăm cheile în câteva minute. Nu-i scăpa din ochi. Excelent. Mersi, Rupe. Eşti cel mai tare.

Am râs în telefon, un râs murdar, pe care nu-l am când râd spontan. Robotul meu a scos un ţiuit.

— Nuuu, nu e vorba de asta. E o tânără foarte drăguţă. Da, bine, şi asta, dacă vrei neapărat să ştii. Îhî. Ei, uite că am şi eu o inimă, din când în când.

Am închis telefonul şi l-am pus la loc în buzunar, lângă cheile care aveau să deschidă căsuţa de la Bush Green. Mai aveam de înscenat o oprire pe la birou, să-i pun pe Rupert şi pe Giles la curent, poate să-mi iau şi o cafea.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Veronica, nedumerită.

— Ce?

— Ultima parte. „Nu, nu e vorba de asta.“

— Aaa, aia. Eh, Rupert, mă întărâtă.

— Cum adică?

— Mă faci să mă ruşinez.

— N-o să mă supăr, spune-mi.

— Ei, a spus că trebuie să fie ceva mai mult la mijloc dacă fac un asemenea efort.

A roşit şi a clipit lung din genele grele. Excelent. Aşadar, mai avea o urmă de inocenţă, după toate aventurile, după toate certurile, neînţelegerile şi dezamăgirile, batistele udate, după jurnalele secrete şi sporovăielile nocturne cu prietene binevoitoare.

Am plecat împreună spre căsuţa din Shepherd's Bush. M-am oprit la birou, chipurile ca să iau cheile. Am râs în hohote cu Giles când i-am povestit cum decurgeau lucrurile. Dumnezeule, câtă putere şi frumuseţe e până şi în micile şiretlicuri, în micile tertipuri. Am condus spre Shepherd's Bush Green de la biroul din Holland Park Avenue şi parcă voiam un pic mai multă intimitate. Era momentul potrivit să aflu dacă aveam dreptate cu slujba în televiziune, aşa că am pus cărţile pe masă. Ar fi putut la fel de bine să fie în- tr-o companie mică de PR sau manager la vreo editură. Totuşi, mizam pe varianta cu televiziunea, şansele erau cam de trei la una. În zona asta, mulţi sunt din staff-ul BBC-ului.

— Şi cum de cauţi în zona asta? E aproape de muncă, nu?

— Da, e.

— Mă gândeam eu. Nu-mi spune. Faci documentare cu camera ascunsă.

A izbucnit în râs. Un râs stăpânit şi ironic.

— Poftim?

— Hai, spune-mi. Ştiu, ai o cameră ascunsă în broşă. Te documentezi despre agenţii imobiliari.

— Alia, gata, înţeleg. Crezi că lucrez la BBC.

— Da... regizor. Poate editor?

A zâmbit discret şi mi-a spus:

— Mi-e teamă că eşti pe lângă rău de tot. Deşi, într-un fel, lucrez într-o cameră de montaj.

Am ridicat din umeri şi am cotit pe strada unde era apartamentul.

— Gata. Am ajuns... E o zonă excelentă. Şi are şi teren de tenis la capătul străzii. Dar presupun că nu joci?

— Nu chiar.

— Păcat. S-a deschis şi un restaurant japonez chiar după colţ, apropo. Şi uite şi panoul cu firma noastră.

Placa de lemn cu *Farley, Ratchett & Gwynne* se legăna încet în vânt, părând acolo de secole când, în realitate, nu avea mai mult de două luni de când fusese pusă.

— V-aţi mişcat repede.

— Hmmm?

— Dacă abia de dimineaţă s-a pus în vânzare?

— E o chestie de viaţă şi de moarte. Plus că proprietăţile, în special garsonierele şi apartamentele cu două camere, sunt la mare căutare în zona asta, mai ales dacă lucrezi la BBC.

— Tocmai am zis că nu lucrez acolo.

— Da, aşa e. Ai dreptate. Scuze. Aaa... uite. Loc. Stai un pic. Şi, până la urmă, ce faci? Fii atentă. Să vezi cum încape bijuteria asta şi în vid.

Am băgat în marşarier. Eliberare de raţiune, simt spaţiul din spatele meu. *Forţa e cu mine, stăpâne Kenobi****... trebuie să Jiu una cu universul.*

— Sunt medic patolog.

** Obi-Wan „Ben“ Kenobi – personaj din saga ştiinţifico-fantastică *Star* Wats, înfăţişat în trilogia iniţială ca un bătrân pustnic excentric, vrăjitor şi mentor. (/V. *ed.)*

M-am lovit de maşina din spate, cu un clinchet surd de sticlă spartă.

— O, Doamne. Asta n-a sunat prea bine, a spus Veronica foarte dulce.

începeam să intru uşor în panică. Un bătrân mă privea de pe trotuar şi nu suport să văd cum se uită alţii la mine când încerc să parchez. îmi aduce aminte de obiceiul profiler de a-ţi sta în cap la şcoală, îmi taie toată pofta de mâncare. Părea să-i facă plăcere, oricum nu cred să fi avut nimic mai bun de făcut decât să-şi studieze cariile. Am încercat să repet figura. Bătrânul a început să dea din mâini – încerca să mă ghideze. Mi-au mai trebuit vreo patru încercări ca să pun maşina la loc. M-am strecurat afară ca să evaluez pagubele.

—Ai putea fi un pic mai atent, mi-a spus Bunicu', şi m-am forţat să zâmbesc.

Am zâmbetele false pregătite, dar cu bătrânii mi-e mult mai greu, pentru că pur şi simplu nu-i suport. îmi amintesc în permanenţă de moarte. Urăsc să mă gândesc la moarte şi de-asta mi s-a făcut pielea de găină când Veronica mi-a spus cu ce se ocupă. Asta dacă nu cumva îşi bătuse joc de mine. Ieşise din maşină şi îşi rodea buzele îngrijorată.

— E doar semnalizarea. Presupun că ai asigurare.

— Hai să nu ne facem griji pentru asta. Trebuie să te întorci la muncă, nu?

— Clienţii mei nu pleacă nicăieri.

Am râs stingherit şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare: vitralii în stilul anilor '30. Devenisem întru câtva defensiv, într-o oarecare măsură din cauza farului făcut ţăndări, dar şi din cauza mărturisirii pe care mi-o făcuse Veronica. Amâ-

nase momentul, nu-i aşa? Nu, era imposibil. Eu o întrebasem, ea răspunsese. Cât era de simplu să negi accidentalul.

— Nu ţi se pare minunat? Au mai rămas foarte puţine uşi din astea vechi.

— E un coşmar să le cureţi.

— Da, ai perfectă dreptate, Vronky. Oricum, contează ce e pe dinăuntru.

Am deschis uşa. Mirosea urât, de parcă cineva uitase să tragă apa. Un început cum nu se poate mai prost. Am urcat câteva scări piuă la primul etaj. Nu era nici un fel de mobilă în apartament, mocheta fusese scoasă, şi asta dădea senzaţia de spaţiu. Avea îndeajuns de multă lumină şi camerele erau înalte.

— E plăcut că e aşa spaţios.

— Greu de încălzit.

— Ai dreptate. Dar tocmai au instalat noul sistem de încălzire.

Eram uşor derutat, pentru moment nu mai înţelegeam de ce nu reuşisem să îl dăm. Am remarcat imediat o dâră subţire, o zgârietură pe peretele proaspăt vopsit de lângă scările care duceau spre etajul doi. Mă tot întrebasem de ce, dintre toţi pereţii din apartament, ăsta era imaculat. Mi-am amintit apoi că era una dintre şmecheriile Mizerabilului Bob. Apartamentul avea tot felul de denivelări şi ideea era ca tranzacţia să fie cât mai rapidă, fără cercetări atente. Probabil că am rămas pe gânduri un pic cam mult, pentru că Veronica şi-a dat seama imediat la ce mă uitam.

— Asta arată un pic îngrijorător.

— Eu nu mi-aş face probleme. Londra e făcută toată din argilă. Dacă vrei ceva perfect neted, nu eşti în oraşul potrivit.

— Dar...

— Au fost câteva veri secetoase. Dar uite că stă în picioare şi are deja o sută de ani.

Vrăjeala obişnuită. Nu trebuia să mai insistăm asupra subiectului. I-am propus să urcăm.

— Sus ai un duş foarte drăguţ şi o cămăruţă care poate fi transformată în birou, dacă obişnuieşti să-ţi aduci mult de lucru acasă...

Am clipit. Pierdeam teren, ceva îmi scăpa. Mai mult decât atât, rochia Veronicăi i se ridica pe coapse când urca, şi avea, într-adevăr, nişte picioare superbe.

— îmi pare rău. Evident că n-o să...

— Nu-i nimic. Aduc multă hârţogăraie acasă. Dar nimic din, ştii tu... tăiere. Asta numai la spital.

A zâmbit cu subînţeles. M-am prins că-i plăcea să mă vadă stingherit. Stătea lângă fereastră, uitându-se la terasa de mai jos. Ultimul etaj avea tavanul mai scund, dar tot dădea senzaţia de bine. Brusc, am simţit că-i plăcea. Simţeam că putea să cadă în plasă, trebuia doar să vreau. Totuşi, ceva mă reţinea.

— De fapt... ce le faci?

S-a mişcat de lângă fereastră, îndreptându-se spre mine. S-a uitat fix în ochii mei, mi-a reţinut privirea, iar eu m-am întors. Era ceva în privirea aia, înspăimântător şi în acelaşi timp atrăgător. Cred că se poate să fi fost – ştiu că pare aiurea – să fi fost *sinceritate.* Orice ar fi fost, m-a speriat.

— Disec oameni. Mă uit înăuntrul lor. Să văd ce e stricat, mi-a spus, parcă provocându-mă.

Şi de fapt chiar asta făcea, mă provoca, pentru că în secunda imediat următoare şi-a schimbat tonul într-unul profesionist, plimbându-şi degetul pe marginea ferestrei.

— îmi place. Cred că feng shui-ul e pozitiv. Crezi în feng shui?

Asta e nebunia cu femeile, mai ales dacă sunt singure. Pretind că simt tot felul de vibraţii din partea locului, şi asta e câteodată frustrant, mai ales când tot restul pare să meargă bine. Pe de altă parte, superstiţiile astea sunt bine-venite, ca acum, de exemplu. S-a uitat iar spre mine, iar de data asta am privit-o şi eu fix.

— Bineînţeles, am răspuns.

— Şi ce crezi?

I-am răspuns imediat.

— Cred că sunt ocazii pe care nu trebuie să le ratezi. Ce ai de pierdut? Mai nimic. E o afacere foarte bună. Dar trebuie să te mişti repede.

— Nu, despre feng shui.

— Aaa, feng shui...

Pronunţasem corect. M-am schimonosit în cel mai autentic stil Jackie Chan kung-fù.

— Feng shui-ul e bun. După cum probabil ştii, orice casă are nouă zone, fiecare legată de un alt aspect al vieţii. E multă energie pozitivă aici. Mai ales în privinţa relaţiilor.

Am spus asta ca pe o aluzie foarte subtilă.

— Ai' trebui să ştiu mult mai multe despre tine ca să-mi dau seama dacă ăsta e locul potrivit pentru tine. Data naşterii, detalii din viaţa ta, energii şi tot aşa. Dar, în mare, locul ăsta nu e rău deloc. Ce nu-mi place e că holul duce de la intrare până în spate. Şi nici toaleta îndreptată spre uşa din faţă nu e un lucru bun. Se pierd multe energii. Dar, în rest, eu zic că e foarte bun. Nimic ce să nu poată fi remediat cu cîteva oglinzi şi cu nişte plante aşezate strategic. Sau elemente de apă, bineînţeles.

După cum vedeţi, nu merg nicăieri cu temele nefăcute. Experienţa imaginaţiei fascinante a femeilor e adeseori mai valoroasă ca orice.

— Bineînţeles, mi-a răspuns.

Era clar că o impresionasem. Dar nu era fraieră, pentru că m-a întrebat imediat:

— Ce-ai zice de o cercetare mai atentă?

— Nici o problemă, dar nu uita că mai există un potenţial cumpărător, cu banii jos, şi nu mai pot pretinde că am pierdut cheile. Oricum, mulţi nici nu se mai obosesc cu asta în ziua de azi.

M-a privit îndelung, apoi s-a uitat în altă parte, ca şi cum ar fi întrebat altceva şi-i răspunsesem deja. Am simţit o oarecare dezamăgire. S-a întors iar spre mine, de parcă ar fi vrut să se asigure că răspunsul era cel corect.

— Deci tu crezi că ar trebui să-l iau?

Nu ştiu cum s-a aprins scânteia. Exact atunci am observat că i se dusese un fir la ciorap, pe pulpă, şi asta a născut în mine şi simpatie, dar şi nişte instincte animalice nebănuite. Abia m-am abţinut s-o sărut atunci, pe loc, dar, mai mult de atât, voiam s-o protejez. Şi asta era ridicol. Nu era genul care să aibă nevoie să fie protejată, poate doar ferită de mine şi de cei ca mine, care oricum sunt cu miile.

Am ştiut atunci ce urma să se întâmple. M-au trădat şi corpul, şi limba, şi aerul pe care îl respiram. Totuşi, am făcut o pauză foarte lungă înainte să-i spun *nu ştiu.*

Sinceritatea îmi e la fel de la îndemână ca şi minciuna – sunt doar maniere diferite de a te exprima, numai că de data asta am simţit că în mine se dădea o luptă sinceră. M-a luat ameţeala. Am aşteptat un pic, să văd dacă nu mă încerca vreo urmă de virtute, dar ştiam din experienţă că

asta nu se întâmpla decât în cărţile vechi, la Dickens şi la alţi fandosiţi dintr-ăia cu perciuni.

— Nu cred.

Ochii Veronicăi s-au rotunjit un pic a mirare, dar, în rest, n-a părut deloc surprinsă. Stătea în faţa mea şi nu-şi mişca decât mâna pe toarta genţii. Simţeam că se uita la mine, dar eu mă uitam prin ea, dincolo de fereastră. Să fiu sincer, mi-era ruşine că spusesem adevărul. Ştiam din experienţele timpurii cât de dăunător şi nerentabil putea să fie. O minciună bine construită, născută dintr-o imaginaţie debordantă, îţi oferea mult mai multe satisfacţii. Adevărul era tare monoton.

— De ce nu?

Simţeam că mă topesc, mi-am concentrat privirea pe faţa ei. Eram ridicol şi slab. De parcă s-ar fi deschis ceva în mine şi nu aveam cum să ies de acolo. Şi cum nu mai era cale de întoarcere, am decis să continui.

— în primul rând, pentru că proprietarul e Mizerabilul Bob. Şi mai sunt şi altele. Ştii crăpăturile alea mici din pereţi? Ei bine, pe dedesubt au fraţi mai mari, şi surori, şi unchi, şi veri...

Am făcut o pauză, de dragul de a mă auzi vorbind. începea să-mi placă efectul.

— Şi nu e numai asta. Tipul de alături are un ditamai sistemul audio, ocupă două dormitoare. Imaginează-ţi cum vibrează pereţii. Acum e în vacanţă, iar tipul e simpatic, n-am ce zice, dar e un pic încăpăţânat. Un pic... cum să spun? Psihopat. A, şi mai e şi un început de mucegai într-unul din-tre colţurile de sub acoperiş. Mizerabilul Bob o să-l lase acolo, să se coacă, şi o să te pună la plată. Aşa că eu cred că nu e cea mai înţeleaptă decizie,

ţinând cont de resursele tale, de standarde şi de alte cerinţe din astea.

A urmat încă o pauză lungă. Veronica şi-a trecut mâna prin părul prea scurt ca să se joace cu şuviţele. Era extraordinar de slabă, dar asta n-o făcea mai puţin atrăgătoare. îmi plac femeile slabe. N-am nimic cu grăsuţele, Doamne fereşte! Tony le adoră. Dar după mine, cu cât sunt mai mici, mai slabe, cu atât sunt mai diferite de mine, şi îmi place diferenţa asta.

Am încercat să-mi dau seama dacă era vopsită. Nu se vedeau rădăcinile, dar asta nu demonstra nimic. Apoi, fără măcar să schiţeze un zâmbet, dar cu o licărire sub pleoapele alea grele şi foarte sexy, m-a întrebat:

— Totuşi, feng shui-ul e bun, nu?

Am clătinat din cap.

— E varză şi ăla.

A izbucnit în râs, cu un sunet înalt şi piţigăiat, complet diferit de râsul gutural de mai devreme. Faţa ei întinsă s-a întins şi mai tare, i se mişca nasul şi pielea i se înroşise, devenind aproape la fel de roşie ca părul. Nasul ăla mă dădea gata. M-am trezit râzând şi eu, la început din complezenţă, apoi în hohote. Un duet care s-a încheiat într-o linişte deplină, de puteam auzi zgomotul metroului care trecea prin Shepherd’s Bush. Era şi asta o treabă, totuşi...

— N-ai vrea să iei cina cu mine? m-a întrebat, din senin.

— Unde? i-am răspuns, luat pe nepregătite.

— Unde? Habar n-am. Poate la restaurantul japonez.

Am clătinat iar din cap.

— Nu e nici un restaurant japonez?

A râs şi m-a luat prin surprindere a doua oară. Râzând, am condus-o la serviciu. în vinerea aia am ieşit prima dată împreună.

Asta se întâmpla acum şase luni şi două săptămâni, şi nu aveam nici cea mai vagă idee ce urma. Reuşesc de multe ori să le îmbrobodesc pe femei când încerc să le vând apartamente, poate pentru că ceva din strălucirea din jur se reflectă asupra mea, sau pentru că am o oarecare putere – e ca şi cum aş fi chiar eu proprietarul. Simţeam totuşi că ea era specială. Şi nu era doar ea, ci şi momentul. Oricine are un ritm, un timp propriu, care trebuie să se sincronizeze cu al tău. Era femeia potrivită la momentul potrivit. Aveam impresia destul de vagă, deşi nu recunoşteam asta, că începeam să mă plictisesc de Colin, de Nodge şi de Tony, de fotbal şi de tot felul de restaurante cu specific etnic, de halbele de bere şi de jocuri, şi mai ales de cum ajunsesem să credem că astea erau cele mai bune lucruri de pe lume şi că orice altceva nu reprezenta decât un compromis jalnic. Eram plictisit chiar şi de *mine.*

Nu că n-ar fi fost mişto pe vremuri, şi câteodată mai era şi acum. Dar totul părea o istorie care nu reuşea să-şi găsească locul în trecut, înţepenită în prezent, epuizantă. Până la urmă, asta erau întâlnirile mele cu Colin, Tony şi Nodge – istorie. Nu mai rămăsese aproape nimic din spontaneitatea, ironia şi subtilităţile de la început, din toate fleacurile pe care le faci râzând în hohote cu prietenii tăi, din cruzimea şi splendoarea dintr-o joacă de copii. Nici vorbă de aşa ceva, doar trecut recent şi distant. Ce-ai mai

făcut? Pe unde-ai mai fost? Ce-ai mai văzut? Cum era X când te-ai întâlnit cu ea?
Cum a fost meciul? Mai ţii minte când...? Era deja prea mult. Prea mult.

La urma urmei, aveam treizeci de ani – şi începeam să simt cum se duce dracului tot, cum îmi pute totul. Veronica părea persoana potrivită să aducă un aer proaspăt, să-mi reînnoiască viaţa, să o schimbe nu neapărat în ceva mai bun, dar în ceva diferit. Un „ceva** cu alte metode de tortură, cu alte surse de nervi, de plictiseală şi de ironii.

Am hotărât imediat ce aveam de făcut – cum să rezolv situaţia, ca să zic aşa – şi, spre amuzamentul meu, care avea să fie consecinţa directă a unei tranzacţii imobiliare. O casă la jumătatea diurnului dintre Shepherd's Bush şi Hammer- smith. Trecuse cam o lună de când o cunoscusem pe Veronica şi vreo trei săptămâni de când „ieşeam împreună**. E posibil – Vronky n-ar avea nici un dubiu în privinţa asta – să fi fost vorba de sincronizare. Trebuie să recunosc că era ciudat. Dar aşa sunt coincidenţele de cele mai multe ori.

Casa se afla undeva în capătul străduţelor de lângă Brook Green. Era destul de cochetă şi nu mult mai scumpă decât restul de prin zonă. De data asta, potenţialii cumpărători veniseră la birou. Erau bătrâni, şaizeci de ani şi mai bine. Un bărbat şi o femeie, amândoi ridaţi rău de tot. Au condus tot diurnul în spatele Beemer-ului, o rablă, o glumă de maşină, cred că era un Morris Minor. Mai aiuncam câte o privire în oglindă, râdeau în hohote, zâmbeau la tot pasul. Asta mi s-a părut destul de ciudat, mai toţi bătrânii pe care îi ştiu nu fac altceva decât să tot bombăne şi să se răţoiască

unul la altul, sau stau cuminţi într-o linişte indiferentă.

Când am ajuns, Morris-ul a oprit încet chiar în spatele meu. Bătrânul a coborât, a ocolit maşina şi i-a deschis uşa doamnei, aşteptând politicos într-o parte până a ieşit. Mi s-a păiut foarte drăguţ, mai ales că în ziua de azi nu prea mai vezi aşa ceva. în felul ăsta, pot fi şi bătrâneii simpatici.

I-am condus înăuntru şi le-am ţinut discursul – multă lumină, magazine în apropiere, spaţiu mult, posibilităţi de decorare, bla bla bla. Nu prea îmi dădeau atenţie, se plimbau încet prin toată casa, unul lângă altul, vorbind în şoaptă, aşa, ca pentru ei. N-aveau figuri memorabile, dar păreau să fie în formă, şi, oricum, le lipsea patosul acuzator pe care îl au în cele mai multe cazuri ăştia cu un picior în groapă. Cealaltă chestie ciudată era că se atingeau mult – se ţineau de mână, stăteau foarte apropiaţi, genul de comportament pe care-l vezi la adolescenţi, dar niciodată la babalâci.

Mi-am aruncat un ochi pe însemnări. Harry Butson şi Maud Louise Coldstream. Ceva până-n 300 000. Şi atunci, care era treaba cu Morris-ul? Erau ţăcăniţi? Moroni? Erau măcar căsătoriţi? Pe undeva, aveam certitudinea că erau serioşi. Chiar dacă hainele de pe ei erau vechi şi uzate, păreau genul demn şi cu suficienţi bani pentru un trai decent. Şi câteva dintre bijuteriile bătrânei Maud, deşi deloc excentrice, miroseau a verzişori. N-aş putea să spun cu precizie de ce. Când eşti agent imobiliar, îţi dai seama de lucrurile astea pur şi simplu.

Mă rog, la un moment dat m-am dus sus, la toaletă, şi am lipsit destul de mult. Când m-am întors, aproape că nu-mi venea să cred ce văd, m-

am frecat la ochi ca să mă conving că e adevărat.

Erau în dormitorul mare – bine proporţional, 5 metri pe 4, mochetă nouă şi dulapuri în perete – şi, fiţi atenţi, erau întinşi pe pat şi se sărutau, ceea ce e în sine deranjant, dar de data asta era prea de tot – *cu limba.* E respingător, ştiu, şi totuşi emoţionant, într-un fel. Chestiile astea bătrâne, urâte, scoase din uz, comportându-se ca... oamenii obişnuiţi.

Bătrânul, care era subţire şi bine-crescut, dar nu genul plin de ifose, m-a văzut intrând, mi-a zâmbit calm, fără să dea vreun semn că s-ar fi ruşinat. Femeia – jur că mergea pe 70, dacă mă gândesc bine – s-a ridicat şi a început să sară pe pat.

— Cred că face faţă, ce zici, Harry? a întrebat, şi mi-a făcut cu ochiul.

— Maud e greu de satisfăcut, a spus Harry, iar femeia a chicotit şi s-a lăsat pe spate înapoi pe saltea.

Am simţit că roşesc, şi probabil că Maud a observat, pentru că mi-a spus pe un ton cald:

— Nu-l lua în seamă, tinere. Aşa glumeşte el. Oricum, şi dacă ar fi adevărat, nu mai e în stare de mare lucru, bietul de el. Câteodată mă gândesc că aş face bine să-mi caut distracţia în altă parte.

Mi-a aruncat o privire de-o obrăznicie care m-a făcut să roşesc şi mai tare. De data asta, Harry a izbucnit în râs.

S-au urnit de pe pat şi Maud s-a dezechilibrat, mai să cadă. Harry s-a întins imediat după ea şi a prins-o ferm de braţ, ajutând-o să-şi revină. îngrijorarea care se citea pe chipul lui în locul bucuriei de mai devreme era... emoţionantă, cred.

S-au mai învârtit prin casă şi au făcut o ofertă,

dar mi-au spus că nu se puteau muta în următoarele trei luni pentru că plecau într-o călătorie în Orientul îndepărtat. Am presupus că era o glumă, dar s-a dovedit că vorbeau cât se poate de serios. Harry, care tocmai împlinise 65 de ani, primise o grămadă de bani, şi aveau de gând să îi cheltuiască pe „plăcerile Orientului", după cum mi-a mărturisit Maud, făcân- du-mi cu ochiul.

Privindu-i, m-am binedispus chiar mai mult decât de obicei. Când mă gândesc la oamenii bătrâni, mă gândesc la ai mei, la ai lui Tony sau Nodge sau Colin. Toţi indiferenti la cei de lângă ei, ba chiar răutăcioşi adesea. Apoi mi-a trecut prin minte că poate e una dintre poveştile de dragoste din *Lumea femeilor* sau cum s-o fi numit drăcia aia pe care o tot cumpăra maică-mea. Poate se cunoscuseră la clubul pensionarilor săptămâna trecută, şi asta era prima lor aventură în treizeci de ani.

Se îndreptau spre maşină, când m-am hotărât că *trebuie* să îi întreb. Am dat mâna cu Harry, o strângere energică şi sigură, exact aşa cum mă învăţase Unchiul Billy:

— Sper să nu vă deranjeze întrebarea mea, dar... sunteţi de mult împreună?

Harry mi-a zâmbit.

— Nu, nu chiar.

Am dat din cap aprobator, *ştiam eu.*

Maud l-a atins uşor pe umăr.

— Depinde dacă treizeci şi cinci de ani înseamnă mult. Pentru noi, nu, aşa-i, Harry?

— E al dracului de mult, a răspuns râzând.

Apoi s-a întâmplat ceva extraordinar. S-a întors spre mine şi m-a cuprins pe după umeri. De parcă mă ştia de o viaţă. Şi, în mod inexplicabil, nu m-a

deranjat, nu m-a pus într-o situaţie penibilă. Era… era exact aşa cum aş fi vrut să fie dacă tata ar fi făcut asta pe când trăia. Dar n-o făcuse niciodată. Mi-a spus răspicat, dar cu o voce joasă:

— Un bărbat, fiule, trebuie să găsească femeia potrivită. E tot ce are viaţa mai bun de oferit. Nu sta să aştepţi ca fraierul, fă ce ai de făcut.

Mi-a strâns umărul şi s-a dovedit surprinzător de puternic.

— Există cineva special pentru tine?

— Păi… probabil. Există cineva la care mă gândesc.

— E o poveste serioasă?

— Presupun că ar putea fi.

M-a mirat să mă aud spunând asta.

— Atunci nu mai sta pe gânduri. Asta e începutul şi sfârşitul.

Şi au plecat, în maşina aia ca o broască. Totuşi, din nu ştiu ce motiv, cuvintele lui mi-au rămas în cap, mă urmăreau până şi în somn. Mă gândeam cât de bine trebuie să fie să te găseşti în locul bătrânilor Harry şi Maud, pentru o sută de ani şi chiar mai mult.

capitolul 2
prietenii lui Frank Păcăliciul

Q

C/ncă o seară de marţi, ca toate celelalte, pe Goldhawk Road. Sunt deja la a cincea sticlă de Staropramen, dar mintea mi-e încă perfect limpede, deşi încerc să mă ameţesc bine de tot. Şi nu pentru că vreau. Ci pentru că *trebuie sà* fiu beat. M-am hotărât să le spun astă-seară că-i părăsesc, că s-a terminat, că nu mai merge, că s-au dus pe apa sâmbetei.

Sunt cu Tony Diamant, cu Nodge şi cu Colin la Bush Ranger, ne uităm la meciul cu Rangers. Noi şi încă o sută de bărbaţi. Toţi au feţele pârlite de soare, guşă, mustăţi mari şi sacouri de nailon. Jeanşi prespălaţi, adidaşi Reebok albi, cercei de aur, imitaţii luate din piaţă de la Bush. Sunt îmbrăcaţi lejer, sport, doar pantofii sunt ultimul răcnet, noutăţile de la Nike împotriva ultimei serii Reebok. Miroase peste tot a Fosters Ice şi a aftershave Lynx. îmi place. Miroase ca acasă.

Dintre noi patru, îmi place să cred că doar Colin e o figură tipică pentru locul ăsta. Şi nu e vorba doar de haine – pantalonii largi, tricoul oficial Rangers/Wasps, iritaţia ca de adolescent din jurul gurii, petele de bere de pe hanorac –, ci şi de expresia de pe faţa lui. E complet absorbit, uluit, le ţine pumnii. Pentru cineva care a trecut de treizeci de ani, e mult prea implicat.

Mai mult ca oricare dintre noi, Colin trăieşte pentru momentele astea, în mijlocul mulţimii, în faţa unui ecran dreptunghiular pe care se vede cum se hotărăsc destinele. Faţa îi străluceşte de

încordare. Pentru un moment, nu pare să aibă mai mult de cinci ani, când Kevin Galien loveşte mingea şi
o trimite cum nu se poate mai prost, la vreo patru metri depărtare de stâlpul din stânga. Faţa lui mică se schimonoseşte a trădare şi a supărare, de parcă cine ştie ce nedreptate i s-ar fi făcut.

încă mai are postere cu QPR[††] în cameră, pe toţi pereţii, nu ratează nici o ocazie de a merge la meciuri, exact aşa cum făcea la 15 ani. Deşi e, în general, cel mai retras şi mai tăcut dintre noi, în momentele astea emoţiile îi scapă complet de sub control. Uneori plânge, deşi are grijă să se ascundă înainte. Spre deosebire de noi, Colin nu a reuşit niciodată să manifeste indiferenţă faţă de viaţa emoţională.

Chiar şi acum dă din cap dezaprobator. Câteodată mă gândesc că, într-un fel, Colin e cu un pas în spate – încă locuieşte cu maică-sa, n-are niciodată prietene. îşi investeşte toată afectivitatea în lumea la care a ales să se limiteze – filmele horror, calculatorul, prietenii, fotbalul. Pentru o clipă, am senzaţia că o să plângă chiar acum, dar, spre uşurarea mea, se întoarce spre punga de chips-uri şi începe să ronţăie. Walkers Double Crunch Chilii.

Jocul nu mă prinde de nici o culoare. Nu pot să mă fac că îmi pasă. M-am gândit toată ziua la Veronica. De fapt, m-am gândit la *mine* toată ziua şi m-am tot întrebat ce efect o să aibă vestea mea asupra *lor.* Am senzaţia că sunt într-un gol de aer, că privesc toată scena dintr-un balon de săpun, îi văd în prim-plan profilul lui Tony, ridicându-şi

†† Iniţialele echipei Queens Park Rangers. *(N.t.)*

ochii spre ecran.

Tony—Anthony Diamonte, cunoscut şi ca Tony Diamant sau, simplu, TD – râde zgomotos. E cel mai zgomotos dintre noi, şi de data asta volumul a crescut de parcă ar încerca să-i acopere pe toţi ceilalţi. Tony vrea să fie întotdeauna câştigătorul, chiar şi atunci când nu se joacă nici un joc. E pe jumătate ridicat de pe scaun, făcând semne spre Gallen, care s-a prăbuşit în genunchi, acoperindu-şi ochii cu palmele. în lumina reflectoarelor, Galien are patru umbre. Râsul lui Tony e unul răutăcios, fără vreo urmă de umor.

Gulerul alb ca smântână al puloverului Jil Sander a căpătat, în lumina reflectată de ecran, culoarea fisticului. Sunt convins că moare de cald în lucrul ăla, dar e imperturbabil şi căldura nu pare să-l deranjeze în vreun fel. Tony miroase a bani de la o poştă, chiar şi prin fumul din cameră. Haina Mullberry Black Gavalry Twill aruncată pe umeri, pantofii Patrick Cox, ceasul Oris Big Crown Commander. I se citesc banii pe faţa măslinie, în părul negru şi moale, în dinţii strălucitori etalaţi de zâmbetul perfect. N-ai zice că e doar un frizer – pardon, *hairstylist*— din Shepherd ’s Bush. Aduce mai degrabă a matador sau a figurant excentric în vreun film de artă italian.

Femeile îl iubesc pe Tony. Nu le pasă că e un mare fals – totul e fals, de la bronz până la stil şi la zâmbet. Arată bine, presupun. Trebuie să recunosc asta. Oricât de mult îi mint pe alţii – şi o fac, nu încape discuţie –, încerc să fiu sincer cu mine. E greu, deşi habar n-am de ce.

Tony pare genul sofisticat, deşi e tot un derbedeu, ca noi toţi, de altfel. Chiar mai mult, dacă mă gândesc bine, pentru că nici eu, nici

Nodge şi nici Colin nu suntem derbedei. Majoritatea fanilor de la fotbal nu mai seamănă de ani de zile cu nişte brute primitive. Acum citesc Irvine Welsh şi ascultă Clasic FM şi aleargă la muncă. Nimic nu mai e cum trebuie. Eu cu diploma mea, Tony cu costumele lui de mii de lire, Nodge cu cărţile lui imposibil de citit. Un şofer de taxi cu nasul în cărţile lui Rohinton Mistry‡‡, aşa, de amorul artei. Totul c hibrid, atomizat.

Tony, cu toţi banii lui, e – n-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, mi-e prieten şi-l iubesc – e...

Cuvântul care îmi vine în minte e *crud.*

Dar nu asta e. Nu crud. Asta ar presupune că-i place să-i răneascâ pe ceilalţi, şi Tony nu e aşa. Pur şi simplu nu-l *deranjează* să-i răneascâ pe ceilalţi, dacă-i stau în drum. Nici măcar nu e ceva personal. Pur şi simplu are altele mai bune de făcut decât să tot fie atent la cei din jurul lui. Cred că e ceva foarte neenglezesc, dar Tony nici măcar nu e englez. E sicilian, sau cel puţin ai lui sunt. Dar nu-i place să vorbească despre asta. Are o amuletă la gât, cu o mână şi două coarne, să-l ferească de spiritele rele. Totul din aur masiv.

Una peste alta, dacă ajungi să-l cunoşti, îţi dai seama că nu e un tip rău, că e foarte OK, de fapt. Trebuie să fie, altfel n-ar fi prieten cu mine.

Mi-e chiar cel mai bun prieten, e o figură. Tony face lucrurile să se *întâmple.* Şi mi-a fost tot timpul alături. Nu de aşa mult timp cum a fost Colin, dar la fel de mult ca Nodge. Cred că sunt deja cincisprezece ani.

Mă întorc spre Nodge. încep să simt efectul alcoolului, mă simt tras afară din mulţime în loc să

---

‡‡ Scriitor canadian de origine indiană, n. 1952. *(N.t.)*

fiu în mijlocul ei. Nodge şi-a ţuguiat buzele, de parcă s-ar strâmba a acreală, dar în rest nu s-a mişcat deloc. Are economia asta în mişcări. Nu face nici un pas dacă nu trebuie. Ca prins în rădăcini. De parcă ar avea un drept înnăscut asupra spaţiului pe ca- re-l ocupă, şi nimeni nu poate obiecta nimic.

Faţa lui îmi dă aceeaşi impresie. Grăsuţă, ca un aluat, uşor convexă, de parcă l-ar fi pocnit careva şi s-ar fi adunat toată spre centru, lăsând o margine mare şi netedă. Un perimetru roz, protector, între păr şi bărbie. O faţă imobilă, încă-păţânată, greu de pus în mişcare. Tăiată aproape de jumătate de sprâncenele à la Liam Gallagher[§§], o linie groasă şi continuă deasupra ochilor, ca o omidă leneşă.

Expresia de pe faţa lui e cea familiară – de judecare şi de condamnare. Iţi dă impresia că nu o să-l ierte *niciodată pe* Gallen pentru greşeala asta, de parcă i-ar fi dat desttde şanse în trecut. Nodge ia fotbalul foarte personal, îi dă o dimensiune aproape morală. Ca şi cum Gallen n-a făcut numai o greşeală, ci ceva *rău.* Oricum, Nodge pretinde că nu-i dă cine ştie ce importanţă, că e prea mare ca să mai facă chestii din astea. Nu ia lucrurile la fel de în serios cum le ia Colin, dar îi pasă, nu e nici un dubiu în privinţa asta.

Se apleacă şi-şi ridică pantalonii de pânză neagră, de la Next, e un tic nervos pe care l-a avut toată viaţa, de la obiceiul maică-sii de a-i lua pantaloni prea lungi. Nodge poartă numai negru sau gri, sau, la ocaziile speciale, maro-ciocolatiu. Ii place să creadă că e cu picioarele pe pământ. Cu Nodge, totul e Timberland, Gap Essentials, Stone

---

§§ Solistul formaţiei britanice Oasis. *(N.t.)*

Island şi CAT.

Murmură două cuvinte, cu o voce joasă, la fiecare ară- tându-l cu degetul pe Gallen cel prăbuşit pe ecranul imens.

Nu. Acceptabil.

Asta e bine. Ar putea fi mottoul lui Nodge. Ar trebui să şi-l scrijelească deasupra uşii.

Mai sunt două minute de joc şi Rangers sunt conduşi cu l-0. Presupun că e important să câştigăm, sau măcar să egalăm, dar brusc îmi trece prin cap un gând cel puţin straniu şi într-un fel deranjant: *de ce?* Am avut tot felul de gânduri ciudate în ultima vreme – poate că e începutul unei crize a vârstei mijlocii, deşi la treizeci de ani sunt cam tânăr pentru asta. E ca şi cum viaţa mea nu s-ar mai potrivi nicicum.

Cu *ce* să se potrivească? S-ar părea că băutura mă afectează mai mult decât credeam.

Oricum, vreau să spun că nici unul din echipă nu e din Shepherd's Bush, terenul e acolo, e adevărat, dar jucătorii sunt mercenari, soldaţi ai sorţii. Şi atunci de ce suntem atât de legaţi de fraierii ăştia 11 din faţa noastră? Mă gândesc la mine gândind lucruri interzise, şi mă gândesc şi la... de fapt, *n-are* nici o importanţă. Puţin îmi pasă.

Mă întorc să mă uit la meci. Nigel Quashie a lovit mingea, aruncând-o foarte sus, parcă încărcată cu speranţă. Gallen o prinde în mănuşă şi, bâjbâind, o trimite înapoi spre Quashie, care o prinde cu interiorul piciorului şi o azvârle iar în aer. Arbitrul se uită la cronometru. Gallen face un pas în faţă, plutind parcă spre minge. într-o singură mişcare, se aruncă
în sus, se dă peste cap, atinge mingea şi, cu o

mişcare perfectă şi sigură, o trimite în colţ de la o distanţă de vreo nouă metri.

Bush Ranger izbucneşte. Nodge m-a luat în braţe, Tony mă pupă, Colin dansează extaziat. Toate feţele din bar s-au luminat şi, în fracţiunea aia de secundă, în momentul ăla copleşitor, ne iubim cu o intensitate arzătoare. Sunt ocazii din astea minunate când nu există nimic mai bun decât să fii cu prietenii tăi. Berea se varsă pe podele, răsturnată de emoţie. Pe ecran se întâmplă cam acelaşi lucru, cinci jucători în tricouri albastru cu alb se strâng în braţe şi se sărută într-o bucurie absolută.

Dintr-o parte a ecranului, se aude un sunet slab, fluierul de final. Suntem pe punctul de a celebra momentul, când un freamăt străbate tot barul. Fusese fluierat sfârşitul şi jocul totuşi continuă. Gallen, furios, îşi ridică braţele spre cer. Se dovedeşte că fluierul fusese de fapt pentru offside, şi o umbră de deznădejde străbate încăperea. Toată bucuria victoriei s-a risipit în stradă. Reluarea arată că Gallen era cu vreo 4 metri în afara terenului.

Jocul continuă. Zece secunde mai târziu, chiar se termină. Suntem toţi în picioare, separaţi ca de o barieră de norii de fum. Colin e înmărmurit, nu scoate o vorbă. Tony ocheşte ecranul cu o alună, o aşază între degetul mare şi arătător şi îi dă drumul, aluna se izbeşte de ecran şi cade pe mocheta de culoarea ovăzului. Nodge nu l-a iertat pe Gallen şi striveşte nervos cutia de bere. Tot bombăne ceva, în doi peri.

Fără speranţă. Gallen. Fără speranţă.

Sunt hotărât să le spun totul astă-seară. Trebuie doar să găsesc momentul potrivit.

Imaginea de pe ecran se micşorează şi dispare. În cameră, tăcere de mormânt.

— Aceeaşi veche poveste. Pur şi simplu nu sunt în stare să ducă ceva la bun sfârşit.

— Apărarea e praf. Steve Morrow, ce idiot. Trebuiau încă vreo doi-trei în atac. Dar bâjbâim, orbecăim. Rateu după rateu.

— Ar trebui să-l vindem pe Gallen, ca pe un cartof copt.

— Să-l curăţăm, viei să spui.

— Ce?

— Cartofii copţi îi cureţi.

— Du-te dracului.

— Oricum, cine l-ar cumpăra pe Gallen?

Şi tot aşa încă vreo câteva minute, până când Tony îşi lasă berea jos, sugerând că toată povestea e pecetiuită.

— Vrea cineva curry?

— Nu ştiu.

— Mi-e un pic…

— Parcă aş vrea altceva. S-a redeschis Grădina Veselă?

— Nu ştiu. Nu.

— E restaurantul ăsta nou…

— Ala indian?

— Da. Dumnezeul Lucrurilor Mărunte.

— Nu aşa se numeşte.

— Ba da. E un fel de bar indian, au tot felul de chestii.

— Patetic.

— Parc-aş vrea mâncare chinezească.

— Numai hai să plecăm de-aici, le spun eu.

Mi-a ajuns dezamăgirea asta în masă. Cât pot să mai tot piardă Rangers? Merg tot mai jos, dintr-o divizie în alta. Tony şi cu mine ne îndreptăm spre ieşire, Colin şi Nodge ne urmează. La început,

Nodge ezită, nu-i prea convine ideea, dar se hotărăşte că nu merită să-şi bată cpaul.

— Luăm taxiul, Nodge? îl întreabă Tony. Nu e foarte departe.

Nodge dă din cap că nu. Zice că a băut prea mult, dar, de fapt, ăsta e micul lui protest. I s-a pus pata. Vrea mâncare chinezească, aşa că n-o să ne plimbe cu taxiul lui parcat în faţă la Bush Ranger, negru şi strălucitor în lumina felinarelor. Nodge are grijă ca maşina, ultimul model Metrocab, să fie tot timpul curată şi îngrijită.

Doi tineri negri se sprijină de ea. Sunt îmbrăcaţi în hanorace şi au privirile aspre. Pe capota maşinii lui Nodge, o halbă plină cu bere. Nodge se îndreaptă spre ei, dar Tony i-o ia înainte. Ia halba şi o varsă în stradă şi apoi, cu un zâmbet ironic, i-o întinde unuia dintre tineri, care se uită la el şi se întoarce spre celălalt. După un minut în care par să se consulte, pleacă în linişte şi trec repede pe lângă noi. Unul din ei a aruncat o hârtie pe care m-am aplecat să o ridic.

Tony s-a întors spre noi râzând zgomotos şi a plecat mai departe pe Goldhawk Road. Eu mai am bucata de hârtie în mână şi mă uit înspre maşină. Au apărut doi suporteri Rangers, mari şi tatuaţi, care se uită şocaţi la locul unde fusese halba. Nodge îi vede şi pleacă repede, îl ajunge din urmă pe Tony, mormăind ceva printre dinţi. Colin şi cu mine îi urmăm în grabă.

— Nici măcar nu era nenorocita lui de băutură.

Nici un răspuns din partea lui Tony.

— Mă rog, nu e mare pagubă, oricum. ,

Vocea lui Nodge creşte cu vreo doi decibeli.

— E o chestie al dracului de copilărească.

Tony tot nu spune nimic, dar încetineşte, cât

să-l ajungă Nodge din urmă.

— Puteai pur şi simplu să le spui să se dea mai încolo.

Tony aproape că se opreşte, şi pentru o clipă îmi lasă impresia că o să-şi ceară scuze. Ar fi o noutate absolută, nu numai pentru TD, ci pentru noi toţi. Noi nu ne cerem scuze niciodată, cel puţin nu unii de la alţii. Nu mă întrebaţi de ce. E un fel de tradiţie a noastră.

— Mai termină, Nodge, ce mama naibii? Oricum nu păreau buni de nimic. Ce să-ţi spun! Hai să mâncăm şi să terminăm odată. Localul ăsta nou cică e foarte mişto, spune Tony.

Nici măcar nu se opreşte din mers, îşi vede de drum. O spune pe un ton căutat să nu fie provocator, ci neutru, fără ca vreun cuvânt să sune măcar un pic înţepător. E felul nostru de a ne cere scuze. Nodge pare să stea să se gândească un pic, şi asta e tot. îşi muşcă buza. E maestru la asta. Ca un căţel care îşi tot roade osul. E drept, nimeni nu l-a văzut vreodată pe Nodge pierzându-şi cumpătul. Pentru el, stăpânirea de sine e vitală, e un semn de maturitate.

Colin pare agitat. Nu-i plac certurile de nici un fel, şi e greu să fii în acelaşi timp de acord cu doi ţipi care se ceartă. Eu sunt încă în balonul meu de săpun, mă uit cum trecem de Bush. Pub-urile irlandeze, Wexford vs. Tipperary. Asta n-ar trebui ratat. Fab Fish Bar, reclama la Piaţa Shepherd’s Bush, un panou amplasat pe o arcadă, cu banane, ardei iuţi, ananas, un ceainic şi nişte pisici. Rugineşte pe la colţuri, ca oile de metal care decorează staţia de metrou de la Bush Green. Literele PSB, reliefate, în semicerc.

Mi-aduc aminte de bucata de hârtie aruncată de tipul negru şi mă uit să văd ce scrie pe ea. E un fluturaş prost făcut, cu titlul „încotro ne îndreptăm?”. Am mai văzut chestii din astea, am găsit unele băgate sub uşă. Manifeste ale Martorilor lui Iehova. E tipic pentru Tony, atunci. Când mulţimea se împrăştie, cei prinşi sunt adesea nevinovaţi.

Mergem repede pe Goldhawk Road, aşteptând ca timpul să risipească tensiunea. Eu încerc să nu mă gândesc la Veronica. Ne oprim la trecerea de pietoni. Pe un gard e lipit un poster: „Spânzuraţi Violatorii şi Pedofilii.” Lângă el, ‚A treia cale. I de la Isus. C de la Cristos. Respect pentru răutate, nu pentru rău. Nu Diavolului”.

Colin s-a oprit la Universal Jeans şi se zgâieşte în oglindă. Calvin Klein, Boss, YSL, Moschino, DKNY, Armani. După etichete, ai zice că eşti în vreo zonă selectă, dar hainele sunt oribile. Mai ales o pereche de blugi, de un mare rahat – prespălaţi, largi, urâţi ca naiba.

— Mari, spune Colin privind fix.

Colin. Habar n-are. Tony abia dacă se uită. Merge alături de Nodge.

Mergem repede, toţi patru, aliniaţi, trecem de magazine, de măcelării, de pizzerii. Lin magazin e plin cu postere cu Mecca şi pe un afiş imens scrie „Bun venit în Lumea Minunată a Islamului”.

— Allah Akbar! zbiară Tony.

— Omorâţi-l pe Rushdie, câinele ticălos şi trădător, intervine Nodge încercând să pară arab, dar semănând mai degrabă cu Peter Sellers*** în

*** Actor de comedie englez, 1925-1980. (AU.)

momentele proaste.

Colin rămâne pasiv, dar într-un târziu exclamă:

— Dă-l dracului pe Papă!

Colin habar n-are cine e Rushdie. Tony ştie, dar îl urăşte din tot sufletul. Lui Tony îi place Andy McNab, sau, când vrea să fie intelectual, orice de James Ellroy, cu cât mai dement, cu atât mai bine. *Dalia neagră*e preferata lui. Eu ştiu cine e Rushdie, ba chiar am şi început să citesc una din cărţile lui, dar am lăsat-o baltă la pagina 12. O mare tâmpenie. Nodge susţine că a citit *Versetele satanice* şi, pe deasupra, că i-au şi plăcut. Ii vin tot felul de idei creţe cum stă de unul singur în maşina aia. Nodge ar vr ea, mai mult decât orice, să fie deştept, dar nu e. Eu *sunt,* dar mă str ăduiesc cât pot să nu las asta să se vadă. în Shepherd's Bush, e cumva ruşinos.

Am trecut de un restaurant polonez, de o autoservire cu specific libanez, de un chioşc unde vindeau kebab turcesc, de un restaurant caraibian, de tot felul de pizzerii. în stânga noastră, – căsuţele aristocrate ale vestului londonez.

Un depozit de vinuri, aproape un simbol heraldic în economia unei aşezări. Coşuri cu flori atârnă de lampadare. În zona asta, restaurantele sunt mai dichisite – Brackenbury, Anglesea, unele pentru vegetarieni. Undeva, în dreapta, proprietatea White City, unde Colin încă mai locuieşte cu mai- că-sa. Ceva mai încolo, spre margine, într-o zonă cu terase din cărămidă roşie, casa mea, un locşor cochet obţinut prin bunăvoinţa firmei Farley, Ratchett & Gwynne.

Tony şi Nodge, mai în faţă, se opresc în faţa a ceea ce pare să fie un restaurant nou-nouţ.

Minimalist, cubist, cu geamuri fumurii şi cu pereţi de beton. înăuntru, plin pe trei sferturi de cercetători de pe la BBC.

— Asta e, ne anunţă Tony.

— Arată ca un buncăr, replică Nodge.

— Hai să vedem cum e, le spun eu.

Colin dă din cap. Face asta aproape din reflex. Spune mereu da. Să fie de acord e unul din mijloacele de expresie care-i sunt foarte la îndemână. Mai presus de vorbitul pro- priu-zis.

Intrăm şi suntem conduşi spre o masă de lângă fereastră. Am fluturaşi în stomac. Primim meniurile, care nu seamănă deloc cu cele obişnuite, din vinilin roşu, cu Murgh Aloo şi Bhindi Bhaji la preţuri exorbitante, arată ca nişte papirusuri cu scris fin ca din cupru.

Ne scoatem hainele, le punem pe spătarele scaunelor şi începem să studiem oferta. Nodge bolboroseşte ceva. Aşa e de obicei – Nodge se plânge, Tony provoacă, Colin aprobă. Asta e tiparul clasic. Eu le fac pe toate pe rând. Dacă e să am o specialitate a mea, bănuiesc că e minţitul. Sunt destul de bun la asta.

Nodge pare enervat. îmi dau seama după cum îşi ţugu- iază buzele când se uită peste meniu. Se albeşte când vede lista de preţuri. Taximetriştii nu câştigă atât de bine pe cât v-aţi imagina, şi e greu de crezut că Nodge, cu farmecul lui deloc convingător, ca să nu spun inexistent, face cine ştie ce din bacşişuri.

— Ce vorbe goale, exclamă suficient de tare ca să-l audă şi chelnerul îmbrăcat în negru din cap până-n picioare care tocmai trece pe lângă noi.

Mă uit pe meniu şi înţeleg ce vrea să spună. *Homar mângâiat de un sos uşor, pe pat de linte.*

Tony stă vizavi de mine, faţa îi străluceşte. Adoră locul ăsta.

— Aş vrea *Kebab Reshmi,* spune Tony.

Nodge citeşte din meniu, cu o voce macabră, cât se poate de sec.

— Ca şi mătasea de la care îi vine numele, acest kebab din bucăţele de pui vă mângâie voluptuos palatul.

După o pauză, care-şi face efectul, repetă:

— Ce vorbe goale.

Tony nu-l bagă în seamă. Stă drept, din respect pentru locul ăsta atât de formal. Aşa cum Nodge vrea să fie deştept, Tony vrea să fie acceptat şi în pas cu moda. Cred că toţi vrem, într-un fel, să ne adaptăm, să ne găsim locul. Poate că tocmai din cauza asta mi-e frică să le spun de Veronica. Pentru că locul meu e lângă *ei,* ei mă ţin în picioare, sunt istoria mea.

Cu alte cuvinte, nici vorbă să scap de ei. Nu că aş vrea asta. Cel puţin, nu partea din mine care *gândeşte.* Dar mai am şi alte părţi, care nu au nevoie de cuvinte.

Aproape că s-a întâmplat asta săptămâna trecută. Mai că i-am omorât pe toţi, i-am înjunghiat. Şi nu glumesc. Din cauza Veronicăi, ea m-a împins la asta. Sau cel puţin m-a făcut să vreau s-o fac.

capitolul 3
intangibilii albaştri

întâmplat joia trecută, spre seară. Eram în apartamentul meu din White City, de la periferie. E o zonă cosmopolită – unul sau doi împătimiţi ai jocurilor de noroc, unul sau doi fumători înrăiţi, câţiva beţivi amărâţi, jelitori după război, rămăşiţe din anii ’50 şi ’60, dar în marea majoritate cupluri tinere, cu Volvo, Beemer şi Peugeot 205. Mi-ar plăcea să nu fim amestecaţi. M-aş simţi mai sigur în legătură cu locul meu pe lumea asta.

Veronica a venit acasă, mă rog, viitoarea ei casă, după o zi lungă de ciopârţit mortăciuni. Câteodată am impresia că simt în jurul ei miros de moarte. în mod bizar, e erotic. Mă face să mă străduiesc mai mult în pat, să neg singurul lucru pe care nu-l poţi vinde, pentru care nu te pod târgui. Fără oferte, totul se rezumă la preţul pe care-l plăteşti.

Dar nu ajunsesem încă aşa departe. Abia testam apele. Atunci când ai o prietenă, asta e calitatea nepreţuită a începutului – nu trebuie să vorbeşti, nu trebuie să faci impresie, nici măcar să faci ceva în mod deosebit. Pur şi simplu împărţi acelaşi spaţiu. Cu prietenii nu poţi face asta, nu merge doar între bărbaţi. Trebuie să faci ceva care să fie interesant sau măcar distractiv. Prea multă linişte te irită, îţi dă mâncărimi. în relaţii, liniştea e permisă. Şi noi asta făceam. Păstram liniştea. îmi plăcea.

Până nu demult, mă vedeam cu Veronica doar în week- end-uri – vinerea, sâmbăta şi duminica seara – şi în timpul săptămânii încă o dată; raportul libertate/implicare era de 3/4. Cred că e

rezonabil. Aproape de raportul normal

când ai o prietenă (de obicei 4/3), dar departe de o relaţie serioasă (0/7). Pe măsură ce te apropii de căsnicie, raportul se schimbă dramatic. Acum e aici aproape în fiecare noapte, şi raportul se schimbă înspre 2/5 sau chiar 1/6. Presupun că nu mă deranjează. Procesele astea sunt oricum greu de oprit. Sunt organice, inevitabile. Nimeni nu ia hotărâri, nimeni nu vrea cu adevărat să se întâmple aşa. Dar se întâmplă oricum. Eu ies cu băieţii de câteva ori pe săptămână, ea cu prietenele ei, dar facem ce facem şi, fără să existe vreun aranjament prestabilit, tot aici ajungem amândoi.

Şi aşa începi să simţi că libertatea e ameninţată, spaţiul unuia e absorbit de celălalt. N-are nici o legătură cu calculele matematice. Simpla prezenţă a Veronicăi, deşi încă nu e permanentă, schimbă tot ce simt, şi nu în felul ăla plăcut, iubitor şi pufos. Parcă şi respir altfel, mai repede, mai mult, de parcă mi s-ar lua oxigenul. E şi asta o parte din transformare, cu care presupun că te obişnuieşti în cèle din urmă.

Am cumpărat casa asta în ’91, când piaţa imobiliară nu o ducea chiar bine. Am aşteptat multă vreme momentul, am aşteptat ca preţurile să scadă şi să scadă şi să scadă, până nu mai aveau cum să scadă, până au ajuns atât de jos încât să o ia de la capăt. Am luat-o pentru 120 000 şi imediat preţurile au început să crească. Acum valorează de două ori mai mult. Când mă simt singur, sau supărat, sau atunci când stau în cadă, gândul ăsta mă pune pe picioare. Iau cifrele şi le tot învârt în cap, invizibile, în aerul de deasupra mea, şi le văd mişcându-se şi schimbându-şi forma până ia naştere un nou număr: 250. Pe care apoi îl

pun în cuvinte: un sfert de milion. Cuvântul milion îmi dă frisoane, tremur, îmi vine cheful dejoacă. Mmmilion. Mmmmmmilion. Mmmmmm.

încă trei din sferturile alea şi aş fi milionar. Atunci aş şti că sunt fericiti. Că am câştigat.

Numai să nu fi făcut Tony două milioane între timp.

Nu e cine ştie ce, nici ca structură şi nici ca decor. înainte să dărâm nişte pereţi, avea pur şi simplu două camere la parter şi două la etaj, cu bucătărie şi cu baie în spate, cu nişte uşi care duceau spre o peluză mică. Acum, jos e o singura cameră, cu scări pe peretele de la răsărit, urcând la primul şi singurul etaj. Aie suficientă lumină naturală şi e destul de spaţioasă, cu ramele ferestrelor din lemn masiv, şi structura de rezistenţă e bună. Nu am complicat inutil decorul – podele simple, pereţi albi, câteva afişe, în stilul ăsta. Veronica spune că e anonim, sec, dar ştiu din experienţă că e o mare greşeală să-ţi faci personalitatea simţită în apartament, pentru că sunt şanse mari ca potenţialilor cumpărători să nu le placă prea tare de tine. Aşa că mai bine îmi iau măsuri de siguranţă. Nu vreau să risc nimic care ar putea atrage vreun refuz. Oricum, nu mai fac mulţi purici pe-aici. Căsătoria e ocazia ideală să faci schimbul.

În toată casa, e un singur perete care chiar spune ceva despre mine, dar poate fi dat imediat deoparte, şters, mutat. E un colaj imens – şi când spun asta, imaginaţi-vă că e imens, de 1,5 x 1,5 – din fotografii. I-am făcut şi ramă la comandă, şi am lipit meticulos tot felul de poze pe care le-am găsit în albumele vechi, prin sertare şi prin cutii uitate în poduri. Pe 2,25 m^2sunt sute de fotografii, unele

alb-negru, majoritatea color. Am muncit frenetic la el, într-o noapte, după ce a murit tata. Asta se întâmpla anul trecut. Era felul meu de a mă asigura că nu pierd controlul, că nu mă las dus de val.

Am surprins-o pe Veronica de câteva ori uitându-se îndelung la panou. Face asta de multe ori, chiar dacă habar nu are cine sunt oamenii din fotografiile alea. Dar e adevărat că marea asta de feţe şi de trupuri, de milisecunde puse la păstrare, are ceva obsesiv, hipnotic. De fiecare dată când mă uit la panou, văd ceva nou, vreun prieten vechi pe care credeam că l-am uitat, o amintire pe care o credeam pierdută. La asta se reduce totul: trăieşti ca să uiţi, ca să uiţi şi să-ţi aduci aminte. Colajul ăsta avea puterea să scoată la suprafaţă invizibilul, bucăţile lipsă şi cele fragmentate pentru tot-deauna. Fragmente peste fragmente, care formau până la urmă un tot. Şi fiecare bucăţică era o parte din mine.

Desculţ, m-am dus tiptil până aproape de ea. Nu ştiam dacă-şi dăduse seama că eram acolo, atât de absorbită părea. Cred că în orice nouă relaţie încerci să-i furi celuilalt trecutul, să pui stăpânire pe el. Asta se întâmplă şi când te uiţi la pozele vechi. Dar nu le dai niciodată de capăt, aici nu există un capăt. Foşti prieteni şi prietene, afişaţi cu mândrie sau cu o oarecare jenă. Anecdote din vacanţele ieftine în vile de lângă Mediterana. Greşeli pe care le recunoşti şi de care râzi. E ca într-un joc, are ceva din aerul de cabaret, dar e crucial.

Mi-am lăsat privirea să alunece la întâmplare. Ochii mi s-au oprit pe o poză mică, dreptunghiulară, cu colţurile rotunjite. Parcă s-a

cutremurat ceva în mine. Era Joe, tatăl meu, cu o mână pe după umerii mei, pe canapeaua din casa noastră de pe Rockley Road, la vest de unde e acum centrul comercial. Dacă priveşti poza cu atenţie, îţi dai seama că mâna lui nici măcar nu mă atinge. Ca un adolescent la prima întâlnire, îşi întinsese mâna în spatele meu – aveam pe atunci şapte sau opt ani şi purtam unul din tricourile Rangers din care nu ieşeam la vârsta aia –, dar nu mă atingea. Aşa pare, dar vă spun sigur că e o iluzie.

îmi aduc foarte bine aminte momentul de pe canapea. Mama era în faţa noastră, spunându-ne să stăm mai apro- piaţi, şi tata se enerva tot mai tare şi mai vizibil. Se vede chiar şi în poză cum i se şterge zâmbetul. Simţeam cum dinspre el vin valuri de ruşine şi de pudoare, şi m-am înroşit. Semnul din naştere pe care îl am pe faţă se albise, era palid. M-am făcut tot mai mic. Se vede şi asta: sunt cumva aplecat înăuntru, cu braţele aproape de corp, cu pieptul înţepenit şi cu gâtul încordat. Mâna n-a ajuns până pe umăr. Asta e, pe scurt, povestea mea cu tata. Mâna n-a ajuns până pe umăr.

Nu că Joe era un om rău, nici vorbă. îmi dau seama de asta mai ales acum, după moartea lui. Aş putea spune că mi-a fost simpatic dintotdeauna. Dar timiditatea lui era bolnăvicioasă, chiar patologică. Detesta, ura să fie atins, de mine, de mama sau de oricine altcineva, şi nu pentru că era un om rece, cred, mai degrabă pentru că i se părea jenant. Cineva, cândva, îl făcuse să creadă că atingerile sunt o dovadă că eşti bleg, sau ceva de genul ăsta. Probabil bunicul, bătrânul Mickey

Blue. E şi el aici, trei fotografii mai la stânga, cu lopata în mână, are faţa aproape împietrită, e serios în alb şi negru. Ei vedeau lucrurile cu totul altfel. Credeau că dragostea se reduce la a face ce ţi se spune.

— Cine e?

Veronica îmi arăta o poză în partea de sus a colajului, în nord-est, spre margine. M-am străduit să îmi dau seama, dintre pozele suprapuse, pe care mi-o arăta.

— Aia cu mine îmbrăcat în tutu?

— Chiar eşti tu ăla?

— Sunt adorabil, nu?

— Te duceai la vreun bal mascat?

— Nu, la un interviu de angajare.

— De ce ai merge la interviu îmbrăcat în tutu?

Uneori, când glumesc, Veronica se prinde greu. Probabil am să mă obişnuiesc şi cu asta.

— Nu. Era pentru un bal mascat.

— Oricum, nu despre asta vorbeam. Despre cea de lângă.

— A, da... e...

Pentru o fracţiune de secundă, m-am străduit să-mi amintesc cum îl cheamă. Dinţi ca de iepure, păr roşiatic, foarte înalt, nordic din născare, Newcastle. Am fost cei mai buni prieteni vreo trei ani. Făceam totul împreună. Brusc, mi-am adus aminte.

— E Martin Buckle.

— Nu l-am cunoscut, aşa-i?

— Nu. Nu ne mai vedem.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Ne-am distanţat.

Totul e distanţare. Istoria, prietenii, chiar

existenţa zilnică. Te opreşti numai când ajungi pe masa Veronicăi. Dar atunci eşti deja în cădere liberă. Corecţie. Eşti deja căzut. Vronky mi-a arătat altă poză la întâmplare.

— Şi în astea?

— În stânga, un alt Martin. Martin Keeble. Şi asta e prietena lui, Sally. Şi lângă mine e... stai un pic... Niven cumva. .. Niven, Niven Bender. Am fost colegi de facultate. Nişte oameni tare buni. Adorabili.

— Cu ei te mai vezi?

Am dat din cap că nu. Martin murise într-un accident de schi nautic, dar asta la ceva ani după ce nu ne mai vedeam oricum. Se despărţise de Sally. Cine ştie pe unde era şi ea? Niven Bender lucra undeva prin Wales şi îmi trimisese o felicitare de Crăciun anul trecut.

Am cercetat panoul, căutând alţi prieteni vechi. Terry şi Cal – plecaţi în America. Andrew Barraclough – n-am mai vorbit de când l-am bătut la poker şi a pierdut prea mult, deşi am încercat să-i dau banii înapoi. Kathy Shout, una dintre cele mai bune prietene ale mele. S-a măritat cu un tip care nu mă suferea, şi sentimentul era reciproc. Şi aşa s-a terminat povestea mea cu Katli. Paul Baker, cu coama lui blondă şi cu pieptul ţanţoş. S-a mutat în Scoţia cu serviciul. Mai dă câte un telefon. Are trei copii.

M-am uitat şi iar m-am uitat. Zeci, sute de feţe mă fixau, feţe cu care, pe vremuri, am râs, am împărtăşit secrete, am băut, am jucat jocuri stupide, oameni pe care, în felul meu, i-am iubit. Cei mai mulţi dintre ei au dispărut. Căsătoriţi, cu ipoteci în Weston-super-Mare. Muncesc pentru

companii de software din străinătate. Nu pot sau nu vor să vorbească. S-au dus departe, unii s-au dus de tot. Prieteni buni pe care nu i-am văzut de ani de zile, nu numai din cauza distanţei, ci şi pentru că aşa e în firea lucrurilor.

Prietenii au felul lor de a aluneca, de a se desprinde de tine. Uneori e de-a dreptul dramatic. De exemplu, găsesc printre poze unul dependent de droguri, un alcoolic cu acte în regulă, doi internaţi pentru depresie, unul în pragul schizofreniei. între cei care rămân, sunt oameni cu care am fost la şcoală, cu alţii am fost la facultate, pe unii i-am cunoscut la muncă, prieteni ai prietenilor. Pe majoritatea dintre ei, îmi dau seama, poate chiar pe jumătate dintre ei, nici măcar... nu...

Nu e vorba că nu-i *plac,* dar sunt unde sunt pentru că ăsta le-a fost locul dintotdeauna. Cum spuneam, ţine de obişnuinţă. Sunt istorie acumulată. într-un fel sau altul, te ţin în picioare, nu te lasă să uiţi cine eşti, insistă să rămâi cine eşti. Şi asta poate să fie enervant. Prietenii vechi sunt uneori ca pădurile pietrificate, ca ramurile uscate. Trebuie să lupţi ca să-ţi găseşti drumul printre ele, şi asta nu ca să ajungi undeva, numai ca să rămâi în prezent, să nu te laşi târât înapoi în trecut.

Veronica se uită acum la alt colţ al panoului, o mare parte din bucata de sud-est. Asta era o regiune distinctă... aceleaşi feţe, iar şi iar. Eu, Colin, Nodge şi Tony. La Oktoberfest, în München, când Tony a făcut pipi pe parbrizul unei dube în timp ce ştergătoarele erau pornite. Ibiza, în '93 sau în ’94? Una peste alta, a fost nebunie. Eu,

Tony şi Nodge făcând pariuri la fotbal, acasă la Colin. Noi patru sărind deodată într-o piscină perfect albastră, nu mai ştiu unde era, să fi fost pe 14 august?

Studiind panoul şi răscolind amintiri, mi-am dat seama că noi chiar suntem ultimii patru. Toţi ceilalţi s-au retras într-un microunivers, undeva unde prietenii sunt excluşi sau nu mai contează. Cu ei mă mai văd seara la cină sau la un pahar de ceva, sau ies cu ei şi cu prietenele lor sau cu nevestele lor, mă duc să le văd copiii sau mergem la un film împreună. Dar Nodge, Tony, Colin şi cu mine încă ieşim toţi patru, bem, agăţăm, facem ce fac bărbaţii de obicei, stoarcem tot ce e mai bun – unii de la alţii, de la femei, din tot, în general.

E minunat. Sau, cel puţin, a fost. Mă gândesc că, de când cu Veronica, li se pare că totul s-a terminat. Dar nu trebuie să fie aşa. Nu-ţi laşi baltă prietenii, chiar dacă eşti la un pas de însurătoare. Eu, unul, nu am de gând să fac asta, şi Vero- nica va trebui să înţeleagă. E o chestie tipic feminină, am fost convins de asta tot timpul, o şmecherie de-a lor, tendinţa de a investi prea mult într-o relaţie până exclud orice altceva. Dumnezeule, urăsc cuvântul ăsta. *Relaţie.* Mă face să mă gândesc la o barcă plină cu rude. Oricum, poate de-asta Nodge, Tony şi Colin nu o plac pe Vronky. Mult temuta implicare. Sau cel puţin aşa cred eu, că nu o plac. Când am ieşit prima dată cu toţii – acum vreo câteva săptămâni –, atmosfera era cam aşa cum îmi imaginez că trebuie să fie în camera de ciopârţit a Veronicăi. îngheţată. Nici-o mişcare. Am renunţat după nouăzeci de minute şi am plecat cu o jumătate de oră înainte să se închidă pubul.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile – cum o fi *făcând* asta? –, mi-a spus, fără să se întoarcă spre mine: *Presupun că sunt prietenii tăi cei mai buni.*

— Cine? am întrebat eu, deşi ştiam foarte bine la ce se referă.

Mi-a arătat o fotografie cu noi patru, de prin 1984. Tony era foarte gotic pe vremea aia, cu părul purpuriu, cu pantalonii sfâşiaţi şi bocanci înalţi din piele, marca Doc Martens, şi nici eu nu eram mai prejos, deşi eram blond-decolorat, aveam părul scurt şi purtam jeanşi dungaţi. M-am uitat la Nodge: faţa îi era cu totul alta, nu căptuşită cu grăsime ca acum, nu începuse să chelească, părea că fotografiasem o persoană complet străină, pe care aproape o uitasem. Faţa lui avea pe atunci o sensibilitate, o eleganţă chiar, în locul zidului impenetrabil de acum. Nu m-am gândit niciodată că Nodge ar putea arăta bine, sau fericit. Şi purta culori deschise – un tricou galben-canar şi pantaloni verzi. A trecut atâta vreme de când nu l-am mai văzut pe Nodge purtând altceva decât negru, gri sau maro, încât am uitat că altădată era chiar romantic când venea vorba de haine. Numai Colin arăta cam ca acum – prost îmbrăcat, cu faţa plină de coşuri, dezastrul şi simulacrul se citeau pe faţa lui încă de atunci. Cele mai ieftine, cele mai proaste haine. Mă trece un junghi de durere. Săracul Col. Pe el îl ştiu de cel mai mult timp. De când eram copii şi jucam fotbal împreună. *Pe atunci îl iubeam,* mi-am spus în sinea mea, şi m-am ruşinat că am gândit asta.

— Colin, Tony şi Nodge.

— Da, ei sunt.

— Câţi prieteni ai, de toţi?

Am clipit. Greu de spus. M-am uitat fix la panou, şi panoul la mine. Feţe ale prietenilor, ale celor care îmi fuseseră *cândva* prieteni. E al dracului de greu să spun.

— Habar nu am. Ştiu că am sigur câţiva. Mai mulţi decât ai de obicei la treizeci de ani, cred. Media ar fi... care? Zece buni de tot. încă vreo zece mai îndepărtaţi. Tot cam atâţia – cunoştinţe întâmplătoare. Câţiva din şcoală, încă vreo câţiva din facultate, câţiva de pe la muncă, poate chiar vreo fostă printre ei. Unul sau doi împrumutaţi sau furaţi de la alţi prieteni. Unul sau doi foşti colegi de apartament. Oricum, nu atât de mulţi pe cât aveam, asta e sigur.

Oare de ce mi se părea că aveau să se mai trieze? Pentru că aşa se întâmplă de obicei când te însori. încă o mână de amici vechi la coşul de gunoi al istoriei. Am continuat, mi-era deja greu să mă opresc.

— Nu prea ştiu, ce e un prieten? E pur şi simplu cineva pe care îl placi? Poate să fie cineva pe care nu l-ai văzut de zece ani şi pe care n-ai nici cea mai mică intenţie să-l revezi? Prietenii expiră? Care e diferenţa între un prieten şi o cunoştinţă? E foarte greu de spus.

— Şi de ce nu încerci?

— Aie vreo importanţă?

— Avem o listă de invitaţi de făcut pentru nuntă.

La dracu, da.

— Cum îţi spuneam, am închiriat sala, dar se pare că nu încap mai mult de şaizeci de persoane. Şi asta nu înseamnă mulţi, mai ales după ce scazi familiile.

Şi-a schimbat biaise tonul. Veronica a devenit, din relaxată şi visătoare, eficientă şi activă. E ciudat, de când am hotărât să ne căsătorim, eficienţa şi implicarea au fost mult mai evidente. Ştiu că aşa e ea de fel. Are mare succes – e unul din cei mai tineri patologi din ţară. Dar am crezut că intră şi iese din starea asta după necesităţi, ca să pună o pâine pe masă. O poză, o afectare necesară. Şi brusc, aveam acum senzaţia că se ocupă de mine cum te-ai ocupa de o situaţie. Eram o împrejurare, iar ea trebuia să deţină controlul, să fie deasupra, ca să zic aşa.

Totuşi, să te căsătoreşti e o afacere stresantă. Dacă aveam de gând să fim împreună toată viaţa, trebuia să ştim să lăsăm de la noi. Asta spune toată lumea, nu?

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să te hotărăşti cine-ţi sunt prietenii adevăraţi. Pentru că nu va fi loc decât de vreo douăzeci la nuntă, dacă vine fiecare cu cineva. Cei mai mulţi – în afară de ăia care nu sunt complet rataţi – au deja prieteni sau prietene, nu?

— Asta e o aluzie la Tony, Nodge şi Colin?

— E o glumă, Frankie. Ca atunci când te-ai îmbrăcat în tutu. Apropo, ai şi prietene?

— Bineînţeles că am.

— Te-ai culcat cu vreuna dintre ele?

Dumnezeule mare.

— Nu.

Veronica a oftat prelung. S-a întors spre mine, cu spatele la colaj, şi mi-a spus:

— Ţii minte când m-ai cerut de soţie la *Angel Eyes?*

— Normal.

Angel Eyes e un restaurant în Islington, foarte romantic. Foarte sofisticat. Şi al dracului de scump.

— Mai ţii minte că am spus că lucrai cel mai important într-o relaţie e sinceritatea?

Nu-mi aduceam aminte nimic de genul ăsta. Am dat din cap hotărât.

— Ei bine, nu sunt doar nişte vorbe. Nişte sunete pe care le scoţi. înseamnă ceva. înţelegi? Vreau să începi să-mi spui adevărul.

S-a întors înapoi spre panou.

— Şi apropo, îţi ştiu porecla.

— Ce poreclă?

—Jonathan – Nodge – mi-a zis că ţi se spunea Frank Păcăliciul. Părea să îl amuze teribil.

Umflatul trădător, Iuda, nenorocitul dracului.

— A, nu, nimeni nu-mi mai spune aşa acum. E o poreclă stupidă pe care am avut-o la şcoală. O glumă. Sunt la fel de cinstit ca toată lumea.

— Asta mă îngrijorează. Deci pe cine vrei să inviţi?

A dat din cap, fără să aibă vreun motiv. Părul ei roşu nu s-a mişcat deloc, era scurt şi dat cu o grămadă de gel. S-a dovedit până la urmă că era vopsit. Se vedeau rădăcinile. Totul e iluzie în ziua de azi, nu? Agenţiile imobiliare, noi înşine, felul în care arăţi, relaţiile, prietenii. Nu, prietenii nu. Asta n-o puteam crede.

Am simţit că mi se taie respiraţia când am văzut-o aşa dezlănţuită. M-am scuzat şi m-am dus la baie, să-mi revin. *De unde* veneau toate astea? Dumnezeule. Şi totuşi, o parte din mine ştia că ea are dreptate, sau poate voia să creadă că are dreptate. Ce bine ar fi ca în viaţă să ai un set de reguli, ca la armată. întotdeauna mi-am dorit să urmez

regulile – pe jumătate, asta este explicaţia pentru minciunile mele. Mint ca să las impresia că urmez regulile. Să faci asta *pe bune,* e mult prea greu. Şi ar fi atât de bine să poţi să te supui unui set de reguli private. Dar nu e deloc realist. Toată lumea minte cam de zece ori pe zi. La fel de bine, am putea încerca să abolim gravitaţia. Un certificat de căsătorie nu e suficient.

Când m-am întors, Veronica stătea la masa David Wain- wright Rajasthani – cam toată lumea are o astfel de masă – şi scotocea într-o cutiuţă de plastic. Când m-am apropiat, am văzut că în cutie erau tot felul de ace cu gămălii colorate, din acelea pentru panourile de desen.

— Mi-a venit o idee, mi-a spus.

— Şi mie, şi m-am apropiat de ea, cât să-mi aduc palmele pe pieptul ei, acolo unde ar fi trebuit să fie sânii. Vronky are ceva ce mă înnebuneşte. Nu pot să stau fără să o ating. Cred că e eleganţa. Pur şi simplu transpir în preajma ei.

Mi-a dat mâinile deoparte, săgetându-mă cu privirea. Presimt că o să ajung să ştiu pe dinafară privirea aia. Cum s-a întâmplat cu eficienţa şi cu iniţiativa, am crezut că şi privirea asta ţine de serviciul ei şi atât. Abia acum mi-am dat seama că e genul de privire despre care *crezi că e un joc, dar nu e. Asta e viaţa. Asta e ceea ce femeile ştiu deja şi noi mai avem de învăţat.* E o privire complicată. Nu e aşa rău cum pare, dar e rău. M-am hotărât să mă adun. Mi-am întins gâtul, am făcut ochii mari. Dădeam impresia că sunt atent.

— Aşa, deci pe cine inviţi la nuntă?

— Nu m-am gândit foarte serios la asta.

Veronica s-a întunecat. Răspuns greşit. întotdeauna trebuie să anticipezi când îţi e

aruncată mănuşa. Să spun adevărul? Sau să dau răspunsul corect? E o diferenţă semnificativă.

— Frankie, mai sunt exact două luni şi trei zile. Am vorbit deja la biserică, am închiriat sala, am dat invitaţiile la tipărit. Şi am făcut lista cu invitaţi. Tu ce-ai făcut?

Era cât pe-aci să-i răspund, dar mi-am dat seama că întrebarea, în sine, era retorică. Nu mi se adresase o invitaţie să trec în revistă ce făcusem pentru nuntă, făcusem destule. Mi se dădea ocazia să apar smerit, chinuit de remuşcări.

Răspunsul corect/Adevărul.

— Uite ce e. Nu pot să sufăr asta, Frankie. Nu-mi place să mă aud cicălindu-te. Ştii că nu sunt aşa. Doar că... nu ştiu. Trebuie să începem să facem lucrurile împreună.

Veronica se înmuia văzând că am remuşcări, încerca să-mi demonstreze că nu sunt un simplu coleg nesuferit de la birou, ci bărbatul ei, iubitul ei. S-a aplecat înspre mine. Era plăcut. M-am simţit consolat. Mi-am ridicat privirea spre ea şi mi-a zâmbit. Am observat că îi apăruse un punct alb, destul de mare, în colţul drept al gurii. Asta m-a făcut să mă dau în spate când s-a apropiat să mă sărute. Sunt mofturos când vine vorba de chestii din astea. N-a părut să observe. M-a sărutat, în treacăt, pe obraz. Oricum nu ne mai sărutam la fel de des ca înainte, şi nu cu limba. E una din etapele tradiţionale, despre care vorbeşte toată lumea, parte din etapa premaritală. Eu am reuşit să identific cinci astfel de etape, înainte de cerere. Cererea/înainte de căsătorie. Căsătoria. Copiii. Moartea. Mi-a scăpat din vedere punctul alb, oricum.

— îmi pare rău, Frankie. N-am vrut să ţip la tine. Doar că ne trebuie o lună să punem invitaţiile în ordine, încă o săptămână să le trimitem. Şi rămân cinci, nu, patru săptămâni. Oamenii trebuie să ştie din timp. Şi suntem deja în întârziere. Comparativ cu alţii, cel puţin.

— îmi pare rău. Cred că ar trebui să ne ocupăm de asta. Aş fi putut, într-adevăr, să fac mai mult. Oricum, ce idee aveai?

Am arătat spre mormanul de ace cu gămălie de pe masă.

Veronica s-a uitat la peretele cu poze. Şi-a scos vârful limbii, tot timpul am fost de părere că gestul ăsta o face să pară înapoiată. Ochii ei inegali, unul vizibil mai mare decât celălalt, căutau imagini, le procesau.

— Ar putea fi stupid. Sau distractiv. Dar mi-am zis că ar trebui să ne gândim mai atent pe cine să invităm.

Să ne gândim pe cine *să invităm.* Dar sunt prietenii mei, ai mei. Sau autoritatea se impune dând cu pumnul în masă? E şi asta parte din căsnicie? E partea de dinainte de căsnicie, cam aşa cum e şi să nu te mai săruţi cu limba? Veronica părea agitată şi emoţionată. Se învârtea în faţa panoului jucân- du-se cu cutia.
— Ascultă, o să fie amuzant. O să îi codăm după culoare. – Poftim?

— îi codăm după culoare. Pentru fiecare fel de prieten, o altă culoare.

Am presupus că glumeşte, dar i-am făcut jocul.

— Şi câte feluri de prieteni sunt pe panou? am întrebat dispreţuitor.

N-a părut să remarce ironia.

— Oh, foarte multe. Pentru început, sunt prietenii pe care nu îi placi. Eu am foarte mulţi din

ăştia. Apoi sunt prietenii pe care îi placi, dar nu te deranjezi niciodată să te întâlneşti cu ei. Mai sunt cei pe care îi placi foarte tare, dar nu le suporţi partenerii. Şi cei pe care îi ai din obişnuinţă şi nu poţi să te lipseşti de ei. Şi cei cu care eşti prieten nu pentru că îi placi, ci pentru că sunt chipeşi sau populari şi dă bine să fii văzut cu ei. Prieteni-trofeu. Eu le spun O.E.F.A., deşi poţi fi prieten-trofeu fără să fii neapărat O.E.F.A. Doar că de obicei cele două merg împreună.

— De la ce vine O.E.F.A.?

— Oameni Egoişti Foarte Atrăgători. Eu am doi, şi al treilea chiar la graniţă. Ei te ţin ca într-o lesă. Când simt că te-ai îndepărtat prea mult şi că lesa se rupe, îşi revarsă tot şarmul asupra ta şi te atrag înapoi. Te simţi de parcă ai fi unic în lume. Asta pentru vreo zece minute. Apoi îţi dau iar drumul, pentru că alte lese trebuie ţinute din scurt. Mizează mai mult pe cantitate decât pe calitate. Au nevoie de dramatizare, de... seducţie ca să se simtă bine. Ştii pe cineva în genul ăsta?

— Nu, am minţit, gândindu-mă la Tony.

— Mai sunt prietenii de ocazie, prietenii de conjunctură – de obicei de la muncă, prieteni cu care stai din milă, cunoştinţe care sunt în perioada de probă ca prieteni. Mai sunt...

— Ajunge. Tu îţi dai seama cât de urât – cât de *clinic*— sună?

— Nu fi prostuţ. Sunt doar nişte liste. Băieţilor le place asta, nu?

Acum, că tot a adus vorba, nu-mi displăcea ideea. Să pui totul în ordine, frumos şi îngrijit.

— Prietenii sunt de foarte multe feluri. Şi ăsta e doar începutul. Dacă e să hotărâm pe cine

chemăm la nuntă, trebuie să luăm în considerare şi alţi factori. Cât de lezaţi se vor simţi dacă nu îi chemăm? Ai fost invitat la nunta lor? O să apară cu un cadou decent? Gândesc practic. Sunt şanse să se îmbete în ultimul hal şi să ne facă de râs? Mă plac? Dar eu pe ei?

De data asta chiar mă irita.

— Sincer să fiu, Veronica, nu prea contează dacă îi placi sau nu. Nu sunt prietenii tăi.

— Poate, dar e nunta noastră. E ziua mea, aşa se spune. Şi am dreptul la o părere.

Există tot felul de pauze, cu lungimi diferite, cu greutăţi diferite, chiar cu texturi diferite. Pauza care a urmat după ultima propoziţie a fost una complexă. Avea greutate, multă, parcă apăsa toată camera. Şi a ţinut destul de mult. Şi era încărcată cu ostilitate, cu mânie, cu uimire. Avea până şi sunet. Mult timp nu mi-am dat seama ce era, dar l-am identificat până la urmă. Sunetul tranşeelor săpate. Liniştea hârşâitului de lopată. Pregătirea tranşeelor e sunetul tipic al începutului de relaţie pe termen lung. Toate liniile alea care, odată trasate şi stabilite, sunt imposibil de şters. Şi liniile astea sunt puterea.

După liniştea care ne-a măcinat câteva minute, ca un acid care ne ardea pielea, am hotărât să pun punctul pe *i,* dar – şi asta e important —*fără pic de graţie,* ca să înţeleagă că fortificaţiile pe care le construia erau doar temporare şi puteau fi oricând reconstruite. Trebuia să fie clar că nici un principiu nu era bătut în cuie.

— Bine, fie cum vrei tu. Să-i punem în cutiuţe şi să-i împachetăm.

I-am luat cutia cu ace din mână, am scos unul

cu gămălie roşu-închis şi l-am înfipt în inima vechiului meu prieten, Ron Pearce, care locuia în Purley Way şi îşi pierduse orice urmă de bărbăţie prin 1993 într-o relaţie cu o femeie care avea tot atâta personalitate cât o cană de polistiren. Stătea în faţa unui indicator rutier, undeva în Germania, prin 1989, rânjind şi arătând spre un semn pe care scria *Minge.* O vacanţă reuşită. Ron luase scabie de la o barmaniţă. I-am străpuns inima ca unei păpuşi voodoo.

— Expirat. Ron Pearce e istorie. E praf, e un nimeni.

Veronica a dat din cap cu un aer înţelept.

— Aşa, deci acele roşu-închis sunt pentru morţii-vii.

— Să zicem.

— Cine mai e *zombie?*

Am scuturat cutia violent şi am scos la iveală un pumn de ace cu gămălie roşie. Le-am ţinut în palmă o vreme. Ral- phie Waterman a primit unul în cap, ca urmare a bătăliei de la Fulham, când a fost şi ultima dată când am vorbit. Nebunul Ian Sprighdy şi prietena lui, Susan, au primit câte unul în stomac. Fusesem destul de apropiaţi până am încercat să sar în patul lui Susan şi s-a dovedit că sărisem prea mult. Am avut noroc că am scăpat întreg.

Pe John Sadler am încercat să-l nimeresc în ochi, dar i-am străpuns nasul în schimb. Nu ştiu de ce nu ne-am mai văzut, cert e că aşa s-a întâmplat. Ultima întâlnire —1991, la Bush Ranger. Cordială şi tocită. Katie Calhoun, pe care am iubit-o şi care mi-a tras-o, mi-a frânt inima. Poftim. Chiar două ace. Phillipa Booth, grăsana, s-a supărat că m-am dat la ea, deşi flirtase cu mine vreo trei ani înainte.

Ia şi tu. Direct în ureche.

Tot mai multe şi mai multe şi mai multe, până când vreo douăzeci de capete roşu-închis ieşeau de pe panou. Transpirasem. M-am întors spre Veronica.

— Ştii ceva? E chiar distractiv.

— Ţi-am spus, mi-a răspuns sfidătoare.

Mi-a aruncat apoi un zâmbet, cu toţi dinţii ei strălucitori, de două ori mai mulţi decât în mod normal, sunt sigur. Avea ruj pe cei de sus, se potriveau de minune cu părul roşu ca focul.

— E un fel de... nu ştiu. Curăţenie. Ca atunci când îţi ştergi ochelarii. Şi greutatea oamenilor ăstora... parcă dispare. Mai vreau. Să fiu şi mai uşor. Ca aerul.

— Restul probabil că nu vor mai fi aşa distractivi. Delimitările sunt mai sensibile. Nu mai e ca un purgativ.

— Uite, am unele verzi. Cu astea ce facem?

— Păi... să zicem, prieteni buni pe care nu îi placi.

Am ridicat din sprânceană. Nu e doar o expresie a uimirii. îmi apar cute, văi întregi pe frunte. Chiar dacă sunt un mare mincinos, câteodată sunt ca o carte deschisă.

— Nu e o contradicţie în termeni?

— Nicidecum. Unii din prietenii mei sunt complet detestabili. Servesc altor scopuri decât simpatia. Poate unii dintre ei sunt calea spre grupuri în care vreau să ajung, alţii au gust în materie de haine şi sunt frumoşi, şi vreau să fiu văzută cu ei.

— Nu ştiu dacă eu am pe cineva aşa.

M-am oprit şi m-am gândit. Şi i-am sfărâmat tâmpla stângă lui Vinnie Moran, pe care îl mai iau

din când în când cu mine la meciurile Rangers. E frumos, e la modă, e cel mai tare. Dar e un bătăuş, crud şi violent. Mulţi ani, am încercat să mă conving că e un puşti haios, cu care poţi să râzi. E, de fapt, un înţepat.

Mai erau doar câteva ace verzi. Unul pentru cineva de la Farley, Ratchett & Gwynne, care îmi pune o grămadă de treabă în cârcă, şi unul pentru o femeie care, de fiecare dată când ieşim, nu face altceva decât să îmi spună cât sunt de sexist şi ce potenţial de violator am. Spre surprinderea mea, ochii mi-au alunecat spre partea cu imaginile lui Colin, Tony şi Nodge, ba chiar un ac verde s-a îndreptat în direcţia lor. Mi-am spus *Fă-o acum. Termină-i de tot. Omoară-i,* dar am deviat spre tipul de la birou.

Au mai urmat câţiva – prieteni cu parteneri insuportabili, prieteni zgârciţi, prieteni care ne-ar face de râs. Toate fostele mele prietene fuseseră înţepate cu ace galbene. îi lăsasem Veronicăi plăcerea asta, părea s-o amuze. Dar începusem să mă plictisesc, şi oricum Veronica a trebuit să plece la cursurile de reiki. Pentru un om de ştiinţă, are incredibil de multe superstiţii şi preocupări iraţionale. Aflasem între timp că interesul pentru feng shui manifestat în apartamentul Mizerabilului Bob din Shepherd’s Bush nu era deloc artificial. Apartamentul l-a cumpărat, în cele din urmă – şi nu de la F, G & R –, deşi am încercat să o conving să nu facă asta, dar spunea că vibraţiile sunt pozitive.

M-am uitat la ultima culoare din cutie, un albastru-prăfuit.

— Ce-ar fi ca astea să fie pentru cei intangibili? mi-a spus Veronica. Ştii tu, prietenii la cataramă,

cei pe care nu îi poţi critica, cei cărora le-ai încredinţa chiar viaţa ta, care sunt lângă tine orice ar fi, şi aşa mai departe.

Am aprobat printr-o mişcare a capului şi am scos imediat trei ace. Ca un fel de scuză pentru gândul de mai devreme, l-am premiat cu unul pe Tony, cu unul pe Nodge şi cu unul pe Colin. Veronica a tuşit surd şi enervant.

— E ceva amuzant?

— Nu.

— Credeam că susţii onestitatea.

— Aşa şi e. Nu e nimic amuzant. E doar trist.

— Ce vrei să spui cu asta?

încercam să-mi pun frâu, dar simţeam cum ceva mă roade pe dinăuntru. Veronica s-a înmuiat vizibil şi şi-a pus mâna pe braţul meu.

— îmi pare rău. N-am vrut să insinuez nimic.

— Acum tu eşti cea nesinceră.

încă o pauză, din aceea care lasă lucrurile să fermenteze, să fie luate în calcul, în care cuvintele sunt modelate cu grijă. Apoi mi-a spus:

— Din cât mi-am dat eu seama când ne-am întâlnit, situaţia e destul de tensionată între voi.

— Pentru că erai tu de faţă.

— Ştiu. Dar asta nu era tot. Nu am simţit deloc... afecţiune între voi.

Asta m-a înfuriat şi mai tare.

— Of, nu mai fi aşa... copilă.

— N-ai de ce să te ruşinezi.

— Nu mă ruşinez deloc. Afecţiune, afecţiune, afecţiune, îmi iubesc prietenii. Tony, Colin, Nodge.

— Eşti sigur?

— Sunt mai sigur că îi iubesc pe ei decât...

M-am oprit, dar era prea târziu.

— Decât pe mine.

— Nu aveam de gând să spun asta.

Işi muşca buzele. O rănisem adânc. Am simţit o urmă de regret şi de ruşine. Dar, în acelaşi timp, m-am gândit că poate chiar aşa era. Veronica s-a întors spre mine. A aruncat cutia în panou. Acele s-au împrăştiat aiurea pe podea.

— Stai să-ţi spun ceva. Mă pricep la lucruri din astea. Nu îl placi pe Tony şi nici el pe tine. Nici măcar nu înţeleg de ce mai sunteţi prieteni. Ţi-e milă de Colin şi el te urăşte pentru asta. Singurul care ţi-e prieten e Nodge, cred. Lui îi pasă de tine. Nu ştiu de ce exact el. Dar ăsta e adevărul. Şi, într-un fel, tu l-ai dezamăgit.

Mă usturau ochii de iritare şi de nervi.

— Şi ştii tu toate astea după o oră jumate în pub?

A ridicat din umeri.

— Da.

Fierbeam.

— Acum chiar ai luat-o razna. Nodge nu mi-a arătat niciodată vreun fel de afecţiune, nu că asta ar însemna ceva. Nu cred că ar da vreun semn nici dacă ar vedea-o pe mai- că-sa arsă de vie de forţele de gherilă anticroşetat. Nu pentru că e taciturn. Pur şi simplu nu are afecte. E o bucată de piatra nenorocită. De-asta e aşa de încredere. N-are sentimente. Şi, din câte ştiu eu, nu l-am dezamăgit niciodată. Colin e cel mai vechi prieten al meu şi ne iubim unul pe celălalt. Da, uneori îmi pare rău pentru el. Dar asta nu e totuna cu mila. Şi Tony e un tip extraordinar, o comoară. E mereu gata de orice, are umor şi *entuziasm.*

— Entuziasmul e doar felul unora de a se panica, mi-a răspuns Veronica.

Nu ştiu din ce motiv, dar asta chiar mi-a pus capac.

— Da’ tu ce dracu ştii, de fapt? Cum naiba îţi permiţi? I-ai văzut o singură dată. Şi doar pentru că ei nu te-au plăcut, îmi serveşti toate astea. Ei bine, sunt prietenii mei. Şi să-ţi mai spun ceva. Tony o să-mi fie cavaler de onoare, să-ţi intre bine în cap, profanatoare de morminte ce eşti!

Veronica m-a privit nemişcată şi mi-a spus, destul de indiferentă:

— Dragul meu, prima noastră ceartă.

Şi-a luat haina şi s-a îndreptat spre uşă. Dar s-a întors înainte să ajungă până acolo.

— Nu pe mine nu mă plac. De mine doar se tem. Cu tine au o problemă, Frankie. Pe tine nu te plac. Cu excepţia lui Nodge. Şi dacă îl faci pe Tony cavaler de onoare, eşti cel mai mare fraier. Eşti un mincinos. Minţi prea mult. Şi ce începe doar ca un obicei ajunge să te reprezinte.

Am ignorat-o. Să neg ar fi însemnat să îi confirm vorbele.

— Vronky, ideea e că prietenii sunt importanţi. Prietenii sunt cel mai...

Eram pe punctul de a spune *cel mai important lucru din lume,* dar tocmai când mi-a încolţit în minte gândul ăsta un alml a venit să îl cenzureze. Am făcut o pauză şi am continuat pe un ton patetic.

— Pur şi simplu, prietenii sunt importanţi.

Ştiam că mă făceam din nou vinovat de o părere pe care nu ar fi trebuit să o am, nu dacă mai voiam să mă însor. Gândul ar fi trebuit intuit şi taxat. Dar Veronica a vorbit de data asta pe un ton mai liniştit.

— Nu asta voiai să spui.

Am expirat teatral.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Voiai să spui că prietenii sunt cel mai important lucra din lume.

— Presupun că da. Nu sunt sigur. Dar cred că da. Nu ştiu dacă într-adevăr asta cred.

— De ce-ai spune ceva dacă nu asta crezi?

Bună întrebare. Dar nu aşa fac toţi? Nu trebuie să şi *crezi* ce *spui.* De unde ar trebui să ştii ce crezi? Uneori – de cele mai multe ori – trebuie pur şi simplu să ghiceşti. Şi, la urma urmei, trebuie să spui *ceva.*

— Nu ştiu. Uneori pur şi simplu îţi culegi părerile cum culegi puful de pe haine.

— Aha...

— Şi nu ştii întotdeauna de unde ai cules puful, dar e acolo.

— Chiar acolo, pe haine, mi-a spus Veronica sarcastic.

— Da...

S-a răsucit pe călcâie. Era pe jumătate întoarsă spre uşă, pe jumătate încă în cameră. Zâmbea din colţul gurii, de parcă făceam conversaţie, bârfe neimportante. Dar ştiam că ceva din toată discuţia atinsese o coardă sensibilă. Voia să-mi ştie priorităţile. Şi nu era deloc incorect.

— Deci asta crezi?

Şi i-am răspuns sec, suficient de sec cât să pun punct discuţiei.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

A închis uşa în linişte şi a plecat la cursul de reiki. Ştiam că nu o să se întoarcă în noaptea aia. Am cules restul acelor albastre şi am mai înfipt câte două sau trei în fotografiile cu Nodge, Colin şi Tony.

Intangibil. Intangibil. Intangibil.

N-a înţeles. Prietenii *sunt* importanţi. *Cel mai important lucru din lume, Frankie.*

Dintr-odată, am avut impresia că nu eu gândeam toate astea. Şi am avut o senzaţie tare ciudată, că mă distanţez de mine şi că ascult, că fac un efort să aud o altă voce. O voce familiară, a unei femei. Venea de undeva de demult, din- tr-un loc care se mişca, vibra şi mirosea puternic a fum de ţigară şi a parfum ieftin, a alifie iute.

Mi-am amintit brusc şi foarte real. Câteodată mă întreb dacă noi chiar avem amintiri. Mie îmi seamănă mai degrabă cu nişte musafiri beţi, nesemnificativi, care apar şi dispar, câteodată definitiv, câteodată numai ca să se poată întoarce. Amintirea aceasta a intrat în casa mea cu ace multicolore pe o uşă despre care nici măcar nu ştiam că există, toată numai linii şerpuitoare şi bizare, în culori nefamiliare.

Era ca un filmuleţ, nicidecum fragmentară şi disparată, cum sunt cele mai multe. Un film licărind continuu, dar destul de clar.

Un film cu mine stând lângă mama, Florence – Flossie Blue –, într-un autobuz care nu mai ştiu unde mergea. Nu ştiu câţi ani aveam. Poate nouă – undeva la capătul copilăriei, când inocenţa începe să se piardă, să se estompeze. Păleau fascinaţia şi mirarea în faţa lumii. Se instala, în schimb, plictiseala, ca un virus, dându-mi senzaţia că a fi acolo şi atunci nu îmi mai era suficient. Tânjeam după ceva, nu puteam spune cu exactitate ce. Nici acum nu pot.

Citesc peste umărul mamei o revistă – *Casa şi grădina, Lumea femeilor* sau *Prietenii omului,* sau poate *Reader's Digest,* din care părinţii mei nu ratau nici un număr. *Eroii de lângă noi. Umor la slujbă.* Sunt plictisit, nu am nici o revistă a mea, şi

m-am săturat să mă uit pe fereastră la casele fără nimic special din vestul Londrei. Mă holbez peste umărul maică-mii şi citesc titlul, scris deasupra unui desen, un fel de colaj cu copii râzând, cu soţi fericiţi aşezaţi la masă, cu inimoare şi cusături şi dansuri. Titlul e scris cu caractere mari, îngroşate: *Care e cel mai important lucru în viaţă?* tipărit chiar deasupra unei casete în alb şi negru, ca o placă de cupru înclinată, purtând un fel de semnătură: *Nota editorului.*

Iar eu, plictisit, mă întorc spre maică-mea şi-i pun întrebarea, exact întrebarea din titlu, pentru că n-am altceva mai bun de făcut. Nu mă aştept să-mi spună ceva, nu face asta niciodată. E prea ocupată, mereu e prea ocupată. Mă aştept să-mi închidă gura cu un *nu fiprostuţ, nu acum, nu contează.* Dar, în schimb, e linişte.

— Mami, care e răspunsul?

Ii arăt titlul cu degetul.

Se uită surprinsă înspre mine, pe deasupra ochelarilor mult prea mari. Ochii îi sunt mai puţin lăptoşi decât de obicei, mai puţin absenţi. Spre marea mea mirare, ia întrebarea în serios. Se fâţâie pe scaun, cutele de pe frunte sunt şi mai evidente, îşi atinge buzele cu un deget ros de la atâta muncă grea şi continuă de cusătoreasă.

O transfigurează o oarecare emoţie, una pe care nu o recunosc, şi care mă deranjează într-un mod ciudat. Atmosfera din junii nostru, întocmai ca un balon de săpun mic şi invizibil, se schimbă din indiferenţă molatică în ceva sincer şi încărcat.

— Aaa.. cel... mai... important... lucru. Nu e chiar simplu, nu, Francis? Trebuie să mă gândesc un pic.

Pare încurcată, pierdută.

— Păi, presupun că... presupun că e...

Şoferul autobuzului a sunat clopoţelul, sucind de volan. Autobuzul începe să încetinească şi, aproape în acelaşi timp, vibraţiile devin tot mai puternice, parcă ar fi un uriaş mixer de ciment, ajuns la capătul puterilor. Un ziar lăsat pe un scaun alunecă, în replică, pe podea, răsfirându-şi paginile alături de mucuri de ţigară, bilete vechi şi batiste de hârtie folosite.

Faţa maică-mii se recompune, de parcă nişte ace cu gămălie ar uni între ele nişte puncte aliniate, aşa că acum sistemul e echilibrat şi în stare de funcţionare. Echilibrul e confirmat de felul în care dă din cap, mai multe încuviinţări ritmice, una după alta.

— Prietenii, nu-i aşa?

Mi-a spus asta pe tonul cu care ai rosti o mare descoperire, de parcă tocmai ar fi găsit inelul de aur rătăcit pe sub canapea. *Acolo* era.

— Prietenii. Ei sunt cel mai important lucru în viaţă, Frankie. Dacă ai prieteni buni, ai o bază solidă. Ei te ajută să faci faţă.

A spus-o ferm, cu o convingere absolută şi cu un fel de cruzime pe care nu i-o mai văzusem niciodată până atunci. Mă întorc spre ea şi o privesc în ochii ăia transparenţi şi palizi, gândind, fără să rostesc, şi sperând că nu îmi poate auzi gândurile, cum fac mamele de obicei: *Dar mamă, tu nu ai prieteni.*

Era cât se poate de adevărat. Un copil, o slujbă cu normă întreagă, un soţ timid până la a fi terorizat orbeşte. Nu mai rămânea timp, şi, chiar să fi rămas, atunci tati... nu, tati n-ar fi avut

obiecţii, dar nici nu se punea problema. Roşea până şi când vecinii îi dădeau bună ziua, roşea când aducea poştaşul câte un pachet. Toată forţa de pe faţa lui, forţă din cei douăzeci de ani de livrat cărbune în vestul Londrei, se redusese acum la câteva linii umile şi bâlbâieli fără sens.

Fără prieteni. Tata, un om destul de popular, de altfel, blând şi manierat, nu avusese loc şi pentru ei în viaţa lui, şi nu părea că asta l-ar fi deranjat vreodată. în rarele momente de odihnă, era fericit să citească *Sunday Mirrorşi News of the World,* să asculte radioul şi să mănânce, fără zgomot, mâncarea fadă pe care i-o gătea Flossie. N-avea nevoie de prieteni. Flossie era altfel, dar se adaptase. Femeile se adaptau în vremurile acelea, mai ales pe Goldhawk Road.

Eu, cel de nouă ani, mă uit fix la mama, şi văd că nu mai e atentă la mine, priveşte distrată pe fereastră. Balonul e albastru, ocru, gri. N-am fost niciodată un copil foarte sensibil, dar îi disting cu precizie durerea, ca o aură sau umbră în jurul capului. E un şoc, întocmai ca atunci când primeşti o palmă zdravănă, să văd cât e de singură – cutremurător de singură. Atunci şi acolo iau hotărârea şi rostesc o incantaţie.

Nu voi fi niciodată singur. Voi fi plăcut. Niciodată singur, voi fi plăcut. Niciodată singur, voi fi plăcut.

Şi de câte ori aud cuvântul *niciodată îmi* muşc dosul palmei cu aşa putere că îmi rămân urme de dinţi. Gândul ăsta îmi apare ca un monument masiv, gata să se scufunde în pământul moale de îndată ce e înălţat, se scufundă mult, până când nu se mai zăreşte. Dar în mintea mea îl văd brusc, îmi

dau seama de mărimea reală, de determinarea şi de resorturile care-l stabilizează. *Nu voi fi niciodată singur, voi fi...*

Autobuzul încetineşte şi mai mult, apoi se opreşte. Curcubeul se prăbuşeşte, aparenţele sunt restabilite, de neatins.

— Oh, uite că am şi ajuns. Aici coborâm.

Atmosfera se schimbă, la fel şi culoarea balonului, uitat şi abandonat în favoarea conştientului. Uitat până acum, aici, douăzeci de ani mai târziu, într-o casă pe care, în afară de mine, n-o umple nimic, uitându-mă fix la panoul de prieteni de hârtie, împunşi de zeci de gămălii mici, ascuţite şi multicolore.

capitolul 4

cum să-i apeşi butoanele fierbinţi

7

C/ar a-nceput Nodge. Vorbeşte între două fumuri de ţigară. în ciuda banalităţii lui, Nodge fumează ca o vedetă de la Hollywood. O face cu foarte mult stil, trage fumul adânc în piept, cu încheietura mâinii uşor îndoită. Ca şi cum ar avea o legătură budistă zen cu ţigara. E un talent pe care foarte puţini îl au. Ţigările şi felul în care fumează sunt singura lui strălucire.

Ghosht Taba. Rondele catifelate de came fragedă de miel, asezonate cu nucşoară în sos de iaurt, la foc mic. încununarea glorioasă a legendarului festin Wazwan, cu treizeci şi şase defeluri. Ce măreţ, enorm...

Un chelner se strecoară până la masa noastră, cu un aer superior, detaşat. Nu e indian, pare mai degrabă meditera- neean.

— Ceva de băut, domnilor?

— Da, răspunde Nodge. Pentru mine, lichior de grâu acoperit din belşug de un nor vâscos de spumă albă, deliciul împăraţilor germani.

Chelnerul ne priveşte fix, inexpresiv.

— Vrea să spună o bere, traduc eu, zâmbind a scuză.

— Şi Margarita, pentru început, spune Tony.

Nu mă gândeam să apuc ziua în care un restaurant indian să facă Margarita. Chelnerul jubilează. Nici nu mă miră, la şase lire paharul.

Comandăm şi mâncarea. Tony îşi ia Ghosht

Taba, Nodge şi cu mine Creveţi Tandoori de Pacific şi Salată Escarole – eu pentru că îmi plac verdeţurile şi creveţii, Nodge, ca de

obicei, pentru că încearcă să slăbească. Deşi nu e în meniu, Colin comandă Pui Madras, pentru că asta mănâncă de fiecare dată când merge la un restaurant indian şi urăşte schimbările. Colin vrea ca lucrurile să rămână exact la fel. Chelnerul, încercând să pară extrem de tolerant, ca şi cum ar avea de-a face cu cineva cu probleme psihice, acceptă să i se prepare puiul, special pentru el.

Ne liniştim. Tensiunea dintre Nodge şi TD s-a risipit, am alunecat înapoi în regatul nepăsării, aprovizionat de o întreagă bază de date plină cu nemulţumiri şi resentimente, evitate cu grijă de-a lungul anilor, aşteptând ca prezentul să le reactiveze. Intr-o zi, toată povestea asta va exploda. E instabilă.

Colin şi Nodge încăjelesc după insuficienţele Rangerilor, în timp ce TD mă tot bate la cap cu inaugurarea noului său salon, al treilea deja. II ascult politicos, în timp ce-mi pregătesc în minte discursul.

— Am o veste extraordinară.

— Am o veste proastă.

— Am o veste care s-ar putea să vă şocheze.

Tony îmi intuieşte lipsa de interes – e unul dintre puţinele lucruri care îi pun capac – şi se întoarce spre ceilalţi, cât să-şi dea cu părerea despre prestaţia actualului manager. Probabil Rangerii sunt chiar ultimul subiect care ne mai ţine legaţi – sau cel puţin pe care să fim gata să-l discutăm. Nu, poate nu chiar ultimul. Deşi nu ştiu dacă aluziile noastre la sex se consideră discuţii. Dar presupun că da. De exemplu, Tony îşi începe încă una din istoriile lui enervante, cu care se laudă mereu. Vorbeşte tot mai tare spre sfârşitul

poveştii.

— Urcam scările spre dormitor, era clar ce urmează, nu? încă patru trepte, încep să le număr. Una, două, trei, deja îmi deschei nenorocitul de fermoar. Ea abia aşteaptă. Şi pe urmă se opreşte brusc, ce dracu face? O văd că se-ntoarce, acolo, pe scări. Şi eu sunt *complet* năuc, ştii? Habar n-am ce se întâmplă. Nu mai vreau decât să scăpăm de ţoale, să-mi fac treaba. Şi ea se întoarce şi se opreşte. Şi eu mă întreb ce dracu e asta, la care ea se opreşte şi, a naibii, se uită fix în ochii mei şi mă-ntreabă – auzi întrebare – „Cum mă cheamă?"

Colin şi Nodge izbucnesc în râs. Tony se înroşeşte, se vede de sub bronz, şi rânjeşte cu dinţii lui albi.

— Spune, cum dracu mă cheamă?

Oribil. Mă tot gândesc, chiar trebuie s-o nimeresc. Dar e deja prea mult. Sunt cu pantaloni-n vine şi pur şi simplu nu pot să-mi aduc aminte. Şi ştiţi şi voi cum e, fetele ţin la chestiile astea.

îi las vocea să se piardă, abia dacă mai aud hohotele de râs venind dinspre ei. Berea îşi face efectul. Parcă încep să conştientizez, apoi, râsetele tot mai stinse. Se lasă o tăcere incomodă, cum se întâmplă de obicei la sfârşitul unei poveşti. Tony, care se împacă cel mai greu cu liniştea, a luat un număr din *Loaded* din hanoracul lui Colin şi a început să-l răsfoiască, oprindu-se la fotografiile cu sâni.

Vorbesc numai ca să rup tăcerea.

— Colin, ce mai face mama ta?

Mama lui Colin e bolnavă de vreo 35 de ani. Normal că e politicos să întrebi, deşi, probabil, o întrebare mai potrivită ar fi: n-a murit încă?

Colin îşi compune o faţă serioasă.

— Să fiu sincer, nu e bine deloc. Vreau să spun că, de data asta, chiar deloc. Ne-au trimis nişte analize cei de la spital. Am fost foarte îngrijorat. Nu-mi doresc decât...

Brusc, Tony, care nu ne-a ascultat, scoate un răcnet şi începe să fluture entuziasmat numărul din *Loaded.*

—Asta chiar e mişto. „Cum să-i apeşi butoanele fierbinţi.” Trebuie să citesc asta.

Chicoteşte, scoate un sunet efervescent, de jos, din gât. Colin pare jignit, poate chiar puţin iritat, dar nu spune nimic. Tony se uită la mine în timp ce vorbeşte. Nu-i zâmbesc încurajator; e limpede că acum Colin s-a supărat de-a dreptul şi că ar vrea să termine ce a început. Dar Tony e o forţă greu de oprit. Oricum, atmosfera care ar fi permis alte discuţii decât cele de suprafaţă s-a spulberat. Tony e pe val.

Tony adoră să vorbească despre sex, tot aşa cum adoră Colin să vorbească despre fotbal. Pretinde că e misogin. Se preface tot timpul. încep să cred că asta facem toţi, de fapt, atât de mult încât nici nu ne mai dăm seama. E ciudat. Te prefaci, până când nu mai ştii că te prefaci. Şi atunci, de ce să te mai oboseşti?

Mă rog. Tony şi sexul. îi facem jocul. La urma urmei, trebuie să vorbeşti despre ceva. Pe vremuri, totul era spontan, aprins, aproape magic, şi glumele, şi sentimentul că eram împreună. O improvizaţie, ca discurile de la Blue Note. Acum, totul e din inerţie.

Conversaţia lui Colin cu Nodge păleşte. Nodge îşi aruncă un ochi peste umărul lui Tony, la un

prim-plan cu nişte femei ale căror chipuri sugerează orgasmul. Gura deschisă, ochii închişi, gâtul arcuit.

Soseşte mâncarea, care ocupă un spaţiu minuscul în centrul farfuriilor albe, chinezeşti, supradimensionate. Nu seamănă cu terciul obişnuit, portocaliu-maroniu, arată chiar elegant şi comestibil. Nimic nu mai e la fel, nici măcar curry-ul. Ne luăm tacâmurile şi începem să mâncăm, lăsând o pauză în aşteptarea a ceea ce ştim că se va întâmpla. Colin începe să vorbească, încet.

— Asta are gust de...

Tony îşi ridică privirea din revistă şi îl întrerupe, fără scrupule. *Care e cel mai mare număr de orgasme pe care l-a avut o femeie cu tine?* Întrebarea ne e adresată tuturor.

Se lasă pe spate şi aşteaptă reacţiile rânjind. în dreapta mea, îl văd pe Colin că s-a înroşit uşor şi şi-a coborât ochii în pahar. Colin bea întotdeauna acelaşi lucru – Holsten Pils. L-am pus odată să bea Kronenbourg, Fosters şi Staropra- men – n-a putut face diferenţa între ele. Nici măcar nu e chestie de gust. Cum spuneam, lui Colin îi place ca lucrurile să rămână neschimbate.

Nodge tuşeşte, dar nu râde. Are impresia că întrebarea e lipsită de respect, nu faţă de el, ci faţă de femei. Nodge susţine că e feminist, aşa cum Tony susţine că e misogin. După mine, nu sunt decât nişte poze şi atât. Colin, măcar, e ratatul sincer şi tristeţea lui e autentică.

Cred că Nodge e singurul taximetrist din Londra care citeşte *New Statesman.* Nu puţini au fost cei dezorientaţi as- cultându-i, de pe bancheta din spate, divagaţiile despre relele rasismului, ale

sexismului şi despre datoriile lumii a treia. Şi-a ţuguiat buzele, ţigara aproape că s-a stins – foarte frumos, de altfel.

— Asta e o competiţie?

Işi scoate ţigara din gură şi zdrobeşte chiştocul, ca şi cum scrumiera ar fi capul lui Kevin Gallen. începe să-şi mănânce creveţii. Era şi timpul, mai ales că până acum a dat gata jumate din puiul lui Colin, o înghiţitură sănătoasă din Ghosht Taba a lui Tony şi o porţie întreagă de orez, pe care ar fi trebuit s-o împărţim. încep să fredonez un cântec, pe un ton foarte jos. *Cine a mâncat toateplăcintele? Cine a mâncat toate, plăcintele? Grăsan afurisit, grăsan afurisit, tu ai mâncat toate plăcintele.*

Tony ridică din umeri la întrebarea lui Nodge, din umerii lui mari, puşi în evidenţă de cusăturile costumului din în albastru-închis, făcut la comandă. Pe faţa lui Tony se citeşte o inocenţă absolut neconvingătoare. Un lucru n-a reuşit niciodată Tony: să pară inocent. Chiar şi când doarme, faţa lui îţi sugerează ceva necurat.

— Nu, sunt doar curios.

Nodge rămâne suspicios. Suspiciunea e pentru el tot atât de firească pe cât e aluzia pentru Tony. îşi încruntă ochii în spatele ochelarilor, împotriva fumului care încă se ridică din chiştocul ce arde mocnit. Se vede că a stat la soare. Gâtul înroşit i se iţeşte din cămaşa gri din bumbac.

Tony şi Nodge nu se înţeleg întotdeauna. Chiar dacă nu îmi place prea tare întrebarea, îmi place cum reuşeşte Tony să arunce pietre în lac. Asta îl face distractiv. Iar dacă Tony nu e distractiv, atunci ce rost mai are?

Deja m-am hotărât ce minciună să le livrez pe post de răspuns, când Colin, spre surprinderea mea, murmură ceva şovăielnic, în stilu-i caracteristic.

— Adică, ăă... într-o, ăă, partidă, sau noapte?

La fel ca lui Nodge, urechile i se înroşesc uşor, şi asta nu de la soare. Colin e jenat. Aşa că devine de două ori mai prietenos, mimând un fel de amuzament. Mi-e greu să cred că, măcar o dată, Colin a reuşit să excite pe altcineva decât pe el însuşi, şi asta destul de frecvent. După ce se uită spre Tony, priveşte iar fix sticla de Holsten Pils. E a şasea pe seara asta, şi alcoolul îl face pentru moment curajos.

Muzica e foarte tare. întunecată şi ameninţătoare, nu obişnuitele sunete din natură, ale nu ştiu căror păsări din Delhi; cred că e primul album Portishead. îl strig pe chelner, care dă din cap indiferent.

— Aţi putea să daţi muzica un pic mai încet, vă rog?

Ridică din umeri. Câteva secunde mai târziu, muzica e redusă poate cu o zecime de măsură. îşi va reveni, inevitabil, când chelnerii, tot mai plictisiţi, vor fi în aşteptarea unei nopţi de club, după ce au scăpat de clienţii enervanţi.

Bineînţeles, Nodge are dreptate. Chiar *e* o competiţie. Aproape totul e o competiţie între mine, Nodge, Tony, chiar şi Colin. Treaba lui Colin, pe care şi-o face chiar foarte bine, e să iasă ultimul. E campion la asta. Câştigă întotdeauna. E unul dintre motivele pentru care îl păstrăm pe lângă noi.

Totuşi, competiţiile nu sunt niciodată

recunoscute ca atare. E una din reguli. Sunt nenumărate reguli în relaţia noastră. Nici eu nu am reuşit să le aflu încă pe toate. Asta pentru că regulile sunt altceva, nerecunoscut ca atare. Nu poţi recunoaşte *nimic,* de fapt. Dacă ai ceva de spus, o faci prin intermediul Jocului. Sau al jocurilor care construiesc Jocul.

Aici, eu îmi iau anumite libertăţi, gândesc în avans, vorbesc nimicuri. Sunt, într-un fel, privilegiatul. Eu am o diplomă şi toate alea. Ceea ce îmi deschide calea spre pontificat, să zicem. Atâta timp cât nu împing lucrurile prea departe.

— într-o partidă, spune Tony.

Şi eu îi răspund imediat, pentru că mă întrebam asta de când vorbise Colin, dar şi pentru că voiam să câştig un pic de timp:

— Ce se pune ca „o partidă”?

Tony e derutat. Continui. E bine cum gândesc. Şi e important ca atunci când concurăm – fie şi o competiţie ca asta – terenul de joc să fie netezit dinainte.

— Şi cum rămâne cu orgasmele multiple? Se iau ca unul singur? Şi dacă nu, atunci câte?

Tony dă din cap, aprobând complexitatea problemei. Nodge încearcă în continuare să pară dezgustat, dar vrea să sugereze că îl interesează problema, din punct de vedere *intelectual.*

— O partidă e de când ai erecţie până când n-o mai ai, spune Tony pe un ton foarte ferm pe care faţa lui îl contrazice.

Dă pe gât Margarita şi comandă încă una.

îi întorc privirea. Pe mine nu mă mulţumeşte răspunsul. Bat cu degetele în masă, ca un profesor nerăbdător.

— Nu, nu ţine. întrebarea era „care e cel mai mare număr de orgasme pe care le-a avut o femeie cu tine într-o partidă?” Poate că vorbesc în nume personal, dar nu există o singură cale spre orgasm. Poţi să i-l provoci la fel de bine şi cu îimba, cu gura sau cu degetul. Şi, în plus, trebuie să ţii cont şi de accesorii. Vibratoare şi tot tacâmul. Aşa că nu e deloc relevant dacă ţi se scoală sau nu.

Tony pare învins de argumentele astea.

— Trebuie să luăm în calcul o noapte. Nimic altceva nu ţine, completează Nodge cu aerul unui judecător care e pur şi simplu interesat să menţină imparţialitatea.

îl prinde cel mai bine poza asta: serios, aproape ofilit. Şi-a terminat ţigara, aşa că acum îşi roade vârfurile degetelor.
Unghii aproape că nu mai are, aşa că a trecut la carne, autocanibalizare. Următoarea ţigară e programată peste trei minute. Chiştocul celeilalte încă mocneşte în scrumieră, fumul îmi pluteşte în faţă şi creveţii de Pacific au prins gust de beţe de chibrit.

Colin dă din cap aprobator. Dar asta nu înseamnă nimic – Colin aprobase şi ce spusesem eu, şi ce spusese Tony mai devreme.

Lui Tony i-a mai venit o idee. Domneşte, cel puţin pentru moment, un aer iscoditor. Nodge e foarte implicat acum, în ciuda eforturilor de a nu lăsa să se vadă asta. îşi trece mâna peste capul chiar mai roşu decât gâtul, cu vagi urme de păr, cu excepţia câtorva rămăşiţe de pe o parte. Şi a unei insuliţe triste, chiar în avangarda liniei părului, acum nimic mai mult de câţiva centimetri de

mirişte brună. Vorbeşte Tony, tare:

— Şi dacă s-a întâmplat în mijlocul zilei? Dacă, să zicem, a avut cele mai multe orgasme după-masa?

Fără să aştepte vreo invitaţie, îşi duce la gură paharul de bere al lui Colin, în timp ce aşteaptă Margarita nr. 2. Un strop de spumă i se prelinge pe lângă buze, aterizând pe rever.

— Fir-ar să fie!

De la masa alăturată, îl priveşte rece o femeie într-un deux-pièces negru, deocamdată singură, probabil până când partenerul ei îşi rezolvă necesităţile fireşti. Tony îi zâmbeşte, zâmbetul lui răvăşitor, un şirag de perle albe pe pielea măslinie. îşi mijeşte ochii. Emană fascinaţie, măreţie şi farmec. Ea e destul de comună, mult sub pretenţiile lui obişnuite, dar, flatată, îi zâmbeşte înapoi, ba chiar se înroşeşte de plăcere. Lui Tony îi reuşeşte asta de fiecare dată.

îşi întoarce privirea dinspre ea, cu o expresie ce sugerează îndeplinirea unei rutine obositoare, dar necesare, şi se întinde după un şerveţel, să-şi cureţe costumul. Nu reuşeşte însă decât să întindă pata care acum e de trei ori mai mare. Ezit o clipă, îmi scarpin semnul din naştere destul de vizibil care-mi traversează linia părului şi le spun:

— Ştiu!

Toată lumea îşi îndreaptă privirea spre mine, ca şi cum aş fi spus ceva extrem de important.

— O partidă ţine de când îţi dai hainele jos şi până ţi le pui la loc.

Colin ridică mâna. Cred că trebuie să fie o glumă, dar anumite gesturi par foarte potrivite şi fireşti când vin din partea lui Colin. Tony încuviinţează din cap, de parcă i-ar îngădui să ia

cuvântul:

— Oamenii pot face sex şi îmbrăcaţi.

Tony dă din mână, a derizoriu.

— Definiţia lui Frankie e cea mai bună. Cea mai bună din câte am spus până acum, cel puţin. Cât de des se întâmplă să faci sex cu hainele pe tine? Se poate, cu siguranţă. Dar rar. Formularea lui Frankie e concisă. Trebuie să facem şi nişte compromisuri. De când îţi dai hainele jos până ţi le pui la loc. E bine. Şi orgasmele multiple se numără ca unul singur.

— Nu. Nu e cinstit.

Nodge e cel care intervine, de data asta.

— Cum poate un orgasm multiplu să se numere ca unul singur? E... care-i termenul ăla, când se repetă aceeaşi idee cu alte cuvinte? Frankie, tu eşti ăla educat.

Sună de parcă ar spune: *Hai, Frankie, dă-te mare.*

— Ajută-mă.

— Tautologic, spun eu, fără să mă simt ofensat.

M-am obişnuit.

— Tautologic. Te iubesc când foloseşti toate silablabla- urile astea, Francis.

Derizoriu, ignoranţă. Nodge îşi vede de treabă.

—Ar trebui să socotim un orgasm multiplu, de orice fel, ca două. Ştiu că nu e perfect, dar, oricum, nu au un număr exact, nu?

Tony e perplex.

— Nu?

Intervine şi Nodge, care tocmai şi-a mai aprins o ţigară. Chelnerul strânge farfuriile, prefăcându-se că nu ascultă.

— Păi ştii, fie au unul, fie mai multe deodată. Dar nu ştiu nici ele câte, exact. Adică n-o să-ţi

spună: da, am avut opt, deodată. Vor spune numai că au avut unul multiplu. N-ai cum să le numeri.

Mă scarpin în creştet. Nodge dă pe gât jumătate din Cola dietetică pe care a comandat-o după bere, şi termină ce a mai rămas din sos. Brusc, adoptă un ton dispreţuitor şi indiferent. Se îndreaptă spre Tony.

— E stupid, oricum. Ce-i ăsta? Un fel de test să vezi cât eşti de bărbat?

Tony dă semne de iritare.

— E o conversaţie, şi gata, OK[5] Nu înseamnă nimic.

Tony se răsuceşte spre mine. Nodge oftează prelung, şi rămâne pe scaunul lui, aplecat în faţă.

— Poate că totuşi ai dreptate, Nodge, spune Tony, vizibil hotărât să scoată castanele din foc. Da, poate că ai dreptate. N-ai cum să fii sigur. Alea multiple se pun ca duble. Cum ţi se pare, Frankie?

— Are sens. Adică, unul clitoridian şi unul vaginal.

— Colin? întreabă Tony.

Colin zâmbeşte, nu spune nimic, ne face jocul, ca de obicei.

— Nodge?

Nodge respiră adânc.

— E stupid. Oricum, de unde ştii că femeile nu mint?

— Bineînţeles că-ţi dai seama dacă mint, răspunde Tony, fâşâind meniul.

Selecţia de budinci e mult mai interesantă decât altă dată, dai asta nu înseamnă că nu sunt oribile. Tarta de morcovi e cea mai apetisantă. Mai e şi bârfi, care se dovedeşte a fi una din porcăriile multicolore de la magazinul Southall, şi încă una botezată Ras Malai – lapte acru şi prăjiturele de

făină servite în lapte dulce, îngroşat. Tony comandă o Kulli simplă, în timp ce Nodge alege Ras Malai. Colin şi cu mine ne abţinem.

— Cum?

— Pentru că atunci când chiar au... nu ştiu, se strâng. Pe dinăuntru, înţelegi? Iţi dai seama. O simţi. Şi se înroşesc.

— Nu *întotdeauna.*

Tony oftează şi-şi dă ochii peste cap.

— încerci să sabotezi toată chestia numai pentru că ţi se pare... nepotrivită. De parcă am avea ceva mai interesant de vorbit, oricum. Şi apropo, pe cine ai avut pe bancheta din spate săptămâna asta?

Roşeala lui Nodge pare să se accentueze. Cum spuneam, nu-şi pierde cumpătul niciodată, dar niciodată, pentru că asta ar însemna să piardă controlul, dar câteodată poţi să înmieşti o furie vulcanică mocnind pe dinăuntru, exprimată ca dispreţ sau ca distanţare.

— Nu despre asta e vorba. Pur şi simplu, spuneam că nu îţi dai întotdeauna seama, răspunde cu răceală.

Se lasă o tăcere lungă. S-a produs o ruptură. Adeseori se întâmplă aşa – ceea ce începe ca o glumă nevinovată se termină într-o bătălie. E ca şi cum structurile de bază ale personalităţilor noastre sunt prea expuse şi se ciocnesc tot timpul unele de altele. Nu ne deranjează, dar nici nu facem ceva ca să creăm o zonă-tampon. Totuşi, rămânem împreună. Şi asta nu numai din obişnuinţă. Sunt sigur că, în adâncul sufletelor noastre, chiar ţinem unii la alţii. Dar la ce foloseşte, dacă sentimentul e tot timpul în adâncuri?

Dacă las liniştea să se instaleze, temperatura o să tot scadă, aşa că încep să pălăvrăgesc mai departe. îmi place să construiesc punţi, orice-ar fi. Şi lui Colin, de altfel, doar că el nu are uneltele. Oricum, acum şansele sunt destul de multe. Mă uit la amândoi împăciuitor.

— Băieţi, n-am putea fi prieteni?

îmi dau seama imediat că asta a fost o greşeală, o stângăcie. Toată furia lor s-a îndreptat acum împotriva mea.

— Nu mă lua de sus, îmi spune Nodge, şi-şi aprinde încă o ţigară.

Tony face o grimasă şi dă din cap. Eu îmi văd de treabă, încercând să separ apele.

— OK, uite cum stă treaba. Întrebarea e: care e cel mai mare număr de orgasme pe care l-a avut o femeie cu tine, într-o singură partidă, ţinând cont că o partidă durează de când îţi dai hainele jos şi până ţi le pui la loc. Orgasmele multiple se iau în calcul ca fiind două, dar trebuie să o crezi pe cuvânt când spune dacă a avut unul sau nu. Şi acelaşi lucru e valabil pentru orgasmele simple.

— Adică ce vrei să spui? De câte ori ai reuşit să faci o femeie să *spună*c-a avut orgasm? întreabă Nodge, trăgând atât de tare din ţigară, încât se vede tutunul transformându-se instantaneu în cenuşă.

Nu ştiu de ce mă gândesc la asta: *transformare.* Câtă tindă să plantezi, să aprinzi, să fumezi... îmi pierd şirul şi las gândul să zboare. Apoi continui.

— în condiţiile date, mai bine de-atât nu putem.

— OK.

Tony pare satisfăcut.

— Deci cine începe?

— De ce nu începi tu? Oricum, tu eşti ăla care a pornit discuţia, spune Nodge.

— Şi oricum se vede că te mănâncă limba să ne spui, completez eu.

— Da, intervine Colin. Sau, cel puţin, i-am văzut gura miş- cându-se de parcă asta voia să spună.

Muzica e prea tare, Colin vorbeşte prea încet.

Tony îşi încleştează dinţii, cu buzele lipite, de parcă n-ar avea răspunsul pregătit de multă vreme. îşi ridică ochii spre tavan.

— Mi-a reuşit o dată „duzina brutarului”[†††]. Asta fără multiple.

Nodge izbucneşte în râs zgomots, şi arată înspre fereastră, sus, pe cer:

— Nu vezi foarte des aşa ceva.

— Ce? întreabă Tony.

— Sus de tot, uite-i cum zboară. O turmă întreagă.

Mă aplec să văd şi eu.

— Ce? Unde?

— Porci, spune Nodge.

Râd şi mă întorc spre Tony, care şi-a dat capul pe spate ca să-şi scoată în evidenţă bretonul care-i vine în ochi mai tot timpul. Se pare că femeile găsesc asta foarte sexy.

— Trcişpc simple e imposbil, biologic vorbind, spun eu.

---

††† Expresie britanică pentru numărul 13, referindu-se la o practică destul de comună în Anglia lui Henric al III-lea. Brutarii obişnuiau să coacă, pentru o comandă, 13 bucăţi în loc de 12, de teamă că una s-ar fi putut pierde, arde sau deteriora, atrăgând pedepse severe în urma plângerilor clienţilor nemulţumiţi. *(N.t.)*

Tony dă din umeri, de parcă nu i-ar păsa dacă-l credem sau nu.

— N-a trebuit decât să apăs pe trăgaci... nu spun că sunt eu un...

— Un ce? Armăsar? Mare sculă-n basculă? Nu, bineînţeles că nu, spune Nodge.

— Trebuia doar să o ating în locul potrivit şi... pflf.

— Pffil?

— Nu, nu chiar. Mai degrabă...

Şi Tony scoate un sunet de parcă ar fi ridicat greutăţi prea mari.

Nodge încearcă să se ţină departe de voyeurismul situaţiei, vrea să pară la înălţime, analitic.

— Şi asta s-a întâmplat în cât timp, mai exact?

— O noapte. Am stat treji toată noaptea. Luasem E.

— Stai un pic, îi spun. În cazul ăsta, nu se pune.

Nodge dă din cap cu severitate.

— Are dreptate.

Colin dă şi el din cap, dar nu spune nimic.

— E ca şi cum un sportiv de performanţă ar lua steroizi, zic eu.

Tony se preface scandalizat. Ridică din umeri, inocent.

— Da, trebuie să fii curat, spune şi Nodge.

— E *o* tâmpenie, răspunde Tony. Adică, dacă ai băut câteva pahare de vin, nici asta nu se pune?

Pentru moment, se lasă tăcerea. Pauză.

— E un punct de vedere corect, spune Colin. Asta ar schimba numărul de organisme.

De data asta, Colin s-a făcut auzit şi izbucnim

toţi în râs. După ce-şi dă seama de ce, râde şi el.

— Orgasme, voiam să spun.

S-a ruşinat. Poartă un tricou pe care scrie „Silver Valley Silicon”. Asta e compania pentru care lucrează, în Perivale.

— La fix, Col. Staţi aşa. Sunt două chestii diferite. Alcoolul e un factor negativ. Nu poate decât să-ţi micşoreze performanţa. E. *îmbunătăţeşte* performanţa, spune Nodge.

Pare destul de încântat de sine, o expresie care se ascunde printre cutele superioare ale feţei.

Dar Tony nu se dă bătut.

— Şi tu de unde ştii? N-ai încercat niciodată. În plus, numai eu luasem, nu ea. Şi despre orgasmele ei vorbim acum.

Se întoarce spre Colin, ultimul care l-a susţinut.

— Colin, tu eşti neutru. Ce-ai de zis?

Colin este evident stânjenit. Urăşte să fie silit să ia atitudine. îi privesc faţa, e asimetrică. O nară e mai mare decât cealaltă. O buză e groasă, cealaltă subţire. Ochiul drept e mai îngust decât cel stâng. Poate că din cauza asta încearcă mereu să echilibreze lucrurile. Sau, mai degrabă, e pur şi simplu slab.

— Păi, cred că înţeleg ambele părţi. Dar…

— Uite, să vă spun eu ceva… îl acopăr pe Colin, şi nici măcar nu e nepoliticos ce fàc, e stabilit ca regulă. O să avem două categorii. Sexul Clasa I, care presupune consumul de droguri Clasa I. Să spunem că la această categorie Tony câştigă…

— Nu că asta ar fi o competiţie, intervine Nodge, cu un sarcasm fin, indiferent.

— Nu e o competiţie, ci o cercetare generală asupra sexualităţii umane. Dar cum rămâne cu

sexul Clasa a Il-a? Asta include drogurile uşoare, ca alcoolul şi ierburile, sau nu în- clude droguri deloc. O partidă. Cum stai la capitolul ăsta, Tony?

Tony se prinde în joc. Oricum, nimeni nu credea povestea cu duzina brutarului. Era, aşa, cireaşa de pe tort.

— Daţi-mi voie să mă gândesc un pic. Accept categoria. Nodge, tu? Cum stai cu sexul Clasa a Il-a?

— Pe mine lăsaţi-mă în afara discuţiei.

îşi ridică mâinile de parcă ar dirija traficul.

— E tipic. Nodger Cromwell, sucubul din Shepherd's Bush.

— Ce-i un sucub? întreabă Colin.

Pare confuz. Nu e de mirare, Colin pare tot timpul confuz. Dar cel puţin are decenţa să nu-şi ascundă confuzia. Sau decenţa îl are pe el. Poate decenţa în sine e un sucub.

— Lhr sucub? E ca... e ca un vampir. Iţi mănâncă toată energia. Şi nu pune nimic în loc.

încerc să par glumeţ, îmi dau seama cât de aiurea sună. Şi n-aş vrea ca temperatura să scadă iar. Vreau să ne înţelegem toţi, cu atât mai mult astă-seară.

Tony râde.

— Direct! SuckYo' Bus! Bun cuvânt, Frankie, cuvântul săptămânii.

îşi termină budinca şi îi face semn chelnerului să-i aducă un digestiv. Alege whisky de 12 ani.

Nodge nu zâmbeşte. îl enervează când îmi folosesc *vocabularul.* îşi muşcă vârful degetului mic de la mâna stângă şi apoi spune:

— De fapt, un sucub nu e ca un vampir. Un sucub e un demon care îi bântuie pe bărbaţii

adormiţi. Un vampir suge sânge. Iar sucubii sunt întotdeauna femele.

Nodge este ceea ce cred că s-ar numi un autodidact. Citeşte tot felul de cărţi, de altfel nişte porcării, doar pentru că de pe urma copertei se simte mai deştept. Sunt toţi pe raftul lui, capetele de afiş, greii, imposibil de citit: Thomas Pyn- chon, James Joyce, Jeanette Winterson, Angela Carter, Salman Rushdie, Tom Cobbleigh şi toţi ceilalţi. Merge la filme franţuzeşti care durează o veşnicie şi apreciază arta cinematografică. Merge chiar şi la dansuri moderne, cel mai mare rahat din toate formele de artă contemporană. La mică distanţă de operă, de care, de asemenea, spune că e foarte încântat.

Cum spuneam, nu e taximetristul tipic. Cu singura diferenţă că, de fapt, e. Poţi scoate băiatul din tufiş, dar nu poţi scoate tufişul din băiat‡‡‡, cum ar spune, cu mare plăcere, tata. Şi tocmai din cauza asta face toate eforturile să demonstreze că nu e doar un taximetrist, că a evadat. Intr-un fel sau altul suntem toţi prinşi în cursa asta a evadării.

Tony ridică din umeri, nu e impresionat şi nici nu-l interesează.

— Mă rog. Deci tu eşti vampir. Dar tu, Colin? De câte ori, într-o singură partidă?

— Nu mai ţin minte, spune Colin, poate un pic cam repede.

E o întrebare cam neplăcută pentru Colin, pentru că până la treizeci de ani nu a avut decât trei sau patru prietene, iar ultima a fost cu mult

---

‡‡‡ Joc de cuvinte: *bush* (engl.) – tufiş, omonim cu „Bush“ din denumirea oraşului. *(N.t)*

timp în urmă. Ideea e că probabil chiar nu poate să-şi aducă aminte. Vorbeşte iar, doar cât să se ştie scăpat de lumina reflectoarelor:

— De trei ori.

Fluierăm şi huiduim toţi.

— Nu-i rău... cu cine?

Tony bâţâie pe loc din piciorul stâng, ca şi cum şi-ar fi găsit în asta o sursă pentru refacerea energiei nervoase.

Lui Colin nu-i place întrebarea. Intr-un fel pentru că e timid, dar şi pentru că simte că ar trăda-o pe femeia cu care s-a culcat. Se face tot mai mic în scaunul lui. E o reacţie pe care mi-o aduc aminte încă de la şcoală, când vreun profesor îl alegea pe el să iasă la tablă. Instinctul lui natural e în- timitatea, dar ştie şi că trebuie să ofere ceva. O cere, într-un fel, şi lupta lui pierdută, de-o viaţă, de a se face remarcat, sau măcar acceptat. Nu are siguranţa de sine a lui Nodge, ca să se ţină tare.

— Tricia.

Viteza bâţâielii lui Tony creşte.

— îţi baţi joc de mine.

Tricia a fost prietena lui Colin din 1988 până în ’89, cred. Lucra într-o bibliotecă mică şi plină de şoareci. Porecla ei era Peştele. Lividă, slabă, parcă nu avea pic de sânge. Colin rânjeşte şi se joacă nervos cu solniţa. O întoarce şi face o grămăjoară albă pe masa goală.

— Da, Trish. Era nebună. Până la capăt!

Tony şi-a întors capul, pentru că a izbucnit în râs. Mă străduiesc cât pot să nu-i ţin isonul.

— De trei ori. Destul de bine.

îi dau o palmă peste spate, într-un acces brusc de afecţiune sinceră. *îmi place* Colin. îmi place

vulnerabilitatea lui. E, poate, uşor patetic. Dar e mai uşor de iubit decât armura pe care Tony şi Nodge sunt atât de hotărâri să o păstreze. Dacă ei simt că le e expusă vreuna din slăbiciuni, devin distanţi sau agresivi, pe când Colin pare doar trist. Tristeţea e mai autentică, nu?

— OK, am lămurit-o şi pe asta.

Tony se întoarce, şi-a revenit şi se grăbeşte să continuăm discuţia, ca să nu izbucnească iar în râs.

— Géraldine Pascoe, 1991. Toată lumea o ştia de Pantera Pascoe. Eu eram curat, dar ea turnase juma' de sticlă de Piat D'or în ea. Drog Clasa a Il-a. S-a întâmplat între unşpe şi un sfert seara şi aproximativ 3 dimineaţa. Sex normal, nu oral, fără accesorii. Unul multiplu, care în calculele noastre se consideră ca două. Numărătoarea finală. Şapte. Nu, nu, staţi aşa. Opt. Opt orgasme. Dintre care şase în primele două ore. Toate simple. Ăla multiplu a fost ultimul. După un pui de somn. S-a întâmplat înjur de 2:55 dimineaţa. Am trezit jumătate de bloc. Era genul care ţipă. Mult. Ar fi putut face carieră.

— Carieră în ce?

Nodge caută incorectitudinea politică. Ceva de genul:

— încerci să spui că era o curvă doar pentru că îşi exprima sexualitatea?

— în ţipete. Se poate. Uite, în filmele de groază, spune Tony.

Colin se luminează dintr-odată. Colin devorează filme, mai ales de groază. Latterly, Wes Craven Dario Argenti şi John Carpenter. Preferatele lui din toate timpurile sunt 1) *Invazia*

jefuitorilor de trupuri (Walter Wanger, 1955), 2) *Dead. ofNight* (mai mulţi regizori, 1945) şi 3) *Exorcistul* (William Friedkin, 1973).

După cincisprezece ani, ajungi să-i cunoşti destul de bine pe cei de lângă tine. Ştiu topul albumelor preferate ale lui Nodge – primele zece, poate nu chiar douăzeci, şi nu chiar în ordine. Ştiu cele cinci sex-simboluri preferate ale lui Tony (Bardot, Monroe, Madonna, Herzigova, Ulrika). Ştiu zece comedii preferate ale lui Colin, trei filme ştiinţifico-fantas- tice şi cinci westernuri. Ei îmi ştiu, toţi, desenele animate preferate *(Duckman, Dr. Katz, Viaţa modernă a lui Rocko).* Iubesc desenele animate mai mult decât viaţa reală.

— Aşa e, zice Colin. Ştii, sunt actriţele astea foarte bune, dar care nu pot să ţipe cum trebuie. Aşa că adaugă ţipetele după. E o artă. Aduc profesionişti ai ţipetelor. Ştii, aşa cum unele modele îşi arată numai mâinile. Unele actriţe numai ţipă.

— Da, e drept. Cântăreaţa aia, cum o cheamă? Care ţipa în filme.

— Care?

Nodge e marele cunoscător într-ale muzicii, sau cel puţin era, până a început cu Radio 3 (*nu* Clasic FM, va insista să înţelegeţi asta). încă mai are o cameră plină de asemenea chestii.

— Nu-mi aduc aminte. Purta tot timpul codiţe şi cânta de parcă era fugărită cu satârul.

Nodge îşi activează microcipul dintre urechi, care conţine toate cunoştinţele lui despre muzică. Ar e răspunsul în câteva secunde.

— Lene Lovich. A avut un hit – *Lucky Number.*

1977-78? ’79? O înregistrare destul de timpurie.

— Aşa e, îl aprobă Colin. Era dusă.

Tony nu pare impresionat. Se întoarce spre mine şi-mi face cu ochiul.

— Deci, Frankie... e ceva ce ai vrea să ne împărtăşeşti?

Tony s-a plictisit. Se tot uită la ceas, şi nici măcar nu se oboseşte să fie subtil. îmi stă inima-n loc. Oare ştie ceva despre mine şi Veronica? Nu. N-ar avea cum.

Muşc dintr-un After Eight. Nu e chiar After Eight, de fapt, ci o versiune mult îmbunătăţită. Ciocolată crocantă şi men- tolată, Elizabeth Shaw, aş spune. Nu. Bendicks.

— Vreţi? Sunt foarte bune.

Tony nu se lasă.

— Nu, mulţumesc. Câte, Francis? Şi fără aburelile tale de Frank Păcăliciul.

Aşa îmi spun. Frankie Blue, Frank Păcăliciul. Nu mi-e ruşine s-o recunosc. Păcăleala nu e totuna cu minciuna, până la urmă.

Tony se concentrează şi îmi zâmbeşte cu aerul lui de învingător. Tony poate fermeca şi bărbaţi. Te simţi întotdeauna uşor flatat – în secret, bineînţeles – că eşti destul de bun ca să-şi petreacă timpul cu tine, mai ales că pare atât de solicitat. De când stăm aici, telefonul lui, un Ericsson GH688, a sunat de cel puţin patru ori. El e întotdeauna cel căutat. Termin ciocolata şi înghit.

— Nodge n-a spus, nu văd de ce eu ar trebui.

După ce mi-arn compus răspunsul, mi-am dat

seama brusc că nu mai vreau să joc.

— Fiai, frate. Nu fi Suck Yo' Bus.

Casc, ca să arăt cât sunt de plictisit şi de reticent. Când încep să vorbesc, spun totul sec, ca să înţeleagă că nu încerc să mă dau mare.

— Intr-o singură partidă, a avut zece. Cinci multiple, nici unul simplu.

De fapt, ăsta e adevărul. După cum bine ştiu toţi mincinoşii, nu minţi decât atunci când e absolut necesar.

Tony râde fals şi foarte tare. Colin râde şi el, ca un ecou.

— Vă mulţumim, noapte bună! Al naibii Frank Păcăliciul, a dat din nou lovitura! spune Nodge, încă serios, dar refuzând să fie exclus din conversaţie.

— Uite! Porcii! S-au întors porcii! zice Tony, arătând spre fereastră.

Ridic din umeri.

— Aşa a zis ea. De ce-ar minţi?

— Nu punem la îndoială ataşamentul ei faţă de verosimil, Frankie. Şi ce zici de silablablaurile astea?

Deja m-am săturat de toată povestea. îmi zboară mintea înapoi la Veronica. Ştiu că am tot amânat-o. Simt cum mă cuprinde brusc dorinţa să spun totul, acum. Dar, înainte de asta, îmi zic în sinea mea, *am câştigat...*

însă pentru că-mi place să mă consider adult, îi pun imediat cruce. Şi apoi îmi aduc aminte că nu mă mai mint, dez- grop gândul şi îl dublez. *Am câştigat, am câştigat.*

Şi tocmai acum vine şi întrebarea ucigătoare, motivul pentru care nu mai voiam să joc. Şi ce-i mai rău e că vine de la Nodge.

— Păi, şi cine-a fost norocoasa?

Nici urmă de ironie. E iar prietenos, nu vrea să continuăm la nesfârşit, cum nici eu nu vreau. Şi aproape, *aproape,* că am scos adevărul din guşă. Dacă nu aş fi fost maestru în arta eschivării – adevărul e şi el foarte seducător –, i-aş fi spus. Dacă eu eram Nodge şi el era eu, adevărul ar fi ieşit la iveală ca un ogar din ascunzătoare, pentru că, după cum spuneam, Nodge se crede mărturisitorul adevărului, oricât de dureros ar fi. Crede că e laşitate să-l ascunzi sub preş. Eu cred că ţine de bunul-simţ. E vorba de alegerea soluţiei potrivite, mai cu seamă în situaţii ca asta. Aşa că-i răspund, şi mă străduiesc să nu privesc într-o parte când o fac – e una din greşelile începătorului într-ale minţitului.

— N-o ştiţi. O ţipă pe care am cunoscut-o într-o vacanţă, odată. Americancă. Dantură impecabilă.

Sunt convins că detaliile astea fac povestea mai credibilă. A se vedea cuprinsul Ghidului nescris pentru mincinoşi al lui Frank Păcăliciul, capitolul Folosirea detaliilor pentru a crea minciuni credibile.

— Atunci cu siguranţă minţea. În America, tipele citesc chestii de genul *Cum să-ţi faci bărbatul să explodeze în pal.* Răspunsul: mimează. E ceva firesc pentru ele, spune Tony în treacăt, jucându-se cu telefonul în timp ce îi face semn chelnerului să ne aducă nota.

— Despre care vacanţă vorbim? mă întreabă Nodge inocent.

Cred că inocenţa lui e autentică, nu încearcă să mă prindă în vreun fel. în adâncul sufletului, Nodge are încredere în mine. Şi, surprinzător, şi

eu cred că are dreptate. Totuşi...

— Am cunoscut-o? spune Nodge.

Acum se instalează îndoielile. Poate că, la urma urmei, nu e chiar aşa de inocent. Trebuie să-ţi păzeşti spatele tot timpul. Pumnale micuţe te pândesc la tot pasul.

îmi spun în sinea mea: *Nu-mi forţa mâna.* Nu mă provoca, altfel o să-ţi trântesc în faţă că femeia care a avut cu mine mai multe orgasme decât oricare din femeile voastre e Ruth. Ai auzit bine. Fosta ta. Adevărata ta dragoste, punctul fix din- tr-un univers în mişcare. Ruth cea de încredere. Exact. De cinci ori: bang bang bang bang bang. Bagă-ţi asta în minte şi dă-i înainte şi fumează.

Nodge deschide gura să mai spună ceva. Sunt gata să-i dau ultima lovitură, sunt pe punctul de a lăsa să explodeze seducţiile mici şi murdare ale adevărului. Când, exact la timp, chelnerul aduce nota.

Tony se uită la ea şi imediat ştiu ce urmează. Colin se face mai mic, Nodge înţepeneşte. Eu uit de Veronica vreo câteva momente. O scuză bună.

— O sută, noi patru. Douzeci şi cinci de fiecare. Nu, eu ceva mai mult. Las eu bacşişul. Pun treizeci, e OK?

Flutură trei bancnote de zece lire, apoi îşi ia telefonul şi începe să vorbească.

Nodge şi cu mine ne aruncăm priviri peste masă. Iau nota. Cu tot cu cocktailuri, cu cel mai scump fel de mâncare de pe listă şi cu desert, Tony a făcut consumaţie de vreo patruzeci de lire. Colin, care e aproape falit şi nu şi-a luat decât bere şi pui – nu mai mult de zece. Nodge şi cu mine am cheltuit, e adevărat, cam douăzeci şi cinci

fiecare. Colin se foieşte stânjenit, dar îşi scoate portofelul. Ştiu că n-o să spună nimic, de frică să nu pară rău intenţionat.

— Mă duc la baie.

Nodge se îndreaptă spre toaletă, iar Tony vorbeşte foarte tare la telefon. Chelnerul vine să-şi ia banii, se pregătesc să închidă. Continuându-şi discuţia, Tony se ridică să plece. Oftez adânc, dar pe muteşte. *Aceeaşi veche poveste.* Tony profită, Colin stă cu capul plecat, Nodge e la baie. Eu încerc să-l protejez pe Colin. Măcar o dată, mi-aş dori...

Totuşi, obiceiul trebuie respectat. îi fac un semn lui Tony, care se îndreaptă spre uşă.

— Tony, nu e chiar cinstit.

Cred că mă aude, şi doar se preface că nu. Vorbeşte în continuare. Mă uit spre Colin. E tot cu capul plecat. Chelnerul a venit a doua oară.

— Ne mai lăsaţi un minut?

— închidem, domnule.

îi prind privirea lui Tony în cele din urmă şi încep să gesticulez. Pare iritat.

— Ce e?

— Nu e bine, Tony. Nota. Colin şi-a luat doar...

Tony priveşte în sus, de parcă ar avea de-a face cu ceva îngrozitor de trivial. îşi caută portofelul, scoate o bancnotă de cinci lire şi o aruncă pe masă, de parcă nimic n-ar putea fi mai puţin important Acum, el pare băiatul bun, eu ăla mes-chin şi Colin ăla patetic. Şi tot n-a plătit cât trebuia. îşi vede mai departe de telefon. Nodge s-a întors de la toaletă şi l-a văzut pe Tony aruncând hârtia. Se uită spre mine.

— Lasă, Frankie, împărţim noi diferenţa.

Dau din cap. Nodge, fie ce-o fi, e destul de

corect. Colin pune douăzeci şi cinci, din care îi dau înapoi cincisprezece.

— E prea mult, Col.

— Uite ce e, nu mă deranjează să împărţim. Pe bune.

Dar ştiu că nu e aşa. îl costă o grămadă să aibă grijă de maică-sa, salariul lui e mai mic decât al lui Nodge, ce mai, adevărul e că nu prea are nici după ce bea apă. Nodge pune treizeci şi cinci, ep la fel. Colin ia înapoi banii, şi îi pune reticent în buzunar, dar ştiu că mi-e recunoscător. Totuşi, nu-mi dau seama dacă sunt mai furios pe el sau pe Tony acum. O parte din mine s-a săturat să îl tot protejeze pe Colin. Se întâmplă asta de vreo douăzeci de ani, pentru Dumnezeu!

— Fiţi atenţi!

Nodge rânjeşte, ţinând în mână o bancnotă de douăzeci. – Ce?

— Am găsit asta lipită cu gumă de mestecat pe pantof.

Mie de ce nu mi se întâmplă aşa ceva niciodată? Pentru că nu sunt cel mai norocos individ de pe lumea asta, cum aş putea spune despre alţii.

Ieşim din restaurant, Tony latră în continuare la telefon, Nodge desprinde guma, bucată cu bucată, de pe bancnotă. Simt cum năvăleşte momentul adevărului, întocmai ca un curent de aer în faţa metroului. Situaţia e de-a dreptul ca-raghioasă. Trebuie să spun ce am de spus, imediat o s-o luăm fiecare în altă direcţie. E tipic pentru mine. M-am pus singur la colţ, pentru că am tot evitat să iau o decizie. Tony închide telefonul, în cele din urmă. Suntem toţi afară, pregătiţi să ne

luăm rămas-bun. Şi deodată mă aud vorbind, izbucnind pe neaşteptate, ca lichidul seminal dintr-un cocoşel.

— Mă însor.

Toată lumea râde, mai puţin eu, dar până la urmă şi eu, râsul lor e contagios. Şi, dintr-odată, mă gândesc că-mi iubesc prietenii. îi *iubesc.* Sau cel puţin aşa cred. Ştiu că aşa ar fi normal, dar mi-e greu să fiu absolut sigur. Dragostea faţă de prieteni seamănă cumva cu aia pentru mama şi tata. Presupui că e acolo, dar nu ştii sigur, până unul din ei nu crapă. Dragostea pentru prieteni şi pentru părinţi te izbeşte numai în absenţa lor, pe când cu femeile, dacă e ce trebuie, o simţi, la propriu, în mijlocul pieptului. Sau cel puţin în primele săptămâni.

Aşa că dragostea pentru prieteni e o chestiune de încredere. Pe care eu o am, am încrederea asta. Tony, Nodge, Colin, cei mai vechi prieteni ai mei, şi cei mai dragi. îi iubesc. I-aş şi plăcea, sincer, dacă nu ne-ar sta tot felul de lucruri în drum. Şi în drum ne stă, în cea mai mare parte, trecutul. Şi totuşi, problema asta e singura care ne mai ţine uniţi. De mult nu ne mai întrebăm dacă într-adevăr ne *place* de ceilalţi. Suntem pur şi simplu... prieteni. Mobile în camerele de zi ale celorlalţi, prea grele ca să le mai muţi. Prietenia se... fixează, ca un soi de lipici preistoric. Asta e treaba lor. Sunt parte din istoria mea şi, nu-i aşa, ai nevoie de istoria personală. Altfel, ce eşti? Cine eşti?

— Nu, le spun, râzând în continuare, dar parcă mai domolit. Chiar fac asta. Chiar mă însor.

Dintr-odată, râsetele se opresc, ca scoase din priză. Nu se mai aude decât un autobuz de noapte,

trecând pe lângă noi, şi nişte bubuituri reggae, de undeva de departe.

— în septembrie.

Colin e primul care-şi revine din nemişcare. îşi părăseşte locul de lângă bordură şi se îndreaptă spre mine, se apleacă şi mă îmbrăţişează, cumva stânjenit. Nu ştiu ce să fac cu mâinile. Colin şi cu mine nu ne atingem decât foarte rar.

— Frankie, e extraordinar. Felicitări.

îmi dă impresia că e sincer încântat. Tony şi Nodge, de cealaltă parte, nu s-au mişcat un centimetru. Apoi Nodge, cu un gest foarte studiat, îşi scoate pachetul de ţigări din buzunar şi rupe un filtru, cu o eleganţă chiar mai accentuată, mai vizibilă decât de obicei.

— Minunat. E minunat, spune, pe un ton care vrea să fie undeva între neutru şi aprobator.

— Glumeşti, nu? mă întreabă Tony.

Dau din cap că nu. Un cuplu trece în linişte pe lângă noi, şi se lasă tăcerea până când îi vedem îndepărtându-se. Apoi Tony, înţelegând că vorbesc serios, continuă:

— Cam bruscă hotărârea, nu?

— Cred că da.

— Cât a trecut?

— De când?

— De când te-ai întâlnit cu... cum o cheamă?

— Vreo şase luni.

Nodge îşi aprinde ţigara. Rotocoalele de fum îi învăluie ochii.

— Cum ziceai că o cheamă? Ceva cu...

— Veronica. Veronica Tree.

— Bravo, spune Tony. Bine lucrat.

Simt cum atmosfera e tot mai tensionată, gata

să explodeze. Colin încă zâmbeşte, dar se vede că-i e tot mai greu, în atmosfera apăsătoare. Sunt un pic supărat.

— Ce s-a întâmplat? Credeam că o să vă bucuraţi pentru mine.

Se vede că Tony încearcă să-şi pună lacăt la gură. Se chinuieşte să găsească nişte cuvinte neutre.

— Suntem încântaţi, Frankie. E mişto. Doar că... doar că...

Nodge mă priveşte nemilos.

— Doar că... nu ne-ai prezentat. în afară de seara aia în pub.

Spune asta cu amărăciune, şi cred că înţeleg de ce. Crede că, dintr-un anume motiv, mi-e ruşine cu ei. E o prostie, mizerii, rahaturi.

E adevărat.

Se lasă iar liniştea. Nu mai avem nici un scenariu. Tocmai s-a căscat o prăpastie. Când cineva rupe în cele clin urmă tăcerea, e Colin, care întreabă, cu o voce uşor panicată:

— Cum rămâne cu 14 august? Va mai fi un 14 august, nu?

Tony şi Colin mă privesc, ştiu că ăsta e un test pe care trebuie să-l trec.

— E sacrosanct. Rămâne, spun eu.

Şi vorbesc serios.

capitolul 5

o partidă de excepţie cu Ruth cea de încredere

j^æ”tea cea mai ciudată e că Ruth nu mă atrăgea prea tare. Pot să spun că nici măcar nu-mi plăcea prea mult. Dar s-a întâmplat, şi eu am profitat de moment. Fără să mă gândesc la consecinţe. Dar aveau să apară, mai devreme sau mai târziu, nu?

S-a întâmplat într-o noapte din... 1990, cred. O întâlnisem pe Ruth de câteva ori până atunci – era „prietena” lui Nodge de vreo şase luni (ştiţi cum e, ‚Aceasta e... ăă... «prietena» mea”). Termenul prietenă i se părea incorect lui Nodge, deşi Ruth le spunea astfel tuturor cunoştinţelor ei de sex feminin şi nu părea să o deranjeze, iar aceste prietene le spuneau partenerilor lor prieteni, şi asta era OK, Dar în faţa lor nici păsării nu-i puteai spune pasăre, deşi ei puteau foarte bine să-ţi spună că eşti o *bucată* cu un *poponeţ* foarte drăguţ, dar tu nu le-ai fi putut spune că au *cur* mişto şi...

Dar mă opresc aici.

Păreau destul de fericiţi. Oricum, nu puteam spune cu precizie, dar simţeam că nu erau chiar făcuţi unul pentru celălalt. Intr-un fel, fiecare era imaginea în oglindă a celuilalt – virtuţile lor se anulau între ele, iar defectele erau refractate, dublându-se şi triplându-se la nesfârşit.

Cu toate astea, Nodge era copleşit. Bineînţeles, cuvântul trebuie înţeles în felul lui Nodge. Adică recunoscuse existenţa ei în faţa noastră, ne făcuse cunoştinţă, vorbea îndeajuns de frumos despre ea

când nu era de faţă. Toate aceste reacţii şi comportamente erau străine de Nodge, care avusese

o partidă de excepţie cu Ruth cea de Încredere

grijă până atunci să-şi ţină exclusiv pentru el viaţa privată şi, mai ales, pe cea sexuală. Chiar dacă nu s-au mutat împreună, au plecat o dată în vacanţă, ceea ce, din experienţa mea, e preambulul coabitării – sau cel puţin unul dintre gardurile pe care le ai de sărit în drumul spre aşa-zisa fericire a căminului conjugal.

Nodge a întâlnit-o pe Ruth pe vremea când îşi îmbogăţea cunoştinţele luând lecţii de condus o motocicletă cu franjuri de piele atârnaţi de ghidon. Ruth era singura femeie dintre cursanţi. Ca şi Nodge, făcea notă discordantă între fasciştii fioroşi, băieţii tatuaţi din Bromley şi evreii melancolici care formau restul găştii. Asta i-a adus împreună. Idila a înflorit în timp ce-şi verificau cunoştinţele despre drumuri şi trafic, la o cafea în dormitorul lui Rudi Camberwell.

Ruth era cu câţiva ani buni mai mare ca Nodge, şi avea ceva din aerul sălciu al anilor ’70. Era puritană, ca şi Nodge, cu înclinaţii spre critică severă şi accese bruşte de moralitate. Carapacea lui Nodge era, pe vremea aceea, încă moale şi incomplet dezvoltată, iar Ruth i-a oferit nisipul pentru amestecul de ciment. Găsirea unui suflet pereche i-a accentuat simţul dreptăţii. Au devenit, împreună, un fel de forţă poliţienească de două ori mai mare, mereu gata să amendeze orice folosire necorespunzătoare a limbajului, orice atitudine inacceptabilă. Tony îi aducea, de cele mai multe ori deliberat, în pragul apoplexiei. Era de neiertat,

dar şi extrem de amuzant de cele mai multe ori.

Nu arăta rău, dar nu era nici pe departe lozul cel mare. Corespundea opiniei foarte răspândite pe atunci că nu trebuie să te supui idealului de frumuseţe al păpuşii Barbie. Asta până şi-a scos Madonna echipamentul şi a schimbat totul. A-ţi manifesta sexualitatea era, după părerea lui Ruth, totuna cu a fi uşuratică.

Ruth avea înălţime medie, părul negru tuns scurt, dar lăsat în dezordine, câteva riduri în jurul ochilor şi picioare butucănoase. Punctul ei forte erau sânii mari, perfect conturaţi, pe care-i ţinea de obicei ascunşi sub pulovere negre

sau sub cămăşi albe închise până la ultimul nasture. Nu pot nega faptul că râvneam la rotunjimile ei secrete, mai ales că treceam printr-una din perioadele acelea inexplicabile, care se înrăutăţesc cu cât se prelungesc mai mult, când încrederea de sine începe să se zdruncine, şi pe care femeile le detectează cum ar detecta antraxul, de la o distanţă de douăzeci de metri. Dar nici nu visam să ajung vreodată în preajma lor, şi mă flatam singur spunându-mi că, dacă voi avea ocazia, voi face mişcarea potrivită.

Supraestimarea fibrei mele morale e unul din eşecurile mele constante.

Eram convins că îi displăceam cel puţin la fel de mult cum îi displăcea Tony, şi asta nu era deloc neglijabil. Bineînţeles, încercam să n-o calc pe coadă – ca de obicei, mă străduiam să mă adaptez. Dar pentru o minte care preţuia angajamentul şi atitudinea, mai mult decât orice altceva, cred că statul meu pe tuşă era chiar mai demn de dispreţ decât glumele fără perdea – şi totuşi, zic eu, nostime – ale lui Tony, îndreptate împotriva oricui era homosexual, femeie, nordic, sau pur şi simplu din altă parte decât din Shepherd's Bush sau, mai simplu, altfel decât Tony. Eram alunecos, iar pentru Ruth ăsta era un păcat capital. Şi partea cea mai proastă era că mă făcea şi pe mine să cred acelaşi lucru – ca atunci când nu ştii că ceea ce gândeşti e o crimă. Şi mie mi se întâmplă foarte rar să ştiu. Pur şi simplu inventez. Nu face aşa toată lumea?

Şi, dacă e să fiu sincer, eram gelos. Nodge şi cu mine, înainte să apară Ruth în peisaj, treceam printr-o perioadă când eram aproape îndrăgostiţi – în felul ăla amical, când stai la fotbal şi înghiţi

bere după bere. Eram cei mai buni prieteni, aşa cum nu-mi imaginam că aş putea fi cu Tony sau cu Colin – unul din ei prea infatuat, celălalt prea bleg. Nodge şi cu mine ne potriveam foarte bine. Ne potrivisem întotdeauna, încă de pe băncile şcolii. Mergeam prin cluburi împreună, vomitam în toaleta celuilalt, pălăvrăgeam la telefon ore în şir, cum fac fetele.

Totul s-a schimbat după ce a apărut Ruth. Ruth în sus, Ruth în jos, peste tot numai Ruth. Când îl sunam să ieşim să bem, o aducea şi pe Ruth, de parcă era de la sine înţeles că era imitată. Când mergeau la petreceri împreună, duceau o singură sticlă de vin, în loc de două. Asta m-a scos întotdeauna din pepeni. într-o discuţie aprinsă, erau mereu în aceeaşi tabără, indiferent că susţineau ceva corect sau nu. Şi, în plus, până atunci Nodge îmi telefona tot timpul, acum îl căutam numai eu. Sună meschin, dar nu e. E o chestiune de putere. E vorba de cât de multă nevoie are celălalt de tine. Iar eu mă simţeam complet inutil atunci.

Nu cred că era şi o dragoste fizică. Nu l-am văzut pe Nodge să o sărute sau să o mângâie. Dar era în stadiul acela pasional în care avea convingerea că celălalt e special. Când, în realitate, nimeni nu e special. Toată lumea e, mai mult sau mai puţin, la fel. Oamenii care nu-şi dau seama de asta sunt enervanţi.

Aşa că mi-a fost foarte greu să-mi ascund dezamăgirea când, într-o zi, l-am sunat pe Nodge şi a răspuns Ruth, ex- plicându-mi că Nodge a plecat în vizită la o mătuşă bolnavă din Runcorn. La început, am crezut că sunt într-o zonă de tatonări, chiar înainte să se mute împreună – totul începe cu o periuţă de dinţi lăsată în baie şi cu

câteva ţoale prin dulap, şi se termină cu o ipotecă, cu un tub de Sudocrem şi cu năruirea înceată a speranţelor. în plus, voiam foarte tare o bere. O luasem razna zilele alea, şi nevoia de a ieşi era atât de mare încât aproape că mă durea.

în loc să găsesc o scuză ca să închid cât mai repede, am rămas pe fir. Chiar şi să vorbesc cu Ruth era mai bine decât nimic, mai ales în starea în care mă aflam. Spre surprinderea mea, părea la fel de dispusă să vorbească. Nimicuri – despre Nodge, despre Rangeri (Ruth, după câte spunea, era o susţinătoare a lor), ce telenovele se mai dădeau la televizor. Era, oricum, mai bine decât să mă uit pe geam şi să aştept să sune telefonul. Când, dintr-odată, Ruth m-a întrebat:

— Nu mă placi foarte tare, nu, Frankie?

Era tipic pentru Ruth – sau, cel puţin, aşa credeam pe atunci. Să ascundă lipsa de tact sub masca sincerităţii. Şi dacă nu o plăceam, ce? *Aşa e, Ruth. Şi asta pentru că majoritatea oamenilor pe care îi cunosc sunt întru totul de acord că eşti o pacoste, un ghimpe-n coastă,* ar fi fost răspunsul firesc, dar, din nou, a ieşit la suprafaţă înclinaţia mea naturală spre eschivare.

— Nu-i adevărat. E drept, mă enervezi uneori, cum şi eu te enervez, dar măcar nu e niciodată plictisitor.

O minciună sfruntată. E mereu foarte plictisitor. Am continuat.

— Amândoi putem fi imposibili. Dar chiar cred că eşti minunată. Pe bune.

— Da, şi eu cred la fel despre tine.

Asta era ciudat. Am presupus că ea, spre deosebire de mine, spune adevărul. M-am luptat

cu mine însumi vreo jumătate de secundă, încercând să găsesc o scuză şi să închid, dar Ruth a continuat:

— îmi pare rău că Nodge nu e, dar eu nu fac nimic deosebit astă-seară. Poate bem ceva împreună.

— Sigur. De ce nu? m-am auzit spunând.

Chiar, de ce nu? Situaţia era destul de inocentă. Ceva de băut cu prietena celui mai bun prieten. Nu aveam nici o intenţie ascunsă sau ceva de genul ăsta. Câteva pahare de vin, în linişte, ceva conversaţie inconsistentă.

Iluzia asta a durat până când, o oră mai târziu, Ruth a intrat pe uşă în Anglesea Arms – pe vremea aceea populat de indivizi bătrâni şi mizerabili care-şi rulau ţigară după ţigară. Nu era chiar strălucitoare, dar pentru prima dată o vedeam purtând o bluză strâmtă, care îi contura sânii în toată splendoarea lor. Era prima dată când îi vedeam neîncorsetaţi, – un glorios spectacol în mişcare. M-am străduit să rămân detaşat. Dar corpului meu îi e imposibil să se ascundă. Aşa că ne-am certat imediat.

— De ce te holbezi la ţâţele mele?

— Nu mă holbez.

— Ba da, uite fix în momentul ăsta.

— Da? Păi, îţi cam sar în ochi în seara asta.

— Am dreptul să mă îmbrac cum am chef, fără ca once netot din pubul ăsta să mă măsoare cu privirea.

— Nu sunt orice netot... sunt un anume netot şi, oricum, noi ne cunoaştem.

— Asta înrăutăţeşte lucrurile şi mai tare.

... şi tot aşa, chiar înainte de a ne fi aşezat. Dar era o ceartă altfel decât cele obişnuite, când era şi

Nodge de faţă. De fapt, semăna mai tare cu una dintre discuţiile în contradictoriu pe care le aveam cu el, acide, dar bazate pe o afecţiune subînţeleasă, care garanta într-un fel că ne putem înţepa fără să ne aducem ofense serioase. Ruth părea destul de încântată, şi s-a oferit imediat să-mi ia ceva de băut, iar eu am acceptat. S-a întors cu un pahar cu bitter şi cu unul cu gin tonic. Ginul era pentru mine.

Ne-am certat mai departe, dar nu pe un ton răutăcios, mai degrabă într-o manieră cu care eram obişnuiţi şi, tocmai de aceea, confortabilă. Cum vă spuneam, eu nu prea aveam opinii ferme în legătură cu nimic, dar pentru a întreţine atmosfera pur şi simplu contraziceam fiecare punct de vedere pe care îl trâmbiţa. De data asta, în loc să facă morală, râdea superior. Am băut, şi am mai băut ceva, şi curând eram ameţit bine de tot. De la alcool, sânii lui Ruth păreau chiar mai mari şi mult mai aproape, şi eu îi doream fără să mai ţin cont de nimic. Dorinţa m-a făcut să o plac pe Ruth, dar a scos la iveală şi urme de vinovăţie faţă de Nodge. Praf în ochi, mi-am spus. N-are ce să se întâmple. Mai toţi tipii au fantezii cu iubitele celor mai buni prieteni.

Am vorbit despre Tony. Deşi ştiam că nu se înghit, m-a surprins greutatea invectivelor lui Ruth:

— Tipul ăla urăşte negrii, urăşte femeile, urăşte homosexualii. *Urăşte* şi gata.

— Nu e chiar aşa. E o atitudine şocantă, numai ca să provoace reacţii.

— Dacă menţii o atitudine îndeajuns de mult, ajungi să te identifici cu ea. Lucrurile încep ca o glumă şi termină prin a te reprezenta. Asta eşti. Ştiu că el *crede* că glumeşte. Şi tu la fel. Dar nu e

aşa. Nu e o glumă.

I-am luat apărarea lui Tony, dar mă întrebam dacă nu cumva Ruth are dreptate. M-am gândit la felul în care se foloseşte de femei, numai pentru ca apoi să poată râde de ele pe la spate. M-am gândit cum le spunea negrilor *cioroi,* pretinzând că face asta numai pentru că e atât de *lipsii de prejudecăţi,* încât poate spune ce vrea fără rahaturi de sentimente de vinovăţie.

Şi atunci, ce era asta? Se pişa contra vântului?

Ora închiderii, Ruth a dat pe gât ultima înghiţitură. M-a privit fix în ochi şi mi-a spus că e prea beată ca să poată conduce până acasă şi că ar vrea să vină la mine la o cafea, să se trezească un pic.

Chiar şi aşa, am refuzat să cred că era altceva decât o rugăminte sinceră izvorâtă din dorinţa de dezintoxicare, aşa că am fost uluit când, pe scări, s-a aruncat asupra mea şi a început să mă sărute. După o luptă cu mine însumi, care a durat cam o zecime de secundă, am sărutat-o şi eu. A început să respire de parcă tocmai terminase Maratonul Londrei, am presupus că asta însemna că e excitată. Am simţit cum o construcţie gigant îmi creşte în pantaloni.

Am intrat în viteză în apartament şi am continuat să ne sărutăm. Mirosea a ţigări şi a ultimul sfert de bitter de pe fundul paharului, dar, sub toate astea, se ascundea ceva feroce-şi sălbatic.

La un moment dat, s-a tras în spate şi mi-a spus sec:

— Nu e bine, Frankie. E groaznic.

Dar ştiam că numai aşa va putea avea

siguranţa, a doua zi dimineaţă, că a spus ceva de genul ăsta. Moralitatea mea, întotdeauna îndoielnică, a fost complet subminată de o invazie de hormoni şi de sânge, şi m-am repezit să-i smulg puloverul numai ca să pot admira faimoasele globuri. Când

o partidă de excepţie cu Ruth cea de Încredere am reuşit, câteva secunde mai târziu, orice gând legat de Nodge a dispărut, şi m-am prăbuşit gâfâind peste Ruth. Am crezut c-o să dea înapoi, dar Ruth m-a prins şi m-a tras înspre ea, gemând ca în pragul unei morţi liniştite. Am presupus, nu fără motiv, că asta era o invitaţie, şi mi-am continuat incursiunea.

A fost fantastic. Incredibil. A avut cel puţin cinci orgasme, care au durat o veşnicie de fiecare dată, şi ştiu că erau pe bune, pentru că se înroşea din cap până în picioare, pielea avea o minunată strălucire rozalie, care dădea înapoi câteva minute mai târziu, numai ca să reapară după următoarea partidă. Cred că niciodată până atunci sexul nu fusese atât de bun, şi poate nici nu va mai fi. Probabil condimentul trădării l-a făcut atât de special.

După ce am terminat, în timp ce stătea întinsă lângă mine, încercând să se justifice şi explicându-mi că viaţa ei sexuală cu Nodge e de rahat, că el o iubeşte, dar nu o doreşte, mi-am dat seama că în continuare n-o plăceam. Pe deasupra, m-au lovit şi remuşcările, cu toată forţa, mai ales că acum nu mai aveam cum să dau înapoi. Mi s-a întors stomacul pe dos. Eram dat peste cap de vină şi de greaţă faţă de mine.

Dimineaţa, când m-am trezit, am fost uşurat să văd doar o urmă pe perna unde dormise Ruth. M-am scuturat ca să-mi revin, mi-am aprins o ţigară şi am sunat la Nodge. Mi-a răspuns el, bine dispus şi învigorat. Era evident că habar n-a- vea de ultima parte de noapte, dar nu ştiam cât de mult

aflase, totuşi. Ii spusese oare Ruth că ieşisem să bem ceva, dar sărise peste partea cu sexul? Era foarte greu să nu spun nimic – dar dacă spuneam eu fără ca Ruth să fi pomenit ceva, ne duceam dracului amândoi.

— Frankie, cum îţi merge? Ce-ai mai făcut?

Exact întrebarea pe care n-o voiam. Am căutat cu disperare o soluţie să închid telefonul.

— Da, Nodge... eu... stai un pic, e cineva la uşă. Mă întorc imediat.

Am acoperit receptorul cu mâna, aşteptând disperat să mă lovească inspiraţia, dar eram în rahat. Trebuia să vorbesc cu Ruth, să-mi pun povestea în ordine. Am aşteptat câteva secunde, şi mi-am lipit urechea de receptor. Mă hotărâsem. Nu aveam scăpare.

— Nodge, trebuie să-ţi spun ceva.

— Şi ce-ar fi acel ceva, Frankie?

Vocea lui Ruth la celălalt capăt.

— Ruth! Slavă Domnului! Mai e acolo?

Mi-am coborât vocea, sperând să nu se audă prin receptor.

— Tocmai s-a dus la baie. N-a trecut prea mult timp de când ne am văzut. Ce faci?

Mai tare:

— Mă simt ca dracu. Groaznic. Ascultă-mă. Pentru Dumnezeu, nu-i spune. N-am ieşit aseară, ai stat acasă şi te-ai uitat la televizor.

— Da...

Din nou tare:

— A fost foarte distractiv aseară. Dar eram sfârşită, abia dacă m-am putut mişca.

Mesajul e clar. I-a spus că am ieşit să bem ceva, nu şi că am făcut sex.

— Ruth, să nu cumva să-i spui vreodată. Ne-ar distruge prietenia. Şi sub nici o formă nu trebuie să se repete.

— Mi-e teamă că s-ar putea să nu fiu chiar de acord cu tine. Cel puţin în privinţa primului punct. De acord cu doi şi cu trei. Sunt complet de acord cu trei.

— Poftim??

— Mă mai gândesc, totuşi. Poate spun, poate nu. Uite, ţi-l dau pe Nodge. Ai grijă ce faci, domnule Păcălici.

Şi cu asta, i-a dat telefonul lui Nodge, care a părut uşor mirat că am ieşit cu Ruth la bere, dar în ansamblu destul de încântat. în mod evident, nu şi-ar fi imaginat vreodată cât de ordinar pot să fiu, ceea ce nu e deloc surprinzător, pentru că de cele mai multe ori eu însumi sunt uluit.

N-am mai văzut-o pe Ruth niciodată. Am intrat în panică gândindu-mă că-i va spune lui Nodge, dar n-a făcut-o. N-a scos un cuvânt. Două săptămâni mai târziu, l-a părăsit pe Nodge pentiu un negustor de la oraş obsedat de body-buil- ding, un bărbat fără pic de creier, fără convingeri, dar doldora de bani, cu muşchi de oţel şi câteva hectare de pectorali. A fost un moment deprimant pentru Nodge, şi nu i-a făcut faţă cu bine. Nu era vorba doar de plecarea lui Ruth, dar odată cu ea dispăruse şi tot ce întruchipa ea: şanse egale, discriminare pozitivă, drepturile femeii, manifeste pentru cei nevoiaşi şi tot aşa.

După acest moment, a devenit mai puţin militant, căzând într-o indiferenţă stângistă generală. într-un fel, iraţional, am simţit după acest moment al transformării că-mi dau întâlnire cu Partidul Muncitoresc. După aceea, nu l-am mai

crezut niciodată când îşi manifesta dezgustul faţă de Partidul Conservator sau imperialismul american, şi nici când vorbea despre pericolele care pândesc aricii de pe arterele principale. M-am gândit că doar răscoleşte amintiri. La urma urmei, toţi facem asta, mai devreme sau mai târziu. Prin ce altceva să răscoleşti?

capitolul 6
cătuşele lui Colin

^Sun la uşa lui Colin. în holul unde stau e răcoare, deşi afară e destul de cald, să tot fie 15-20 de grade. Undeva pe coridor se face curent, şi scade temperatura. Vântul aduce veşti din tot White City, ca într-o remorcă mohorâtă: miros de cartofi prăjiţi şi de semipreparate pentru copii, avalanşe de bilete de loterie rupte, necâştigătoare, zăngănit de cutii de bere linse până la ultima picătură de vagabonzi aflaţi pe muchia prăpastiei. Lumina scade şi îmi simt siguranţa ameninţată, ca de fiecare dată când vin aici. La douăzeci de metri sub mine, în stradă, trei sau patru copii se îndreaptă spre Beemer-ul meu. Ajung în dreptul lui şi unul scuipă pe capotă. în rest, nu-i fac nimic. E sub un felinar, lângă o cameră de luat vederi cu o reclamă foarte reuşită.

Sun încă o dată şi cercetez cutia poştală. Bineînţeles că e încuiată şi nu văd nimic în afară de nişte bare de metal. Sunt tot mai sigur că soneria nu funcţionează, pentru că prin fereastra din dreapta uşii văd un fel de umbră mişcându-se. Evident că e cineva înăuntru. Oricum, Colin nu e genul care să te lase cu ochii-n soare. Programul lui social e departe de ceea ce s-ar numi agitat.

Mi-am adus laptopul la Colin, să-l repare, şi-l ţin strâns în braţe, îngrijorat că vreun subnutrit prespălat, încălţat cu pantofi sport Reebok, împovărat de ideea bunăstării, va trece în grabă pe lângă mine şi mi-l va smulge. E din ultima generaţie, m-a costat 5 000 de lire, are modem inclus, CD, şi e un copilaş tare bolnav acum.

Mi-am pierdut minţile când m-a trădat. Corpul,

maşinile, Nodge, totul şi toţi mă trădează sistematic. După o zi lungă
şi frustrantă, mi-a şters un fişier pe care îl scrisesem în şase ore. Şi a fost vina computerului, nu a mea. A fost al naibii de rău şi plin de ură. Aşa că l-am aruncat – ţinând totuşi cont de preţul întregii afaceri – înspre un fotoliu mare şi catifelat. Numai că a ratat fotoliul şi s-a izbit de perete. De atunci, jumătate din taste scriu literele necorespunzătoare şi nu-mi pot recupera nici un document. I -am adus la Colin să-l repare. Colin e un mic geniu în calculatoare. Companii din toată ţara au încercat să-l convingă să se angajeze, să facă programare. Dar Colin trebuie să stea acasă, să aibă grijă de maică-sa. Lucrează aproape suficient cât să-i plătească facturile la spital, care sunt imense, pentru că e o ipohondră de proporţii cosmice, măcinată de artrită, dureri de spate, lumbago şi depresie cronică.

Bat în uşă cu pumnul – mânerul special conceput pentru asta a căzut. Imediat, se aude o voce de la doi metri depărtare, din apartament.

— O clipă, ai răbdare!

Mama lui Colin, Doamna Dragon din White City. îi ia o veşnicie să ajungă la uşă, fâşâind şi suflând greu şi murmurând. Cred că-i simt mirosul prin cutia poştală. în mintea mea, poartă mereu capot şi are privirea lăsată în jos şi piele de şopârlă.

— Cine e?

— Eu sunt, doamnă Burden. Frankie Blue.

— Frankie cine?

— Frankie Blue. Francis. Prietenul lui Colin.

Olive Burden. Şaizeci şi cinci de ani, de o bună bucată de vreme pe drumul senilităţii iertătoare. înainte să fie senilă a fost depresivă, şi, înainte de

asta, a fost pur şi simplu proastă. N-am plăcut-o niciodată, nici măcar în copilărie. Chiar şi atunci, când încă era în putere, se prefăcea slabă, numai ca să inventeze mici cătuşe pentru Colin, pe care le-a lărgit cu grijă, în timp, cât să se potrivească încheieturilor de adult.

Acum era cu adevărat slăbită, iar pe Colin îl epuizase de tot dependenţa asta a ei, încât nu mai avea scăpare, cel puţin nu până la moartea ei. Cei doi fraţi ai lui Colin emigraseră amândoi, numai ca să scape de ea, iar Colin era singur. Ar fi putut să se mute din apartament, dar Olive nici nu voia să audă. Era o bătrână încăpăţânată şi rea, cu o ură faţă de viaţă imprimată la fel de adânc ca, odinioară, cărbunele pe degetele tatei. Acum era mai mult sau mai puţin nebună, iar ura era mai puţin sesizabilă, mai puţin manifestă social.

M-am aplecat şi am zbierat prin cutia de scrisori:

— Sunt eu, Francis Blue. Am venit să-l văd pe Colin.

— Care Colin?

Oftez şi mă întorc să mă uit peste parapet. Beemer-ul e neatins. Aud un târşâit de picioare în spatele uşii şi vocea lui Colin, blândă, împăciuitoare, apologetică.

— Mamă, e Frankie. A venit Frankie. Şi-a stricat calculatorul şi vrea să i-l repar.

— Tu şi toţi ai tăi. Nu mai înţeleg nici cap, nici coadă.

Vocea lui Colin creşte cu un decibel sau doi.

— Scuze, Frankie. Vin imediat. E doar un pic confuză acum. Trebuie să găsesc cheia să-ţi dau drumul înăuntru.

— Nici o problemă.

Fac un pas în spate şi îmi strâng haina pe mine. Vântul tot mai adie, îmi umple urechile. Sună ca un avion pe punctul de-a ateriza. După un minut sau două, se aude cheia răsucită în broască şi uşa se deschide. Colin afişează un zâmbet învins, un fel de a spune „n-am ce-i face”. Cerceii lui de aur ieftin scânteiază în lumina slabă din hol. Ochii au o culoare ca a noroiului. Urmele lăsate de acnee ies cumva în relief, parcă încurajate de temperatura joasă. în apartamentul lor e întotdeauna frig, cu toate că şi-ar permite să plătească încălzirea.

Colin poartă un tricou cu Rangers, pătat cu ou jos, în faţă, o pereche de blugi negri, subţiri, decoloraţi şi o pereche de adidaşi Air Jordan falşi. O aud pe Olive mormăind nemulţumită în camera de alături şi brusc mă gândesc să-l întreb, amical, dacă a auzit vreodată de eutanasie, dar mă abţin. Colin e foarte sensibil la subiectul Olive. Bănuiesc că aşa e şi normal, fiind maică-sa, dar am presupus că şi-a permis, până acum, să o urască... măcar un pic, un strop. Dar asta ar însemna să facă o crăpătură în uşa din spatele căreia clipeşte continuu neonul cu inscripţia: *Ghici ce, fraiere? Ţi-ai irosit viaţa.*

Apartamentul miroase exact ca în copilărie, a plăcintă cu came proaspăt scoasă din ambalaj, a lapte, şi, dedesubt, a un- guenţi, a odorizant de cameră cu aromă floralş şi a mucuri de ţigară.

O văd pe Olive printr-o uşă deschisă, stând într-un fotoliu mare şi decolorat, mişcându-se încet de pe o parte pe cealaltă. Se uită fascinată la televizor, la o reclamă la Prosoapele sanitare Bodyform. Colin o priveşte cu duioşie.

— Draga de ea. Prin câte a trecut. Nu-i aşa, mamă? Vrei un ceai?

Deşi întrebarea asta ultimă e zbierată, Olive nu reacţionează. îmi arunc privirea agale prin hol. Un pic deasupra nivelului ochilor, e o fotografie veche care probabil se află acolo de foarte multă vreme, dar pe care, dintr-un motiv sau altul, nu am remarcat-o. E Colin, pe la vreo cinci ani, în uniforma de şcoală, nou-nouţă. Se uită fix la aparat şi zâmbeşte larg. Pare fericit, liniştit, ca orice copil. Asta se întâmpla înainte să aibă acnee, înainte ca taică-su să devină alcoolic, înainte ca maică-sa să înnebunească. Pielea îi străluceşte, rozalie, proaspătă şi pură, iar ochii nu sunt de culoarea noroiului, ci de un albastru chiar vioi.

înapoi în prezent, Colin se întoarce spre mine şi-mi face semn spre camera lui, iar eu îl urmez, încercând să nu respir pe nas din cauza mirosului. Simt o durere uşoară în pereţii pieptului.

Camera are cam 4x4. Tavanul e foarte jos, patul e lipit de un perete şi, deasupra patului, un colaj cu postere cu Rangers, perfect aşezate unele lângă altele şi lipite între ele, astfel că nici o porţiune de perete nu mai e vizibilă. Pe peretele celălalt *e o* fereastră mică, prin care se vede blocul de vizavi şi, lângă fereastră, o masă pentru calculator, cu monitorul şi cu tastatura pe ea. De jur-împrejur sunt împrăştiate dischete, manuale pentru utilizatori, şurubelniţe vechi, CD-Rom-uri şi o pădure de fire şi cabluri. Un şifonier, un dulap cu câteva sertare şi nişte rafturi fără cărţi, dar pline cu zeci de casete. Citesc titlurile mâzgălite pe câteva dintre ele: *TheEvilDead, The Howling, Dr. Phibes Bises Again, Halloween* şi Sezonul 1977-

1978 al Rangerilor. Toate filme de groază. Mă întreb dacă unele din ele ascund pornografie, dar mă gândesc imediat că probabil nu. Colin ar putea foarte uşor să downloade- ze pornografie de pe Internet, să o stocheze pe hardware şi să o utilizeze cu softwar-ul lui sau ceva de genul ăsta, oricum.

Pe jos, benzi desenate: *Viz, Loaded,* câteva romane ilustrate – *Sandman* şi *Batman: Răzbunătorul întunecat,* şi un maldăr de manuale pentru calculator. Ficţiune deloc.

Pe ceilalţi doi pereţi nu e nimic, în afară de o fotografie enormă a Claudiei Schiffer şi de un poster cu *Invazia jefuitorilor de trupuri,* cu câte o piuneză în fiecare colţ. Evidenţa îmi sare-n ochi cu o prospeţime bizară: mă aflu în camera unui copil.

Colin s-a aşezat la calculator şi lumina ecranului îi bate în faţă. îmi dau seama deja că e complet absorbit, că o parte din el s-a dizolvat în reţeaua de impulsuri electrice şi de chip-uri de silicon care formează lumea virtuală. Nici măcar nu mi-a oferit un scaun sau ceva de băut.

— Fii atent aici! îmi spune.

Loveşte tastele cu un singur deget, până când, dintr-o- dată, ecranul se umple cu o fotografie color a unui cunoscut actor, căruia îi face o felaţie o fetiţă ce pare să nu aibă mai mult de doisprezece ani.

Colin chicoteşte şi se foieşte în scaunul de director, ro- tindu-l la 25 de grade într-o direcţie, la 50 în cealaltă, şi înapoi. E în lumea lui, pierdut între cele mai ascunse pulsiuni şi electricitatea domestică. Clipeşte mai des şi îşi bâţâie piciorul ca Tony când încearcă să agaţe o ţipă.

— E destul de violent, îi spun, şi simt că mi se

face un pic rău. Nici nu sunt sigur că are măcar doişpe ani. Dar nu mai spun nimic. Nu sunt Nodge, ca să-mi judec prietenii.

—Asta nu e nimic. Stai să vezi pagina „Cai, măgari şi alte aventuri ecvestre”. Cred că e http://www.ponyandcart.com.

— Pare interesant. Dar trebuie să mă întorc la birou, şi asta repede. Mă întrebam dacă ai putea să arunci un ochi la laptop. Pare destul de distrus. L-am aruncat de perete.

Colin se întristează pentru moment, e chiar un pic şocat.

— L-ai dat de perete?

— Da. Mi-a şters un fişier. Fără nici un motiv. Aşa că l-am aruncat.

Mă dezaprobă cât poate de sincer. Ştiu ce crede – că e copilăresc, pentru că, oricum, calculatoarele nu pot face decât ceea ce le spui, şi pe deasupra imoral. E mult mai şocat gândindu-se că am distrus laptopul decât e la vederea unei femei regulate de un ponei sau a unui copil sugând bijuteria unui actor. Se învârte cu scaunul şi se întoarce cu faţa spre mine. Dar privirile noastre nu se întâlnesc, pentru că ochii lui se fixează pe laptop.

— r7685x. Cu sau fără modem?

— Cu.

— 33,6?

— Îhî.

— Ce viteză are CD-ul?

— Chiar con teză, Col? Ideea e că nu se simte bine şi vreau să-l repari. Crezi că poţi face ceva?

— Frumoasă jucărie.

Mângâie carcasa cum şi-ar mângâia o mamă copilul. îl porneşte, apasă câteva butoane, şi-mi

spune imediat.

— Are un virus.

— Ce?

— Un virus. Ai auzit de ei, sunt sigur. Oamenii îi inventează ca să dea peste cap sistemul altor oameni. Oameni răi.

Chicoteşte. Chiar e chicot, nu râs. Un sunet scurt, rapid, care se tot repetă şi ţine prea mult. Nici urmă de umor.

— Bineînţeles că am auzit. Suntem bântuiri la Farley, Ratchett & Gwynne. S-ar părea că agenţii imobiliari sunt printre ţintele preferate ale hackerilor.

Colin râde încet.

— Ai downloadat ceva de curând? mă întreabă.

— Normal. Asta fac tot timpul. Din calculatorul companiei, de pe net, de pe e-mail.

— Ai vreun antivirus?

— Nu.

— Ţi-ar trebui. îţi instalez eu. Şi cred că pot recupera ce s-a pierdut. Deşi nu pot fi sigur. Cât despre tastatura care scrie aiurea... a atins tastele. în loc de „a“ a apărut un 8, în loc de „b“ un asterisc. Asta e deja o problemă de hardware.

— Şi e grav, nu?

— Da, dar nu neapărat fatal.

Acestea fiind spuse, opreşte laptopul, îi desface carcasa cu o mişcare scurtă şi începe să scormonească prin el cu o şurubelniţă micuţă. Sunt uimit să-i văd mâinile alunecând de la circuit la circuit, cu o viteză ameţitoare. Mai vorbim în timp ce lucrează:

— Te-ai gândit la ce-o să facem pe 14 august?

— Nu chiar.

Dintr-un oarecare motiv, toată ideea asta cu 14

august mă umple de îngrijorare şi de tristeţe. Pe Colin pare să-l încânte ideea. Ca-ntotdeauna, de altfel.

— Ce zici de asta? Ne ameţim bine, pe urmă mergem în Parcul Thorpe, ne dăm prin toate jucăriile, şi după-masă mergem la karting.

— Am făcut asta acum doi ani.

— Aha.

Atenţia lui e din nou concentrată pe măruntaiele computerului. Liniştea mi se pare un pic stânjenitoare. Mi-aduc aminte de dezastrul din pub, atunci, cu Vronky. E, până acum, unica întâlnire dintre viitorul meu casnic şi trecutul meu social.

— Cum ţi s-a părut Veronica?

— E destul de nasol stricat. Ce i-ai făcut?

— Voiam să-l arunc pe fotoliu. Am dat pe lângă.

îmi scot un verzişor din nas şi-i dau un bobârnac. Pare OK, în mediul ăsta, ba chiar se potriveşte.

— Veronica. Ce-ţi aduci aminte?

— Aa... era drăguţă.

— Doar drăguţă?

— Hmmm. Era mişto. Picioare superbe. Cred că trebuie să-l laşi la mine.

în mod evident, Veronica e un subiect incomod pentru Colin. Nu ştiu de ce, dar mi-e greu să las baltă subiectul.

— Ştii, a zis ceva foarte nostim. Adică, pe mine m-a făcut să râd.

— O să fiu foarte la obiect. Hardul e stricat rău de tot.

— A zis că ea nu crede că noi patru ne plăcem foarte tare. Eu, tu, Nodge şi Tony. E stupid, nu?

Brusc, Colin îşi ridică ochii din computer, dar

nu citesc nimic pe faţa lui.

— E ciudat să spună una ca asta.

— Da, e o prostie, nu?

— Foarte ciudat.

Urmează o pauză scurtă şi Colin se întoarce la computer. Nu-mi dau seama la ce se gândeşte, dar, orice ar fi, i-a zburat gândul deja.

— Nu ştiu dacă pot să-l salvez.

— Dar îmi trebuie. Am tot felul de chestii prin el.

— Nu ţi-ai făcut copii?

— Bineînţeles că nu. E aproape nou-nouţ, ultima generaţie. De ce-ar merge prost?

— Ce fel de chestii?

— Tot felul. Foarte, foarte importante. Vitale.

Colin fluieră ca un instalator lacom.

— Nu ştiu, Frankie. E afectat destul de rău. S-ar putea să-mi ia câteva zile. Ce zici de golf?

— Hmm?

— Pe 14 august. Mergem toţi patru la o partidă de golf. Poate la Perivale. Şi de-acolo mergem mai departe.

— Minunat. Cum o fi. Vorbesc cu Nodge şi cu Tony. Poţi să-l repari?

Colin mă priveşte de parcă aş fi retardât şi-mi spune:

— *Bineînţeles* că pot. E chestie de timp. Mâine trebuie să o duc pe mama la spital, şi după aia la fizioterapie, şi are programare la Institutul pentru Sănătate Mentală...

Se opreşte şi, pentru o clipă, pare confuz. Copilul de nouă ani, în a cărui cameră locuieşte, îşi scoate la iveală faţa îmbătrânită prematur. Mă priveşte, într-un mod unic, direct în ochi:

— Ştii, Frankie, e foarte bolnavă.

Nu mă pot abţine. Mă uit la ceas, am o întâlnire în Ham- mersmith peste un sfert de oră. Suficient, dacă bag viteză.

— Sigur că ştiu. E bolnavă de multă vreme.

— Nu, Frankie. Acum chiar e. Au găsit ceva la radiografie. Nu ştiu dacă...

Mă uit pierdut înspre Colin, îl bat pe umăr şi-mi mai privesc o dată ceasul în timp ce fac asta.

— Colin, o să fie bine. E tare ca fierul bătrâna Olive. Din păcate, nu? Hai, glumesc. Chiar îmi pare rău, bătrâne. Trebuie s-o şterg. Am un apartament de arătat. Dacă mai scot 200 şi săptămâna asta, mă aşteaptă o primă serioasă la sfârşitul lunii. Auzi, ieşim să bem ceva, da? Iţi rămân dator vândut dacă recuperezi toate chestiile alea pentru mine. îl las la tine, da? Şi poate trec vineri după-masă să-l iau.

Colin face o mică pauză, ca şi cum ar vrea cu disperare să mai spună ceva, dar apoi doar dă din cap, încet.

— Da, vineri.

— Excelent. Eşti un adevărat prieten. Te sun, da?

— Da, sună-mă.

Spune asta fără pic de vlagă, pe o voce foarte joasă. Gonesc spre uşă şi în stânga o văd pe Olive Burden, în exact aceeaşi poziţie ca atunci când am intrat. Zbier, din toţi rărunchii, *La revedere, doamnăBurden!* Şi apoi, coborând vocea, *Mori odată!*

O văd mişcându-se foarte încet. Gura îi merge chiar mai încet, întreabă *Care Colin!*

Iar eu râd, şi o zbughesc afară pe uşă, afară din miros şi din apăsarea aia, şi mă uit peste balcon. Beemer-ul pare OK Care Colin, care Colin?

Biata bătrână nebună.

Când ajungjos, constat că amândouă plăcuţele de înmatriculare au fost smulse şi unul din faruri a dispărut. Mă urc în maşină, să pornesc. Bateria e moartă. Mă uit sub capotă, bateria a dispărut pur şi simplu. înjur fără rost înspre clădirea BBC-ului, vizibilă în depărtare.

îmi scot telefonul şi sun la Intervenţii, apoi stau şi aştept. Pentru o clipă, mă gândesc să urc la Colin, dar decid că nu-mi pot permite să las maşina. Ştiu că ar putea dura câteva ore. Las scaunul pe spate şi mă aşez cât mai comod. Vocea care m-a urmărit din apartament îmi repetă în ureche *Care Colin?*

Mă uit în sus, la bloc, şi pentru o clipă mi se pare că-l văd, dar nu e decât o umbră, sau poate vreun vagabond. îmi trece prin minte cât de rău îmi pare pentru el şi totodată cât mă înfurie. *Fraier...* mă întreb dacă aşa a fost dintotdea- una, dar nu cred. *Ştiu,* de fapt, că nu a fost aşa. Pe vremuri, Colin era cel mai bun prieten al meu. îmi dau seama, şocat, că pe vremuri îl iubeam mai mult decât pe oricine pe lumea asta.

capitolul 7
teoria despre jocuri a unui copil

^yolin nu a fost doar primul meu prieten, ci Cel Mai Bun Prieten. Nu trebuie să stau prea mult pe gânduri ca să-mi amintesc. Mama lui era casnică, iar tatăl – cine ştia? Şi cui îi păsa? Nu vorbeşti despre lucruri din astea când ai nouă ani, şi noi atunci ne-am împrietenit. Nu vorbeşti despre planurile de viitor, sau despre câte eşecuri ai avut până atunci, despre cine cu cine se culcă, despre cât ai fost de rănit sau despre cum televiziunea nu mai e ce era pe vremuri. Nici despre dezamăgiri, despre cât de fericit sau nefericit eşti, câţi bani câştigi şi cât de praf te-ai făcut aseară.

La nouă ani, te jucai. Jocuri cinstite, cu nume şi cu reguli, cu orizonturi şi cu limite. Ştiai foarte bine unde te afli cu fiecare joc. Câştigai, pierdeai, ieşeai din joc. Erau pasionante şi distractive. Şi cred că inocente. Nu ca jocurile pe care le înveţi când creşti, cele invizibile, în care afli că ai pierdut – dacă afli vreodată că se joacă un joc – abia când e prea târziu. Jocurile care dor.

Nu e corect, nu e corect.

Când spun că eu şi Colin eram prieteni, o spun cu un sens diferit de cel pe care-l dăm azi. Eram împreună, eram poate nu chiar o singură persoană, ci mai degrabă două feţe ale aceleiaşi persoane. Nu ştiu dacă ne iubeam. Era mai mult de atât. Era – ştiu că pare o prostie, dar e adevărat – aşa cum îmi imaginam că va fi căsătoria când voi fi mare. îmi imaginam că să fii căsătorit e ca atunci când eşti cu Colin. Când mă fac mare şi o să am

soţie, o să ne jucăm împreună, o să râdem când ne întâlnim pe stradă întâmplător, o

să vorbim nimicuri la nesfârşit, o să trecem prin tot felul de aventuri. O să ne completăm unul pe altul fără să pierdem, pe diurn, ceva din noi.

Ştiam, că tot vine vorba, că o să mă însor, pentru că aşa spuseseră numerele de pe un bilet de autobuz. Era un joc pe care îl tot jucam – cum vă spuneam, viaţa era plină de jocuri pe atunci, declarate şi acceptate ca atare. Trebuia să verifici cele cinci numere de pe bilet. Primele două îţi arătau câţi ani o să trăieşti (73), următorul câte neveste o să ai (4) şi ultimele câţi copii (2). Unii făceau asta tot timpul, schim- bându-şi viitorul cu fiecare bilet. Eu l-am jucat o singură dată – altfel n-ar mai fi avut rost. Ar fi însemnat că trişez, iar regulile sunt făcute ca să fie respectate.

Până în ziua de azi ceva din mine crede că voi trăi 73 de ani şi că voi avea doi copii. Cât despre cele patru neveste, nu ştiu ce să zic. Ca să fiu sincer, încep să mă îndoiesc. Până la treizeci de ani, ar fi trebuit să fiu la a doua. De ce am aşteptat pentru prima atât de mult? Habar n-am.

Poate că în toţi anii ăştia l-am aşteptat pe Colin. O variantă a ceea ce aveam noi doi. Poate că Veronica a fost abandonarea speranţei. E bine. înseamnă că m-am maturizat.

Obişnuiam – şi încă o mai fac – să iau jocurile foarte în serios. Colin şi cu mine înţelegeam că nu au sens dacă nu le iei în serios. Dar era genul de seriozitate sinceră, fără să ofenseze, şi uşoară, fără să fie frivolă.

Aveam fiecare domeniile de excelenţă, jocuri în care ne aşteptam să ieşim câştigători. Pentru mine, era ping-pongul. Pusesem o plasă pe o masă obişnuită, din garajul tatălui meu, şi stăteam în garaj să ne jucăm – nu glumesc – ore întregi. Eu

aveam o paletă pătrată, din cauciuc verde, cu modelul înspre interior. Moştenită de la tata, la vremea lui un jucător chiar talentat. Era marca Victor Barna. Colin folosea o paletă clasică, rotundă, fără spumă sub cauciuc, cu modelul în afară. Solidă, rezistentă, numai bună să oprească mingea, bună pentm apărare şi pentru bararea răsucirilor. Dar Bama era mai mult decât o paletă. Putea face orice cu o minge Halex Threestar – serveam cu spatele spre masa de joc, cu încheietura răsucită, făceam mingea să se rostogolească în aer. Era cu adevărat o baghetă magică.

Jucam aşa cum, în viitor, aveam să joc în viaţă – cu o seriozitate agresivă, uneori imprevizibilă, fără să-mi planific întotdeauna fiecare mişcare, dar, prin puterea voinţei, mereu cu un pas înainte. Priveam sfera mică şi mată desprinzân- du-se de pe suprafaţa paletei, nemişcată, ca trimisă direct, lovind masa şi răsucindu-se la patruzeci şi cinci, cincizeci sau chiar şaizeci de grade. Uneori, dacă o prindea Colin, îşi lua zborul de pe paleta lui ca o cometă. Stăteam în poziţie de boxer, cu genunchii uşor îndoiţi, mişcându-mă din talie. Mortal.

Colin, pe de altă parte, era expert în fotbal de masă. *Nu* Subbuteo – pe nici unul dintre noi nu ne-a atras, nu ştiu din ce motiv. Pe ăsta îl jucai cu figurine, care aveau la bază un disc plat, de mărimea unei monede de douăzeci de penny, şi aruncai fisa de la un capăt la celălalt. Colin era organizat, calculat. Nu risca niciodată, juca întotdeauna ţinând cont de procente. El era broasca ţestoasă, eu eram iepurele.

îmi amintesc faţa lui de copil, înainte să aibă acnee, încruntată de concentrare, gata de o nouă

lovitură, niciodată mai mult de cinci, şase centimetri, în timp ce eu voiam totul sau nimic, până la capăt. Proastă strategie. Problema mea dintotdeauna. De şapte, opt ori din zece, mă bătea, nu la o diferenţă spectaculoasă, un gol, două. Dar era suficient. Colin nu şi-a dorit niciodată o viaţă spectaculoasă, nici măcar atunci.

Colin cel cu faţă de copil. îmi doresc să-l fi sărutat înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi amândoi maturi şi con- ştienţi. în amintire, îl ţin în braţe şi-i strivesc corpul delicat, osos, de al meu. Colin, cu sprânceana lui brăzdată. Stăteam împreună să privim frunzele de sicomor căzând din copaci – le spuneam elicoptere sicomor –, le prindeam şi încercam să le facem să aterizeze într-un anume loc. Jucam Blackjack, împărţeam salate de fructe şi ne pătam pantalonii cu şerbet alb.

Erau şi alte jocuri, în care forţele erau oarecum egale. Jocuri de noroc ca Monopoly, Ludo, Sorry, Snakes and Ladders. Deşi, într-un fel, cred că aveam mai mult noroc decât Colin. Am fost dintotdeauna convins că norocul e un fel de calitate înnăscută, ca graţia sau ochii albaştri. Nodge, de exemplu, a fost dintotdeauna mai norocos ca mine. Mă scoate din minţi.

Jocuri de strategie, dame, şah, şah chinezesc. Jocuri pe hârtie – avioane, spânzurătoarea, X şi 0. Şi mai erau concursurile cu întrebări, prin cărţi, sau Robotul Magic, care se mişca atunci când dădeai răspunsul corect. Mai erau Spy Ring, Totopoly, Escalado, Cluedo, Formula 1, Campaign, Risk, Go, Escape from Colditz, The Battle of Little Big Horn. Dacă era soare, ne jucam în curtea din spatele casei mele, aruncând lame mici de cuţit în iarbă. Trebuia să te întinzi să le ajungi dintr-un

pas. Bineînţeles, mai era fotbalul. Şi aruncarea cu o minge de tenis – două ratări şi erai în genunchi.

Şi jucăriile – Bărbatul din *Starsky şi Hutch.* Eu aveam Robotul Marţian Aurit, care-şi deschidea pieptul şi trăgea, Colin avea Robotul Dino, al cărui cap metalic se deschidea scoţând la iveală un dinozaur. Eu aveam nava *Enterprise* din plastic, Colin pe Steve Austen, Bărbatul de 6 milioane de dolari, şi pe Oscar Goldman, şeful lui. Eu îi aveam pe Chew- bacca, Maiorul Matt Mason, Evel Kneival, Action Man, Do- bie, Kqjak şi Huggy Bear. El avea un Ford Torino, pe Căpitanul Scarlett şi Misteronii, maşina lui Bond şi figurinele din *Planeta Maimuţelor.* împreună, le aveam pe toate. Şi ni le împrumutam, chiar şi favoritele, fără ezitare. Ştiam că sunt în siguranţă pe mâna celuilalt.

Fiecare zi era un alt concurs, asta mai ales în vacanţele lungi de vară, când aproape că ne mutam unul în casa celuilalt – în apartament. în cazul lui Colin –, dormeam împreună, schimbam coduri secrete şi devoram benzi desenate.

Plecam şi în explorări împreună. Poate până la piscina din Parcul Memorial Kensington, de culoarea cobaltului în soarele de august. Colin şi cu mine bălăcindu-ne, întrecân- du-ne pe sub apă, jucându-ne cât era piscina de mare, în timp ce mame enervante le spuneau copiilor ce să facă. Ale noastre ne lăsau să mergem singuri. Nu erau riscuri pe atunci. Corpul lui lua culoarea îngheţatei cu cafea, al meu se făcea rozaliu. Cascade de râsete. Trăire absolută a zilei, a orei, a secundei. Ce lux, fără trecut şi numai cu vagi impresii despre viitor.

O dată, am fost şi în vacanţă împreună. Colin a

venit cu mine şi cu ai mei la Cornwall, când eu am vomitat în Austin Allegro, iar Colin a stat deoparte, indiferent, citind *Silver Surfer* în lumina slabă. N-a încercat să mă consoleze; copiii nu-şi asumă asemenea responsabilităţi, dar nici nu se aşteaptă nimeni. îţi ştii foarte bine limitele. Şi eu nu m-am supărat.

Ce vom fi făcut pe plaja albă, imensă, cu dune presărate din loc în loc cu iarbă de mare, înaltă? Despre ce am putut să vorbim? Nu-mi pot da seama. Pe atunci, nu era nevoie de vorbe. într-atât eram de apropiaţi. Acum, când ies cu vreun prieten, fie el şi cel mai bun, cel mai apropiat, cel mai puţin răzbunător dintre toţi, şi stăm prin vreun bar, sau ne plimbăm prin parc, e nevoie de cuvinte, ca talismane care să ne protejeze de linişte. După zece secunde, deja devine incomod. Cineva trebuie să umple spaţiul ăla, altfel...

Altfel, ce? Intimitatea, asta e. Nu mai e permisă, acum, că am crescut. Pentru mine şi Colin, tăcerea, în toate felurile posibile, era moneda de schimb. Tăcerea agitată, tăcerea anticipativă, tăcerea posomorâtă, tăcerea hidoasă, tăcerea concentrată. Vedeam, pe atunci, ceea ce acum am pierdut – că nu cuvintele contează, că sunt doar nişte ecrane în spatele cărora să te ascunzi. Aveam tăcerile noastre. Trăiam în ele întocmai ca peştii pe care îi vedeam prin bălţile gri de la malul mării, în timp ce căutam crabi roşii, stele de mare şi moluşte.

îmi aduc aminte că, pe atunci, plajele erau geale, şi noi eram singuri, plimbându-ne spre linia joasă a orizontului, în timp ce marea înghiţea nisipul, bolborosind prin găurile făcute de crabii singuratici. Umbre mari de pescăruşi se întindeau

pe stâncile gălbui. Rocile verzi, granitul şi moluştele rămâneau ca nişte urme de spumă pe pietrele negre. Hazardul absolut al pietrelor, parcă aruncate într-o singură bucată, de la mare înălţime, şi abia apoi sfărâmate. Marea, înghiţind şi spălând tot. Vremea schimbătoare şi bătaia vântului. Adulţii se iveau de undeva din depărtare, doar o altă specie la fel de stranie ca anemonele din bălţi. Aveam crăpături în picioare de la atâta mers, pe costumele de baie se închegase noroi. Colin şi cu mine, plaja, liniştea, claritatea, zumzăia- la din aer. Eram absenţi, ieşisem din noi înşine, în felul ăla copilăresc care dădea toată energia legăturii dintre noi.

Cred că era ceva... sfânt. Ştiu că aşa vedea Colin lucrurile, aproape literal. Sunt sigur de asta. Pentru că a pus totul pe hârtie. A pictat totul.

Colin nu era un copil deosebit de talentat. Părinţii săi, Olive – pe atunci zdravănă – şi William, Billy B, cum îl ştia toată lumea, se asigurau că-şi face temele, şi proiectele pe care le aducea o dată sau de două ori pe săptămână erau întotdeauna bine prezentate şi predate la timp. Dacă nu era vorba de matematică, pentru care avea un talent neîndoielnic, conţinutul era în general mediocru. Colin a fost unul din elevii de nota 7, care nu reuşesc mai mult decât prin efort şi exerciţiu, mai degrabă decât datorită flerului. Dar felul în care-şi scria lucrările pe care le prezenta dovedea o ordine aproape patologică. Dacă fiecare din noi îşi găseşte felul propriu de a pune lumea în ordine, am impresia că, atunci, Colin încerca să alunge nesiguranţa şi lipsa de formă ale vieţii de copil prin precizia şi forma scrisului lui. Profesorii îl aplaudau. Era cu adevărat miraculos, şi, într-o şcoală în care scrisul frumos era considerat una

din condiţiile de bază ale supravieţuirii în lumea adulţilor, i-a câştigat lui Colin un statut acolo unde, altfel, ar fi găsit doar indiferenţă.

Această precizie grafică atât de admirată era, în alte momente, un obstacol. La examene, Colin nu se încadra niciodată în timp, într-atât era de concentrat ca fiecare literă să fie perfect conturată pe hârtia galbenă, poroasă. Şi mai era ceva – toată concentrarea asta părea să implice nevoia de a scoate limba, lucru care îl făcea să pară prostuţ – ceea ce, mă gândesc acum, chiar era. Asta atrăgea batjocura constantă a celorlalţi. Pe atunci, bineînţeles, eu nu mă alăturam lor.

La şcoală, Colin şi cu mine nu ne luam la întrecere, cum făceam la jocuri. Era ca şi cum, aruncându-ne instinctele pe tabla de joc şi pe masa de ping-pong, ne puneam relaţia la adăpost de un asemenea conflict. Ceea ce era foarte bine, pentru că, oricum, eu eram un fel de imagine în oglindă a lui Colin – un elev născut pentru nota 10, dar prea leneş şi fericit cu aceleaşi note mediocre pentru care Colin muncea din greu. Mintea mea o zbughea mereu înainte, ca o minte de iepure ce era, în timp ce el, precaut, pas cu pas, mergea din ipoteză în ipoteză până la o concluzie fermă. Egalitatea asta artificială la învăţătură ne-a ajutat să întreţinem, mult timp, iluzia că eram, în esenţă, egali.

Materiile la care chiar *eram* egali erau destul de puţine. Eu eram mai bun la sport, la engleză, la geografie şi istorie. Evenimente, interpretări, ţinere de minte – erau ca aerul pentru mine, în timp ce Colin se lupta cu propriile limite. La fotbal, ieşeam mereu în primii unsprezece, în timp ce Colin, cu constituţia lui firavă, cu astmul uşor dar

persistent, se clasa mereu pe ultimul loc, îndreptându-se ruşinat spre o echipă nemulţumită sau indiferentă.

Succesul la fotbal m-a ajutat să trec peste ruşinea de a avea semnul din naştere pe faţă. Adesea, îmi doream ca semnul de culoarea zmeurei, în forma Australiei, care mi se întindea pe frunte vreo doi centimetri în jos dinspre linia părului, să dispară, poate după ce rupeam un iadeş de pui sau când mă rugam în linişte, o dată pe an, după ce suflam în lumânările de pe tort. Dar numai golurile înscrise păreau să aibă efect. Cu cât marcam mai des, cu cât eram mai aplaudat, cu atât părea să pălească şi să se micşoreze când mă uitam în oglindă. Odată, când am înscris de trei ori la rând, am avut senzaţia că a dispărut cu totul. Dar revenea mereu. Era unul din lucrurile care mă legau de Colin, pentru că-mi trâmbiţa diferenţa, rolul de inadaptat din care, în aparenţă, nu aveam scăpare.

La orele de desen însă, Colin şi cu mine aveam exact aceeaşi abilitate naturală – de fapt, aceeaşi lipsă de abilitate naturală. Eram amândoi fără speranţă, fiecare în felul său. Eu eram neîngrijit, împrăştiat, nerăbdător. Era şi ăsta un talent – aşa îmi spuneau profesorii –, dar îmi cerea o răbdare imposibilă să conturez, să dau forma unei picturi cu sens sau a unui portret. Nu puteam sta locului atâta timp, mintea mea o lua la goană înaintea următorului moment. Fiecare încercare de a reda ceva din viaţa reală pe hârtie, deşi plină de energie, şi, uneori, de culoare şi de imaginaţie, era sortită eşecului tehnic.

După cum se întâmpla de cele mai multe ori, cazul lui Colin era exact opusul meu. Desenele şi

picturile lui erau sârguincioase şi meticuloase, şi era extraordinar de priceput să copieze materiale bidimensionale – pozele din ziare, florile dintr-un calendar. Dar când i se cerea să adauge o dimensiune – să copieze ceva din viaţa reală, de exemplu, sau să picteze ceva pe o temă dată – era pierdut. Creionul sau pensula îngheţau pe pagină; pur şi simplu, mintea lui nu era dotată pentru aşa ceva. Poate că azi felul lui de a interpreta totul literal, exactitatea şi simplitatea de care dădea dovadă ar fi socotite drept o formă uşoară de autism. Dar tocmai asta iubeam la el: un fel de absenţă, o lipsă a capacităţii de a se deghiza sau de a disimula.

Mi-aduc aminte că, odată, profesorul de desen, Willy Knocker – un personaj ridicol cu un nume pe măsură, care purta beretă când picta şi fuma sfidând regulamentul clasei, afişând un aer boem pe care, în Shepherd's Bush, îl găseau patetic până şi copiii de 10 ani cărora le era dascăl –, ne-a cerut să facem o pictură pe tema iubirii.

Când a anunţat tema, Colin a îngheţat, reacţia lui obişnuită când e confuz. Eu, între timp, începusem deja să atac hârtia cu pete de roşu, purpuriu şi stacojiu, pentru că în mintea mea încolţea ideea de sexualitate în reprezentarea dragostei. Dezordinea de pe hârtie reprezenta inimioare, trandafiri şi nişte buze – clişeul copilăriei pentru ideea de dragoste.

Probabil că astăzi aş desena cătuşe.

Am avut două ore să lucrăm. Mă mai uitam din când în când la Colin, să văd cum se descurcă – la o altă oră, aş fi încercat probabil să-l ajut, oferindu-i o informaţie sau stre- curându-i rezultatul ca să-şi mărească nota. Dar la desen

eram complet neajutorat.

Spre surprinderea mea, îi dispăruse aspectul îngheţat şi începuse să lucreze pe hârtia întinsă. Faţa îi era neobişnuit de apropiată de planşă, şi limba scoasă de parcă muncea la cea mai bună mostră de scris. Se înroşise uşor. Când, la un moment dat, i-am prins privirea şi i-am făcut cu ochiul, genul de reacţie de sprijin când simţeam că are probleme, m-a evitat şi s-a aplecat înapoi asupra picturii. Am ridicat din umeri şi mi-am văzut mai departe de mizeria mea.

Mi-am pierdut răbdarea după prima oră. Scrutând-o de la o oarecare distanţă, mi-am dat seama că era un dezastru – fără metodă, fără idee, fără vreo tehnică anume. Arăta de parcă o tigaie de gogonele se vărsase peste o plăcintă cu cremă. Renunţând la orice efort, plictisit, m-am uitat prin clasă după ceva distractiv.

Mulţi dintre ceilalţi copii terminaseră şi ei, şi acum şopteau, chicoteau, mototoleau hârtii pe care le înmuiau în acuarele şi le foloseau ca rachete. Colin, patru bănci mai încolo, era aplecat deasupra culorilor, cu pieptul lui de vrăbiuţă lipit de suprafaţa de lucru. Faţa îi era încordată de concentrare. Dinţii încleştaţi, părul răvăşit, cu un moţ care se ridica, neascultător, pe creştet. Muşchii limbii formau, spre vârf, mai degrabă un punct decât un contur discret, semn că îşi atingea ultimele limite. M-aş fi dus până la el, să văd ce face, dar boema declarată a lui Knocker nu includea şi relaxarea disciplinei.

în sfârşit, a sunat clopoţelul. Knocker îmi luase deja lucrarea, cu o grimasă, şi acum le strângea şi de pe celelalte rânduri de câte zece bănci. M-am ridicat de pe scaunul meu, dar în loc să mă îndrept

spre uşă m-am dus până la Colin, care încă stătea cu capul aplecat, terminând lucrarea cu îndârjirea lui jalnică. Cred că m-a simţit apropiindu-mă, pentru că şi-a ridicat ochii spre mine. în acel moment, spre surprinderea mea, a dat cumva înapoi. Un fel de panică i-a pus stăpânire pe tot corpul, care a început să tremure uşor. Pe măsură ce mă apropiam de el, mă privea tot mai furios, îl mai văzusem făcând asta, mai ales când era încolţit de băieţii răi, dar niciodată nu-mi adresase mie o astfel de privire. Mi s-a întipărit pe faţă o expresie zăpăcită. L-am auzit pe Willy Knocker vorbind din spatele meu.

— Blue, lecţia s-a terminat. Ieşi afară.

— Dar, domnule, eu...

— Taci. Şi ieşi afară. Acum!

Am văzut cum Colin respiră uşurat. Privirea lui exprima un fel de mulţumire. A făcut semn spre locul de joacă şi a murmurat: *Ne vedem acolo.*

Knocker stătea aplecat peste banca lui Colin. Duritatea din vocea lui, pe care o adoptase ca să facă ordine în clasă, zăngănea încă în aer.

— Hai, Burden[§§§]. Isuse, asta eşti, nu? O povară, o greutate pe umerii celorlalţi.

Pe urmă s-a întâmplat ceva ciudat. Knocker, deşi se vedea clar că se grăbeşte, a zăbovit o vreme deasupra desenului lui Colin, apoi a făcut o pauză. Clasa era acum complet goală, eu mă mai învârteam prin zonă, aşteptându-l pe Colin. Knocker a luat planşa şi a ţinut-o înclinată, să aibă lumină bună. A zâmbit scurt, nu răutăcios, m-a privit prin uşa întredeschisă, apoi pe Colin, a cărui nervozitate crescuse din cauza atenţiei nedorite.

---

§§§ Povară (1b. engl.). *(N.t.)*

Când Knocker a vorbit iar, a făcut-o pe un ton blând, fără agitaţia care i se simţise în glas câteva minute mai devreme.

— Da. E foarte bine, Colin. Un efort remarcabil.

— Domnule...

Am văzut apoi, tulburat, că nu numai Colin era stânjenit, ci şi Knocker însuşi. Mi-a fost limpede din felul în care a strâns desenul, un pic cam repede, strecurându-l în mÿlocul grămezii de lucrări în loc să-l pună deasupra, şi din felul în care a început să se grăbească, revenind prea brusc la tonul de dinainte.

— Şi, ce mai aştepţi? Să te şi pup?

— Nu, domnule.

— Atunci dispari.

Colin avea limba legată când trebuia să vorbească cu profesorii. S-a îndreptat agale spre uşă, unde m-a văzut aşteptând; era încă roşu în obraji. Mâinile îi erau mânjite cu acuarelă şi, în glumă, şi le-a întins spre părul meu. Am râs şi l-am evitat, mâzgălindu-i cămaşa albă şi curată de nailon cu urmele de vopsea care-mi rămăseseră pe mâini. Arăta de parcă avea stropi roşii în dreptul inimii. Am început să alergăm pe coridor, Colin îşi flutura mâinile încercând să mă prindă. Unul dintre profesori a ţipat la noi să ne oprim, şi ne-am prăbuşit. Aveam amândoi respiraţia tăiată. Ne-am oprit la o ţâşnitoare şi Colin s-a aplecat deasupra jetului subţire de apă.

— Ce-ai desenat?

Şi-a ridicat capul, dar fără să se uite la mine.

— Habar n-am. Nimic. O prostie.

— Da, şi eu. Parcă vomitasem pe foaie.

A râs.

— Şi eu.

M-a prins de păr şi m-a frecat cu vopsea albastră care s-a imprimat pe bretonul meu tăiat milimetric, pătându-mi semnul din naştere.

Joaca îşi urmase ritualul firesc – alergat, bombe cu apă, fotbal cu un ziar mototolit, aşa că până s-a sunat uitasem de ciudăţenia scenei cu Colin şi cu Willy Knocker.

Pentru restul după-amiezii, ne-am despărţit. Sistemul, bazat mai degrabă pe capacitatea de a acumula cunoştinţe decât pe abilităţile intelectuale, era de aşa natură că ne despărţea la destul de multe lecţii.

S-a întâmplat ca în drum spre nu-mai-ştiu-ce să trec pe lângă laboratorul de desen.

M-am uitat înăuntru şi am constatat că nu era nimeni. Pe biroul lui Knocker, mormanul de desene pe care tocmai le adunase. Mi-a revenit în minte scena cu ei doi, care m-a intrigat. Am deschis uşa şi am intrat. Mirosea a ulei, a ciocolată şi a radiatoare.

Când am ajuns în dreptul maldărului de desene de pe birou, am avut brusc sentimentul absurd că fac ceva pe furiş, ca şi cum aş trage cu ochiul la un secret al adulţilor prin- tr-o gaură din perete. Am început să răscolesc, căutând opera lui Colin. Celelalte desene, spre uşurarea mea, erau la fel de proaste ca al meu. Orice i-ar fi sugerat cuvântul iubire unei minţi de zece ani, era în mod sigur roz, amorf, cu inimioare ca din desene animate şi figuri materne filiforme, prost desenate.

Am ştiut care e desenul lui Colin înainte să-i citesc numele scris în partea de jos a foii. Chiar dacă planşa era întoarsă invers, am recunoscut

imediat locul pe care îl desenase. Culorile erau puternice şi strălucitoare – galben-cmd, un cer albastru de culoarea acadelelor şi roşul cutiilor poştale.

Era un desen prost, presupun, la fel de prost ca toate celelalte. Dar avea o calitate, şi presupun că din cauza asta Knocker a făcut o pauză şi s-a gândit. Nu mi-am dat seama de la început – mintea mea de copil era năucită de toată atenţia pe care o atrăsese desenul, şi de ruşinea vizibilă a autorului când mă apropiasem.

În mijlocul decorului era o insulă, o bucată galbenă de pământ înconjurată de ape. Mai în spate erau nişte dealuri verzi, pescăruşi, o plajă, toate imaginile obişnuite care populează mintea unui copil când se gândeşte la mare. Pe cer strălucea un soare din desene animate, prea rotund şi prea galben. Desenul era complet lipsit de strălucire.

Partea cea mai ciudată erau cele două siluete care, alergau pe plajă. În mod evident, erau singure pe insulă şi mult micşorate. Majoritatea celorlalte picturi înfăţişau oameni mari, în prim-plan, dominând decorul. Aici nu era decât o plajă goală, cu două siluete. Colin îşi petrecuse, probabil, cea mai mare parte a timpului muncind la personajele astea mici şi palide, copleşite de culorile apăsătoare din jur.

Membrele contorsionate sugerau că intenţia lui Colin a fost de a le reprezenta fugind. Două dintre beţele care ieşeau din corpurile aproximative se uneau; siluetele se ţineau de mână. Degetele, vizibile, se încolăceau între ele. Unul era blond, celălalt şaten. La picioarele lor de culoarea crabilor era ceva ce probabil ar fi trebuit să

reprezinte nişte râuleţe.

Tot uitându-mă la desen, am început să înţeleg ce îl făcuse pe Knocker să se oprească asupra lui. în afară de petele de acuarelă şi de perspectiva abia încropită, de planeitate (cum spuneam, Colin vede totul în două dimensiuni), ceva radia foarte straniu din desen. Era ceva legat de siluete, nu de decor. Deşi prost desenate, aveau ceva misterios. Un cerc luminos îi învăluia într-un alb mai diluat decât în restul desenului, de parcă ar fi fost închişi într-un aer al lor, propriu. Aveau feţele neclare, dar expresia de pe ele indica în mod evident bucurie, sugerată miraculos de câteva linii deloc finisate. Una dintre feţe, cea a băiatului şaten, era în ceaţă, nu se putea distinge. Cealaltă, a băiatului blond, era trasată cu linii îngroşate şi sigure, delimitând ochii, gura, nasul.

Am ştiut imediat că eram eu – deşi nu semăna deloc cu mine, Colin n-avea talent pentru asta –, şi totuşi nu am înţeles de ce eu eram clar şi Colin în ceaţă. Numai peste ani mi-am dat seama că el nu se putea vedea niciodată, şi că m-a folosit pe mine ca oglindă şi ca placă de rezonanţă. O legătură vitală cu lumea de afară.

M-am holbat la desen. Era greu de explicat; era o porcărie, dar avea ceva sentimental, ca şi cum sentimentul ar fi fost în stratul de vopsea. Şi sentimentul era exact cel pe care îl ceruse Knocker: iubire. Bineînţeles că atunci n-am formulat aşa toate astea, ci într-un complex de emoţii şi intuiţii dezarticulate. Am înţeles, totuşi, de ce se ruşinase Colin. Chiar şi la zece ani, ştii că expresiile iubirii, faţă de băieţi, cel puţin, sunt ridicole, te fac să pari un fraier bleg. Nu-mi pot imagina ce l-a făcut să picteze asta – era ca şi cum

şi-ar fi scos hainele în public.

Tot uitându-mă, am simţit cum mi se încreţeşte pielea de ruşine. Mi-am dat seama că Knocker nu avea de unde să ştie că eram noi doi, în ciuda privirii lui sugestive îndreptate spre mine. Şi totuşi, sub toată ruşinea – un sentiment învăţat, o reacţie dobândită –, a mai rămas un strat dintr-un alt sentiment, căruia cu greu i-am putut face faţă, acela de a-i răspunde cu aceeaşi dragoste şi recunoştinţă faţă de pasiunea simplă din desen. M-am străduit să scap de senzaţia asta, ca un câine care se scutură de apă, şi să rămân numai cu ruşinea şi cu un fel de furie de a-mi fi fost violată intimitatea. Nu i-am spus niciodată nimic lui Colin, nici măcar în săptămâna următoare, când am primit înapoi desenele. I-am evitat privirea şi am fost uşurat când, la sfârşitul lecţiei, l-am văzut îndesând desenul în rucsac înainte să-l vadă cineva. Ca de obicei, luase 8 pentru efort.

Toată ideea, de fapt—şi ştiu că se spune asta destul de des despre copilărie, şi de cele mai multe ori greşit, dar de data asta, poate pentru ultima dată, părea adevărat –, era că prietenia noastră nu era deloc complicată sau artificială. Sau, ca să fiu mai exact, artificialul era unde trebuia să fie, avea locul lui în afară, codificat şi ritualizat. Pe tabla de joc, la masă, peste plasă, sau pe teren. Acolo apăreau complicaţiile – niciodată în prietenie, care era limpede şi senină ca un cer de vară. Ceea ce, într-un fel, era ciudat; copiii, întocmai ca rudele lor îndepărtate şi ciudate, adulţii, sunt pradă pasiunilor, dorinţelor, nevoilor şi furiei nestăpânite. Mă întreb cum reuşeam să ne punem limite, cum ne ţineam departe de toată dezordinea. Poate că pur şi simplu nu-mi aduc bine aminte.

în fine. Era o epocă de aur, o prietenie fără răutăţi, fără complicaţii, fără calcule meschine, o prietenie firească precum respiraţia, o dragoste nerostită care se scufunda şi învia.

Bineînţeles că nu a durat. Eram vândut, până la urmă. Nu din cauza desenului. Pur şi simplu... viaţa, cu toate ciocnirile ei oarbe. I-am frânt ce mai rămăsese din inimă, i-am zdrobit carapacea firavă de ţestoasă dintr-o singură suflare bine direcţională. N-am vrut, evident. Dar trebuia făcută şi asta. Aşa se întâmplă cu prietenii. Uneori, indiferent prin ce-aţi trecut împreună, indiferent cât de mult îi iubeşti, trebuie să termini, să-i laşi în pace. Totul în numele progresului, al mersului înainte. Să te mişti prin viaţă presupune un fel de cruzime şi, dacă nu o ai, eşti tras înapoi. Lucrurile se schimbă şi, pe măsură ce se schimbă, se şi năruie.

capitolul 8

arta rugăciunii

Ç .

Ount în apartamentul Veronicăi, într-o joi seara, după o zi de muncă. Au rămas mai puţin de două luni până la data când ar trebui să aibă loc nunta, la Biserica Sfinţilor Inocenţi de lângă parcul Ravenscourt, la 180 de metri de casa mea. O aştept să se întoarcă de la morgă.

Asta-i o frază simpatică. Are rezonanţă. „îmi aştept soţia să se întoarcă de la morgă. Da. Ciopârţeşte morţi să scoată un ban, ştii? Nu-s prea mulţi, dar are satisfacţii mari de pe urma muncii ei. Şi asta e foarte important, nu crezi?”

Ce fac? Mă însor cu cineva cu care mă cunosc de câteva luni şi care petrece patruzeci de ore pe săptămână tăind fileuri de oameni, cum taie un vânzător de peşte din macrou. Cred că am luat-o razna. De când am cerut-o mă tot gândesc la vorbele lui Tony – am numai treizeci de ani, mai am cel puţin cinci până chiar să trebuiască să fac asta, până să-mi pierd de tot curajul, până să înceapă să-mi scadă cota, până când Angajamentul să învingă definitiv Libertatea.

Şi totuşi, tânjesc după ea. Cât stau aici, mi-o imaginez în maşină, oprind la semafor, blocată în trafic. înjur maşinile care-i stau în drum, mă rog să se schimbe semaforul. Ceva din mine strigă. E al dracului de ciudat. Şi nu cred că-mi place. N-am ştiut că dragostea seamănă aşa de mult cu dependenţa, cu goliciunea.

O fi dragoste? Poate că gândeşte celălalt cap, transmiţân- du-mi mesaje, ştergând orice sens.

Poate face asta. Aproape că există numai pentru asta. Cum ar trebui să ştiu toate îu- crurile astea? Cum arată certitudinea?

M-am tot gândit şi răzgândit, şi cred aşa: nu pot merge până la capăt cu căsătoria. Am aşteptat momentul potrivit, să-i spun lui Vronky, dar momentul întârzie să apară. Dau înapoi întotdeauna. Şi problema nu e dacă într-adevăr mai vreau s-o fac. Doar că ideea a luat proporţii şi e imposibil de împachetat şi de aruncat într-un sertar.

Sau asta e raţionalizarea? Poate că nici nu vreau să vină momentul potrivit. Dumnezeule, habar n-am. îmi doresc doar ca lucrurile să fie aşezate, într-un fel sau altul. Să nu ştii, asta e definiţia adevăratei torturi. Şi timpul trece, tot mai multe evenimente, depuse în straturi, mă fac să-mi fie din ce în ce mai greu să dau înapoi. Nu încape îndoială, totul a fost plănuit aşa. Istoria a aranjat lucrurile în aşa fel încât să dea pe toată lumea peste cap, şi asta cât mai bine. Una dintre specialităţile ei.

Biserica e deja închiriată, la fel şi sala, am trimis invitaţiile, am făcut rezervări şi am plătit pentru luna de miere. Să dai înapoi acum e atât de... neconvenabil.

Mă învârt fără ţintă prin apartament, inspectându-l cu un ochi de profesionist. Am sfătuit-o foarte serios să nu-l cumpere. E într-o zonă nasoală din North Kensington, un singur dormitor într-o casă transformată. Nimeni nu a văzut, până acum, cine locuieşte la parter. Nesfârşite veniri şi plecări, uşi de oţel, şi plângerile constante ale unui tâmpit ţâfnos care are o relaţie apropiată, dar neclară cu un pit bull. Mie toate astea îmi sugerează un singur lucru: un cuib de drogaţi. Vronky crede că e un minunat act de curaj.

A cumpărat apartamentul pentru „cum se simte”, pentru că pare primitor şi prietenos. I-am explicat că e doar un apartament, cărămizi şi mortar, cumperi o proprietate, nu un rahat de urs de pluş. Dar a ţinut-o pe-a ei, cu vibraţiile.

Cât de paradoxali sunt oamenii. Ştiu asta de când vând case. Pe un raft în apartamentul Veronicăi e un volum imens, aproape că te intimidează, din *Anatomia* lui Gray. Ştiinţă pură. Şi imediat lângă, *Astrologie, destine şi viitorul omenirii.* Rahat pur. Cum poate cineva atât de deştept să fie atât de idiot?

E o întrebare pe care, adesea, mi-o pun şi despre mine.

Mă rog, prietena ei care e expertă în feng shui i-a spus că apartamentul e perfect şi asta a fost.

Acum mă tot învârt, aştept să vină acasă, întrebându-mă dacă o fi avut dreptate, dar având totuşi îndoieli. Alene, mă uit la celelalte cărţi de pe rafturile IKEA, la a căror construcţie am ajutat şi eu. Sunt cărţi despre sufism, budism, zen, vedantism, hinduism, jainism – spuneţi orice vă trece prin cap, în mod sigur ea a încercat. *Jurnalul lui Bridget Jones, Inteligenţa emoţională, Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus.* Mai sunt Austen, Brontë, Eliot, Woolf (Virginia) şi Wolf (Naomi). Toni Morrison, *Jazz..* Şi un exemplar necitit din *Bestia şi blonda* a Marinei Warner, de bază pentru canonul femeii de treizeci-şi-ceva de ani din ziua de azi.

Şi apartamentul. Sigur, are ferestre mari, podele simple, o bucătărie suficient de mare, tavan înalt şi şemineul din construcţie. Toate fleacurile după care se dau în vânt fetele. Dar sunt şi chestii care mă îngrijorează. În primul rând, agenţia prin

care l-a obţinut – „Bartlett şi Bugle“. Ştiu, şi asta fără nici un dubiu, că B&B sunt cei mai mari escroci, cei mai reprobabili agenţi imobiliari din vestul Londrei, şi spun asta cu o oarecare admiraţie. îşi fac de lucru numai cu proprietari pe lângă care Mizerabilul Bob pare un sfânt. B&B au grijă să-şi oprească cu jumătate de procent mai mult decât toată lumea. Bineînţeles, printr-un noroc chior, mai nimeresc şi câteva proprietăţi rezonabile, şi poate că asta e una dintre ele. Dar nu-mi place deloc cum arată ăia doi copaci din faţa casei, şi nici tencuiala şi vopseaua proaspătă de dinăuntru. Sunt numai bune ca să camufleze afaceri necurate.

Şi, în plus, nici n-am auzit de proprietar, deşi vând case în zona asta de mai bine de zece ani, iar nivelul foarte scăzut al costurilor pentru întreţinere îmi lasă impresia că ceva nu e în ordine. Totul indică posibile surprize neplăcute, în vreo nişă, prin acoperiş sau sub podea. Şi totuşi, o admir pentru că a făcut ce a vrut, pentru că şi-a cumpărat apartamentul
pe care a vrut să-l cumpere. E foarte independentă şi o respect pentru asta. Dar până la un punct.

Oftez şi mă uit la ceas. A întârziat. Oricum, nu pot spune că aştept cu nerăbdare seara asta. M-am hotărât – din moment ce m-am decis să-l rog pe Tony să-mi fie cavaler de onoare – să-i fac să se placă, sau măcar să se tolereze. Când s-au cunoscut atunci în bar, Tony şi-a petrecut prima jumătate de oră încercând să o vrăjească. Ea a refuzat, cu tact, să-i răspundă, aşa că Tony s-a bosumflat şi abia dacă şi-au mai vorbit. Astă-seară vreau să încerc să repar ce se mai poate repara.

Din păcate, lucrurile deja merg prost. Plănuisem să ieşim toţi trei într-un loc liniştit, la Anglesea. Acolo voiam să ud totul cu ceva de băut, şi apoi să-l rog pe Tony să-mi fie cavaler de onoare. Dar Vronky mi-a spus că tocmai a aflat că un anume Christopher Crowley, despre care aceeaşi prietenă expertă în feng shui crede că e un geniu al spiritualităţii, are o reprezentaţie la primăria din Kensington, în aceeaşi seară, adică astă-seară. Pentru că dura numai o oră, se gândea să meargă şi să ne întâlnim toţi după aceea. Foarte bine, numai că atunci când am vorbit cu Tony s-a hotărât că vrea şi el să meargă. La început am crezut că e o glumă, dar a insistat. Acum trebuie să ne întâlnim la Churchill Arms, să ne ducem *toţi* să-l vedem pe acest guru, şi abia apoi mergem la Anglesea. Am încercat să-l conving pe Tony să renunţe, dar n-a vrut nici în ruptul capului. Veronica, de o naivitate prostească, a fost încântată, şi s-a gândit că poate l-a judecat greşit pe Tony. Numai de-ar fi ştiut şi cealaltă poreclă a lui Tony Diamant: Vizirul Imprevizibilului.

Aud cheia în uşă. Se deschide larg şi o văd grăbindu-se înăuntru. Arată impecabil, aranjată de parcă ar fi stat toată ziua într-o bancă, în linişte, în spatele unui geam. Din părul roşu nu s-a mişcat nici un fir. O grimasă îi lasă dinţii mici la vedere. Abia dacă se uită la mine. Fără să vreau, îi privesc mâinile, să văd dacă sunt pătate de sânge.

— Hei, iubi, îmi spune şovăind. Cât e ceasul?

îmi cobor vocea cu un ton.

— Şi eu mă bucur să te văd. Iubi.

Se opreşte şi se îndreaptă spre mine cu o expresie plină de regret întipărită pe faţă. Mă

sărută apăsat pe buze, îmi ţine capul în palme câteva secunde, mă sărută din nou şi îmi zâmbeşte larg, strălucitor. Apoi îşi continuă drumul spre baie.

— Scuze, Frankie. A fost o zi proastă. Sunt sigură că nu vrei să afli, nu cu stomacul tău sensibil, oricum. Şi ştiu că am întârziat. Poţi să te uiţi la ceas?

Arunc un ochi în bucătărie, unde e singurul ceas din casă. Veronica şi-a dat haina jos deja, şi-a scos pantofii şi e în uşa de la baie.

— Acum s-a făcut şapte.

— Perfect. Mai am vreo cincisprezece minute. Tony mai vine?

— Cred că da. Ne întâlnim cu el la Churchill înainte.

Din ţevi se aude un sunet ciudat, înecat. Veronica vorbeşte din spatele uşii.

— Nu e drăguţ? Şi eu care credeam... Isuse, ce-i asta?

— Ce?

— Apa e... galbenă. Nu, maro. E infectă.

— Las-o să curgă o vreme.

Sunete şi mai ciudate, apocaliptice. După un minut sau două, se aude apa trasă la toaletă. Studiez tavanul, observând crăpături mici, de grosimea firului de păr, pe la colţuri.

— Cum e apa?

— Mai bine. Fac o baie rapidă. Parcă miroase a ouă stricate. Auzi, crezi că ai putea să-mi dai cartea? E în geantă. Copertă roşie. *Arta rugăciunii.*

— Am găsit-o.

— Mi-o dai prin uşă, te rog?

îi dau cartea şi mă aşez la masa din bucătărie,

să aştept. Găsesc un fluturaş colorat, cu un fel de soare, sau un centru energetic, pe copertă. Dedesubt, scrie „Christopher Crowley, de la Universitatea Spiritualităţii Mondiale: Puterea simbolului, chemarea mitului”.

înăuntru e o fotografie mică a lui Crowley. E alb, arătos, bronzat şi poartă un costum gri bine croit. Are un zâmbet de californian, deşi Veronica mi-a spus că e de undeva din Midlands.

îmi arunc ochii pe restul fluturaşului. Undeva, pe raftul din spate al conştientului, aud apa scurgându-se din cadă. Universitatea Spiritualităţii Mondiale ţine câteva seminare luna asta.

— Gândirea Pozitivă. Cum să eliberezi puterea minţii pozitive. Metode şi tehnici pentru AMP (atitudine mentală pozitivă). Cum să dezarmezi negativitatea celorlalţi. Cum să cultivi puterea fenomenală a gândului.

— Arta Relaţiilor. Cele patru relaţii esenţiale. Cum să eviţi să învinovăţeşti şi să fii învinovăţit. Zece principii ale relaţiilor armonioase şi de succes.

— Valori Interioare pentru Conducere, învăţare şi Vieţuire. Nu eşti niciodată mai puternic decât atunci când eşti tu însuţi. Cum să luminezi cotloanele interioare ale sinelui. Cum să conduci, nu din spate, nu din faţă, ci din interior.

— Construirea Stimei de sine. Secretul menţinerii succesului. Cum să îţi descoperi şinele ascuns, spiritual. Exerciţii pentru dezvoltarea acceptării de sine.

— Managementul Sinelui. Nu poţi controla forţele exterioare ale schimbării. Dar îţi poţi controla capacitatea de a răspunde acestor

schimbări. Aceasta este abilitatea de a răspunde, şi fiecare răspuns e alegerea ta.

Casc şi las deoparte fluturaşul. Totul pare destul de rezonabil. Mă întreb totuşi de ce mă irită atât de tare. Poate pentru că îmi ameninţă viziunea de bază asupra lumii, religia şi filozofia de viaţă, aceea că „Nimeni nu ştie nimic”. Poate că mă înşel. Cine ştie? Dacă nimeni nu ştie nimic, asta mă include şi pe mine. Şi asta înseamnă că există o posibilitate ca toată lumea să ştie multe.

Mă uit din nou la ceas, mă duc la uşă şi ţip.

— E şapte şi un sfert, ar trebui să mergem.

Imediat, Veronica iese, ca şi cum ar fi stat pregătită în spatele uşii. E rozalie şi miroase a santal, sau cel puţin îmi imaginez că aşa ar trebui să miroasă santalul. Nasul câm e acum şi un pic încreţit, de la apa fierbinte. Picioarele îi sunt pe trei sferturi la vedere, dintr-o fustă minusculă, elastică. Sus, are o bluză albă dintr-un fel de material transparent. Părul dat cu gel străluceşte într-o nuanţă de roşu domolit. E foarte sexy, genele alea leneşe par acum, după baie, şi mai grele. E foarte energică, incredibilă în pat. Poate că e un fel de compensare a faptului că toată ziua e înconjurată de moarte. îmi zâmbeşte scurt. Se vede în ochii ei că mintea îi e în altă parte, că goneşte peste o listă privată cu lucruri de verificat. Telefonul? Poşeta? Tampax? E gata. Vreo două prezervative, pentru orice eventualitate. Cheile. încă ţine în mână *Arta rugăciunii.* Nu ştiu de ce, dar asta mă irită mai tare decât orice am citit pe fluturaş. Se îndreaptă spre uşă. Se mişcă într-un fel rigid, de parcă ar trebui să-şi dea seama ce picior să pună înainte, seamănă cu Bambi când

învăţa să meargă, supravegheată de Thumper. Nu e graţioasă, ci afectată, un pic greoaie.

— OK, atunci să mergem.

îşi pune o haină roşie, de lână, până la genunchi, un pic cloş pe coapse, şi deschide uşa. Bagă cartea în geantă în timp ce eu o urmez. Când coborâm, o întreb:

— Ţi-ai făcut planuri să te rogi un pic?

O spun cu o răutate care n-ar fi fost necesară. îmi dau seama că a sunat ca un reproş, dar nu mă pot opii. Veronica mă ignoră.

Ne urcăm în Beemer, mirosul de piele fină se amestecă uşor cu presupusul santal. îşi scoate haina şi o aruncă pe bancheta din spate. îmi cad iar ochii pe carte. în continuare mă irită. Simt cum gravitez în jurul unei discuţii în contradictoriu. Scoate un pacheţel de gumă de mestecat fără zahăr.

— N-ai de gând să spui o rugăciune de mulţumire înainte să mănânci?

De data asta, se întoarce spre mine, cu dinţii la vedere.

— Care-i problema, Frankie? îţi fac ţie vreun rău cărând după mine o carte? îţi ofensează în vreun fel angajamentul faţă de ignoranţa porcească?

Pornesc motorul. Chiar dacă nu vreau să ne certăm, într-un fel simt că exact asta aştept.

— Nu, nici vorbă. îmi plac cărţile inteligente. După cum bine ştii.

Accent pe inteligente.

— Aha. Şi asta nu e destul de inteligentă ca s-o citească logodnica ta, nu? Te fac de râs cumva?

Ies pe şosea şi o iau spre Ladbroke Grove. Un

Escort, care arată de parcă ar fi fost izbit, încearcă, venind dintr-o parte, să se strecoare în faţa mea, dar nu mă las. Şoferul lasă fereastra în jos şi ţipă ceva înspre mine. îi arăt degetul şi apăs acceleraţia, agresiv. N-am nici cea mai vagă idee de ce fac atâta caz de subiectul ăsta, dar ceva mă împinge mai departe în discuţie.

— Nu. Cred, în schimb, că rugăciunea e un exerciţiu al dorinţelor pe care îl fac oamenii mai degrabă creduli decât analitici.

— Vrei să spui că sunt grea de cap?

— Nu spun că eşti...

— Bineînţeles că sunt. De-aia eu sunt un cercetător ştiinţific foarte bine pregătit şi tu eşti agent imobiliar.

Pauză lungă, lungă. Mergem dinspre Grove spre intersecţia cu Holland Park Avenue. încă încerc să-mi dau seama ce mă macină, când Veronica mă întreabă, liniştită, fără urmă de agresivitate:

— Tu te rogi vreodată?

— Dacă mă rog? spun, parcă neînţelegând la ce se referă.

— Ştii, atunci când te aşezi în genunchi, te umileşti, ceri ajutor.

— N-am nevoie de nici un ajutor. Pot să am grijă de mine şi singur.

Mă surprind şi forţa, şi furia cu care spun asta. Veronica se lasă pe spate. Eu mă fâţâi un pic, jucându-mă cu butonul de la radio. Ajungem la Notting Hill Gate, e timpul să ne împăcăm.

— îmi pare rău, Veronica. Doar că... sunt cam nervos. Sunt la un pas de a-mi primi bonusul pe luna asta, şi avem nevoie de bani pentru nuntă. Ne

costă o avere, nu? Şi totul pentru ce? Ne-am tot înţepat încontinuu de când ne-am hotărât să facem asta. Şi, că tot a venit vorba, cu toată lumea mă tot înţep de la o vreme încoace. Cred că e din cauza stresului.

Veronica nu spune nimic. Mă aud bolborosind mai departe.

— Probabil că e toată presiunea asta, nu? Cuplurile care se căsătoresc trec prin asta. E inevitabil. E o parte din întregul proces, cred. Trebuie să înveţi să faci faţă... vicisitudinilor. Ca să te asiguri că ai intenţii serioase. Adică, dacă după agravarea asta a situaţiei nu te răzgândeşti, probabil că ai intenţii serioase, nu?

Veronica e în continuare tăcută. Acum chiar nu mă mai pot gândi la altceva decât la nişte baliverne, aşa că tac. După câteva secunde, îmi vorbeşte iar, pe exact acelaşi ton, blând, neagresiv.

— Aşa. Şi tu?

— Eu ce? Dacă am intenţii serioase?

— Te rogi vreodată?

— De ce insişti cu asta?

— Am întrebat numai a doua oară.

— Bineînţeles că nu mă rog. Ea cine să mă rog? La Moş Crăciun? La steaua mea norocoasă?

— Când te-ai rugat ultima dată?

— Dumnezeule, chiar nu putem vorbi despre altceva?

Vorbesc tare, aproape ţip. Veronica se lasă iaiăşi pe spate. Sunt mai nervos ca oricând, simt cum îmi creşte în stomac un bulgăre de foc. Apoi, spre surprinderea mea, simt cum îmi curge o lacrimă pe obraz, şi furia începe să se risipească şi lasă loc unei tristeţi blânde. Vorbesc din nou abia când ajungem la Churchill. Parchez Beemer-ul

într-un spaţiu minuscul. Nici unul din noi nu dă să iasă din maşină. Mi-a scăzut vocea.

— Nu m-am mai rugat de ceva vreme. Probabil o singură dată în ultimii zece ani.

— A mers?

— Nu.

— Pentru ce te-ai rugat?

Şi aproape înainte să termine întrebarea mă aud spunând, sec şi rece:

— M-am rugat să moară tata.

Veronica nu reacţionează. Are mâinile încleştate. Vreau să ne oprim. Prin fereastra de la Churchill, îl văd pe Tony îndreptându-se spre o masă goală. Vreau să mă duc să stau cu el, să vorbim despre fotbal. Să bem o bere, să ne batem joc de femei. Nu să-mi încing creierii. Şi totuşi, nu pot să mă mişc.

Simt cum ceva pe dinăuntrul meu se micşorează, se strânge, în timp ce amintirea urcă să iasă la iveală, în conştient. Tata pe un pat de spital cu ramă roz, faţa albă şi trasă, gura deschisă din care ies sunete groaznice. Simt cum cuvintele sunt scoase din mine de parcă ar fi aspirate printr-o ferestruică de avion spartă în stratosfera.

— Avea cancer la plămâni. De la tot praful ăla de cărbune, cred. N-a fumat niciodată. Durea. II durea. Şi nu puteam să mă uit.

Nu ştiu de ce, m-am aplecat şi am tot pornit şi închis radioul. Motorul era oprit, aşa că nu funcţiona, oricum. Şi apoi am continuat cu o voce care îmi părea foarte distantă, de parcă făceam programare la spălătorie.

—Aşa că m-am dus la o biserică, m-am aşezat în genunchi şi m-am rugat să moară tata. I-am compus lui Dumnezeu o ditamai rugăciunea. Cu

toate motivele pentru care trebuia să-l ia pe tata. Ce tată bun a fost, cât de mult s-a străduit. Deşi niciodată nu m-a putut atinge. Era prea timid. Cum aş crede în el dacă l-ar lăsa pe tata să se ducă. Cum ar putea să ia de la mine ceva, în schimb. Poate o mână. Pentru că pe tata îl durea.

Veronica a dat din cap. Nu mai eram atent la ea. îmi auzeam vocea spartă, moale. Luminile făceau ca totul să pară galben înjur. Vocea ei a umplut spaţiul dintre noi.

— Erai apropiat de tatăl tău, nu?

Am dat din cap.

— Probabil că da.

— Aş fi vrut să-l cunosc.

— Şi eu.

Am privit luminile semaforului schimbându-se din verde în galben şi apoi în roşu. Când mi-a revenit vocea, nu mai era distantă. Toate chestiile astea pe care le faci involuntar.

— Ştii, era cel mai bun prieten al meu.

Suna de parcă abia descoperisem asta. Abia apoi mi-am dat seama că aşa era. Exact în acel moment am înţeles. în sfârşit, o pot privi pe Veronica.

— Dar n-am ştiut asta niciodată. Nici unul din noi, până când a murit. N-ai de unde să ştii, nu? Nu vorbeşti lucruri din astea cu tatăl tău. Cel puţin eu nu vorbesc. Nu vorbeam.

Veronica dă să iasă din maşină, ca să încheie discret episodul, pentru că vede că mă doare, dar o prind cu putere de braţ. A modificat ceva înăuntrul meu, a lăsat liber vreun duh secret.

— Nu. Ascultă-mă. Am stat o oră în biserică. Tot timpul în genunchi. Nu mai fusesem niciodată în biserica aia. De fapt, e biserica în care ne

căsătorim. în parcul Ravenscourt. Erau nişte pernuţe roşii, pentru rugăciune, dar nu am stat pe ele. Am vrut ca Dumnezeu să mă ia în serios. Să vadă că nu profit de confort. Când am ieşit, aveam genunchii zdreliţi. O julitură uriaşă într-unul din ei.

Şi am crezut că o să meargă, ceea ce e destul de ciudat, pentru că nu fusesem credincios, sau cel puţin nu credeam în din astea. Credeam că sunt numai porcării. Dar m-am rugat atât de mult. Atât de mult. Şi, când am ieşit, m-am uitat la biserică şi m-am gândit că sunt mii, milioane ca ea. Nu le-ar fi construit degeaba, nu? Nu? Toţi deştepţii ăia.

Am dat din cap, stătusem nemişcat. Nu o pot privi pe Veronica în ochi. Şi nici nu mă pot opri din vorbit.

— Ideea e că tata a fost un om bun. A muncit toată viaţa, n-a spus niciodată un cuvânt rău la adresa cuiva. Dacă a existat vreodată un om merituos, el a fost. Şi am muncit pentru asta. N-am cerut nimic exagerat, adică să-şi revină, asta ar fi însemnat să întind coarda. N-am vint decât să se ducă repede, uşor. Deci. îmi sângerau genunchii, jur. Mă durea capul de la cât mă rugasem. Când m-am întors la spital, credeam că murise deja, în linişte. Eram sigur, dintr-un motiv prostesc.

M-am oprit din vorbit, am simţit că mă înec. Dintr-odată, n-am mai vrut să continui.

Veronica mi-a vorbit blând, cu o înţelegere care m-a mişcat. N-a spus decât *Frankie.*

Mi-am simţit obrajii umezi. Trebuia să vorbesc în continuare. N-aveam de ales.

— Frankie, a mai spus ea.

— M-am întors la spital, şi mergeam pe coridor, eram poate la o sută de metri de camera

lui. Şi am auzit un ţipăt. Cel mai înfiorător din câte am auzit vreodată. Cumva demonic. Toată lumea de pe coridor privea spre cameră. Şi, când am ajuns mai aproape, am ştiut că era tata. Apoi mi-am dat seama că mă striga. Aşa... vocea mi-a scăzut şi mai mult. *Francis, Francis.*

Una dintre femeile care păzeau parcarea s-a apropiat şi s-a uitat în maşină. Mi-a zâmbit şi i-am zâmbit înapoi. Apoi am spus.

— Nu mi-a spus niciodată Frankie. Nu ştiu de ce. Dar cred că asta nu are importanţă.

îl văd pe Tony prin fereastra barului, şi-a aprins o ţigara. Vorbeşte cu o fată, îi atinge umerii. Mă întorc spre Veronica.

— Mai spunea şi altceva, deşi mi-a luat ceva timp să îmi dau seama ce. Abia apoi am auzit. Spunea „Opriţi! Opriţi! Opriţi!”. De parcă ar fi fost *scandalizat.* De parcă nimeni nu avea *dreptul.* Joseph era un om foarte mândru. îl chema Joseph. Joe Blue. Şi ştii ce am făcut? Poţi să-ţi imaginezi ce am făcut?

Ver onica stătea încordată. A dat din cap că nu.

— Am plecat. M-am întors şi am plecat. Chiar acolo, la jumătatea drumului spre camera lui. Cu vocea răsunându-mi în urechi. Şi nu era nimeni lângă el, în afară de mama. N-a avut niciodată alţi prieteni în afară de mine. Dar n-am putut suporta să văd. N-am putut... pur şi simplu nu. Vocea mi se transformase în şoaptă, dar se întărise de furie.

— Nu m-am mai dus să-l văd, nici măcar o dată. Pentru că nu mai era tata. Era doar durere. Şi urăsc durerea. Durerea şi bătrâneţea şi singurătatea. Toate *rahaturile* astea. Toate porcăriile *incorecte.*

M-am lăsat pe spate, şocat de mine însumi.

Veronica s-a aplecat şi mi-a mângâiat mâna cu degetul. Era bine, era drăguţ. Nu mai spusesem nimănui povestea asta.

Nici lui Nodge, nici lui Colin, nici lui Tony, nici lui Martin Buckle sau lui Niven Bender. Atunci, de ce i-o spusesem Veronicăi? Şi de ce acum?

Pentru că ea disecă oameni, de-aia. Pentru că ştiç cum să ajungă *înăuntru.* Cu cuţitele ei mici şi fine.

Dintr-odată, o bubuitură puternică în geam ne face pe amândoi să tresărim.

capitolul 9

sângeroasa pedepsire a lui Christopher Crowley

— tLeeî

E Tony. Este evident că deja a băut din greu. îmi dau seama după miros. Se leagănă uşor. Din cum îşi tot trage nasul şi strănută, presupun că a tras şi vreo trei linii de zăpadă.

Mă recompun imediat. îmi dau seama că fac asta întotdeauna înainte să mă întâlnesc cu băieţii. Fac în aşa fel încât să fiu cocoş, dur, atotştiutor, şi toate astea cu o simplă mişcare a muşchilor feţei.

— Tony Diamant!

— Al naibii, chiar Frank Ppp... scuze, Frankie. Frank cel al naibii de cinstit. Păpuşa nu-ţi ştie porecla, nu? Fără supărare, Vronky. Păi să mergem, să bem o bere. Mai avem cin- şpe minute până când Mahatma Ghandi ne spune secretele istoriei. Să sărbătorim sfârşitul tuturor îndoielilor. Două halbe şi un Baileys mare pentru tine, păpuşă. Şi nu mai fiţi aşa de pupăcioşi şi siropoşi. Urăsc tinerii căsătoriţi. Aăăă... pardon. Nu sunteţi încă, nu? Căsătoriţi.

îşi afişează unul din zâmbetele cele mai fermecătoare, pe jumătate copil, pe jumătate satir, cu putere deplină, îndreptat spre Veronica. O văd că se abţine, încă un pic, până când cedează şi începe să râdă. Tony deschide uşa ceremonios şi îi întinde mâna Veronicăi. Din cămaşa descheiată alunecă medalionul cu mâna şi coarnele aurite, de care Tony nu se desparte niciodată. Veronica îl ia de mână – o mână cu smocuri mari şi moi de păr negru pe dosul palmei – şi Tony începe să se împleticească spre uşa barului.

Mă adun, îmi iau inima în dinţi şi-mi strecor emoţiile deoparte, într-o cutie rece. Până să ies din maşină, m-am pus

pe picioare, deţin controlul. îmi şterg faţa umedă şi sărată cu mâneca hainei, de trei sau patru ori, până e complet uscată, şi intru la Churchill Arms. Tony şi Veronica s-au aşezat deja la o masă într-un colţ. De cum intru pe uşă, Tony începe să dea din mâini şi scoate un răcnet care întoarce jumătate de bar spre mine:

— Frankie!

Mă îndrept spre ei, mă aşez, şi iau o înghiţitură sănătoasă din berea cu care mă aştepta Tony. Poartă un costum superb de culoarea ciocolatei, asortat la o cămaşă Versace, albastră. Pantofii sunt de la Gucci, uşori, cu botul pătrăţos. îi povesteşte Veronicăi despre serviciul lui; vorbeşte ca o moară stricată, energizat de coca.

— Stilistul face mai mult decât un simplu frizer. E o experienţă totală. Ştii ce vorbesc? înţelegi? Poate că sună pretenţios. Nu ştiu. Dar când intră în salon, oamenii vor să intre într-o lume complet diferită. Şi eu asta le ofer. Un pic de strălucire, pălăvrăgeală, un look nou. Săptămâna trecută a fost Ewan McGregor pe la mine, un super tip, suntem amici foarte buni. Mi-a spus... ştii ce mi-a spus? *Nu vin aici numai pentru tunsoare. Ci pentru toată chestia, pentru atmosferă.* Eu la asta mă pricep. Şi stai să vezi. Alex – Alexander McQueen – a venit ieri să-l rad complet. îl ştii? Designeml? E un tip minunat. Mă rog, a zis şi el cam acelaşi lucru. Că se simte... uşor. Aşa a zis. Uşor. Asta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Chiar când vorbeam. Ce spuneam? Aşa. E vorba de amândouă chestiile astea. Şi pragmatism, şi strălucire. Ai un păr superb, Veronica. Cine te tunde? Te prinde bine. Poate că ar trebui luat mai mult pe ceafă. Vrei să te întorci

un pic, te rog?

Veronica se întoarce. Tony îi pune mâna pe gât, ridicân- du-i părul, urmărind cu degetul linia coafurii. Pe Veronica o trece un fior.

— N-aş vrea să spun ceva rău de oricine-o fi făcut asta, dar e zdrenţuit un pic. Cred că eu l-aş lua de mai aproape şi un pic mai scurt. Treci pe la mine. Pentru tine e fără bani, frumoaso.

Merge bine. Veronica pare mnlt mai degajată decât data trecută. Limbajul trupului i s-a mai relaxat, pleoapele i s-au lăsat în jos. Sunt încântat. Simt cum dintr-odată am foarte multă încredere şi, într-o pauză din conversaţie, mă aplec în faţă şi spun:

— Tony, vreau să te rog ceva important.

Tony mai ia o înghiţitură din pahar şi îl pune înapoi pe masă. îşi plimbă medalionul în jurul gâtului. Se uită la mine, dar într-un fel şi prin mine în acelaşi timp. Atenţia lui se schimbă în permanenţă de la prim-plan la fundal. E mereu atent să nu cumva să apară cineva mai important în încăpere.

— Veronica şi cu mine ne întrebam... de fapt... ar însemna foarte mult pentru noi dacă...

Brusc, privirea lui Tony trece pe lângă mine spre un colţ îndepărtat al sălii.

— Richard, salut!

Se uită iar la mine, e clar că a recepţionat numai jumătate din tot ce i-am spus.

— Scuze Frank. Adică Frankie. E Richard Bloke. Ştii tu, de la Big Green Tree Tomatoes. Minunat tip. Mă întorc imediat. Numai o clipă.

Şi, cu asta, e deja în picioare, îmbrăţişând lângă bar un tip înalt, destul de afumat şi oarecum jenat, despre care am vaga impresie că e solistul unei mici trupe independente de pop.

O vreme, Veronica şi cu mine stăm în linişte. Apoi îi spun:

— De obicei e aşa. Nu poţi să mergi pe stradă, în vreun bar sau altundeva cu Tony fără să se întâlnească el cu cineva. Nu poţi spera să stai numai tu cu el mai mult de zece minute.

— Bineînţeles. Ii e frică.

Mă stăpânesc cu greu. Deja am uitat de tandreţurile din maşină.

— Nu înţeleg de ce trebuie să ai ceva de comentat despre toată lumea. E pur şi simplu un tip popular. Oamenii îl plac.

— El nu.

— Poftim?

— Nu-l place.

— Minunat. Parcă mă mărit cu Dr. Katz.

Unul dintre desenele mele preferate. Dr. Katz e psihiatru. Spre dezamăgirea mea, Veronica nu înţelege ce vorbesc. Tocmai atunci se întoarce Tony, legănându-se şi arătându-ne ceasul.

— Richard are concert. Se grăbea.

Mă uit spre masa slăbănogului. Celălalt tip cu care e tocmai i-a cumpărat o halbă. Richard Bloke se aşază şi nu dă semne că s-ar grăbi. Tony ne arată ceasul.

— Cred că ar cam trebui să mergem.

Ne ridicăm toţi trei. Tony pare uşor dezorientat, luat prin surprindere, dar îşi revine repede. În drum spre uşă, o întreabă pe Veronica:

— Deci, cine-i tipul?

— Christopher Crowley. Nu ştiu foarte multe despre el. A scris câteva cărţi despre mituri şi simboluri. Honoria, prietena mea cea mai bună, crede că e genial. Eu nu promit nimic. Vreau doar să fiu deschisă la nou.

Tony îşi consultă agenda electronică Psion în

timp ce Veronica vorbeşte, şi îi răspunde:

— Mda.

Şi, când Veronica e destul de departe ca să nu ne mai poată auzi, îmi şopteşte:

— Abia aştept să văd. Christopher-băiatul-de-cristal, curvă de California.

Asta îmi confirmă bănuiala iniţială că poate Tony nu e încă pregătit pentru Calea Iluminării.

Ajungem la primărie. Conferinţa se ţine într-o cameră micuţă de lângă birourile pentru controlul parcărilor. E special construită pentru astfel de scopuri, din cărămidă roşie. Nu foarte spirituală. Tony dispare la toaletă pentru câteva minute, mai degrabă ca să nu fie nevoit să stea cu nasul în pungă, pentru că de pişat, s-a pişat destul de mult până acum.

înăuntru sunt vreo şaptezeci de scaune gri şi un podium în faţă. Pe proiectorul din spate se văd rotocoale de fum şi se aude, încet, muzică ambientală. Sala e plină cam pe jumătate. Publicul nu iese în evidenţă prin nimic, e ca oricare altul. Poate că sunt ceva mai multe femei, şi toate mai tinere decât bărbaţii, care par toţi să fie trecuţi de patruzeci de ani.

Tony, care s-a întors de la toaletă adulmecând ca un furnicar hămesit, şi cu mine suntem, în mod sigur, cei mai tineri bărbaţi din sală, dar sunt o grămadă de femei mai tinere. Pe perete e un singur poster, cu *Christopher Crmeley: Puterea simbolului, chemarea mitului.* Dedesubt, câteva detalii biografice. S-ar părea că Crowley trăieşte de douăzeci de ani pe coasta de vest a Americii, dar a crescut, de fapt, în Birmingham.

Tocmai atunci se deschide o uşă dintr-o parte a podiumului. Intră un bărbat îmbrăcat în cel mai

prost costum pe care mi-a fost dat să îl văd. O imitaţie ieftină de piele de căprioară, cu revere lucioase cu urme de la micul dejun. Detaliul ucigător e că în loc de o betelie are *două,* dispuse în paralel, şi prin fiecare e trecută o curea maro, se vede ieftină şi ea. Pantofii sunt gri, de culoarea şi forma chefalului.

— Ăsta e?

Un ropot de aplauze izbucneşte din sală.

Bărbatul în costum urât bate în microfon şi începe să vorbească încet, cu o voce blândă, uşor efeminată. Se prezintă ca fiind John Jeremy Vaughan de la Universitatea Spiritualităţii Mondiale. Mulţumeşte auditoriului pentru răbdare, îşi exprimă recunoştinţa faţă de Comitetul responsabil cu timpul liber din cadrul consiliului şi îşi şterge reverele cu dosul palmei, murdărindu-le şi mai tare. Apoi, ceremonios, face un gest înspre intrarea laterală şi anunţă cu emfază, în microfonul hârşâitor: *Vă rugăm aplauze pentru a-l întâmpina, vine tocmai din Orange County, California – Christopher Crowley.*

Pe uşă apare un bărbat blond, înalt, proaspăt bărbierit. Ca şi în fotografie, e uimitor de arătos, parcă scos dintr-o reclamă la Gap, tânăr şi suplu, deşi, în mod evident, e trecut de patruzeci de ani. Hainele îi sunt impecabil călcate. Blugii

au un pliu deranjant în faţă. Afişează un zâmbet constant, neforţat, lejer. Singurul element de paradă e că nu poartă nici pantofi şi nici şosete. Are o cămaşă cu mânecă scurtă şi e foarte bronzat.

Când vorbeşte, depistez accentul de

Birmingham, dar eclipsat de graseierea tipic americănească. Are vocea destul de puternică, aşa că se poate descurca fără microfon, pe care îl închide.

— Mulţumesc, John Jeremy. Bun venit la Primăria din Kensington, vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să fiţi alături de noi. Sper ca eforturile dumneavoastră să fie răsplătite. Şi cred că am şanse destul de mari, pentru cinci dolari biletul.

Râsete. Crowley face gesturi largi înspre mulţime.

— Vă voi vorbi astăzi despre mituri şi simboluri şi despre cum ne structurează realitatea. Dar, înainte, îngăduiţi-mi să fac un mic experiment, în care dumneavoastră veţi fi cobaii mei.

Zâmbeşte larg, ca gazdele concursurilor televizate.

— Are cineva o bancnotă de cinci lire?

În sală se văd destul de multe mâini ridicate, inclusiv a Veronicăi. îmi pipăi portofelul şi descopăr bancnota îndesată direct în buzunarele tocite. Ridic şi eu mâna. Tony la fel, şi, *sotto voce,* mărturiseşte:

— îmi plac spectacolele de magie.

Deşi mormăie încet, se aude destul de bine. Sunt probabil vreo treizeci de mâini în aer şi, zâmbind continuu, Crowley trece prin sală adunând bancnotele din mâinile întinse şi punându-le într-o cutie de metal de mărimea unui coş de gunoi mic. Când ajunge în dreptul nostru, se apleacă spre mine. Miroase a ocean. E plăcut într-un mod ciudat.

După cinci minute, a strâns un pumn de bancnote, valorând probabil undeva înjur de 150 de lire. Se întoarce pe scenă şi se aşază, punând cutia de metal în faţa lui. Scoate apoi o cutie de

chibrituri, aprinde unul şi îl aruncă peste hârtii. Iau foc rapid. Fumul şi flăcările se ridică în valuri deasupra cutiei. Sunt câţiva care oftează, dar cei mai mulţi încep să aplaude, încântaţi de îndrăzneaţă acţiune.

— La ce-aţi fost martori? întreabă Crowley încet, fără să se fi mişcat un centimetru de pe scaun.

—Jaf la drumul mare în miezul zilei! spune Tony, din stânga mea, nu tocmai în şoaptă.

Crowley continuă, acum stă în picioare şi se adresează publicului, cu mâinile împreunate. Toarnă o cană cu apă peste cutie.

— Aţi fost martori la distrugerea unui *simbol.* Iar stările prin care aţi trecut – râsete sau furie – nu sunt decât puterea pe care o au simbolurile asupra noastră. Totul – şi vreau să spun chiar totul – e un simbol. Totul e o reţea de semnificaţii pe care noi înşine le creăm, şi pe care le învestim cu valoare. Aceste semnificaţii *sunt* valoarea.

îl aud pe Tony fâţâindu-se iritat pe scaun. îl aud murmurând ameninţător:

— Ce fel de magie e asta?

Pentru Tony, banii sunt sacri. Cred că asta încearcă şi Crowley să demonstreze.

Crowley continuă. într-un fel, mi-a plăcut figura de mai devreme, dar are un soi de îngâmfare care mă scoate din sărite. Plus că nu prea cred în intonaţia de John Denver, *Rocky Mountain High*[****], cârnăciori şi melasă, mai ales că are ceva din Jasper Carrot[††††] amestecat în ea,

---

**** John Denver, solist american de folk, cunoscut pentru piese ca *Take Me Home, Country Roads* sau *Rocky Mountain High. (N.t.)*

†††† Actor englez de comedie. *(N.t.)*

poate mai bine de 20%.

— Ce sunt banii? Nişte bucăţi de hârtie, o codificare de comun acord a valorii. Energie congelată. Cea mai sacră emblemă a societăţii noastre. Dar nu au nici un alt sens decât acela pe care li-l acordăm noi. Nimic nu e altceva decât spunem noi că e. Lumea pur şi simplu este. Noi suntem aceia care o decorăm, pompăm în ea culoare, o sfâşiem şi o reconstruim.

Crowley o ţine tot aşa încă vreun sfert de oră. Ca să fiu sincer, e foarte interesant, în ciuda pliului enervant al blugilor. Pare să încerce să spună că habar nu avem de nimic, aşa că inventăm chestii ca să umplem spaţiile goale. Şi chestiile pe care le inventăm nu prea au sens, dar *tocmai din acest motiv* credem în ele cu toată pasiunea. Şi pentru că recunoaştem că nu au sens, riscăm să o luăm razna. Sau ceva de genul ăsta.

Sunt destul de absorbit de toată povestea, aşa că nu-i prea dau atenţie lui la Tony, care respiră tot mai precipitat în scaunul de lângă mine. Şi numai ce-l văd pe Crowley întorcân- du-se spre public, şi întrebând, în încheiere:

— Are cineva întrebări?

Cu colţul ochiului, zăresc mâna lui Tony zvâcnind în aer. Stă nemişcat pe scaun. Crowley îl observă şi zâmbeşte uşor.

— Da. Aici. În costumul mişto.

Tony se mişcă un pic şi îşi aranjează gulerul.

— îmi dai cele cinci lire înapoi?

Veronica îi aruncă o privire usturătoare lui Tony, şi apoi mie. Mă aplec spre ea şi îi şoptesc la ureche.

— Nu-ţi face probleme. Lui Tony îi plac gesturile teatrale.

Veronica nu pare convinsă, şi nici nu ar trebui să fie. Toate capetele de pe rândurile din faţă s-au întors să vadă cine vorbeşte. Lui Tony puţin îi pasă. îi ştiu dispoziţia asta. Tot circul se va domoli, până la urmă. Sau se va întâmpla tocmai invers. Acum e în picioare, se uită la cenuşa de pe scenă.

— Poftim?

— Am spus că-mi vreau banii înapoi.

Foarte calm şi reţinut. Politicos. Crowley îi zâmbeşte, radiind de seninătate şi pace interioară. Dă uşor din cap. Aş vrea să îi strig *nu, nu. Daţi-i banii înapoi!* Dar ştiu că n-ar folosi la nimic.

— îmi pare rău dacă v-am supărat, domnule...

— Diamonte. Anthony Diamonte.

Tony îşi trage nasul, care curge în continuare în ciuda eforturilor lui. E tot numai coca, până în ochi şi mai sus.

— Domnule Diamonte. îmi pare rău dacă v-am înfuriat sau dacă v-am dezamăgit. Nu asta mi-a fost intenţia. Toată lumea e furioasă. Sunt multe lucruri pe lumea asta care ne enervează. Dar ce este furia? Nimic altceva decât teamă, în mod sigur.

Christopher Crowley ridică o mână perfect bronzată şi îi face semn lui Tony.

—Aţi vrea să coborâri din public? Să staţi alămii de mine o vreme. Această întâlnire nu mă are în centru numai pe mine. Să discutăm.

Ii face încă o dată semn, ca unei chelneriţe.

Tony o împinge pe Veronica şi iese pe culoar. E absolut hilar. Imediat, publicul începe să aplaude. Veronica se uită înjur disperată. îngrijorat, îl trag pe Tony de mânecă.

— Haide, Tony. Iţi dau eu banii.

— Nu asta e ideea, Francis. *Scuze,* Veronica. Ţi-ai adus uneltele de ciopârţit, apropo? S-ar putea

să am un muşteriu pentru tine.

înaintează pe culoar spre scenă. Când ajunge pe podium, Crowley se ridică să îl întâmpine şi întinde mâna, pe care Tony o strânge cu un gest scurt. Publicul aplaudă mai tare ca oricând. îl aud pe Tony vorbind peste ropotul de aplauze.

— îmi dai banii înapoi? Sau ce-ai de gând?

Crowley dă din nou din cap, trist, zâmbind resemnat. Apoi se aşază turceşte pe podea şi se adresează publicului.

— într-o zi, imediat după moartea soţiei lui Chuang Tzu, un discipol l-a găsit pe bătrânul maestru Zen la el acasă, cântând şi bătând ritmic într-o oală, deşi se aştepta să fie îmbrăcat în alb, jelind. Era destul de grav că nu vărsase o lacrimă după moartă. Dar să fie vesel, să cânte şi să strige când ea zăcea rece, oare nu era asta o blasfemie, o lipsă de respect? Nu, a răspuns soţul văduvit. Soţia lui murise şi el simţise pierderea. Acum era moartă, trecând de la un stadiu la altul, întocmai cum trec anotimpurile de la vară la toamnă la iarnă şi la primăvară. Să jelească şi să plângă ar fi însemnat că ignoră cursul firesc al lucrurilor.

Tony pare confuz pentru o clipă.

— Şi asta ce înseamnă?

Crowley pare dezarmat, dar plin de înţelegere.

— înseamnă orice vreţi să însemne.

Tony ridică din sprâncene, încercând să mimeze curiozitate sinceră.

— Ce vreţi dumneavoastră să însemne?

Crowley oftează adânc, de parcă ar avea de-a face cu întreaga ignoranţă şi încăpăţânare umană, în confruntarea cu adevărul absolut, şi apoi spune blând:

— Dar, până la urmă, are ceva vreo

însemnătate?

Tony dă din cap gânditor, copleşit parcă de un sentiment al profunzimii.

— Să vedeţi ce cred eu, spune Tony.

îşi trage nasul de două ori şi-şi şterge o linie chiar de la baza nasului.

— Mă gândesc, domnule Crowley, dacă înseamnă ceva în legătură cu cele cinci parale ale mele?

Crowley zâmbeşte şters.

— înseamnă că bancnota dumneavoastră de cinci lire a dispărut. Simbolul a fost privat de putere.

Tony dă din cap din nou, parcă înţelegând în cele din urmă un paradox filozofic profund.

— înseamnă să treceţi peste. Să mergeţi mai departe. Dar ce aţi pierdut, de fapt? continuă Crowley cu convingere. Aţi pierdut un tipar al sensului. Acum nu mai trebuie decât să vă şi detaşaţi de el, înţelegeţi?

Tony încetează să mai dea din cap şi spune sec:

— Da. înţeleg. Mulţumesc.

Murmur în sală. Crowley clipeşte lung, atotcunoscător.

— Dar, domnule Crowley...

— Chris.

— Chris. Vreau să te întreb ceva. *Tu* înţelegi?

Oftez, ştiind deja foarte bine ce urmează. Tony se îndreaptă, evidenţiindu-şi statura impunătoare. Crowley încă zâmbeşte fericit.

— Ce să înţeleg, Tony?

— înţelegi, Chris, că eşti un om mort, ciorditor nenorocit?

Il apucă pe Crowley de umeri şi-l scutură bine,

o lovitură cu capul, poc, fix în marginea nasului. Crowley se prăbuşeşte ca o buturugă, îi ţâşneşte sângele instantaneu. Bolboroseşte ceva, picioarele îi cedează. Dintr-odată, începe să ţipe, dar accentul american i-a dispărut cu totul, şi sala se umple de gemete şi vocale înfundate.

— Te prind eu, nenorocitule!

Se răsuceşte spre Tony, dar ratează. Tony îi dă un pumn în coaste, şi se apleacă spre el. Sunt deja în picioare, alergând spre scenă să-l opresc. I .-a prins pe Crowley de cămaşă. Ţipete şi urlete din public. îl aud pe Tony spunând:

— Calmează-te, Magicianule. Asta e, ştii tu. O chestie simbolică. Un tipar al cui-vrea-aura-ta.

II loveşte peste nas, făcându-l să scâncească.

— *Asta* nu înseamnă decât ce vrei tu să însemne.

încă o lovitură şi îl aruncă înapoi pe podea. De data asta, rămâne acolo. îl trag pe Tony deoparte, în timp ce strigă spre Crowley:

— Las-o baltă, *frate.*

În sală e un haos general. Mă uit după Veronica, dar s-a făcut nevăzută. îl trag pe Tony spre ieşire, îngrijorat că s-ar putea ca cineva să fi chemat poliţia. Se lasă cu toată greutatea pe mine, e clar că e foarte, foarte beat. Mă străduiesc să înţeleg ce spune, dar după ce reuşesc îmi pare rău că am făcut efortul.

— Frankie, mi-eşti cel mai bun prieten. Fratele meu. Nu te însura, Frankie. Rămâi cu băieţii. Mai râdem un pic. Ai atâta timp. Şi dai cu piciorul. Şi pentru ce? Pentru o păsărică.

îmi respiră în faţă, duhnind tot a bere. Sunt şocat, chiar dacă nu cred că ştie ce vorbeşte.

— Nu de-asta o fac.

— Atunci de ce? Ce alt motiv ai putea avea?

— De ce? Pentru că vreau să...

Mă opresc, încurcat, pentru o clipă.

— Pentru că vreau o... legătură. Vreau să încetez să fiu doar eu, vreau să fiu parte din ceva... cineva. Altcineva.

Aud în depărtare sirenele poliţiei. II târăsc pe Tony de guler până pe coridor şi se ţine după mine, atârnat de tricoul meu.

Tony îşi încleştează buzele, îşi roteşte ochii înspre tavanul alb şi îmi spune cu o voce spartă, ciudat de serioasă.

— Eşti un fraier cu pretenţii, Frankie. Şi, mai mult de atât, te înşeli. Să-ţi spun eu ceva. Eşti întotdeauna singur. Cu oricine te-ai fute, ori de câte ori, cu oricine te-ai însura sau nu te-ai însura. Eşti pe cont propriu. Tu, creierul tău şi ce-ai în pantaloni, plimbându-te de colo colo. Orice altceva ai crede e din Walt Disney, din Steven Spielberg, dracului. E... ştii tu... ştii tu.

L-am scos în stradă şi încerc să-l târăsc cât de departe de clădire. Tot costumul îi e plin de praf şi de mizerii de pe drum. Mai are o urmă fină de praf alb sub nas – încă un motiv pentru care murdăria nu-l scandalizează. Găseşte în cele din urmă cuvântul pe care-l căuta.

— Un... mit, cum spunea fraierul ăla.

— Nu-i chiar aşa, Tone. Nu cred. Ştiu că nu e Walt Disney. Vreau doar normalitate. Vreau să mă adaptez. Nu mă aştept să fiu fericit până la adânci bătrâneţi. Dar vreau o *schimbare.*

Se dovedeşte că sirenele erau de la o ambulanţă, nu de la maşinile poliţiei. încă îl împing pe Tony de-a lungul străzii. Nu cred că a auzit ceva din ce am zis. În depărtare, îl văd pe Crowley ajutat să iasă pe o uşă din spate. Ii dau drumul lui

Tony şi se prăbuşeşte la pământ. E destul de beat ca să îl iert.

— Eşti un ticălos fără pereche, Tony, mă surprind spunând încet.

Dar am ştiut asta încă de la început şi nu a stat niciodată în calea prieteniei noastre. De fapt, cruzimea lui a fost cea care ne-a apropiat în primul rând.

capitolul 10 marea farsă a lui Tony Diamant

^J^ACă primul meu „cel mai hun prieten”, cronologic vorbind, a fost Colin, presupun că Tony a fost al doilea. L-a înlocuit, l-a eclipsat, într-un fel aş putea spune că l-a distrus pe Colin, sau cel puţin l-a îngheţat, l-a încremenit, i-a redus şansele de a deveni mai mult decât era. Bineînţeles, cu ajutorul meu.

Intr-un fel, totuşi, nu a făcut altceva decât să ducă la bun sfârşit un proces care începuse cu mult timp înainte. Lucrurile se schimbaseră deja între mine şi Colin, începuseră să pălească imediat după ce-am intrat Ia liceu. Mulţi dintre prietenii mei – cei mai puţin importanţi, nu la înălţimea lui Colin – fuseseră daţi deoparte. Condamnaţi să ajungă în dărăpănătura de liceu Goldhawk, ceea ce am numi azi o şcoală de mâna a treia, cu copii murdari, cu carenţe de vitamine, cu ţipi insensibili, care înjurau în faţa profesorilor. Trei sferturi dintre prietenii mei erau acolo sau, dacă nu, în celelalte celule de detenţie – Clem Attiee Comp ori, şi mai rău, la St. Bart’s, unde purtau haine la mâna a doua şi băieţii răi se băteau până la sânge în fiecare zi.

Colin şi cu mine eram crema, cum s-ar spune.

Părinţii ne înscriseseră pe amândoi la singura şcoală pregătitoare pentru colegiu din zonă. Ca de obicei, eu m-am strecurat, iar Colin s-a târât până în ultima clipă. Poate că i-ar fi fost mai bine într-unul din celelalte locuri; aici, primea asigurări că e pe treapta cea mai de jos. Dar scrisul său şi talentul inegalabil la matematică şi la calculatoare l-au ţinut până în ultima clipă.

La şcoala pregătitoare purtam uniforme elegante, şepci, clădirile erau noi. Colin şi cu mine am fost un pic speriaţi la început, şi am stat tot timpul împreună, agăţându-ne de ceea ce aveam deja – lumea noastră mică şi închisă, în care nimic nu conta mai mult decât compania celuilalt, decât tăcerea aprobatoare a celuilalt.

Dar valurile şi curenţii ne zdruncinau; vine un moment în viaţă când, din toate părţile, te lovesc valuri uriaşe şi irezistibile, cu creste de indiferenţă crudă. Eram acum parte din ceva mult mai mare decât noi înşine şi, mai mult, apăruse un nou set de reguli, complet diferite de cele cu care fusesem obişnuiţi. Ştiam că trebuie să învăţ, şi încă repede. Colin, o simţeam încă de pe atunci, adopta o altă strategie, una fatală. A început să bată în retragere, să se ascundă. Dar nu te poţi ascunde. Nu ai unde.

Eram în continuare ţestoasa şi iepurele. într-un fel, noua şcoală definea cu mai multă claritate şi mai îndrăzneţ rolurile pe care le jucam ca forme de apărare împotriva noilor forţe.

într-o joi după-amiază, barajul care stătea în calea tumultuoasei lumi de afară a cedat, făcând ca întreaga structură să se prăbuşească. îmi permit abia acum să-mi amintesc momentul. în trecut, încercam să mă gândesc la altceva, din ca-

uza emoţiilor pe care mi le răscolea, un fel de a-mi înfige degetele în urechi înainte să fluier.

Cred că după experienţa cu Colin au început să mă înspăimânte oamenii slabi.

Bineînţeles, aveam în clasă şi un tip dur. Poate nu chiar cu normă întreagă, şi oricum nu atât de rău pe cât voia să pară. Era, bineînţeles, Tony. Nu Tony Diamant, pe atunci, nici măcar Tony: pur şi simplu Anthony, Anthony Diamond (insista asupra versiunii englezeşti a numelui său). Pe la spate, am auzit că i se spunea Tony Spic‡‡‡ sau Băiatul cu Spaghetele. Dar asta numai pe la spate.

în realitate, Tony nu avea nevoie să facă pe (Im ul cu nimeni. Dar încă nu-şi dăduse seama de asta. Arăta bine, avea umor şi era deştept. înalt, bine făcut, cu părul foarte scurt şi cu nişte ochi leneşi care se mişcau încet de juf-împreju- ml camerei, oprindu-se insistent asupra fundurilor- Ten măsliniu. Buze mari, pline. Languros şi plin de graţie- Ochi de gheaţă, în ciuda aparentei călduri. Uniforma îi era modificată cu mare grijă – pantaloni scurtaţi, vestă cu pliuri, strâmtată, cămăşi frumoase şi apretate.

Dincolo de eleganţă, mai era ceva la Tony care îi dădea un aer de adult – un fel de distanţare, un decalaj mai mare între stimul şi răspuns, altul decât cel obişnuit pentru toţi copiii. Ii dădea putere şi, ştiind că o are, se simţea obligat s-o folosească. Bineînţeles, azi e mult mai temperamental, şi încă fără ocolişuri. Dar asta se întâmplă de la toată băutura care-i alunecă pe gât şi de la cantităţile industriale de prafuri trase pe nas.

---

‡‡‡ Termen jignitor folosit pentru a desemna persoanele de origine latino-americană. (IV.t.)

Era cel mai puternic băiat din clasă – nu doar fizic, avea şi o capacitate de a intui situaţiile, de a cântări slăbiciunile şi de a gândi rapid. îi enerva chiar şi pe unii profesori – avea un fel de talent de a răni, de a intui punctele slabe ale fiecăruia. Asta, bineînţeles, îl făcea irezistibil, şi în scurt timp şi-a găsit un grup, chiar o gaşcă aş putea spune, deşi termenul implică ceva mult mai formal decât ce era în realitate.

Cred că am vrut – nu, sunt sigur că am vrut – să fiu parte din gaşcă, atras, ca orice copil, de cei puternici, neîn- fricaţi şi nemiloşi. Dar eram identificat cu Colin, care avea deja acnee severă, desfigurându-i faţa şi aducându-i un plus de ciudăţenie şi de blândeţe. Eu, la rândul meu, aveam, bineînţeles, propriul stigmat, pata de culoarea zmeurei, şi propria-mi incapacitate mentală, deşteptăciunea. Aşa că eram consemnat, în sălbăticia lui Colin, deşi nu chiar atât de de-parte, atât de adânc, pentru că se ştia că sunt mai solid decât prietenul meu cu faţa invadată de acnee, şi pentru că eram bun la sport şi mă pricepeam să trag pumni. Cu toate astea, în ochii lui Tony nu mă calificam ca o persoană demnă de luat în seamă. Dar eram aproape, şi mi-o doream cu ardoare.

Şi atunci, şansa mi-a surâs. Şansa de a merge mai departe, de a urca şi de a mă desprinde cu totul. Am profitat de ea, şi m-am ales cu trei lucruri: cu o poreclă, cu un nou prieten şi cu un trainic sentiment al ruşinii.

S-a întâmplat după ce Tony a făcut praf un profesor. Un profesor, de altfel, renumit pentru agerimea lui şi pentru duritatea pe care o manifesta faţă de copii. D-a pus la pământ. A fost

superb, şi a intrat în istorie. După ce s-au întâmplat toate astea, a devenit intangibil. După aceea, erai cu el sau împotriva lui, nimic mai simplu. Aşa că atunci când Colin...

Dar voi ajunge şi la asta. Povestea s-a întâmplat în felul următor. Probabil că toată lumea care a fost acolo îşi aminteşte lucrurile altfel. Asta e versiunea mea.

Profesorul – victima lui Tony – era dr. Fred Koinange, un sud-african prezentabil, educat în Anglia, care preda istoria religiilor şi care reuşea să-i privească pe copii cu un soi de dispreţ demn. Era sobru şi impresionant, cu un aer uşor trist, auzisem că-i muriseră mai multe rude în lupta împotriva segregaţiei. Circulau zvonuri că fratele lui cel mic ar fi fost torturat până la moarte de forţele de securitate.

Era negru, bineînţeles, şi chiar dacă asta nu însemna mare lucru pentru copii – care vedeau Autoritatea înainte de orice altceva, iar Koinange avea autoritate din plin, înnăscută şi acumulată –, Koinange ştia că e o diferenţă uşor de exploatat. Ca toate diferenţele, de altfel, mai devreme sau mai târziu – dacă erai un pic prea înalt, un pic prea deştept sau prea sărac, toate aveau să fie folosite împotriva ta. Era specialitatea copiilor să-l găsească pe Celălalt, iar Tony era maestrul neîntrecut printre specialişti. Koinange, ştiindu-i cruzimea şi dexteritatea, l-a lovit imediat şi a lăsat urme din prima. Ba mai mult, totul s-a transformat într-o luptă personală. Aici a fost greşeala lui.

Tony avea şi el un călcâi al lui Ahile, punctul slab bine cunoscut. Era italian – şi după locul naşterii, Calabria, şi după părinţii sicilieni, oameni respectabili, dar fără educaţie, vânzători de vinuri.

Auzisem că prima dată când a sosit la şcoală era complet neîngrijit şi abia dacă scotea două vorbe în engleză.

încă de atunci, din primele zile, ajunsese să-şi urască trecutul italian, din motive numai lui cunoscute, şi era hotărât să devină tot mai mult englez. Nu vorbea niciodată italiană şi pretindea, încă de atunci, de la doisprezece-trei- sprezece ani, că o uitase. Vorbea în schimb o engleză atentă, corectă, cu un accent londonez gutural, ca oricare altul din Shepherd's Bush.

Koinange i-a mirosit slăbiciunea din prima. Era un imitator talentat şi îşi folosea puterea asta cu efecte devastatoare, putea stârni hohote de râs ca un actor de comedie profesionist. Batjocura era arma cu care îmblânzea copiii. Aşa că atunci când Tony a întins prea mult coarda, cum de altfel făcea de obicei, şi încă în mod deliberat, Koinange şi-a fabricat imediat un accent italian numai bun ca instrument de tortură.

De curând, urcase în topuri un anume Joe Dolce, presupus italian, un pastişor ridicol care îi tot dădea înainte cu prejudiciile aduse de englezi naţionalităţii. Un naiv, un obtuz, al cărui univers era încadrat de *mamma, spaghetti* şi îngheţată.

Primul lui hit – şi ultimul – se numea *Shaddap You Face* şi Koinange, provocat de Tony, s-a îndreptat agale spre banca lui, s-a aplecat spre el şi a dat drumul unei versiuni stâlcite a cântecului, cu armonii de caterincă.

Ultimul vers al refrenului era identic cu tidul. SHADDAP YOU FACE.

Imitaţia nu era prea reuşită, dar a fost suficient; toată clasa a izbucnit în râs, hohote îndreptate spre Tony ca nişte cuţite. Ultimele

patru silabe fuseseră împroşcate ca o ameninţare, pentru un plus de efect. Cascada de râsete l-a redus pe Tony la tăcere, după cum bine intuise Koinange. Dar l-a şi înfuriat. Ajurat să se răzbune. Ochii lui leneşi au devenit şi mai sticloşi.

Ocazia s-a ivit într-o marţi după-amiază, în timpul unei lecţii duble. întregul episod fusese planificat. Ştiu toate astea pentru că eu şi Colin îl auzisem pe Tony umflându-se în pene înainte de lecţie că „îi arată el“ lui Koinange.

— îl aranjez eu pe fraierul ăla. Fiţi numai atenţi. Nu-mi mai face el figuri a doua oară. într-o oră, n-o să ştie ce l-a pocnit.

Nu se dădea mare în faţa mea – eu şi Colin eram prea neînsemnaţi, prea ciudaţi ca să fim luaţi în seamă. Dar a observat că l-am auzit şi mi-a aruncat o privire tăioasă, fără doar şi poate, o avertizare.

Subiectul pe care urma să-l discutăm cu Koinange în ziua aceea era ‚Au animalele suflet?”. Şcoala Godolphin era destul de liberală, şi programa era destul de flexibilă în privinţa religiei. Astfel că orele de religie deveniseră spaţiu de discuţie pentru orice fel de probleme. Asta se întâmpla pe la începutul anilor ’80, şi toate chestiile écologiste, inclusiv drepturile animalelor, erau cruciale. Subiectul fusese anunţat din timp, cred că din cauza asta planul lui Tony era atât de bine pus la punct.

Ora a început, ca de obicei, cu Koinange bătând cu pumnul în masă în faţa clasei neastâmpărate. Două fete şuşoteau; tactica lui Koinange era simplă – pur şi simplu stătea lângă ele, în linişte, ţintuindu-le cu privirea. Un fel de putere ascunsă din el se ocupa de tot restul, şi cel

la care se uita se ruşina pe loc. Cel mai adesea, era vorba chiar de Tony, care încerca să-şi păstreze statutul de mascul dominant. De această dată însă, stătea cuminte în banca lui.

Lecţia a început. Koinange, în ciuda instinctului înnăscut pentru disciplină, fusese şcolit cu mijloace modeme. Iar asta nu însemna doar să ţină predici de la catedră, în faţa unei adunături indiferente, ci chiar să-i *implice* pe copii.

Şi asta ştia Tony, ai cărui ochi leneşi au rămas liniştiţi pentru prima dată, fixându-l pe Koinange. A stat şi a aşteptat până când Koinange a început să citească ceva din Biblie, şi apoi un extras din Manifestul Frontului pentru Salvarea Animalelor. Clasa asculta docilă, aşteptându-l să termine. După o vreme, a lăsat cărţile jos şi s-a întors spre copii.

— Aşa. Cum abordăm un astfel de subiect? Pe ce căi ar trebui să mergem? Ai e cineva vreo idee strălucită?

Mâna lui Tony a ţâşnit în aer. Până şi asta era neobişnuit – Tony abia dacă se mişca vreodată la viteză mai mare de cea medie. Dar Koinange nu era suspicios.

— Tony. *Va bene. Come sta ?*

— Domnule, dumneavoastră aveţi un animal de casă?

Asta era partea inteligentă – inocenţa plină de afectare, şi inutiţia pe care Tony o avusese în legătură cu reacţia lui Koinange la întrebarea lui. Koinange, spre deosebire de alţi profesori, era foarte secretos în privinţa vieţii lui private, ştiind că orice detaliu, cât de mic, ar servi ca muniţie pentru nişte copii neastâmpăraţi. Tony ştia asta, şi a bănuit că întrebarea avea să-i fie întoarsă, ceea

ce s-a şi întâmplat.

— Nu e treaba dumneavoastră, *SignorDiamonte.* Ceea ce se întâmplă în viaţa mea mă priveşte. Ca/w'/zcf'Dar ideea dumneavoastră e bună. Credeţi că animalele dumneavoastră de casă au personalitate? Gândesc, au sentimente? Pe scurt, că vă pot înţelege? Cine din această clasă are un animal?

Vreo paisprezece mâini ridicate dintr-o clasă de treizeci. Eu m-am abţinut, deşi aveam acasă două pisici. învăţasem să-mi ţin mâna jos în clasă, pentru că înţelesesem că deştep- tăciunea sau dorinţa de a învăţa trebuie evitate întocmai cum eviţi manifestarea prostiei, cu atât mai mult cu cât mă număram printre cei cu semne de recunoaştere. Deşteptăciu- nea şi prostia erau în egală măsură detestate de masele mediocre, de abonaţii la notele 7 şi 8.

Deşi Tony a ridicat mâna, a fost o mişcare făcută doar pe jumătate, ca să nu atragă atenţia prea devreme. Koinange a ales alţi câţiva copii înainte, care an spus povestioare despre peştişori de aur, pisici şi hamsteri. Destul de ciudat, Colin şi-a făcut curaj să vorbească despre iepurele pe care i-l cumpărase mama lui de Crăciun. în timp ce vorbea, cu o voce prea moale ca să poată fi auzit de ceilalţi, Tony şi-a ridicat mâna şi mai mult, dar nu s-a întins şi nici nu a vorbit. Lăsa impresia că puţin îi pasă dacă este sau nu ales să răspundă. în cele din urmă, Koinange a arătat şi spre el, din mănunchiul de mâini ridicate.

— Diamonte, tu ai un animal?

— Un câine, domnule. Un labrador. îl avem de când eram mic.

— Un câine. Foarte bine. Cel mai adesea se

crede despre câini că ar avea personalitate. Par să ne răspundă într-o manieră aproape umană – iubesc, au dorinţe, poate chiar umor. Dar, mă întreb, există ceva, din mintea noastră, ce proiectăm asupra animalelor? Nu cumva le umanizăm, când nu sunt altceva decât... decât...

— Nişte brute proaste, domnule?

— Poate e cam mult spus, şi cam dur. Câinele tău, de exemplu. în mod sigur, îl consideri mai mult decât...

— Nu, nici vorbă, domnule. E un câine foarte prost. El crede că e deştept, dar e prost. Când încercăm să-l învăţăm ceva, face totul greşit. Şi e şi murdar. Face pipi pe covor.

Se aud chicoteli. Tony nu li se alătura, Koinange îşi ridică mâna şi zgomotul încetează.

— Nu e cine ştie ce, din câte spui.

— Nu, domnule. Ar trebui redus la tăcere. Nu-i bun de nimic.

Tony a spus asta cu o inflexiune neplăcută a vocii, părând să sugereze că nu glumeşte. Koinange a fost în mod evident surprins, iar toţi ceilalţi copii au început să-şi laude animalele şi să-şi mărturisească afecţiunea. S-a făcut linişte. Şi atmosfera a devenit ciudată—s-ar fi spus că întreaga conversaţie e pe punctul de a depăşi ceea ce Koinange considera per- mis. Profesorul părea uşor iritat, încurcat, fără să-şi dea seama dacă este ironizat în vreun fel.

— Sunt sigur că nu e aşa. Să-l reduci la tăcere? Dar nu ai sentimente faţă de... cum îl cheamă pe câinele tău?

Momentul acesta îl aşteptase Tony. îl programase, de fapt. Dar s-a abţinut chiar şi acum,

cu mintea lui rece şi calculată, ca de obicei. O pauză prelungită.

— Nu ştiu, domnule.

Koinange s-a enervat, convins acum că Tony se joacă şi că-l ia intenţionat peste picior. Dar n-a fost suficient de deştept să înţeleagă ce fel de joc era.

— Nu fi prostuţ, băiete. Cum să nu ştii cum îl cheamă pe câinele tău?

— Păi... nu prea ştiu ce să spun, domnule. E un fel de... secret.

Koinange, acum de-a dreptul înfuriat, s-a îndreptat spre Tony şi s-a oprit în dreptul băncii lui. A început, în batjocură, să-l imite pe presupusul italian Joe Dolce, tot mai aproape de Tony.

— *Shaddap You Face!*

A început să-l împungă cu un deget, la început finuţ, apoi mai cu putere.

— *Shaddap You Face!*

Toată lumea a început să râdă, apoi a înmărmurit când Tony a vorbit din nou. Cuvântul a fost rostit pe acelaşi ton neutru, cu o claritate ucigătoare, ridicându-se deasupra ironiei cântecului lui Koinange şi împrăştiindu-se în cele patru colţuri ale clasei.

— Nigger[§§§§], domnule.

Koinange l-a privit de parcă tocmai primise o palmă. S-a oprit din cântat şi toată culoarea i s-a tras din obraji. A văzut deodată capcana, a văzut cum fusese planificată de la bun început; dar acum nu-i mai folosea la nimic, era prea târziu. Iar faptul că înţelesese nu făcea decât să-i sporească ener-

---

§§§§ Termen argotic, deosebit de jignitor, folosit la adresa persoanelor de culoare. *(N.t.)*

varea. Mâinile îi tremurau uşor când a început iar să vorbească, într-o linişte de mormânt. De afară, de pe terenul de sport, s-a auzit un fluier.

— Ce-ai spus?

Tony l-a privit inocent, a ridicat din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună „tu ai vrut-o, tu m-ai împins să fac asta“. Doar că acum se simţea încântarea în vocea lui. Ştia ce voia de la Koinange şi, mai mult de atât, cum să obţină ce voia. Când a vorbit din nou, cuvintele au pocnit în aer ca un bici.

— Am spus Nigger, domnule. Pe câinele meu îl cheamă Nigger. E un câine mare şi prost, o corcitură neagră, proastă şi jegoasă.

Un moment de suspans. Ceva avea să explodeze, şi Tony ştia asta. încă un pic. A zâmbit cât se poate de subtil, o umbră infinitezimală a triumfului i s-a aşternut pe faţă. Dar era suficient ca să pecetluiască triumful absolut.

Koinange a făcut un pas în spate, a ridicat mâna şi l-a plesnit pe Tony peste faţă. Băiatul s-a prăbuşit pe podea, dar nici măcar acum nu şi-a pierdut stăpânirea de sine, deşi îi dăduseră lacrimile. Fusese o palmă foarte puternică.

— Dar, domnule, dumneavoastră m-aţi întrebat cum îl...

Koinange l-a lovit din nou, de data asta cu dosul palmei, la fel de tare. Inelul de aur de pe deget i-a crăpat buza lui Tony. O stare de confuzie s-a generalizat imediat. încă de două ori. De data asta, o dâră de sânge i-a ţâşnit din nas. Apoi Koinange l-a prins de umeri şi a început să-l scuture, fără cuvinte. Deşi acum plângea, Tony îşi păstrase încă zâmbetul gol şi violent. Ştia că el câştigase, şi Koinange pricepea şi el asta. Treptat,

i-a dat drumul şi a făcut un pas în spate, rămânând în picioare în faţa clasei înmărmurite. Apoi pur şi simplu s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere, lăsând uşa deschisă.

Tony n-a făcut nici cel mai mic efort de a-şi aranja hainele, de a-şi curăţa nasul însângerat sau urmele de pe obraz.

S-a scuturat, lăsând impresia unei perfecte stăpâniri de sine şi a aroganţei. în clasă părea că s-a dezlănţuit iadul. Dintr-odată, de parcă fusese planificat, un alt profesor a intrat prin uşa deschisă.

— Ce se întâmplă? Ce-i cu gălăgia asta? Unde e dr. Koinange?

Apoi l-a văzut pe Tony, încă prăbuşit pe jos.

— Dumnezeule, copile! Ce ţi s-a întâmplat?

Atitudinea lui Tony s-a schimbat brusc. Stăpânirea de sine de mai devreme a lăsat locul unor lacrimi perfect orchestrate. Era acum complet patetic şi nenorocit. Pe faţă se vedeau clar urmele loviturilor, un motiv instantaneu de concediere pentru orice profesor.

— Domnule, domnul Koinange... dumnealui... eu, domnule...

Tony s-a prefăcut că nu mai poate vorbi. Ca din întâmplare, profesorul s-a întors spre mine, stăteam în faţa clasei. Presupun totuşi că nu era din întâmplare. Cred că pe atunci aveam reputaţia cuiva onest, imparţial. Asta contribuise la rolul meu de neadaptat, de ciudat. Deştept şi cinstit, eram, fie că îmi plăcea sau nu, de partea Duşmanului, şi asta constituia una din cauzele excluderii mele.

— Blue. Ce s-a întâmplat aici?

Mi-am dat seama atunci câte adevăruri există în fiecare situaţie, şi cum alegerea unuia dintre ele are loc în funcţie de loialităţi, de sentimente, de atracţie. Chiar dacă intuiam că lui Koinange i se făcuse o nedreptate, că-i fusese întinsă o cursă, Koinange era profesor, Tony elev; brusc, singura posibilitate peu tiu mine a devenit foarte evidentă, nu mai aveam nici un dubiu. Am văzut calea de a scăpa de condiţia mea de marginal şi am urmat-o.

— Domnul Koinange l-a lovit, domnule.

Ceea ce făcuse Koinange era mai degrabă o plesnitură decât o lovitură serioasă, dar diferenţa era mică, aşa că nu inventam prea mult. Dar mă simţeam minunat să rostesc cuvintele, să emit judecăţi oblice. Deodată, în clasă a izbucnit un murmur şocat şi agitat:

— Aşa a făcut, domnule...

— Pentru că...

— L-a întrebat... câinele...

— Dar era numai...

— Tony n-a vrut...

Profesorul a ridicat mâna şi a ţipat să facem linişte. S-a întors din nou spre mine.

— L-a lovit pe Diamonte? E ridicol. De ce? Bine?

— Doar pentru că i-a spus cum îl cheamă pe câinele lui, domnule.

Profesorul, înmărmurit, s-a oprit o clipă. în clasă s-a făcut linişte. Apoi, grijuliu, s-a aşezat în genunchi lângă Tony, care se făcuse mult mai mic decât în realitate, şi care plângea în continuare inspirând milă.

— Cred că ar trebui să vii cu mine, Diamonte. Şi tu, Blue, din moment ce ştii ce s-a întâmplat. Ar fi bine să mergem chiar acum în biroul

directorului.

S-a mai uitat o dată prin clasă.

— Şi tu, Burden.

Despre Colin se credea, ca şi despre mine, că e un jucător cinstit. Ni s-a alăturat cu mersul unui iepure terifiat, presimţind probabil că va avea de făcut o alegere cum nu se poate mai grea. în timp ce străbăteam coridorul, Tony m-a privit cu colţul ochiului.

Discuţia din biroul directorului a fost scurtă şi simplă. S-a dovedit că înaintea noastră trecuse Koinange pe acolo, stră- duindu-se din răsputeri să fardeze situaţia în culori cât mai favorabile lui. Dar apariţia lui Tony a fost suficientă pentru a distruge orice urmă de simpatie faţă de bietul profesor. Imaginea era şocantă. Faţa îi era tăiată, învineţită, pătată de lacrimi murdare. Avusese grijă să nu şteargă nici cea mai mică urmă de sânge.

Ştiam că ajutasem la distrugerea lui Koinange. Nu spusesem un cuvânt despre cum Tony planificase totul, de la început până la sfârşit. Dar, mai presus de orice, nu trădasem. Era una din primele reguli noi pe care aveam să le învăţ, reguli ale jocurilor fără nume.

Directorul, un liberal recunoscut, care punea mare preţ pe metodele de predare informale, orientate spre copii, formulase reguli stricte cu privire la pedepsele fizice aplicate elevilor, lucru cunoscut la toate nivelele şcolii. în mod sigur, Tony ştia asta foarte bine. Directorul era cu atât mai stânjenit cu cât pedeapsa fusese aplicată de un profesor negru, mai ales că el însuşi avusese grijă să pună la adăpost minorităţile etnice de posibilele neplăceri cauzate de profesorii mai tradiţionali. Pentru Koinange se luptase în mod

deosebit, fiindcă acesta nu avea toate calificările necesare ca să devină profesor la Godolphin. Mi-am dat seama că e furios, că se simte trădat. La sfârşitul interogatoriului, s-a întors spre mine.

— Blue, domnul Koinange a recunoscut că l-a lovit pe Tony Diamonte. Dar a spus că întreaga poveste a fost planificată, pentru a-l provoca.

Am simţit prezenţa puternică a lui Tony. Mi-am răscolit conştiinţa. Până acum, nu spusesem decât adevărul, poate doar cu cîte o versiune un pic cosmetizată. Părinţii mei mă îndemnaseră întotdeauna să spun doar adevărul. Chiar domnul Koinange afirma că minciuna e pedepsită de Dumnezeu. Atunci, pe loc, m-am hotărât ce să fac.

— Sub nici o formă, domnule. N-a fost deloc aşa. Domnul Koinange l-a lovit pur şi simplu. Diamonte spune adevărul.

Partea cu adevărat isteaţă a ticăloşiei lui Tony era că părinţii lui aveau, într-adevăr, un câine pe care îl chema Nigger, sicilienii fiind destul de nepăsători faţă de egalitatea rasială.

Directorul a răsuflat. Mă credea. Abia atunci am înţeles puterea enormă a minciunii, frumuseţea ei.

S-a întors apoi spre faţa terifiată a lui Colin, fixându-l cu ochi pătrunzători.

— Burden, tu ce ştii despre asta? A fost planificat?

Colin a înghiţit în sec şi s-a uitat înjur, căutând parcă o uşă.

— Spune-mi adevărul, Burden. A plănuit Diamonte ceva înainte?

Colin s-a contorsionat tot şi, tremurând uşor, şi-a descleş- tat buzele, rostind:

— Nu ştiu, domnule.

Atât Tony, cât şi directorul l-au privit furioşi. În mintea mea, îl nrgam să-i ia apărarea lui Tony, să facă ce trebuia să facă. Colin, în schimb, privea suspicios. Submina întreaga poveste.

— Cum adică nu ştii? Fie a fost, fie nu a fost planificat. Ştiai ceva despre asta?

— Presupun că da, domnule.

— Ce? Ce ştiai?

O pauză lungă.

— Nu ştiu.

Asta era tot ce putea Colin în materie de minciuni. Dar nu suficient. Directorul a oftat a frustrare, apoi a dat din mână, semn că suntem liberi. Am părăsit biroul împreună. Tony l-a ignorat pe Colin, dar la mine s-a uitat cu viclenie şi mi-a vorbit – cred că pentru prima dată de când eram colegi.

— Blue, credeam că mămica ta te-a învăţat să nu spui minciuni.

— N-a fost o minciună, am murmurat, încă roşu la faţă sub presiunea momentului.

— *Ştiai ce se* întâmplă. Nu mă lua cu de-astea, mi-a spus Tony.

— N-a fost o minciună, i-am spus, de data asta mai clar. A fost o păcăleală.

Tony şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs, un râs rotund, suculent, care l-a făcut pe un profesor să se întoarcă, făcându-i semn să păstreze liniştea. S-a potolit.

— Nu o minciună, o păcăleală. Asta-i bună, Blue. Francis Păcăliciul. Al naibii, Frank PăcăliciuL

Mi-a zâmbit, unul din zâmbetele lui fermecătoare, de acceptare, de aprobare, de

remarcare. Ruşinat, şocat de înjuraturile lui – erau încă tabu la noi în casă –, dar încântat, i-am zâmbit înapoi. Pe urmă a luat-o la fugă, cântând Frank Păcăliciul.

Tocmai primisem un nume. Un pas uriaş faţă de Ciudatul sau Cicatrice. Odată cu numele, îmi câştigasem identitatea, *persona. Persona* e un cuvânt pe care l-am învăţat Ia universitate. Tot acolo, bineînţeles, am învăţat că acest cuvânt e identic cu latinescul pentru *mască.* Mi se pare că are sens. Ce nu înţelesesem, şi nu înţeleg nici acum, e de ce, odată asu- mată, nu mai poţi scăpa de ea? Parcă se... înţepeneşte.

La masa de duminică, după ce am rupt partea mai mare din iadeşul de pui, a fost pentru prima dată când mi-am dorit altceva decât să-mi dispară semnul din naştere de pe frunte. Mi-am dorit ca Tony să fie prietenul meu. Mi-am dorit să nu mai fiu un paria. Şi, spre surprinderea şi bucuria m[ea] tot mai greu de ascuns, dorinţa a început să mi se îndepU[-] nească. Tony, regele, şeful găştii, a început să-mi vorbească.

Faptul că nu trădasem însemna enorm în codul şcolii, în acel prim joc cu reguli nescrise la care participam. Mi'[a] zâmbit a doua zi când a venit la şcoală, a dat prietenos din cap. Până atunci, mă ignorase cu desăvârşire. Nu-l plăceam cine ştie ce, ba chiar mă temeam de el, dar eram flatat. Pentru prima dată, simţeam că pot fi *cineva.* Că pot scăpa de condiţia în care Colin şi cu mine ne complăcusem, un amestec de inacceptare, deşteptăciune şi timiditate.

O vreme, nu s-a mai întâmplat nimic. Colin şi cu mine am continuat ca până atunci – mergeam

împreună spre casă, ne jucam în stradă cu câte o minge de tenis, ne opream pe la celălalt înainte de a ajunge acasă.

Mai mult ca oricând până atunci, începusem să stăm p[e] la mine. Ştiam că se întâmplase ceva cu tatăl lui Colin. Nu pentru că îmi spusese el, ci pentru că îi auzisem pe ai mei vorbind, pe scări, înainte de a merge la culcare. Mama mea mergea la bingo o dată pe lună, cu marna lui Colin, asta reprezenta toată viaţa ei socială, şi eram un fel de rude, foarte îndepărtate – Olive Burden fiind sora vitregă a unchiului mamei mele, ceea ce făcea din ea un fel de semi-stră-mătu- şă pentru mine, iar din Colin un fel ciudat şi nu foarte evident de văr. În plus, tatăl lui Colin lucrase în acelaşi schimb cu tatăl meu în mina de cărbune, cu ani buni în urmă. De ceva vreme, lucra la o fabrică de oale din Acton, dar l-au concediat şi de acolo pentru că-l găsiseră beat în timpul serviciului.

Ştiam că tatăl lui Colin bea. Uneori, când mergeam la Colin, se apleca deasupra mea şi simţeam mirosul de alcool în respiraţia lui – de obicei, coniac. După ce a rămas fără slujbă, mirosul se simţea tot mai rău. Adesea, când treceam pe la ei, îl auzeam înjurând şi ţipând într-un fel în care nu-mi imaginam că l-aş putea vedea vreodată pe tatăl meu. Eram timid pentru că tata mă învăţase să fiu astfel, pentru că el însuşi era timid. Colin era timid pentru că tatăl lui – dar mi-am dat seama de asta numai peste mult timp – îl hărţuia, îl maltrata, nu-i dădea nici o importanţă, îi lovea cu pumnii pe el şi pe mama lui, anulând orice urmă de încredere şi orice speranţă, cât de mică. Uneori, remarcam vânătăi pe braţele şi pe

corpul lui Colin, când ne schimbam pentru sport. Nu spunea niciodată nimic despre ele, şi dacă cineva insista, afirma că şi le-a făcut când a căzut la fotbal.

Vânătăile s-au înrăutăţit şi s-au înmulţit după ce tatăl lui Colin a rămas fără serviciu. Dar tot nu spunea nimic despre asta. Doar că, de fiecare dată când îi propuneam să mergem la el, inventa scuze şi apoi venea la mine, unde stătea cât de mult putea. În cele din urmă, se ajunsese la momente în care mama trebuia să-l roage să plece, când se făcea ora ceaiului. îşi cerea imediat scuze şi pleca. îl urmăream cum dispare, până departe, fără tragere de inimă, de parcă un elastic l-ar fi ţinut legat de strada noastră, de mine şi de casa mea. într-un fel, chiar aşa era. Dar mai devreme sau mai târziu elasticul trebuia să se rupă.

Viaţa mea la şcoală începuse să se schimbe. îmi descoperisem talente ascunse la fotbal şi la cricket, care mă făceau tot mai dorit. Colin rămânea mereu ultimul ales în echipă. Tony îşi menţinuse interesul pentru mine, de când cu întâmplarea cu Koinange. Ne salutam în fiecare zi şi uneori îmi arunca chiar şi un „ce mai faci?“. în acelaşi timp, faţă de Colin manifesta o răceală mai deranjantă chiar decât indiferenţa de odinioară.

Faptul că persoana mea îl interesa îmi schimbase semnificativ viaţa. Al ţi băieţi care înainte nu aveau nici o treabă cu mine au început să-şi dea seama că exist. încă de pe atunci Tony era un prieten-trofeu. Dacă vreunui profesor i se pregătea vreo festă, eram şi eu pe lista complicilor lui Tony. Când apărea câte o glumă nouă – vreo cruzime la adresa etiopienilor sau a celor neputincioşi –, Tony mă includea în cercul în care

se spunea gluma, îmi aştepta hohotele de râs, pe care învăţasem să le ofer indiferent dacă gluma era amuzantă sau nu. Era tot un fel de prefăcătorie, nimic mai mult.

Toate astea au avut un efect real asupra mea: am început să cresc pe dinăuntru, să mă tem mai puţin de lumea exterioară. S-a schimbat ceva până şi în felul în care mergeam, în felul în care îmi ţineam capul. Colin, de cealaltă parte, părea că se micşorează pe măsura ce creşteam eu. Câteodată, plecam cu gaşca lui Tony şi îl vedeam ascuns prin vreun colţ de coridor. Ştiam că aştepta să mă desprind de ei, ca să putem merge să vorbim şi să ne jucăm. Mai târziu, a început să mă irite să-l văd aşa. Nu neapărat pentru că se agăţa de mine, ci pentru că era tot mai evident că e slab, şi până la urmă însemna unul şi acelaşi lucru.

Intre timp, reputaţia tatălui lui Colin a început să fie cunoscută în şcoală. Alcoolismul lui devenise public. Nu numai că se bătea prin tot felul de baruri din oraş, dar fusese văzut în repetate rânduri pe băncile de lângă şcoală, cu mâinile încleştate pe cutii de bere şi de cidru, nebărbierit şi plin de noroi. Colin nu sufla o vorbă despre asta, dar ceilalţi puşti şuşoteau când intra în clasă şi-i aruncau priviri pline de înţeles.

Tony şi cu mine eram poate nu tocmai prieteni, dar oricum foarte aproape de statutul ăsta. Devenisem parteneri la fotbal – el la mijloc, eu în aripa stângă, aruncând mingi bine ţintite, pe măsura înălţimii lui. Pasele erau specialitatea mea, le trimiteam cu o precizie devastatoare spre capul întins, în aşteptare, al lui Tony. Îl încânta la culme. Uneori, după câte un gol, mă îmbrăţişa de faţă cu toţi ceilalţi copii. Uneori, rămâneam împreună, în

afara şcolii, să fumăm din ţigările pe care el le procura, în timp ce Colin pleca singur spre casă. N-aveam foarte multe de spus în favoarea mea, dar asta conta prea puţin. Acceptarea e un lucru tare ciudat, vine fără să o fi cerut, şi te ocoleşte atunci când faci cel mai mic efort.

La început, asta se întâmpla cam o dată la două săptămâni, dar mă surprindeam inventând tot mai des scuze faţă de Colin. Tony era nemilos, dar amuzant, avea putere şi prieteni. El dădea tonul grupului, şi dacă la şcoală nu erai în grup, erai un nimeni. Şi eu tocmai descoperisem că nu mai vreau să fiu un nimeni. Voiam să fiu plăcut. Voiam să contez.

Nu mi-am dat seama că am şi un preţ de plătit. Am descoperit asta într-una din scurtele vacanţe de dinaintea începutului de semestru. Aveam 13 ani şi ieşeam din carapace, întocmai cum Colin se retrăgea şi mai mult în a lui. într-un fel, sunt întotdeauna sigur că voi rămâne prieten cu cei pe care-i iubesc, asta până când realitatea vine să-mi demonstreze contrariul, la nesfârşit.

începuse înainte să intru eu în clasă. Un grup de băieţi stătea într-un colţ, în stânga tablei. Râsetele pluteau în aer, dar nu erau nicidecum din acelea inocente, ca după o lovitură direct la ţintă sau după o glumă nouă, ci tăioase şi agresive.

în clasă erau vreo cinşpe băieţi, printre care şi Nodge, la o oarecare distanţă de ceilalţi. Ca şi mine, făcea parte din grupul lui Tony, dar abia dacă ne cunoşteam. Ştiam, totuşi, că e unul din puţinii băieţi pe care Tony chiar îi respectă, pentru că de pe-atunci era încăpăţânat şi imobil.

L-am văzut apoi pe Colin în spatele grupului.

Era palid ca o stafie şi părea hărţuit. Corpul i se adunase şi mai mult înspre înăuntru şi îşi ţinea capul mai plecat decât de obicei- Nu m-a văzut intrând. Era frig, dimineaţa devreme, centrala nu apucase să încălzească suficient aerul de pe coridoare şi din clase. Respirai şi scoteai aburi instantaneu.

L-am văzut şi pe Tony, în faţa unui grup mai mic, de vreo cinci-şase băieţi care îl înconjuraseră pe Colin. Tony se mişca încet, cocoşat, clătinându-se. Am crezut la început că e bolnav, abia apoi mi-am dat seama că juca un rol. Ii curgea salivă din colţul gurii. Apoi a căzut şi râsetele s-au înteţit, iar Colin s-a dat şi mai tare în spate.

Tony s-a ridicat din nou. De data aceasta l-am auzit vorbind, o mormăială batjocoritoare, în timp ce se legăna şi se unduia fără echilibru.

— Ceva de băut, nenoorrrocitule. Haai, una mică, pentru bătrânul Billy. La ce te uiţi, ha? NENOROCITULE. Hai, nu, ştii... eşti prietenul meu cel mai bun.

Nu-şi juca bine rolul, nici măcar nu avea haz, dar stârnise râsete. Şi-a pus braţele în jurul lui Colin; care arăta de parcă i se făcuse rău. Mi-am dat seama imediat ce face Tony. Spre deosebire de Colin, care vorbea cu accentul englezesc al mamei lui, Billy Burden avea un puternic accent de Glasgow, pe care Tony îl imita, prost.

— Da, da... fiul meu.

Şi-a aruncat braţele în jurul lui Colin, prefăcându-se că plânge.

— Da, te iubesc, să mor că te iubesc. Dar numai... vreaU numai ceva de băut, şi-ţi iau nişte timbre împuţite de ziua ta, băiete, jur că-ţi iau.

Râsetele se înteţiseră, umflându-se în aer ca un balon urât- Colin, o ştiam prea bine, colecţiona cu

mare pasiune timbre, în albume îngrijite. Erau, fără excepţie, complet lipsite de valoare, dar îi plăceau culorile şi modelele, şi le putea clasifica pe culori, pe ţări şi după preţ. Întocmai ca şi cu scrisul, era o formă de a controla o lume care îi scăpa tot mai mult de sub control.

Colin şi-a ridicat privirea. Am simţit un gol în stomac când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Ştiam că trebuie să fac ceva, ba chiar m-am şi mişcat ca să fac ceva. Dar abia începusem să fiu cineva, în loc să fiu în continuare un nimeni. Şi nu voiam să renunţ. Să stau între vânător şi pradă – asta era un fel de trădare. Nu se cuvenea. Nu mi-era teamă că aş putea fi lovit. Mi-era teamă că voi fi considerat un fel de Colin.

Ceva s-a schimbat în Colin când mi-a văzut privirea, când a citit ce era în ea sau, mai bine zis, ce lipsea din ea. A ştiut atunci că nu aveam de gând să-l ajut, că ultima lui speranţă se năruise. Ce-a urmat a avut viteza mercurului risipit: faţa i s-a schimonosit, nişte reflexe bizare i-au încleştat gura, ochii i s-au adâncit în orbite şi şi-a întins gâtul.

— Off, Colly, Colly, băiatul meu. Cred că mi se face rău. Nu-mi dai şapca ta de şcoală? Ţi-o curăţ eu, jur că ţi-o curăţ.

Tony a început să imite nişte râgâieli oribile. Faţa schimbată a lui Colin s-a ridicat spre el, înfruntându-i privirea. Am ştiut atunci că urma să facă o greşeală fatală – fatală pentru o ţestoasă. L-am văzut strângându-şi pumnii, cu încheieturile degetelor albindu-se. Dintr-odată, s-a repezit la Tony, lovindu-l neîndemânatic, nu în obraz, ci în frunte. Pentru o clipă, Tony a părut şocat, dar şi-a revenit imediat. Râsetele au încetat instantaneu.

Când Tony a vorbit din nou, a făcut-o pe tonul lui normal, adunat, compact, amenințător:

— Mongoloid afurisit. Era să mă dai pe mâna directorului când cu Koinange. Şi acum te crezi bărbat, nu? Ei bine, nu eşti. Eşti un papă-lapte mic şi neînsemnat. Chiar, ce-ar fi să vedem? Să vedem lucrul minuscul care abia dacă poate fi numit cocoşel.

Tony şi restul grupului s-au îngrămădit deasupra lui Colin. Am auzit un fel de scheunat, apoi un țipăt. Dar parcă prin- sesem rădăcini. Am vrut să mă întorc şi să fug, dar nu pu- team să nu mă uit. Ştiam că nu dau în Colin. Ce făceau era mult mai rău de-atât.

Colin se zbătea ca un apucat, dar nu avea nici o şansă. I-am văzut cum îi scot pantofii şi îi aruncă pe fereastră. Au urmat şosetele. Colin tăcuse, gâfâia încercând să-şi adune toată energia ca să prevină ceea ce avea să urmeze. I-am văzut pantalonii scoşi şi chiloții mici şi trişti. Au zburat tot pe fereastră. Colin a început să suspine isteric, în timp ce Tony striga:

— Smiorcăilă! Smiorcăilă!

Fetele chicoteau încurcate într-un colț al clasei. Colin era gol-goluț, cu penisul lui mic şi diform, un viermişor în lu- mina albă a neonului.

— Smiorcăilă! Smiorcăilă!

Abia atunci m-am întors şi am fugit, văzând partea de jos a trupului lui Colin zăcând pe podea. Ceilalți băieți se dăduseră în spate şi râdeau, în timp ce prietenul meu, cel mai bun prieten, era întins pe jos, încercând să-şi acopere ruşinea cu mâinile tremurând de furie şi de umilință.

Am auzit vocea lui Nodge, şi l-am văzut

aşezându-se între Tony şi Colin.

— Las-o baltă, Tone. E destul, nu crezi?

Tony l-a privit duşmănos. Dar Nodge era înalt, bine fă- cut şi, cum spuneam, foarte încăpăţânat. Tony a făcut un pas înapoi. Colin plângea pe podea. O scenă nemişcată. Apoi m-am întors şi am fugit, am fugit în jos pe scări până pe terenul dejoacă. Vocea lui Tony încă îmi răsuna în urechi-

— Un smiorcăit bun de nimic.

Hainele erau adunate într-o grămadă părăsită, lângă linia de la marginea terenului de tenis. Le-am adunat cu un gest disperat şi am alergat în sus pe scări. Când am ajuns înapoi în clasă, Colin dispăruse, şi toată lumea era înapoi în bănci, aşteptând să înceapă ora. Tony râdea, fără remuş- cări – avea un mic semn roşu în frunte, acolo unde îl ni- merise Colin. Nodge se uita pe fereastră, parcă desprins de evenimentele de până atunci.

Ştiam unde e Colin, n-a fost nevoie să întreb. Două uşi mai încolo era toaleta băieţilor. Am ieşit pe coridor cu maldărul de haine în braţe. De câteva ori, din grabă, am scăpat un pantof şi a trebuit să mă întorc să-l recuperez. Centrala a făcut un zgomot ca şi cum ar fi rupt ţevile de metal. Am împins uşa. Nu părea să fie nimeni înăuntru, dar una din nişe era închisă. în pisoare curgea apa continuu. Dincolo de sunetul acesta, se auzeau nişte suspine. M-am strecurat până lângă uşa închisă. Când am vorbit, am făcut-o cu o voce joasă, ridicolă. Mi-aduc aminte că nu eram foarte sigur cum vreau să sune, ce ton vreau să am.

— Colin. Colin, eu sunt.

Suspinele au continuat. Am observat ceva mişcare înăuntru.

— Colin, eşti bine?

M-am uitat pe sub uşă. I-am văzut gleznele, albe-vineţii. Pe jos era o baltă mică, probabil cineva nu avusese ţintă. O bucată de hârtie igienică.

— Colin, mă auzi? Ţi-am adus hainele.

Ştiam că asta e departe de a fi suficient. Că gestul meu, atât de trivial, atât de întârziat, era de-o laşitate nemaipomenită, în încercarea de a mă disculpa. În mod deosebit mă discreditase Nodge, care a intervenit, când ar fi trebuit ca eu, cel mai bun prieten al lui Colin, să stau între Tony şi prada lui. Din acel moment, cred, am început să-l consider pe Nodge un înţepat plin de fumuri. Era singura mea modalitate de a mă apăra de propria-mi ruşine.

Apa din pisoare s-a oprit, se mai auzeau acum doar respiraţiile noastre, de o parte şi de alta a uşii de metal ruginit. Simţeam pentru prima dată mirosul de urină. M-am rugat să nu intre nimeni. În continuare, nici un răspuns dinspre Colin.

— Haide, Col... eu... eu...

Căutam cuvintele care să aline rana dintre noi, care să refacă ceea ce se stricase. Pe atunci nu ştiam că există mici lumi invizibile pe dinăuntrul nostru, în care evenimentele îşi urmează cursul indiferent de voinţa noastră. Aici legăturile se fac şi se desfac, sunt oferite şanse, acceptate sau refuzate. Tentaculele legăturilor se întind sau se retrag, uneori brusc, alteori treptat. Plăcile tectonice nevăzute se mişcă şi nu mai e cale de întoarcere. Aşa că nu aveau ce cuvinte să-mi vină, nu fără să fie false, sau melodramatice, sau insuportabil de adevărate.

L-am auzit pe Colin că începe iar să plângă,

apoi m-am întors spre mine însumi, numai ca să văd ceea ce deja ştiam. Că orice ar fi fost între mine şi Colin, oricâtă dragoste, acum se destrămase, se transformase, slăbise. Mi-am dat brusc seama că începuse să se destrame de mult, iar trădarea mea de mai devreme nu era altceva decât un simptom. Eram laş, o ştiam. Dar, în acelaşi timp, când i-am împins pantalonii, şosetele şi pantofii pe sub uşă, m-am simţit uşurat. Depăşisem etapa Colin. Era o povară pentru… cariera mea. Vocaţia mea de-o viaţă fusese să fiu plăcut de oamenii pe care voiam să-i cunosc. Era începutul ambiţiei. Sfârşitul simplităţii şi recunoaşterea felului în care stăteau lucrurile.

Ştiam că uşa avea să rămână încuiată, şi că asta şi voiam. Colin, pe dinăuntru, în spaţiul minuscul şi sigilat, şi eu pe dinafară, cu uşi peste uşi peste uşi. M-am întors în clasă. Ora era pe punctul de-a începe. Profesorul a trecut pe lângă mine în drum spre catedră, Tony mi-a făcut cu ochiul şi eu i-am răspuns. Profesorul a aruncat o privire în clasă şi a făcut prezenţa. Sala se încălzise în sfârşit. Am privit spre banca goală a lui Colin şi nu am simţit nimic. Absolut nimic.

capitolul 11

Nodge sau, strict vorbind, Noj

iÇuntîn parc cu Nodge sau, strict vorbind, Nqj.Jon citit invers, bineînţeles. Le-a adus pe fetele surorii lui, Florence şi Dilly, la leagănele din Parcul Ravenscourt, pentru câteva ore. Dilly e cu prietenul ei, Ben. Lui Nodge îi plac copiii, şi unul dintre cele mai dezvoltate simţuri ale datoriei este cel faţă de familie. Stăm pe o bancă în parc, şi ne uităm la cele două fetiţe, una de patru şi cealaltă de trei ani, într-un leagăn dublu. Nu vorbim prea mult, până când, din senin, Nodge mă întreabă, cu vocea lui joasă, neutră, fără inflexiuni:

— Şi totuşi, de ce te însori?

Lui Nodge îi place să fie foarte direct. Aşa îi place să se prezinte lumii întregi: cu picioarele pe pământ, direct, nu se prosteşte. Fumează o ţigară Craven A. E tipic pentru Nodge. Nici măcar nu cred că îi plac Craven A – sunt prea tari şi adesea se îneacă, le-am încercat şi eu o dată, un singur fum şi am simţit că înghit un bulgăre de foc. Ideea e că ţigările Craven A sunt oneste. Tutun rulat în foiţă şi atât. Fără mătăsuri spintecate de cuţite, fără pălării de cowboy prin prerii. Exact aşa cum vrea Nodge să se vadă pe sine.

Azi poartă pantaloni negri, ghete negre, un pulover gri şi o geacă impermeabilă de culoarea muşchiului. Nu cred să-l fi văzut pe Nodge vreodată purtând o culoare deschisă – nici măcar una. Oricum, nu de când am terminat şcoala. Chiar şi la petrecerea fiţoasă pe care am organizat-o de curând – a cărei temă au fost, după cum era de aşteptat, desenele animate – şi-a făcut apariţia,

destul de previzibil, ca Eeyore*****,

***** Măgăruşul din *Winnie Ursuleţul. (N.l.)*

îmbrăcat în gri din cap până-n picioare, cu o coadă ca vai de ea. (Eu am vrut să fiu original şi m-am costumat în porcul Cornfed, din Duckman. Nu m-a recunoscut nimeni. Tony a fost foarte convingător ca Jokerul din Batman. Şi Colin, la fel de credibil, ca Butthead. Sau să fi fost Beavis?)

Şi astăzi, ca de obicei, toate sunt curate şi călcate, de parcă ar fi fost luate de la curăţătorie cu o oră mai devreme. Mişcările îi sunt precise, fumează cu eleganţă – s-ar putea spune chiar frumos, dacă o astfel de afirmaţie nu ar fi complet ridicolă. Aie mâini delicate, cu degete lungi şi subţiri, care contrastează puternic cu faţa lăţăreaţă şi pufoasă, ca o budincă.

Ţin în mână o sticlă de Lucozade†††††, iau o înghiţitură şi mă şterg la gură cu mâneca, lăsând o dâră albicioasă de câţiva centimetri. Tuşesc şi mă gândesc între timp dacă să răspund sau nu, şi, dacă da, cât de sincer. Nu ştiu de cât adevăr sunt capabil.

— De ce? Nu-ţi place de Veronica?

Nodge trage aer în piept şi se pregăteşte să-şi mai aprindă o ţigară. Are degetele îngălbenite.

— Ca să fiu sincer, chiar îmi place. E în regulă. Dar nu asta întrebam. Ce voiam să ştiu e...

Un mic nor de fum îmi pluteşte în faţă.

— Ştiu ce m-ai întrebat. Şi e o întrebare idioată. În fond, de ce se căsătoresc oamenii?

— Nu te întreb de ce se căsătoresc oamenii. Vreau să ştiu de ce te căsătoreşti tu.

— Aş putea la fel de bine să întreb de ce nu te însori tu.

---

††††† Băutură energizantă produsă în Marea Britanie. (N.Z.)

— Nu-i acelaşi lucru. Şi, oricum, eu am întrebat primul.

Mă simt iritat, deşi nu ştiu prea bine de ce. Când cunoşti pe cineva de atâta vreme, nici o discuţie nu e gratuită, izolată. Fiecare frază rostită, fiecare remarcă e parte dintr-un şir neîntrerupt, dintr-un fel de tipar mai mare, tridimensional, care acaparează prezentul, dar se întinde mult în trecut şi conţine posibile implicaţii ameninţătoare pentru viitor. Cu Nodge, de exemplu, dacă fac acum vreo concesie cu privire la principiile mele, va fi clasată şi pusă deoparte numai pentru a fi folosită împotriva mea la un anumit moment, încă neprevăzut.

Intre timp, istoria – trecutul – m-a învăţat că Nodge este un fel de cameră de rezonanţă. Stă liniştit, fumează din Cra- ven A-urile alea sincere care nici măcar nu cred că-i plac, şi fie ascultă, fie pune întrebări. Dacă însă îl întrebi ceva despre viaţa *lui,* ce crede, ce simte, ridică din umeri şi evită întrebarea, apoi rămâne liniştit până când greutatea tăcerii devine atât de apăsătoare, încât te trezeşti bolborosind şi spu- nându-i vrute şi nevrute, în timp ce el pufăie în continuare, ca o locomotivă.

— UNCHIULE JON!

Dilly, nepoata lui Nodge, aleargă spre noi zbierând cât o ţin plămânii. Nodge îşi stinge ţigara nepăsător, cu gesturi sigure. Se apleacă spre ea şi faţa i se luminează, într-un acces de tandreţe care mă surprinde. Nu credeam că Nodge e capabil de astfel de sentimente moi.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

îi sare în braţe şi-şi încolăceşte mânuţele în

jurul gâtului lui, plângând cu amărăciune. în spate, la locul dejoacă, Ben fugăreşte o altă fetiţă care era deja acolo când au ajuns ei, şi pe care nici unul dintre ei nu o mai văzuse.

— Unchiule Jon, Ben a zis... Ben a zis... Ben a zis...

Nu poate vorbi, se îneacă de furie.

— Ben a zis că nu vrea să fie prietenul meu. Acum are o altă prietenă. Şi nu vor să mă lase să mă joc cu ei.

începe iar să plângă, iar Nodge o îmbrăţişează.

—Atunci, Ben e un prostuţ. Pentru că tu eşti cea mai frumoasă fetiţă de aici şi dacă Ben nu vrea să se joace cu tine...

— Nu-mi pasă. Nu mai vreau să mă joc cu el.

— Hai, draga mea. Asta nu-i adevărat.

— Ba da. Nu mai vreau să fiu prietenă cu nimeni, [nlC1]' odată. Niciodată.

îşi schimonoseşte faţa într-o grimasă. Nodge dă din umeri şi se uită la mine. Ben se distrează, ignorând lacrimile lui Dilly – poate chiar îi fac plăcere. O îmbrăţişează pe fetiţa nouă. O încercare deliberată de a o tachina pe Dilly, care aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— Dilly, uite. Leagănul e liber acum. Nu vrei să te duci să te joci?

Dilly se luminează. într-o secundă, s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană spre leagăn, cu faţa încă umedă şi cu nasul curgându-i. Ben o ignoră în continuare. între timp, Florence se joacă cu un alt băiat. Râd şi se ţin de mână. Nodge se întoarce spre mine, îşi ridică sprâncenele unite, de Gallagher, şi-mi aruncă în treacăt:

— ...copii, cine să-i înţeleagă? Trebuie să te

pregăteşti, Frankie.

— Cu asta mai vedem. Doar pentru că mă însor nu înseamnă că-mi fac creşă.

— Ihnmm.

Recunosc acest *hmmm.* Nodge are multe feluri de *hmmm.* Acesta, în mod special, înseamnă că nu mă crede, că mă prefac, că mă ţin departe de ideea de a avea copii doar ca sa-mi păstrez într-un fel identitatea. E un sunet teribil de enervant.

— Copiii nu sunt pentru toată lumea.

— Hmmm. Aşadar...

Pauză lungă, fum adânc şi onest tras dintr-o ţigară onestă.

— De ce te însori, atunci?

Mă fâţâi pe scaun, încurcat. Nodge are metodele lui de a te face să vorbeşti, până la urmă.

— Nu ştiu, Jon. Ca să fiu sincer, mă întreb şi eu acelaşi lucru, fără încetare, de când i-am făcut propunerea Veromcăi. Dar simt că asta trebuie să fac.

Linişte.

Şi mai multă linişte.

Câteva pufuri. Nu mai suport presiunea tăcerii. Nodge e obişnuit cu ea. Stă toată ziua în taxiul lui, fără altă companie decât el însuşi.

— În mod evident, nu întineresc. E ca şi cum... ca şi cum o greutate enormă ar apăsa asupra mea, o presiune. Nu ştiu de unde vine. La urma urmei, am treizeci de ani. M-am uitat în oglindă zilele trecute şi să fiu al naibii că-mi ieşea păr din urechi. Ca unui moş. Şi toată lumea face asta. Nu că m-aş lua după turmă. Veronica e minunată, chiar e. Adică, ştiu că uneori pare distantă, dar asta e numai pentru că stă toată ziua printre morţi. Ne e bine împreună, chiar merge. Şi m-am

săturat să tot studiez piaţa. Vine un moment în care vrei ca lucrurile să fie, nu ştiu... aşezate. Trebuie să tragi linia undeva.

Dă din cap. îmi anine un ochi spre terenul dejoacă. Dilly se joacă iar cu Ben şi cu fetiţa cea nouă. Ba chiar a luat-o în braţe să o sănite. Florence se joacă de-a prinselea cu celălalt băiat şi râde cu gura până la urechi. De jur-împrejur, părinţi singuri sau cupluri stau în linişte, parcă fără să fie conştienţi unii de ceilalţi. îmi dau seama că, pe măsură ce creştem, ne închidem ca nişte moluşte. Izolarea e unul din semnele că nu mai suntem copii. Apoi continui:

— Cred că m-am tot gândit şi mi-am dat seama că nu mi-am luat niciodată nici un fel de angajament, de când mă ştiu, şi poate că tocmai prin asta am greşit. întotdeauna mi-am ferit pariurile, aşteptând o ofertă mai bună. Asta nu-i viaţă. Trebuie să te înfigi bine pe picioare şi să ai o poziţie. Viaţa se schimbă, şi trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Veronica e adorabilă, e drăguţă, mă iubeşte. E deşteaptă şi caldă.

încerc să mă abţin de la următoarea remarcă, dar nu pot. Mi-e prea întipărită în minte, din reflex.

— Şi o partidă de zile mari.

Pur şi simplu *trebuie* să mai faci şi una ca asta, din când în când măcar. Să mai arunci o glumă, ceva care să demonstreze că sunteţi amici, că nu luaţi lucrurile în serios, sau cel puţin nu pentru prea mult timp. Există nişte limite. Baloanele trebuie sparte înainte să se umfle prea tare.

Nodge, un puritan care a ştiut dintotdeauna să mă facă să mă ruşinez de mine, îmi zâmbeşte anemic, recunoscând de la o poştă vechea, consacrata strategie „suntem amici, la urma

urmei”. Revine la dat din cap, fiim, dat din cap. Vrea mai mult. încerc să las liniştea să se mai adune, dar disconfortul e prea mare, merge prea departe.

— Nu, glumesc. Nu de-asta mă însor cu ea. Ci pentru că... pentru că...

Aş vrea să-i spun *de ce mă întrebi asta ? De ce nu poţi să te bucuri pentru mine, să mă baţi pe umăr şi să-mi urezi noroc ?* Onestitatea, preocuparea sunt supraapreciate. Sunt, de fapt, forme de ostilitate.

— E un pretext bun pentru o petrecere, nu?

îmi dau seama, încă înainte s-o spun, cât de patetic sună. De unde scot replicile astea? Apoi, brusc, mi se aprinde un beculeţ şi-mi rine răspunsul corect, ca o reclamă strălucitoare din Piccadilly Circus. Mă uit la Nodge, în hainele lui gri, la aerul dezaprobator pe care-l afişează şi la cu greu ascunsa îngrijorare, şi mă gândesc, fără să spun ceva cu voce tare. *Din cauza* ta. *A ta şi a celor ca tine. Aşa-zişii mei prieteni. M-am săturat de voi, de toţi. Sunteţi un joc pe care l-am terminat, o emoţie consumată, o băutură înghiţită cu totul, o ţigară Craven A care ar fi trebuit stinsă acum câţiva ani buni. Sunteţi un obicei de care trebuie să mă lepăd, o existenţă pe care trebuie să o las în urmă. Iar Veronica, Veronica e o scară pe care am găsit-o în curte. Şi pe. care am de gând să urc. Să urc şi să mă tot duc.*

Vreau să fiu normal, şi devin tot mai puţin normal cu fiecare an, pe măsură ce cuplul stabileşte noianele şi regulile. Vreau să fiu respectat. Nu mai vreau să fiu cel neadaptat, niciodată.

Dar oare prietenii mei sunt cei de care fug, cu adevărat? Şi Veronica e direcţia bună? Care sunt celelalte forţe implicate? Sunt întotdeauna şi alte forţe. L-aş întreba pe Nodge, dar lui îi e greu să discute. îi e uşor să vorbească, dar nu şi să discute. Dacă trecem de un anumit moment, ajungem invariabil la tăcere.

Uneori mi-aduc aminte că nu a fost întotdeauna aşa. Spun uneori, pentru că anumite lucruri le uit destul de repede. Nu pentru că ar fi fost neplăcute. Ci pentru că mă neliniştesc.

Nu m-am gândit la asta de mult, de fapt mi-am propus să nu mă gândesc. Dar căsătoria e o dâră de lumină strecurată în colţuri întunecoase. Câteodată, lumina e deranjantă şi îmi vine s-o închid. Dar altă dată se blochează, apeşi pe întrerupător, şi tot apeşi, şi nimic.

Mă întrerupe Nodge, îl văd că se uită la ceas. Ii dau atenţie, sperând ca astfel să împiedic piesele de domino ale memoriei să se prăbuşească unele peste altele.

— Am hotărât ce facem pe 14 august?

— Colin sugera să mergem la golf.

— Nu-i o idee rea. Tu ce zici?

— Da, de ce nu?

— OK atunci. Eu ar trebui să plec, să duc copiii acasă.

— Bine. Vorbim mai târziu.

— Mai târziu.

Piesele de domino încă se clatină. îl văd pe Nodge din profil, îndepărtându-se de terenul dejoacă. Nu ştie că e văzut, şi mă uit în continuare fix şi mă întreb dacă îmi mai place ceva la el. Observ o urmă de tandreţe, adânc îngropată. O mină din care nu se mai poate extrage nimic.

Poate că nici nu-l mai plac. Poate că într-un fel mă sperie. Dar de ce ar face asta?

Exact lucrul ăsta l-a scos la iveală lumina, spre asta se îndreaptă piesele de domino, goale şi stranii. îmi dau seama noaptea, când aud câte o maşină trecând sau mugetul vreunei motociclete gigantice. Deschid brusc ochii şi nu mai sunt aici, adică sunt tot în dormitorul meu, dar într-un alt timp, într-o altă lume, în casa mamei mele, acum cincisprezece ani.

capitolul 12
rochita-rândunicii

r

v/red că la vremea aceea îl cunoşteam pe Nodge abia de un an sau doi. Nu vorbiserăm prea mult, nici măcar după povestea cu Colin. O luase pe alte cărări decât mine, Colin sau Tony, după toată întâmplarea. Dar eram amândoi foarte buni alergători, am fost chiar în aceeaşi echipă pentru proba de ştafetă la 100 de metri, când aveam 15 ani. Mic şi îndesat încă de pe atunci, dar fără haina de grăsime pe care a îmbrăcat-o acum, avea picioare puternice, care îl făceau numai bun pentru sprint. Alergam amândoi la şcoală. Eu eram destul de neîndemânatic cu bastonul de cauciuc; l-am remarcat pe Nodge pentru că a fost singurul care m-a compătimit atunci când l-am scăpat, în loc să urle la mine. Cum spuneam, era diferit pe atunci. Mai blând. Nodge e un om bun. Din nu ştiu ce motiv, mereu uit asta. Şi nici n-ai cum să ghiceşti, o ascunde foarte bine, aşa cum ascunde mai totul zilele astea.

Pe vremea aia, era aproape împopoţonat. Mi-aduc aminte puloverul lui mare şi roşu, de alpaca,

nişte pantaloni ca spicul grâului şi pantofii de antrenament, de un verde-crud. Avea ceva exotic, care acum s-a concentrat în gesturile cu ca- re-şi aprinde ţigara, în ritualul de a fuma, decolorând în rest tot ce mai rămâne din el.

Drumul lui spre casă era acelaşi cu al meu şi al lui Colin, aşa că am început să mergem împreună, dând cu piciorul în cutii goale, fumând ţigări ilicite în pădurica de la jumătatea drumului dintre şcoală şi casele noastre. încă de pe atunci, stihii lui de a fuma era admirabil. încercam să-l imit, dar nu reuşeam decât să par stângaci în comparaţie cu el.

Nodge avea un simţ al umorului muşcător; era caustic, deşi astăzi, mai degrabă, s-a transformat într-un cinic. În felul lui liniştit, era curajos şi răzbunător. Când vreun profesor se lua de câte un copil inocent, avea grijă să-i taie elanul. Nu s-a dat niciodată în lături de la o luptă când cineva era agresat, intervenea imediat, ca un hipopotam în chip de arbitru, între victimă şi agresor. Nodge era mereu de partea celui care părea că pierde. Cred că din cauza asta a şi început să-mi placă. Şi cred că tot din cauza asta l-a acceptat şi pe Colin, deşi n-au fost niciodată foarte apropiaţi. înţelesese ce înseamnă să fii slab, ruşinea şi preţul pe care îl ai de plătit.

Cu toate astea, Nodge era dur. lăsa impresia de neclintire, de indestructibil, impresie care s-a accentuat pe măsură ce am crescut. Şi care s-a transformat, în aparenţă cel puţin, într-un fel de insensibilitate. Câteodată mă gândesc că vreo dezamăgire ascunsă l-a înăcrit în ultimii ani, transfor- mându-i toate virtuţile în opusul lor întunecat. Dar nu am putut ghici niciodată despre ce era vorba. Sau poate că n-am vrut să ghicesc.

Oricum, după câteva luni de mers împreună spre casă, de alergat în echipa şcolii, am început să ieşim împreună şi seara. Când ai cincisprezece ani, lumea e foarte incertă – eşti prea bătrân ca să mai copilăreşti şi prea tânăr ca să mergi prin baruri. Aşa că în serile de vară ne plimbam împreună, fără ţintă, şi ne dedam uneori unor acte de vandalism – furam câte un indicator cu semne de circulaţie, trăgeam în păsări cu pistoale cu aer comprimat, dar întotdeauna ratam ţinta, deliberat.

Câteodată îl luam şi pe Colin cu noi. Nu se întâmpla cine ştie ce, dar ceva în legătură cu Colin – ceva ce a făcut întruna din aceste împrejurări – mi-a rămas foarte viu în minte. De atunci, am discutat despre asta cu Nodge şi cu Tony şi ne-a ridicat nişte semne de întrebare cu privire la ce se ascunde sub aparenta blândeţe a lui Colin.

Lucrurile s-au petrecut cam aşa: Nodge, Colin şi cu mine mergeam spre casă, eu aveam pistolul cu aer şi am tras, în glumă, spre un porumbel. Ca de obicei, intenţionam să ra- tez, dar l-am lovit în aripă. Pasărea a scos un sunet ciudat, s-a dat înapoi şi a început să sângereze. Se clătina. Porumbelul era infirm, şi devenise cât se poate de limpede că nu va mai putea zbura.

Eram şocat şi dezgustat, oripilat şi lipsit de ajutor. Porumbelul scotea un sunet ascuţit, parcă a durere. Nodge şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Ce facem?

— Nu ştiu. E...

— Trebuie să...

Colin ne-a privit în linişte şi a spus:

— Ar trebui să-l omorâm.

Nodge şi cu mine am dat din cap îngroziţi.

— Putem să chemăm un veterinar.

— Sau să-i punem o atelă.

— Sigur mama ta ştie ce să-i facă.

Colin era nemişcat. A repetat, cu aceeaşi voce plată:

— Nu. Ar trebui să-l omorâm.

Apoi, destul de calm, s-a îndreptat spre locul unde căzuse pasărea, a luat o piatră de pavaj dintr-o grădină din apropiere şi, cu o mişcare sigură, a zdrobit cu ea capul păsării.

— Gata, am rezolvat.

Corpul păsării încă se mişca. Colin a lovit-o, iar şi iar, până când din cap nu a mai rămas decât o pată roşie pe beton. Apoi s-a uitat la mine şi la Nodge, care împietriserăm.

— Acum chiar e mort.

Şi şi-a văzut de drum. Nodge şi cu mine nu am spus nimic, dar l-am urmat. Şi, pentru prima dată în viaţă, mi-a fost teamă de Colin, de partea întunecată a lui, care zăcea undeva bine ascunsă.

Dar astfel de tragedii erau extraordinare, neobişnuite- De cele mai multe ori nu făceam altceva decât să hoinărim pe străzi, schimbându-ne de fiecare dată traseul şi visând la momentele când aveam să plecăm de acolo. Nodge spunea mereu cât de mult îşi doreşte să călătorească, şi cred că pe atunci asta însemna mai mult decât să fie şofer de taxi. Mergea pe la agenţiile de turism şi cerea toate broşurile, apoi ne aşezam pe câte o bancă în parc şi ne uitam pierduţi la poze ale perfecţiunii însorite.

— Uită-te la asta. Sri Lanka. Uite cât e de albă plaja. Şi vezi marea, îţi vine să crezi? China – un sat tradiţional. E probabil plină de turişti la ora asta. Dar uită-te numai, nu e minunată? Jamaica – Bijuteria Mării Caraibilor. Nebunie. Insula

Paştelui. Uite ce feţe ciudate au ăştia. Asta seamănă cu Colin.

Şi tot aşa. Ore întregi făcea numai asta, visând la ziua în care va ajunge acolo, va sta pe plajă, va explora pădurile tropicale, peşterile şi se va căţăra pe munţi.

Nu ştiu de ce, avea o fixaţie cu Fiji. Văzuse poze făcute de sus, nuanţele acelea psihedelice, fosforescente, de verde şi de albastru. Fusese să vadă amândouă versiunile *Lagunei albastre,* avea pe perete o poză cu Brooke Shields într-o fustă de culoarea ierbii. Avea toate broşurile publicate vreodată despre Fiji.

— Uită-te, Frankie. Asta e… paradisul. Pustiu. Albastrul ăla. Recife de corali. Dumnezeule, îţi dai seama, să faci scufundări acolo? Sunt şi rechini în apele alea. Şi oamenii sunt vânători de recompense.

Le ştia pe toate. Că erau 322 de insule suficient de mari ca să fie locuite, dar încă alte câteva mii pustii. Că existau şapte feluri mari de corali – preferatul lui era cel din specia Elkhorn (cornul elanului), cu onduleurile şi dantelăria lui, bineînţeles că-l văzuse numai în poze. Ştia totul despre *kava,* băutura pentru ceremonialuri, despre prăjirea tradiţională a cărnii în gropi speciale, despre mersul prin flăcări, despre dansul *meke.* Fiji era visul lui, Laguna lui albastră.

Dar până în ziua de azi n-a reuşit mai mult de excursia la Oktoberfest şi un weekend ieftin la Ibiza.

La aceste plimbări visătoare ni se mai alătura Colin, şi uneori Tony, care părea să aibă o viaţă socială mai intensă decât noi trei la un Ioc. Dar cu această ocazie, deliberat ignorată şi uitată până

acum, eram doar eu şi Nodge.

Era vineri seara. Ai mei plecaseră în weekend şi-mi la[53'] seră casa pe mână. S-a întâmplat să aflăm despre o petrecere pe care o organiza un prieten de-al lui Trevor, fratele cu t[jel] ani mai mare al lui Nodge. închinase separeul unui bar cH[n]” tr-o zonă cu reputaţie proastă din Shepherd’s Bush, lâng[a] Colin. Despre fratele lui Nodge se ştia că e destul de vag[3'] bond, intrase de două sau de trei ori în puşcărie pentru f[lir'] turi mămuţe şi trafic cu prafuri, dar ieşise pe cauţiune, era gălăgios şi uşor răutăcios. Dar ne spusese că ne poate bag[3] înăuntru, şi eram gata de orice ca să scăpăm de monoton[13] străzilor dintre Shepherd’s Bush şi Liceul Acton, de aruncat cu pietricele după pisici şi de privitul jalnic după fetele care se plimbau.

În noaptea aceea, ne-am dat frâu liber imaginaţiei şi am creat un scenariu pentru ceea ce avea să se întâmple. Casa goală, petrecerea care se anunţase. Poate printr-un miracol vom reuşi să ademenim două fete, deşi sunt sigur că da[ca] am fi reuşit n-am fi avut habar ce să facem cu ele. Eram amândoi virgini plini de resentimente, refractari şi năpădiţi până în măduva oaselor de dorinţe sexuale neîmplinite.

La şase, Nodge s-a înfiinţat la mine acasă. Stilul gotic / neoromantic ajunsese până în suburbii şi pe Nodge îl ln[a]” se valul. Nu era aşa de neobişnuit pentru el, pe atunci. decolorase părul şi purta un tricou zdrenţuit, blugi tăiaţi bocanci de piele înalţi, cu ţinte. Nici eu nu eram mai prejos, îmi făcusem părul violet cu şampon colorant, îmi luasem ° cămaşă neagră şi pantaloni de piele.

Cheful nu a început decât pe la opt jumate, aşa că aveam ceva timp de pierdut. Fratele Iui Nodge

cumpărase de la t[in] magazin fără autorizaţie două sticle de vin roşu ieftin, pe cai'[e] Nodge le-a cărat cu foarte multă grijă. Am deschis o stid[3] şi ne-am aşezat la masa din melamină albă de la bucătărie, am scos două pahare de whisky şi am început să bem. Aveam şi ceva discuri, cu The Human League[‡‡‡‡‡], Joy Division[§§§§§] şi Fad Gadget[******].

Mama mea, deşi nu avea un talent deosebit pentru asta, făcea pe grădinarul împătimit. Aveam în spatele casei o bucată de pământ cu tot felul de plante sezoniere şi tufişuri veşnic verzi. Nodge se uita pe fereastră, tot trăgând de băutură, cu ochii deja înceţoşaţi. în mijlocul bucăţii de pământ, în partea stângă a grădinii, era un mănunchi de flori de un al- bastru-celest, abia înflorite. Pleoapele grele ale lui Nodge s-au ridicat puţin când le-a observat.

— Vezi florile alea albastre?

Şi-a înălţat leneş o mână îndreptând-o spre grădină.

— Ce-i cu ele?

Sticla de vin se dusese pe trei sferturi. Era cleios, dulce, amăgitor, dar l-am dat pe gât oricum, strâmbându-ne la fiecare înghiţitură.

— Cred că sunt rochiţa-rândunicii.

A dat din cap, ca şi cum astfel ar fi adăugat greutate informaţiei. Am simţit că se aştepta să reacţionez într-un fel. Am făcut o pauză lungă înainte să încerc să formulez ceva. Camera

---

‡‡‡‡‡ Formaţie de muzică electronică de la sfârşitul anilor ’70. *(N.t.)*

§§§§§ Trupă rock din anii ’7O-’8O. *(N.t.)*

****** Reprezentant al *new waveîn* muzica electronică a anilor ’80. *(N.t.)*

începuse să mi se învârtă în faţa ochilor. N-am putut scoate decât un ce?

Discul s-a oprit. M-am îndreptat spre pick-up, să-l schimb.

— Se zice că sunt halucino... halucinogene... te fac să vezi lucruri. îmi zicea Trev despre ele zilele trecute. îţi apar o grămadă de lucruri în faţă. Uite, de exemplu nucşoara. Dacă mănânci una întreagă, începi să pluteşti. Cojile de banană. Şi mai sunt ciupercile astea care cresc pe terenurile de golf. Şi rochiţa-rândunicii... albastru-celest. Sau ceva de genul ăsta. Sunt ca acidul. Doar că trebuie să înghiţi mult.

Am tuşit.

— N-o să mănânc flori. Nu sunt un cretin de hipiot. Nodge a dat din mâna lui albă şi subţire, a lehamite.

— Nu mănânci florile. Mănânci seminţele.

M-am uitat strâmb.

— Trev spune că sunt chiar mişto. Gustul e ca dracu, dar începi să vezi lucruri. Lumea se luminează brusc. E ca atunci când asculţi un disc şi nu se aude cum trebuie, pentru că acul e prăfuit, şi pe urmă tot praful dispare şi poţi să auzi bine. De ce nu te duci să arunci o privire, să vezi dacă mama ta are?

Pentru o clipă, am stat să mă gândesc.

— Nu vreau să am viziuni.

— Ba bineînţeles că vrei.

Nodge se ridicase în picioare, clătinându-se.

— Toată lumea vrea. O să fie ca... în Fiji. Totul o să fie albastru... fluid. O să fie corali elkhom. Haide. Unde le ţine? Pun pariu că în dulapul de sub scări. Acolo ţin părinţii toate rahaturile. Sub scări găseşti de toate. Alcool, otravă pentru şo-

bolani, lipici, cârpe de praf , lumânări, mistrii, familii întregi de pakistanezi. Orice.

Asta se întâmpla pe vremea când Nodge nu devenise atât de sensibil la problemele rasiale. Nu i-am dat importanţă. Nodge a deschis uşa dulapului de sub scări şi a început să zdrăngăne prin el. Auzeam cum tot felul de obiecte mari cădeau de pe rafturi. După câteva minute, a apărut din spaţiul întunecat, cu un rânjet pe toată faţa.

— Poftim. Două pachete de albastru-celest. Doamne fereşte, dulapul ăla... sunt sigur că e ceva viu înăuntru. Mi-a fost frică o vreme. E întuneric, ştii? E negru ca... ăăă, ca un lucru foarte negru.

M-am uitat tâmp la cele două pachete pe care le ţinea în mână. Pe fiecare dintre ele erau poze cu florile din grădină, uriaşe, pe un fundal cu un cer perfect senin. Dintr-o singură mişcare, a rupt ambalajele şi a vărsat seminţele într-un castron de pe masă. Să fi fost vreo sută cu totul, aveau mărimea unei gămălii.

— N-o să mănânc chestii din astea. Pun pariu că au şi îngrăşăminte pe ele. în cel mai bun caz, o să-mi înflorească maţele, asta dacă nu mor înainte.

— Dă-o dracului de treabă. Eu mă bag, mi-a spus Nodge.

Pe atunci, Nodge era gata de orice.

Dintr-odată, am simţit nevoia să-i demonstrez că nu mi-e frică. El avea mereu iniţiativa, el făcea pasul cel mare. Ca atunci când l-a oprit pe Tony. Voiam să-i arăt că pot şi eu.

— Ce dracu?

Spuneam foarte des *dracu.* Era felul nostru de a ne separa de noi, cei din copilărie. îţi lăsa pe limbă gustul maturităţii. Când tata m-a auzit spunându-l, cu voce joasă, pe la zece ani, mi-a dat o palmă sănătoasă. De altfel, singura. Ştiam că

aveam să repet cuvântul ăsta încă de multe ori.

Am luat vreo şase bobiţe şi le-am înghiţit dintr-o răsuflare, apoi am ridicat din umeri.

— N-a fost aşa de rău. Abia dacă le simţi gustul.

Nodge a dat din cap.

— Nu e suficient să le înghiţi. Trebuie să le mesteci. Uite aşa.

A luat un pumn de seminţe, le-a băgat graţios în gură şi a început să mestece. încet, foarte comic, pe faţa lui s-a întipărit o repulsie exagerată.

— Rahat, sunt oribile. Au gust de pământ amestecat cu cretă şi cu balegă de vacă.

Dar a continuat să ronţăie, până când, în cele din urmă, a înghiţit de parcă l-ar fi dumt. A luat o gură de vin, şi-a dat capul pe spate şi a început să facă gargară. A înghiţit, s-a albit şi, privindu-mă fix, mi-a spus în şoaptă:

— O să-mi explodeze maţele.

Şi, pentru o clipă, am crezut că asta urmează să se întâmple. S-a încordat tot şi a scos un sunet ciudat din fundul gâtului, apoi a râgâit cu zgomot şi s-a lăsat pe spate în scaun, părând destul de satisfăcut.

— Nu-i aşa de rău. Mai ales dacă îţi place gustul de excremente şi de lucruri cărora nici nu le pot spune pe nume.

Văzându-i expresia de pe faţă, de parcă stabilise un record, am luat şi eu un pumn de seminţe şi am început să mestec. încă o întrecere, în nesfârşitul şir. Aveau, într-adevăr, un gust oribil, şi consistenţa gumei de mestecat care ţi se lipeşte de cerul gurii şi în spaţiile dintre dinţi. Nu-mi trebuiau, fie că îşi făceau sau nu efectul; mai ales dacă îşi făceau efectul. Dar chiar şi atunci, a

apărut acea rivalitate dintre noi, începută la alergări, deşi nu pot spune exact când, şi continuată mereu. Nu aveam de gând să-l las să mă întreacă, să fie el ăla mai tare. Am zâmbit, mi-am mai umplut o dată pumnul şi am spus:

— Nu-i rău. Un pic de unt de arahide, întărit cu ciment, amestecat cu turbă şi cu gumă de mestecat veche.

Nodge, provocat, a mai luat şi el o porţie. Am stat acolo mestecând, încercând să ne ascundem greaţa, să înecăm gustul în băi de vin roşu. în mod surprinzător, la sfârşit, nici unuia nu ne era rău. După vreo cinci sau zece minute, ne-a trecut şi scârba.

Acum ne luam la întrecere să vedem cine bea mai repede vinul. Fiecare şi-a umplut câte un pahar şi am încercat să-l dăm pe gât dintr-o răsuflare. Am terminat a doua sticlă într-un sfert de oră.

Mă simţeam cum nu se poate mai ciudat. Nodge, în faţa mea, se tot clătina şi se legăna, de parcă toată apa aia din el – 80%, aflasem în ziua aceea la fizică – pusese stăpânire pe oasele şi pe muşchii lui. Era un sentiment neplăcut, parcă priveam totul prin funduri murdare de pahar. Când Nodge a vorbit, a fost mai degrabă o mormăială:

— T'Sato. Ceasul.

— Ce?

— T'Sato. Ceasul. Mergem?

— Aha.

Am încercat amândoi să ne ridicăm şi să plecăm spre chef. Nodge mai avea un pic şi cădea de pe picioare, chicotind, şi l-am prins de mână ca să-l opresc. I-am simţit mâna în jurul încheieturii

mele şi l-am tras în sus, până a ajuns într-o poziţie aproximativ verticală, apoi a început să alunece încet înspre mine. Simţeam vinul roşu în respiraţia lui, iar tutunul mirosea acum dulceag, nicidecum dezgustător. Ne-am tot balansat, unul spre celălalt, şi apoi am observat că discul se înţepenise, tot repetându-se…

în momentul acela mi s-a rupt filmul. Ştiu că unii oameni spun că nu-şi mai amintesc nimic după ce au băut ceva, dar nu i-am crezut niciodată. Am crezut întotdeauna că e o glumă, sau o vorbă aruncată numai ca să demonstrezi că poţi să-ţi pierzi complet autocontrolul. Tot ce mi-am putut aduce aminte a fost discul acela, înţepenit, tot învârtindu-se pe loc, şi mâna fină a lui Nodge într-a mea, noi doi clătinându-ne prin cameră, şi viziunile ameţitoare din capul meu, de la seminţe şi de la atâta vin, ca un caleidoscop plictisitor şi învechit.

Dar mai e o parte, pe care am *început* să mi-o amintesc. De când cu cererea în căsătorie, fragmentul ăsta îmi revine sistematic în minte, deşi încerc să-l ignor de fiecare dată când se iveşte pe unul din ecranele memoriei, zguduindu-1. Nu e neapărat o amintire coerentă, ci mai degrabă o succesiune de cadre statice, ca ale unei camere de supraveghere. Nici măcar nu sunt sigur că au culoare. Asta le-ar face prea reale, prea credibile.

Imaginea, succesiune de cadre, e în felul următor. Sunt în pat, la mine în dormitor. Un pat de o singură persoană, pe peretele cel mai din spate, la vreo trei meni de o fereastră mică, îmi simt pleoapele grele, apăsându-mi ochii, şi e ca şi cum aş avea o greutate enormă în tot capul. Simt o durere puternică, ce pare să se întindă din spatele

ochilor, în cerc, cu- prinzându-mi tot capul.

Devin oarecum conştient, ca şi cum o lumină slabă s-ar roti într-o cameră complet întunecată. Afară, huruie motorul unei maşini de tuns iarba şi se aude bâzâitul unui avion. E foarte cald. N-am cămaşa pe mine, dar pantalonii sunt în- tacţi. Părul mi-e ud leoarcă.

îmi intră în nări un miros slab, ca de vopsea uscată, pe care nu-l pot recunoaşte, şi simt o presiune pe spate, nu atât dureroasă cât incomodă. Prin draperiile trase trece o lumină difuză. Aud cum ticăie ceasul, şi asta mă împinge să-mi întredeschid ochii. Chiar în faţă e ceasul în formă de Big Bird, personajul din Sesame Street. A fost un cadou amuzant, făcut de o mătuşă care întotdeauna greşeşte când îmi calculează vârsta. Ceasul ejos, pe podea, arată 10:05.

încerc să mă întind, dar ceva mă opreşte. Patul pare chiar mai îngust decât de obicei. Limba mică a ceasului se mai roteşte un pic, încerc să-mi mişc capul, şi durerea revine. Vreau să mă dau jos, şi simt ceva cald, moale şi uşor umed. Aproape că sar, de teamă să nu fie vreun animal. Dar e prea nemişcat. Sunt încremenit şi încerc să-mi întind capul încet, ca să reduc din durere.

Abia atunci îl văd pe Nodge, cu ochii închişi, respirând calm, în pat lângă mine. E adunat tot, ca un copil mic, e ghemuit şi neîngrijit, nefiresc pentru cineva de vârsta lui. Părul îi e dezordonat şi are pe faţă o umbră de puf fin, strămoşul îndepărtat al tuleielor. Expresia de pe faţa lui e de o inocenţă perfectă, chiar de fericire. Doarme adânc. Remarc, destul de nepăsător, că nici el nu are cămaşa pe el şi că presiunea de pe spatele meu nu e altceva decât pieptul lui, şi observ că

una din mâinile lui alunecase în jos, spre partea din faţă a pantalonilor mei, apucând cu destul de multă fermitate mădularul meu pe jumătate erect.

Nu mă mişc, încercând să asimilez o informaţie care e pur şi simplu inacceptabilă. Mi-e frică să mă mişc, l-aş putea trezi şi, în acest caz, am fi puşi amândoi faţă în faţă cu nişte lucruri pe care eu prefer să nu mi le amintesc. Geme încet şi se mişcă. Pe vremea aceea, era un pachet de muşchi. Simt cum tot corpul meu se întăreşte, nu de plăcere, ci de teroare. Din posterul de pe perete îmi zâmbeşte Pete Bums, de la Dead or Alive. Zeflemitor.

Foarte încet, centimetru cu centimetru, ţinându-mi respiraţia, încep să mă mişc spre marginea patului. După vreun minut, cred, mi-am întins mâna stângă până jos, pe podea. Mâna lui Nodge e încleştată. îmi schimb încet poziţia, cu mare atenţie, să nu se trezească. Ating cu vârful degetelor suprafaţa moale a covorului, şi mă las în jos cu toată greutatea. încep să mă mişc şi îmi deplasez centrul de greutate până cândjumătate din corp îmi atârnă peste rama patului. Mi-am pus şi piciorul stâng jos, ating podeaua cu degetele. Mâna lui Nodge e liberă.

Nodge se mişcă încă o dată, mormăind încet, şi eu încremenesc. Ii simt mâna întinzându-se spre gamba mea, atingând-o şi rămânând acolo. Mă balansez între pat şi podea, şi mi-e frică să mai fac vreo mişcare, ca nu cumva să devină brusc conştient dacă nu-mi mai simte piciorul. Aştept, până când nici piciorul şi nici mâna nu mai suportă presiunea, şi îmi dau drumul să alunec din pat. Dărâm ceasul cu Big Bird, care începe să sune: *Trezirea! Bună dimineaţa! Şi* chicoteşte în stilul

caracteristic.

Mă rostogolesc peste el, să-l fac să tacă. Nu se opreşte, ci mormăie ceva de sub diafragma mea. îl simt cum vibrează, presiunea ciocului galben de plastic e dureroasă. Din nou, cu răsuflarea tăiată, îmi rotesc capul şi-l privesc pe Nodge. Văd o licărire în ochii lui întredeschişi şi, într-o fracţiune de secundă înfiorătoare, privirile ni se întâlnesc, apoi Nodge închide ochii. Habar nu am dacă e sau nu conştient.

După alte câteva minute, mă rostogolesc şi reuşesc să opresc alarma. Mă ridic şi, în cea mai mare viteză de care sunt capabil, îmi închei pantalonii şi îmi pun pe mine o cămaşă, îmi caut tenişii, bâjbâi după şireturi şi ies pe uşă în timp ce încerc să le leg. Cobor pe scări şi ies în stradă, o iau la fugă şi greutăţile din cap îmi explodează ca nişte obuze pe câmpul de luptă.

Nu m-am întors acasă până spre după-amiază, mi-am petrecut toată dimineaţa plimbându-mă fără ţintă pe străzi şi prin parcuri. Eram încă otrăvit după vin şi după seminţele de aseară. Vomitam prin canale de scurgere şi prin coşuri de gunoi, iar trecătorii dezgustaţi evitau să mă privească. Cred că arătam îngrozitor: m-am uitat în fereastra unui magazin, mi-am văzut ochii roşii, de adolescent, sub care atârnau nişte pungi de bărbat trecut de patruzeci de ani.

Când, în cele din urmă, am băgat cheia în broască, te- mându-mă că Nodge ar putea ti încă acolo, casa părea schimbată, încărcată cu o altă energie. Am tras aer în piept şi am urcat, eram pregătit. întocmai cum sperasem, orice urmă a lui Nodge fusese ştearsă. Rămăseseră doar perna şi aşternutul mototolit.

Nu ne-am mai văzut toată săptămâna. Era vacanţa dintre semestre şi, în mod normal, am fi vorbit la telefon zilnic, acum însă era linişte. în prima zi de şcoală, plecasem de acasă şi, după colţ, l-am văzut pe Nodge pe partea cealaltă a drumului. Ne-am oprit amândoi pentru o clipă, ne-am făcut cu mâna şi am zâmbit, şi eu am traversat pe partea unde era el. N-am spus nimic despre cele întâmplate în seara aceea. Asta dacă se întâmplase ceva. Nu aveam cum să fim siguri, dar dovezile erau destul de alarmante pentru mintea mea de adolescent, ne şi vedeam ironizaţi, pe la şcoală, ca po- ponari. Mă rog. Nu s-a mai spus nimic, niciodată. A fost ca şi cum imaginaţia ne jucase o festă şi câteodată, chiar şi acum, mă îndoiesc că s-a întâmplat cu adevărat.

capitolul 13
ziua specială a lui Vronky

«Suntem la mine acasă. Veronica stă aici pentru că nu prea are altă opţiune. în noul ei apartament s-au instalat constructorii. Asta pentru că acoperişul e putrezit, unul dintre pereţii de rezistenţă e într-un loc greşit şi şapte pereţi trebuie ajustaţi. Dar toaleta e tot cu spatele la fereastră, conform preceptelor feng shui, şi asta e bine. Ar trebui să împiedice risipa de energii financiare, aruncatul banilor pe fereastră. A altor bani în afară de douăzeci de mii pe care-i va avea de plătit. Ii vom avea de plătit.

De ce-o fi cumpărat apartamentul ăla, dezastrul ăla, în ciuda evidenţelor? Pentru că Veronica e proastă. Aşa cum sunt eu prost, cum şi Tony, Nodge şi Colin sunt proşti. Dar fiecare avem sectoarele noastre de prostie, modalităţi foarte diferite de a fi idioţi. Şi deşteptăciunea ne e la fel de diferită. De-asta nu prea reuşim să ne înţelegem.

în momentul ăsta, nu-mi dau seama dacă prostia e a Ve- ronicăi, sau a mea, sau a amândurora, într-un fel. Dar suntem într-un blocaj şi nici unul din noi nu e suficient de deştept ca să găsească o cale de ieşire.

îmi dau seama că e furioasă din felul în care îşi întinde untul pe pâinea prăjită. Apasă mai tare decât ar fi nevoie, în aşa fel încât se aude scârţâitul oţelului inoxidabil pe suprafaţa fragilă a pâinii. E prea atentă la ce face, de parcă ar fi o operaţie complexă. întinde untul până în colţuri, în ordine, acoperind fiecare bucăţică.

Trandafirii – douăzeci, roşii, încă umezi de la

apa în care i-am ţinut ascunşi peste noapte – zac
neglijaţi pe masă, chiar

în faţa ei. Mi-a mulţumit pentru ei, dai' cumva superficial, abia murmurat printre dinţii încleştaţi chiar şi când vorbea- Un spin de pe una dintre tulpini a perforat hârtia cerată 1° care sunt ambalaţi. Felicitarea e în plic, necitită.

înţeleg foarte bine de ce e nervoasă. Dar acum încep [sa] mă enervez eu că e nervoasă, pentru că mă face să mă sin[11] vinovat. îmi trântesc cana pe farfurioară, sună a spart. Asta ca să o fac atentă. îşi răsuceşte capul spre mine, iar pielea de pe gât i se întinde, într-un tipar uniform de linii fine, l[a] distanţă egală.

— Ce-i cu *tine?*

Spune asta cu gura plină, şi câteva firimituri ţâşnesc diP" tre buzele ei nerujate, ca într-o cascadă în cădere pe masa- Le dă pe jos, fără să se uite unde ajung. Câteva dispar i[u] spaţiile dintre podelele lăcuite.

Prin fereastră intră o lumină puternică, vreme perfecta pentru o zi de august. Respir pe nas, cu intenţia de a ofta, dar îmi iese ceva ca un sforăit.

— Tu eşti aia cu capsa pusă.

îşi întoarce capul şi se uită pe fereastră, într-o linişte apăsătoare.

— Credeam că lucrurile erau lămurite, am continuat, p[e] un ton cât am putut de neutru.

Nu se mişcă. Apoi îşi întoarce privirea dinspre mm[e]- Acum aud ceva mai mult decât un sâsâit.

— Pentru *tine* erau lămurite. Eu n-am prea avut de ales-

Şi, cu asta, se ridică – în continuare nu se uită la mine -*"J* şi cu paşi repezi şi hotărâri dă să iasă din cameră. E goala, şi observ că între picioarele ei cărniţa rozalie pare încă um[e]' dă şi umflată după

sex. Asta se întâmpla acum o jumătate de oră. Şi totul părea în regulă. Dar zilele au toane, până Ş[1] orele au toane, nu?

Cât e plecată, stau şi întorc problema pe toate feţele, ° cos şi o descos. Mă loveşte apoi fatalismul; cazul e clasat, [e] fără soluţie. Mă îndrept spre dulap şi încerc să trag afară u" sac mare şi alb, cilindric, căruia i se vede doar partea de jos de sub cămăşile mele care-l acoperă ca o mantie. De după umeraşele date la o parte se văd şi capetele unor crose de golf, unele încurcate printre cămăşi.

Incâlceala de metal, lemn şi pânză îmi dă tot mai tare senzaţia că ziua asta mi-e potrivnică. Trag energic de una din crose, şi încă o dată, chiar cu violenţă. Crosa se desprinde, face un zgmot ciudat, ca şi cum ceva s-ar fi rupt, şi în jurul ei găsesc o bucată de material fin, albastru-deschis. Un petic dintr-una din cămăşile mele preferate, cadou de la Veronica de Valentine's Day. Ştiu c-o să-mi spună că e o chestie simbolică – sfâşierea primului ei cadou. Crede că lumea ne vorbeşte prin întâmplări care ni se par pure coincidenţe. Vede sensuri ascunse peste tot.

Mă uit la materialul zdrenţuit şi simt cum furia mi se revarsă peste bumbacul albastru. Restul e resemnare. La urma urmei, cum m-ar putea înţelege?

Ştiam că o să dau de necaz când mi-a spus în ce zi e născută. Pur şi simplu nu mi-a venit *să cred.* Dacă lumea, într-a- devăr, îţi vorbeşte, cum susţine Veronica, ce voia să-mi spună aranjând coincidenţa *astă?* Dar eu oricum nu cred în asemenea teorii. Sunt numai accidente, circumstanţe, chestii care se întâmplă.

Veronica se întoarce în cameră. E îmbrăcată cu

un capot mare, roz-bombon, ca de mămică. Imprimeuri florale. Are papuci de casă cu cap de ursuleţ. Vor să fie simpatici, dar par înspăimântaţi.

În continuare refuză să se uite la mine. Se aşază şi-şi vede de treabă cu pâinea prăjită. Untul gălbui s-a dizolvat în pete argintii, uleioase.

Când vorbesc, o fac cu o voce mai joasă decât mi-aş dori. – Mi-am sfâşiat cea mai bună cămaşă. Cu crosa de golf. Ii flutur bucata de material în faţă, ca un steag de capitulare. O studiază cu atenţie, de parcă ar purta cine ştie ce secrete în ţesătură.

— Foarte bine.

Vocea îi e rece, nemodulată.

— Poate cineva încearcă să-ţi transmită ceva.

Mă uit în sus şi-mi dau ochii peste cap, spre pleoape. Şi mi se pare imediat un gest fals, ca unul învăţat de la televizor. Renunţ şi las capul în jos, într-un unghi din care să pot vedea ceasul. E 9:45. Asta înseamnă că mai am un sfert de oră. Mă îndrept spre ea, ocolind masa din bucătărie. îmi trec o mână pe după umărul ei şi strâng uşor. încă o greşeală. Nu se mişcă un centimetru, stă la fel de rigidă. îmi iau mâna şi o las să atârne, fără să mai am vreo speranţă. Se destinde şi se întoarce spre mine. îşi ţuguiază buzele înainte să vorbească, arătându-mi albul dinţilor.

— Nici măcar nu-i placi atât de mult. Se vede din felul în care vorbeşti despre ei când nu sunt de faţă. Nu faci altceva decât să-i critici.

— Nu-i adevărat.

—Ai spus că Tony e... îşi roade buzele, de parcă ar mesteca un cuvânt pe care să-l scuipe.

Apoi îl spune repede, ca şi cum ar vrea să scape de el urgent.

— Jigodiesăptămânatrecută. Exact cuvântul *ăsta* l-ai folosit.

Veronica nu înjură decât foarte rar. Spune porcărie în loc de rahat şi necuratul în loc de dracu. Aşa că acum ştiu sigur cât e de nervoasă. Sunt un pic şocat, dar îmi provoacă o plăcere obscură. Ai e ceva sexy, să văd cum îşi roade buzele împingând cuvintele cu limba, printre dinţi.

— Am spus că *s-a purtat* ca o jigodie. Cu Christopher Crowley. Şi asta n-ai putut s-o negi. Şi, oricum, înainte spusesem că-l plac. Am spus „Tony e un tip grozav, dar uneori e aşa o jigodie". Nu e ca şi cum ai spune despre cineva că e jigodie cu normă întreagă. Şi n-am spus nimic despre Nodge şi despre Colin.

— Ba da. Ai spus că sunt redundanţi.

Scotocesc în memorie să îmi dau seama dacă e adevărat sau nu, dar dau peste un mare gol. Aşa că improvizez.

— Am spus că par redundanţi. Uneori, doar uneori. Asta nu înseamnă că nu-mi pasă de ei. Oricum, nu e ceva ce să-ţi fi spus ţie şi să nu le-o fi spus şi lor, în faţă.

Asta nu e adevărat, şi mă trădează vocea care îmi tremură. Dar Veronica oricum nu mă ascultă. Când vorbeşte, îmi întrerupe frazele. Vocea ei sună spart, ca o bulă de aer.

— Ştii ce-i aia negare, Frankie?

— Normal, tu ce zici? Din câte îmi dau eu seama, şi opreş- te-mă dacă greşesc, e atunci când eu spun ceva cu care tu nu eşti de acord. Atunci când spun ceva cu care eşti de acord se cheamă că înfrunt situaţia. M-am prins?

Veronica ignoră sarcasmul. Nici măcar nu sunt

sigur că l-a remarcat. Aşa că o ţine pe-a ei.

— De ce sunt chiar atât de importanţi pentru tine? Te vezi cu ei mai mult decât te vezi cu mine. Şi de ce nu mă iei şi pe mine când vă întâlniţi? Ţi-e ruşine cu ei? Sau cu mine?

Mă aşez la masă, lângă ea. Nu pot să-i dau răspunsul care, paradoxal, e *amândouă.* îmi aplec capul în faţă şi-l sprijin cu vârfurile degetelor, strângând între ele bucăţi de carne. Uneori, mi se citeşte pe chip supărarea după pata roz-deschis ca- re-ini apare în frunte.

— Nu mi-e ruşine cu nimeni. Sunt prietenii mei. Cei mai buni. Avem o istorie împreună, de ani întregi. Doar că nu întotdeauna îi şi placi pe oamenii pe care-i cunoşti. Nu întotdeauna. E normal.

Subliniez asta, încercând să accentuez faptul că nu o prea plac pe Veronica în momentul ăsta, dar sunt destul de ambiguu ca să pot nega, în caz că ar înţelege intenţia. îmi frământ carnea între degete. Deschid ochii, până atunci abia mijiţi. O văd pe Veronica apăsând cu blândeţe spinul care ieşise de pe tulpina trandafirului. îi apare pe deget o picătură de sânge.

— Am încercat să-ţi explic. Avem un fel de... cum să-i spun? O tradiţie. Nu, e mai mult decât o tradiţie. E un pact.

— Şi nici unul dintre voi nu l-a încălcat...

Spune asta cumva ironic, dând din cap când într-o parte, când în alta.

— Nu, nici unul. Niciodată. într-un an, Tony a zburat tocmai din Franţa ca să fie cu noi. Altă dată, Colin îşi fracturase glezna şi a venit în cârje. Ne planificăm concediile în aşa fel încât să nu se

suprapună cu ziua asta. Iar anul ăsta e mai important ca oricând, pentru că... pentru că... am încercat să nu-ţi spun, să păstrez secretul, de dragul lui Tony.

Fac o pauză şi clipesc, şocat de ce urmează să spun.

— Tony a aflat că are un fel de boală a sângelui.

Bolborosesc ceva, minunându-mă de dimensiunile şi de improbabilitatea minciunii mele. Veronica nu mă crede nici măcar o secundă şi mă priveşte rece, se citeşte neîncrederea pe faţa ei.

— Ce prostie.

— E adevărat. Ar putea fi fatală. Adică, testele nu spun mare lucru. Trebuie confirmate. Poate sunt şanse să fie bine. Dar dacă nu? Cum m-aş mai putea suporta? Şi mă surprinde reacţia ta. Un prieten de-al meu ar putea fi pe moarte, şi tu nu te gândeşti decât la...

— Frankie, termină. Gata.

— Nu, n-o să termin. Eşti insensibilă şi egoistă.

Mi-am schimbat tonul cu unul de orator, înfăşurându-mă tot mai strâns în straturile de minciuni.

— Nu o fac pentru mine. Ci pentru el, pentru Tony. N-ar fi nici o competiţie dacă ar fi numai de dragul meu. Chiar îmi doresc să-mi petrec ziua asta cu tine. Şi tu ai fi pe primul plan, crede-mă. Aş renunţa la toată povestea asta cu 14 august. Dar înseamnă enorm pentru el, înţelegi?

— Frankie, eşti aşa un mincinos. Un mincinos, min-ci-nos.

— Nu sunt mincinos.

— Până şi asta e o minciună. Dacă nu eşti, de

ce ţi se spune Frank Păcăliciul?

— Ţi-am spus, era o chestie de şcoală generală. Nimeni nu mi-a mai spus aşa de ani întregi.

— Nu-i nimic, aşa o să-ţi spun eu de acum înainte. Pentru că eşti cel mai mare...

— Bine, uite. Mai mint. Uneori. Recunosc. Dar *întotdeauna* am fost sincer cu tine, întotdeauna.

— Pe bune?

— Pe bune.

—Jură pe mormântul tatălui tău.

— Absolut.

— OK.

Se apleacă să-şi ia geanta şi răscoleşte prin ea. Nu-mi place ce se întâmplă. Sunt tot mai nervos şi-mi ating semnul din naştere, cu mişcări circulare. După câteva secunde, scoate ceva mic şi dreptunghiular din străfundurile genţii. La început, nu-mi dau seama ce e. îl tot flutură înainte şi înapoi. Abia acum îmi dau seama că e o casetă din acelea mici. Pentru o clipă, mă gândesc că probabil m-a urmărit.

— Ce-i asta?

— Un testament. O radiografie. Asta eşti.

—Arată ca o casetă pe care-ai scos-o din uscătorul de rufe.

Vronky scoate un reportofon micuţ şi apasă pe play. Aud un bip şi, incredibil, vocea lui Tony.

Salut, frate. Sunt Tony. Mă gândeam că nu ne-am văzut de ceva vreme. N-ai vrea să bem o bere ? Sună-mă. Şi de Rangers ce zici, 2-0? Gata, am fugit.

BIR

Francis, sunt mama. Iei tu nişte cartofi de la un non-stop, te rog. Că nu m-am simţit prea bine.. N-

aş vrea să te-ncurc, puiule. Nu uita că e ziua bunicii săptămâna viitoare. Sună-mă cîndpoţi. Pa.

BIR

Frankie, poţi să mă suni? Sunt Nodge.

Faţa Veronicăi e împietrită şi adunată. încă sunt confuz. E clar o casetă – una veche, dacă mă iau după mesaje – din robotul meu, dar nu-mi pot imagina...

BIP

Giles? Bună, sunt Frankie Blue. Da. Nu, sunt la Olympia, eu domnişoara Tree. Rupert e acolo? Da? OK, aştept.

E vocea mea, lăsându-mi mie un mesaj pe robotul meu. O pauză lungă. îmi aud vocea pe fundal, deşi nu pot indica momentul cu precizie. Din nou, se aude limpede vocea mea.

Bună, Rupert. S-a dat căsuţa aia din spate de la Bush Green? Aha... aha. Asta da noroc. La cine e cheia ? Perfect. Nu. Fă-lepierdute. Numai ţine-le un pic. Vin chiar acum... stai numai puţin.

Abia acum înţeleg. Dumnezeule, de unde a făcut rost de asta? E de la prima noastră întâlnire, de când îi arătam eu apartamentele. încercam s-o duc de nas. Mă prefăceam că sun la birou. Acum, vocea mea se aude îndepărtată, dar o pot descifra.

Uite cum stă treaba, Vronky. Avem noroc. O proprietate despre care ştim de azi-dimineaţă, parte dintr-o înţelegere multiplă. Far- quarsons şi Braxton-Halliday încearcă şi ei să o vândă, şi proprietarii sunt disperaţi. Cei de la Farquarsons au un cumpărător cu banii jos, au sunat de două ori după chei. Avem totuşi o şansă să ajungem înaintea lor, dar cred că ar trebui să mergem acum.

Din reportofonul micuţ, se aude şi vocea

Veronicăi.

Păi... nu pot. Intr-o jumătate de oră trebuie să mă întorc la muncă.

încep să mă agit, încerc să-i smulg reportofonul din mână, dar se mişcă repede şi n-o ajung.

— Hai, Vronky, asta nu se pune. îmi făceam doar treaba. Nu e ca şi cum minţeam pe bune. Nu poţi...

îşi duce un deget înspre buze, semn să fiu atent şi să ascult. închid gura şi mă uit furios pe fereastră. Aud un fel de lătrat, un râs libidinos – al meu—venind dinspre reportofon.

Nuuu, nu e vorba de asta. F o tânărăfoarte drăguţă. Da, bine, şi asta, dacă vrei, neapărat să ştii. Ihâmm. Ei, uite că am şi eu o inimă, din când în când,

— Ei, da, spune Veronica, oprind înregistrarea, e bine de ştiut.

Când vorbesc, o fac pe un ton furios, dar atent controlat.

— De unde ai asta?

— Căutam un mesaj pe care mi-l lăsase o prietenă pe numărul tău, şi am dat peste ea din întâmplare.

— Şi ai ţinut-o secretă. Asta nu e tot o formă de minciună?

— Frankie, nu mă flata. Suntem departe de a fi în aceeaşi ligă.

Nu te apăra niciodată. Atacă. Una din legile de bază ale mincinoşilor.

— De când ai caseta aia?

— De secole. De o săptămână sau două după ce ne-am întâlnit.

— Deci ştiai de atunci că sunt un mincinos. De

ce nu m-ai lăsat baltă? Şi de ce ai spus da când te-am cerut în căsătorie?

— Mă întreb şi eu câteodată.

— Ei bine, de ce? De ce ai spus da? Hai, spune-mi. îmi aduc aminte de ziua aia. Nu păreai chiar încântată. Nu te-ai urcat pe pereţi. Ce te-a apucat, de te-ai hotărât să te măriţi cu un prefăcut ca mine?

— Dracu ştie.

Iar înjură. E groaznic de supărată. Dar o văd că bate în retragere, aşa că insist.

— Hai, spune-mi. De ce ai vrut să te măriţi cu mine?

— Las-o baltă, Frankie.

— De ce? De ce, de ce?

Se uită spre mine, clipind cu amărăciune.

— Chiar vrei să ştii?

— Da, chiar vreau să ştiu.

— Foarte bine. Pentru că se stricase lumina.

— Poftim?

— Lumina, de pe firma restaurantului, se stricase.

— Despre ce dracu vorbeşti?

Acum sunt eu în defensivă. Sunt năucit, pierdut. Veronica pare tristă, dar hotărâtă. Dintr-odată, nu vreau s-o mai aud vorbind. Dar vorbeşte, încet, clar şi monoton.

— În secunda în care m-ai cerut, nu ştiam ce să fac. De fapt, eram aproape sigură că o să spun nu. Mi se părea că eşti prea... tânăr. Nu ca vârstă. Doar necopt. Nu văzuseşi ce văzusem eu. La spital. Copii mici morţi pe trotuare, ale căror feţe parcă îşi cereau scuze. Femei strangulate şi violate. Bărbaţi cu inimile explodate, cu ficatul putrezit. Ştii tu. Toate chestiile astea. Aşa că eram pe

punctul de a-ţi spune *îmi pare rău, Frankie, nu pot.* Dar nu eram *absolut* convinsă. Aveam o umbră de îndoială. Apoi m-am uitat prin restaurant. Poate găseam vreun sprijin, vreun ajutor.

— De unde?

Veronica m-a ignorat.

— Mă uitam de jur-împrejur. Şi apoi am văzut. Chiar în faţa mea, în spatele capului tău. Firma restaurantului avea o lumină stricată.

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

— Restaurantul. Se numea ,, An gel Eyes“††††††. Asta îţi aminteşti?

— Bineînţeles că da.

— Ei bine, „e“-ul era defect. Acum vezi ce vorbesc? înţelegi?

— Aşa, nu mergea „e“-ul. Şi?

— Şi înţelesul nu mai era acelaşi. Scria altceva.

M-am scărpinat până când semnul din naştere a început să doară.

— Aşa, scria „Angl Eyes“. Şi ce-i cu asta? Apoi, brusc, mi-am dat seama despre ce vorbeşte. Scria „yes“‡‡‡‡‡‡, aşa-i?

— Exact. Scria „Angel: yes“§§§§§§.

— „Angel: yes“. Şi tu te-ai hotărât să te măriţi cu mine pentru că un bec era stricat?

— Nu numai că era stricat. Stricat în aşa fel încât să scrie „yes“. Era, realmente, un *semn.*

— Era firma unui *restaurant.* Ca să ştii cum se numeşte locul.

— Ideea e că aranjamentul de lumini funcţiona în aşa fel încât să le transmită oamenilor ceva. La

---

†††††† Ochi de înger (1b. engl.). *(N.t.)*

‡‡‡‡‡‡ Da (1b. engl.). *(N.t.)*

§§§§§§ înger: da (1b. engl.) *(N.t.)*

asta sunt bune semnele. Iţi transmit mesaje. Şi dintr-odată am ştiut că trebuie să spun da. Vezi, eu chiar cred că am un înger păzitor. Serios. Şi cum puteam să-l ignor? Cineva îmi spunea ceva. Lumea, Frankie. îţi vorbeşte. Nu am cum să-ţi explic. Cred în logică, ba chiar mă pricep la ea. O folosesc zilnic. Dar logica nu e totul.

Eram stupefiat. Mi-aduc aminte de panica din restaurant, imaginându-mi că pune în balanţă motivele – dorinţele, speranţele, dragostea ei pentru mine, teama de dinainte de a-mi da un răspuns. Pauza aceea lungă şi jenantă. Şi singurul motiv serios pe care l-a avut a fost rahatul ăla de bec stricat.

Cred că pentru o clipă chiar mi-a căzut faţa, ca în desene animate. S-a lăsat o linişte scurtă şi neutră. Apoi am reluat atacul.

— Mulţumesc frumos pentru ştiri. E reconfortant să aflu că aspectul meu sau personalitatea nici n-au intrat în ecuaţie. Dar aş vrea totuşi să ştiu ce relevanţă are discuţia asta? Nu vorbim despre cum ne-am hotărât să ne căsătorim şi de ce.

— Ba exact despre asta vorbim, mi-a răspuns Veronica, încet.

— Vorbim despre de ce nu ne putem petrece ziua împreună. înţelegi? Nu e vina mea că te-ai născut când te-ai născut. Pe oamenii ăştia îi ştiu de mai bine de jumătate de viaţă.

Veronica, afişând un aer victorios, pune reportofonul în geantă, cu un gest studiat şi încetinit.

— Şi pe mine numai de şase luni.

— Da.

— Matematică elementară, atunci.

îmi vine să-i spun *da, matematică elementară.* Dar, în schimb, zic:

— Nu. Dar pur şi simplu nu cred că e corect să renunţi la vechile angajamente atunci când... ăăă...

Sunt pe punctul de a spune *te îndrăgosteşti,* dar îmi dau seama că asta ar face lucrurile şi mai greu de înţeles pentru Veronica.

— Atunci când ai o nouă prietenă.

Asta a sunat şi mai rău. încerc să găsesc o soluţie să retrag ce-am spus, dar e prea târziu. Abia mai scoate o vorbă, încleştată şi rece.

— O să întârzii.

Cuţitul loveşte iar felia de pâine prăjită. N-o mănâncă, doar întinde untul, încă o dată şi încă o dată. Rămân pe loc. Are dreptate. O să întârzii dacă nu plec repede.

— N-am vrut să sune aşa. îmi pare rău. Ştiu că a sunat de parcă ai fi doar o altă nouă prietenă. Şi, evident, nu eşti. Ştii ce simt.

— În mod sigur nu ce simţi pentru prietenii tăi. Pe ei îi iubeşti.

— Da, dar felul în care îţi iubeşti prietenii e... diferit.

Când vorbeşte iar, parcă are altă voce. E exasperată şi uimită, dar mai puţin furioasă.

— Cred doar că e ciudat. Şi un pic... trist. Voi toţi, încercând să vă agăţaţi de amintiri. E hilar, să vreţi să re-creaţi, să vă ţineţi atât de strâns de ceva ce nu mai e.

— Nu încercăm să re-creăm.

— Atunci ce faceţi?

Mă uit tâmp înspre Veronica, încercând să-i dau un răspuns, dar mi-e aproape imposibil să-l găsesc.

— Mă rog, continuă Veronica. Pun pariu că nici nu era perfect aşa cum credeţi voi că era. Cu cât

trecutul se îndepărtează, cu atât oamenii au tendinţa să-i dea mai multă strălucire.

— Nu.

îmi aud vocea şi sunt uimit de intensitatea ei.

— A fost cât se poate de real. Şi ne-am decis să nu uităm, asta e tot. E o chestie de...

— De ce? De viaţă şi de moarte?

— Nu, nu chiar. De...

Vocea mi-o ia pe lângă.

Veronica murmură ceva dispreţuitor.

— E un obicei. Atâta tot. Un obicei prost la care nu poţi renunţa. Este evident.

încerc să nu gândesc prea limpede. Asta fac de obicei când vreau să îmi ascund gândurile. Mă concentrez asupra ceasului. Lipsa de punctualitate mă deranjează. Cheile de la maşină atârnă într-un cui, pe peretele de lângă fereastră. Le iau şi le zdrăngăn în mână. Se aud câteva bipuri, de la un dispozitiv care te ajută să le găseşti, dacă le pierzi. Bipurile răspund dacă fluieri, dar mai încep şi din senin. E enervant.

— Totul e un obicei. Nu e nimic evident în asta, îi spun.

O spun doar pentru că sună bine, sau doar pentru că vreau să spun ceva. Apoi îmi dau seama că amândouă afirmaţiile sunt adevărate, absolut adevărate.

îmi arunc sacul cu crose de golf pe umăr, şi mai zdrăngăn cheile. încă sper că ruptura poate fi remediată. Dar, în continuare, pluteşte între noi o tensiune, un aer de resentimente şi de neînţelegere.

Mă îndrept spre uşă. Călcâiele pantofilor mei au un fel de dublură din oţel, şi scot un sunet ritmic pe măsură ce mă îndrept spre uşa proaspăt

vopsită. Stau pe gânduri dacă să o sărut sau nu pe Veronica, dar mă împiedică gândul respingerii. Deschid gura şi rămân cu ea căscată vreo câteva secunde înainte să vorbesc. Cuvintele pe care le scot sunt ridicole şi total nepotrivite.

— Atunci... La mulţi ani!

Intr-adevăr, azi, în această zi sacră, istorică, de amintire, 14 august, Veronica împlineşte treizeci de ani. Am implorat-o, mi-am susţinut punctul de vedere cum am putut mai bine, explicându-i că nu e sfârşitul lumii dacă-şi ţine ziua cu o zi mai devreme, apoi i-am argumentat că e vorba numai de minute, ore şi secunde. Sărbătorim mâine, în loc să sărbătorim azi. Care-i problema? N-a vrut să mă asculte, n-a vrut să înţeleagă.

Nu se mişcă şi nici nu-mi vorbeşte. Arunc o privire spre ea, spre ceafa ei şi spre roşul din păr, deasupra umerilor mici, înfofoliţi în capotul pluşat. Pentru o clipă, îmi vine să las totul baltă. Să pun crosele la locul lor în dulap, să-l sun pe Tony şi să-mi cer scuze, ca să-i arăt cât de importantă e pentru mine. Atât, pentru o secundă, chiar vreau s-o fac.

— Mai bine n-ai ieşi pe uşa aia.

— De ce?

Face o pauză şi se adună.

— Dacă ieşi, s-a terminat, îmi spune cu o voce care parcă mă strânge ca un cleşte.

Simt că a aruncat mănuşa. Acum, e vorba de putere şi nu mai pot da înapoi. Mă enervează că încearcă să mă şantajeze.

— Ai mai primit vreun semn?

— Poftim?

— Un mesaj de la îngerul tău?

— Nu fi idiot.

— Ce s-a întâmplat? Ţi s-a arătat numai ţie, cu un semn luminos pe care scria „Intinde-i nervii cât mai poţi, păpuşă”?

Mă întorc şi fără să mai scot un cuvânt mă îndrept spre uşă.

Când aproape am ajuns, o aud strigând după mine:

— Vorbesc serios, Frankie. Nu pleca.

Şi apoi:

— Chiar nu înţeleg. De ce e atât de important? Să renunţi până şi la...

Nu mai aud şi restul. îmi văd de drum, ies, ajung pe hol şi apoi pe stradă. Când mă uit în spate, Veronica e tot la fereastră, exact în poziţia în care am lăsat-o. Nici nu se uită după mine. încă îmi mai vuiesc în cap cuvintele ei. De ce e atât de important? Pentru că e 14 august, bineînţeles. 14 august, 14 august, al dracului 14 august.

capitolul 14
14 august 1984

C/mi aduc aminte foarte clar. Nu cred că există ceva de care să-mi amintesc cu mai multă claritate. Nici măcar săptămâna trecută, sau ziua de ieri. 14 august 1984.

Şi totuşi, mare lucru nu s-a întâmplat. *Pe dinafară,* cel puţin.

Eram la jumătatea ultimei noastre vacanţe împreună. începea să încolţească în noi – în mine, Tony, Colin şi Nodge – conştiinţa, destul de dezarticulată, că lumea aceea descrisă de adulţii din jurul nostru ca fiind cea „reală” se întindea spre noi, necunoscută, surprinzătoare, aducând cu ea o vagă ameninţare a constrângerilor, a potenţialei căderi libere.

La vremea aceea, ne împrietenisem deja, toţi

patru. Tony descoperise că şarmul e o forţă cu potenţial mult mai mare decât ameninţările sau răutăţile şi, şarmant, îi ceruse scuze lui Colin pentru ce se întâmplase. Colin fusese atât de flatat de osteneala lui Tony încât a devenit, ca o consecinţă, un acolit. Cei slabi, chiar dacă cedează în faţa celor puternici, ştiu şi cum să-i flateze. Dacă nu aş fi fost sigur de loialitatea lui faţă de mine, probabil că aş fi devenit gelos.

Colin îşi mai ieşise, între timp, din carapace şi îşi găsise un fel de încredere defensivă, suficient cât să poată funcţiona printre copiii mai puţin... incapabili din şcoală. Tatăl lui nu-i mai făcea necazuri – fusese găsit mort printre pan- seluţele din parcul Ravenscourt, cu o sticlă de Special Brew în mână.

Colin, bineînţeles, nu era bun de nimic la sport, dar îşi găsise propria nişă. Era anul bicicletei BMX şi, în privinţa
asta, Colin era strălucit. Ii ieşeau toate manevrele: balansarea, elicopterul, răsucirea de 360. Şi avea echipamenUil complet: pantofii cu talpă din cauciuc moale, tricourile de cursă, mănuşile de piele, jambierele căptuşite cu tifon în partea din faţă, pentru a permite trecerea aerului. Aproape că era *cool,* pentru prima şi ultima dată. în mod sigur, atunci a fost cel mai aproape de a fi fericit, cel puţin după scurta noastră copilărie împreună.

Competiţiile sportive ne apropiaseră foarte mult pe mine, pe Tony şi pe Nodge – alergările pe mine şi pe Nodge, fotbalul pe mine şi pe Tony, iar pe Tony şi pe Nodge cochetul (formaseră o echipă de mare succes). împreună cu Colin, cel proaspăt devenit *cool,* eram singurii din clasă care îi susţi-

neam pe Rangers, deşi fusese unul dintre sezoanele lor cele mai reuşite, din toate timpurile – finala Great Venables. În Divizia A, Liga *Canon,* îi făcuseră praf pe Arsenal, Spurs, Liverpool – cine vreţi voi. Marele Stevie Wicks nu avea cum să rateze plasa, nici să fi încercat. Era o nebunie să trăieşti într-un asemenea sezon.

Acel 14 august a fost unul fierbinte, foarte fierbinte. Scurta noastră memorie colectivă înregistrase până în acel moment următoarele: Steven Waldorf împuşcat pe nedrept, Zola Budd, Coe, Ovett şi Cram la Olimpiadele din ’84, Morgan Fairchild în *Flamingo Road,* Victoria Principal, Al Pacino în *Scarface,* Chris Evert şi John Lloyd. Tocmai fuseseră difuzate primele episoade din *Spitting Image*[*******], la întrecere cu *Re- mington SleelF*[†††††††]. Furnizorii de droguri conduceau Beemere. Wogan, Harty, *The Tube*[‡‡‡‡‡‡], Breakfast TV. Pia Zadora, cu rotunjimile ei splendide, era fantezia noastră numărul unu, printre multe altele, deşi credeam cu tărie că e o glumă, în ciuda rolului din *Butterfly.*

în dimineaţa aceea – în care valurile de căldură se ridicau în aer încă de când m-am trezit în casa închiriată în care părinţii mei stătuseră ferecaţi cea mai mare parte din viaţă – plănuisem să ne petrecem ziua împreună. Asta ca să sărbătorim faptul că Tony îşi luase carnetul de conducere în

---

******* Serial satiric popular în Marea Britanie, difuzat între 1984 şi 1996. (A/.)

††††††† Comedie romantică produsă în SUA, difuzată între 1982 şi 1987. *(N.t.)*

‡‡‡‡‡‡ Emisiune de muzică pop-rock difuzată în Marea Britanie între 1982 şi 1987. *(N.t.)*

săptămâna aceea, era primul dintre noi. Urma să ne ia de la mine de acasă. Colin şi Nodge veniseră mai devreme şi stăteam toţi în dreptul ferestruicii, aşteptându-l, cu perdelele trase deoparte. Draperiile miroseau a casa mea, a strada mea – a curat, un miros neutru, cu un iz slab de parfum floral obţinut din chimicale. Unul dintre mirosurile pe care le şi guşti, iar ăsta era amar şi greţos în acelaşi timp. Gustul trecutului, al părinţilor, al limitării.

Am auzit un zgomot care venea din capătul străzii, suna ca o motocicletă puternică, un huruit care se răspândea peste tot. M-am uitat dincolo de terasele din intersecţie. Deşi era abia ora zece, aerul tremura de căldură, în valuri, deasupra gardului viu.

Zgomotul venea de la o maşină, un Ford Cortina Ghia cu geamuri fumurii, cu ecrane de protecţie solară şi cu roţile din spate ridicate. Se făcea tot mai mare şi înainta cu o viteză înfricoşătoare pe mijlocul drumului, prin valurile de căldură. Porumbeii se împrăştiau. O femeie care împingea un cărucior ieftin s-a întors şi i-a aruncat o privire furioasă. Muzica şi zgomotul motorului se amestecau. Nu puteam descifra decât bubuitura înfundată a tobelor, fără să-mi dau seama ce piesă e.

Maşina s-a apropiat. Venea dinspre răsărit, cu soarele în spate. înjumătăţea de sus a parbrizului era o fâşie de plastic verde translucid. într-o parte scria Vince şi în cealaltă Sue. Vopseaua era neuniformă, sărise pe alocuri, deasupra roţilor, unde fusese refăcută în fibră de sticlă. Pe capotă se zăreau vreo două pete de rugină, dar acolo

unde vopseaua fusese bună aveau o strălucire aparte, iar razele de soare scânte- iau strecurându-se printre frunzele copacilor aliniaţi pe marginea străzii Churchill.

Atunci l-am văzut pe Tony, aplecându-se înspre parbriz. Purta ochelari de soare într-o nuanţă de galben, care i se potriveau perfect, şi claxona, producând primele opt note din *Colonel Bogey*§§§§§§§. Am recunoscut şi muzica acum – era *Wliite Lines (Don ’t Do It),* a lui Grandmaster Flash******** şi Melle Mei. Basul drastic şi de neoprit.

Tony a claxonat din nou. îşi aprinsese o ţigară, din acelea turceşti, lungi şi maro, fără filtru, pe care le fuma când îşi permitea. Hârtia dulceagă i se lipea mereu de buze, lăsând pete maronii. Ţinea ţigara între degete şi ne făcea semn cu mâna pe ritmul tobelor care urlau din casetofonul Pioneer, zgâlţâind maşina. Am sărit de la locul meu de lângă fereastră şi mi-am tras pe mine blugii albi Levi’s, spălaţi de mama cu toată dragostea. Tot ea îi şi scurtase, dar nu suficient, aşa că dacă nu îi îndoiam în partea de jos îi târâm pe pământ. Ţesătura se uzase deja în partea din spate, care nu de puţine ori se agăţa de tocul plat al pantofilor mei negri, Doc Martens. Aveam un tricou pe care scria „Like a Virgin”, cu mâneci mult prea lungi. în jos, în schimb, abia dacă atingea talia pantalonilor. Era artificial, contrasta puternic cu tunsoarea mea cuminte.

Am rămas locului o vreme, privindu-l pe Tony

---

§§§§§§§ Unul dintre cele mai de succes marşuri din toate timpurile, compus în 1914. (Ari.)

******** DJ foarte cunoscut în hip hop-ul anilor ’70. *(N.t.)*

cum îmi face semne din maşină, cu un rânjet întins pe toată faţa lui frumoasă şi bronzată. Câteva raze de lumină treceau printre copaci şi umbreau porţiuni din aleea pietruită.

În acel moment, un sentiment a izbucnit în mine, ca o pâlpâire slabă, ceva ce n-aş putea defini, dar am avut senzaţia de deschidere, de întoarcere spre lumină. A durat numai vreo cinci secunde, cred, dar strălucirea pe care a lă- sat-o în urmă m-a însoţit toată ziua, şi de asta îmi voi aduce aminte pentru totdeauna: un fel de premoniţie a libertăţii, a potenţialului, a posibilităţilor. Tony e şi el în imaginea asta, nemişcat, în Cortina lui aurie, îngemănat pentru tot restul vieţii mele cu acel sentiment, uitându-se pe fereastră şi zâmbind, pe atunci încă autentic, încă sincer. Mulţi ani după aceea aveam să întorc imaginea asta pe toate părţile, ca pe o fotografie, şi să tânjesc după acele câteva momente luminoase.

Imaginea s-a dezgheţat, a redevenit fluidă, şi am traversat aleea din grădină, înspre Cortina aurie, cu motorul încă încins. O pată de benzină de sub maşină se întinsese în curcubeie concentrice. Tony s-a aplecat a deschis uşa şi m-am urcat. Deşi erau toate geamurile deschise, scaunele ardeau. Mi-am tot fâţâit fundul, care era deja transpirat.

— E a Iu’ unchiu-meu. Mi-a lăsat-o mie azi.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Nu prea avea de ales. învârte ceva prin Scrubs, a plecat cu treabă.

Mi-aduc aminte că Nodge nu a zâmbit, nu a dat nici un semn că ar fi impresionat de maşină. Aerul lui imperturbabil, refuzul lui absolut de a fi măcar

un pic mişcat, era doar pe jumătate construit pe atunci. Ne aflam în perioada în care încercam tot felul de personalităţi, să vedem ce ni se potriveşte, iar Nodge optase abia de curând pentru detaşare, pentru amuzamentul rece şi laconic. Era mai mult sau mai puţin în faza prepolitică, avea un oarecare sentiment al dreptăţii, pe care nu-l putea însă exercita decât în lumea lui proprie.

În cele din urmă, detaşarea avea să se întărească, să devină irevocabilă. Dar, pe atunci, dansa în jurul nostru şi în noi un sentiment al şanselor şi al posibilităţilor, întocmai ca petele de soare care alunecau pe parbrizul lustruit al bătrânei Cortina. La vremea aceea, nu înţelegeam mai nimic din coagularea, din solidificarea irezistibilă care s-au dovedit a fi, mai târziu, impulsuri primordiale ale vieţii.

Nodge s-a îndreptat calm spre o latură a maşinii. Era în pantaloni scurţi, kaki, de armată, cu nişte adidaşi albi pentru care făcuse economii şase luni, fără şosete şi cu un tricou alb, simplu, fără inscripţii. Hainele îi erau călcate cu atenţie, până şi pantalonii aveau o dungă pe mijloc, care le dădea un aer pedant, nepotrivit. De pe bancheta din spate, din partea dreaptă, i-am văzut faţa în oglinda retrovizoare pe care Tony nu se obosise s-o aşeze cum trebuie. Crezând probabil că nu-l vede nimeni, i se citea pe faţă un fel de bucurie umilă, o anticipare blândă.

Tony a pornit motorul. Abia acum l-am auzit pe Nodge vorbind, ţipând, de fapt, ca să acopere şi sunetul motorului, şi pe Morrissey care cânta *There is a Light That Never Goes Chit*†††††††*.* Tony o

---

†††††††† Există o lumină care nu se stinge niciodată.

pusese pe asta special pentru Nodge, care a cântat cu Morrissey lamentarea asta dulce şi lină de auto-compătimire. Nodge s-a oprit din cântat şi a spus:

— Cam rablagită tabla, nu crezi?

Noi patru nu ne complimentăm niciodată. Nu arătăm niciodată că am fi impresionaţi sau măcar că am împărtăşi bucuria celorlalţi. Nu ştiu de ce. Astea sunt regulile. Există reguli întotdeauna.

Colin, care încă avea urme vizibile de la acnee, purta nişte blugi prespălaţi şi un tricou sfâşiat. Arăta ciudat, dar Colin a arătat întotdeauna ciudat. Hainele nu i se prea potriveau, stilurile erau mereu uşor depăşite. Limbajul corpului, rigid şi controlat, nu făcea decât să sporească impresia generală de neadaptat. A zâmbit, unul din nesfârşitele lui zâmbete abia schiţate, ca un burete care aduna tot. Puteai să-l lauzi sau să-l umileşti ori să râzi de el, că răspundea cu acelaşi zâmbet, întocmai ca Muttley din *Wacky Racers.*

Tony a băgat maşina în viteză şi a dat drumul ambreia- julu prea repede, aruncându-ne pe toţi în faţă. A început să râdă ca un maniac. Râsul îi era acelaşi ca şi acum: zgomotos, uşor isteric. îşi ridicase părul pe creştet, ca o creastă, dar nu foarte punk, în stilul lui Nik Kershaw sau Howard Jones. A încălzit motorul şi a zbierat, acoperind huruitul:

— Am ceva, a spus rânjind, scoţându-şi la iveală dinţii mari şi albi ca plăcile de mozaic.

— Ce ai? l-am întrebat.

— O să vedeţi, ne-a spus Tony, pipăindu-şi teatral buzunarul.

Cortina îşi vedea energic de drum. Ascultam ZZ Top, cu *Eliminator,* probabil de dragul lui

---

(N.t.)

Colin. Cauciucurile au scos un sunet îngrozitor când Tony a luat o cur bă.

Nici unul dintre noi nu ştia unde mergem, dar nu părea să conteze. Toate ferestrele erau deschise şi prin ele intra în maşină un aer cald. Spaţiile verzi nesfârşite, aranjate pe marginea drumului, rămâneau în urma noastră, parcă se dădeau în spate pentru noi. Soarele bătea pe capota aurie.

Am căutat prin geantă, scoţând la iveală nişte cutii de bere Hofmeister şi dându-le mai departe.

— Puterea ursului! a ţipat Colin, încercând, fără succes şi fără umor, să imite reclama de la TV.

A mea a ţâşnit în toate părţile când am deschis-o, stro- pindu-l din cap până în picioare pe Colin, care stătea lângă mine şi care a sărit cât colo când a simţit lichidul rece făcându-i leoarcă tricoul. Tony şi Nodge râdeau de pe scaunele din faţă, iar Tony a apăsat acceleraţia şi mai tare. Deşi eram pe străzi lăturalnice, părea că mergem cu 60 la oră. Berea mirosea a promisiune. L-am auzit pe Nodge zbierând din faţă:

— Unde mergem?

Replica lui Tony s-a pierdut în zgomotul de fundal, dar imediat ne-am trezit urcând pe un deal pe la jumătatea drumului spre Harrow.

— E un cimitir, a spus Colin.

— Nu e doar un cimitir. Nu e un depozit oarecare de oase. E o necropolă. Un oraş al morţilor, a spus Tony.

Tony a izbit frânele cu putere, aruncându-ne pe mine şi pe Colin în scaunele din faţă. Ne-am dat înapoi când maşina s-a oprit. M-am lovit cu capul de o piesă a şasiului din spatele locului meu.

— Au!

— O să mă ierţi, mi-a spus Tony.

Acum, că ne opriserăm, se simţea iar căldura. Tony a căutat prin buzunar şi a dat la iveală un pacheţel învelit în hârtie albă, lung de vreo doi centimetri şi lat cam de unul. Şi l-a fluturat în faţa ochilor, parcă făcându-şi vânt cu el.

— Amfetamină? a întrebat Nodge, încântat.

Tony a dat din cap şi a scos din buzunar o lamă de ras cu un singur tăiş.

— Astăzi ne permitem mai mult decât prafuri de baie. Asta e Momentul Eliberării. Declaraţia de Independenţă. Magna care dracu i-o fi numele. Avem o Cortina Ghia. Bere Hofmeister. Multe conserve. Un soare mare şi gras. Ne avem unii pe alţii. Şi, mai mult, ca să pecetluim totul, avem două grame de marfă pură.

— Ce-i aia? a întrebat Colin.

Avea încă o dâră întunecată pe pieptul tricoului, unde pata de bere nu se uscase complet.

— Cocaină. E cocaină, a spus Nodge.

Era una dintre puţinele dăţi din viaţa lui când se vedea că e cu adevărat impresionat.

Colin a părut imediat agitat. Lua foarte rar droguri, niciodată cocaină, dar chiar şi atunci devenea paranoic şi neliniştit.

Am ieşit toţi din maşină şi ne-am înşirat, mărşăluind prin cimitirul pustiu. Era o nemişcare absolută. Tony a îngenuncheat lângă o piatră funerară cu inscripţia ştearsă. A studiat peisajul din jur.

— Oraşul înţepenit. Asta ne aşteaptă pe toţi. în vreo patruzeci, poate cincizeci de ani. Nu se poate să-ţi baţi joc de ei. Nu e o repetiţie.

Sub el, marmură neagră şi rece. A împrăştiat

din praful alb, cu grijă, pe piatra de mormânt, cu mişcări scurte, nivelatoare, făcute cu lama. Nimeni nu scotea o vorbă. Pe atunci, cocaina nu era ca acum, ieftină, din belşug, tot atât de rebelă ca un avocat gras. Era ciudată, scumpă, cu alură de star rock. Ne simţeam copleşiţi şi într-un fel emoţionaţi. Undeva, în depărtare, se auzeau sirenele poliţiei. Colin a tresărit, dar noi ceilalţi îl ignoram, hipnotizaţi de ritualul interzis care se desfăşura sub ochii noştri, cu un aer mai religios din pricina morţilor din jurul nostru.

Tony a împărţit praful, cu mişcări mici şi sigure, în patru linii. Unul dintre monumente făcea umbră, răcorindu-ne. Aveam senzaţia că timpul stătuse pe loc. O furnică s-a căţărat peste marginea de marmură, până a dispărut în pământ.

Tony rulase o bancnotă de zece lire. S-a aplecat, îndoin- du-se de mijloc. A inhalat o dată şi s-a ridicat, trăgându-şi nasul cu zgomot. Şi-a umezit un deget, a curăţat ce mai rămăsese din linia lui şi şi-a frecat gingiile.

Colin era perplex.

— Asta de ce-o faci?

— Pur şi simplu. Aşa se face. Amorţeşte gingiile.

— De ce-ai vrea să-ţi amorţeşti gingiile?

întrebarea, la fel de imposibilă atunci ca şi acum, a rămas în aer. Nodge repeta mişcările lui Tony acum, aplecân- du-se şi prizând. Şi-a dat capul pe spate, ca şi cum asta ar fi ajutat praful să ajungă în plămâni.

Am luat bancnota şi am prizat linia de praf alb. Mi-a ars nara şi am simţit cum imediat mă apucă o mâncărime. M-am frecat la nas cu putere,

încercând să scap de senzaţie. Tony fiima neîncetat, emanând un miros de lemn dulce şi de tutun.

Apoi şi-a făcut şi Colin de lucru cu bancnota rulată. Era agitat, se vedea; mi-am dat seama că n-avea nici un chef, dar nici n-ar fi vrut să pară un ratat pe lângă ceilalţi. S-a aplecat, a scăpat bancnota, s-a aplecat după ea şi a rulat-o neîndemânatic, lăsându-i un capăt spiralat în afară, ca un vârf de creion uriaş. Şi-a vârât hârtia în nara dreaptă şi s-a aplecat deasupra ultimei linii de cocaină, respirând imediat. Pudra fină s-a împrăştiat în aer într-un nor micuţ, nimerind în faţa lui Colin. Când s-a ridicat, avea o mască fină de praf alb peste faţa şi aşa destul de palidă. Tony şi cu mine am început să râdem, în timp ce Nodge, încercând ca de obicei să-şi păstreze calmul, s-a mulţumit să zâmbească larg.

— Scuze... eu... nu sunt obişnuit cu...

Colin se înroşise şi gâfâia. Bancnota îi era încă îndesată în nas şi arăta ca o trompă.

Când râsetele s-au mai potolit, Tony i-a pregătit o altă linie, şi Colin a reuşit s-o prizeze, nu fără să tuşească şi să-şi cureţe îndelung gâtul.

După o vreme, ne-am întors la maşină. Tony a pornit, dând casetofonul la maxim; de data asta ascultam Frankie Goes to Hollywood cu *Two Tribes.* Maşina părea că se zdruncină în ritmul başilor. Tony a întors, ieşind de pe şosea. Râdeam şi maşina se zguduia.

Era abia spre prânz, şi soarele ne bătea drept în cap. Simţeam efectele cocainei, inima îmi zvâcnea cu putere, eram şi mai bine dispus ca înainte. Cântam toţi melodia de pe casetă.

Cortina a derapat după un colţ, aruncându-ne

înspre marginile maşinii. Colin a chicotit când mi-a căzut în braţe, l-am împins imediat la loc.

Tony a ţipat când ne-am oprit lângă un teren dejoacă părăsit, cu două porţi fără plasă, în capetele unui teren de fotbal prost marcat. A oprit motorul şi a mai scos din bord o cutie de berc.

— Chelsea vs. QPR! Liga Hofmeister din Bush Garden, Divizia A!

S-a strecurat afară din maşină şi a aruncat înspre mine un aparat micuţ de fotografiat. L-am prins într-o mână. Şi-a luat o poză de supererou, eu l-am fotografiat şi am băgat aparatul în buzunar. A scos apoi o minge de fotbal cu pete albe şi negre şi i-a dat un şut, aruncând-o până la mijlocul terenului. Nodge a făcut un salt din partea cealaltă şi a prins-o. Cocaina îi dăduse un imbold în plus, acoperea terenul cu viteza luminii. Colin, Tony şi cu mine l-am urmat, fiecare din noi cu câte o cutie de Hofmeister. Am dat cu banul să vedem cine avea ghinionul să fie Chelsea.

S-a întâmplat ceva ciudat în ziua aceea – oriunde mergeam, nu vedeam pe nimeni altcineva, ca şi cum am fi trăit într-un univers privat, închis ermetic. Străzile erau pustii, parcul, mărginit de câteva clădiri enorme, era gol, cu excepţia unui câine pricăjit care alerga dintr-un capăt în celălalt al terenului, parcă înnebunit de căldură.

Mă simţeam omnipotent, invulnerabil când ne-am aliniat unii împotriva celorlalţi, eu şi Colin ca QPR, Tony şi Nodge ca Chelsea. Drogul şi soarele mi-au dat un fel de energie sălbatică, electrică şi m-am uitat la feţele zâmbitoare ale prietenilor mei şi am simţit un fel de adoraţie secretă. Era ca şi cum ne-am fi ştiut dintotdeauna şi aveam să fim împreună pentru totdeauna. Câinele lătra undeva

în depărtare şi se auzea scrâşnetul roţilor unui tren.

Când jucam, părea imposibil să obosim, în ciuda căldurii şi a faptului că eram doi pe doi pe un ditamai terenul. Ne scoseserăm toţi tricourile, Colin palid şi cu urme de vărsat, Nodge îndesat şi roşu, Tony înalt, măsliniu şi musculos, şi eu, cu înălţimea mea medie, cu un trup oarecare, dar cu semnul din naştere strălucind roşu în soare, parcă pentru a compensa mediocritatea superbă a celorlalte părţi ale corpului.

De obicei, când ne jucăm, competiţia devine şi mai acerbă între noi, dar de data asta totul părea glorios, blând, generos. Jucam bine, în ciuda alcoolului şi a cocainei; terenul părea că se micşorează şi porţile se măreau. Eram doar noi patru, în spaţiul verde, deschis, şi câinele care stătea la pândă. La un moment dat, când scorni era egal, Nodge a şutat lung, spre poartă, chiar de la mijlocul terenului. Mingea a aterizat, rostogolindu-se prin stânga porţii, când, deodată, câinele s-a repezit pe teren şi a lovit mingea, aruncând-o exact pe mijlocul porţii. Norocul tipic al lui Nodge. Tony şi Nodge s-au prăbuşit pe spate, prăpădindu-se de râs, în timp ce Colin a luat-o la fugă după câine, ţipând că a fost fault. Nu prea conta. Nimic nu a contat în ziua aceea. Clipa se mărise, deasupra noastră bătea lumina unui proiector imens în loc de reflectorul de până atunci, şi ne mişcăm în lumina asta ca nişte fantome stupide, fericite şi învingătoare.

După vreo patruzeci de minute în soarele fierbinte, am capitulat şi ne-am aşezat toţi în mijloc. Cu părul ud, abia ră- suflând, ne-am întins

la soare. Mi-am întors capul, cât să fiu la nivelul terenului, şi am privit aerul distorsionat de căldură, lumina albă, frântă. Undeva, departe, am văzut o pată albastră, la marginea parcului.

— Cred că acolo e o piscină, am spus aproape şoptit.

Cuvintele s-au împrăştiat în aer ca un abur.

— Imposibil, a răspuns Nodge.

— De ce? a întrebat Tony, abia respirând.

începuse să se cojească pe gât. Avea să sufere mâine.

— Ar fi de-a dreptul perfect.

Atunci, ca şi acum, Nodge credea că toate întâmplările alunecă spre nefericire, asta în ciuda micilor accidente norocoase pe care le atrăgea.

— Hai să dăm o tură, totuşi, am spus.

Ne-am urnit fiecare cum am putut şi ne-am târât spre presupusa pată albastră. Când ne-am apropiat, s-a dovedit că văzusem, intr-adevăr, o piscină, un bazin pentru bălăceala copiilor. într-un capăt era un fel de cascadă în miniatură, făcând spume albe în apă. Era perfect albastră, înconjurată de pavaj topit. Incredibil, dar şi aici era pustiu.

Tony a fost primul care a deschis poarta, smulgându-şi hainele de pe el în timp ce se îndrepta spre apă. în fugă, fiecare muşchi, fiecare părticică a corpului îi săltau pneumatic. S-a aruncat cu un salt în apa care îi ajungea numai până la genunchi. S-a lăsat imediat pe spate şi s-a scufundat, după care a sărit împroşcând un jet de apă şi cântând *SweetDreams are Made of This* de la Eurythmies.

Ne-am scos toţi hainele, complet. Colin a fost

ultimul, şi s-a întors uşor cu spatele până s-a dezbrăcat. Am alunecat în piscină, în linişte. Atmosfera era într-un fel ceremonioasă. Ne-am întins corpurile sub apă. Se vedeau urmele albe lăsate de costumele de baie. Apa era răcoroasă, dar nu rece. Sunetul cascadei ne lovea ritmic timpanele.

Nu ştiu cât vom fi stat în piscină, nemişcaţi, poate doar legănându-ne leneş odată cu apa, fără să vorbim, scoţând din când în când câte un oftat prelung, satisfăcut. Lumina se reflecta pe suprafaţa apei şi pe feţele noastre, desenându-ne modele fluide pe piele. Uneori, ne mai trecea câte un avion pe deasupra capului. Câinele lătra în continuare, departe, şi astea erau singurele sunete.

La un moment dat, am scos aparatul de fotografiat de undeva şi i-am pus pe toţi să pozeze goi. Ne-am ridicat cutiile de bere în lumina soarelui, râdeam toţi sincer, un râs autentic. Mingea plutea în piscină. Am pus camera pe automat şi a scos un ţăcănit care s-a auzit în tot parcul.

Apoi, dintr-odată, stând în piscină, m-a cuprins o undă de tristeţe. N-a durat decât o secundă, ca o imitaţie miniaturală a extazului de mai devreme, dar m-a izbit cu destulă forţă cât să-mi ia aerul. Aveam senzaţia ciudată că mă aflam într-un punct-cheie al vieţii mele. Că nimic nu va mai fi de asemenea perfecţiune de acum înainte, şi că acest moment se va risipi lăsând loc altora, pline de imperfecţiune, de indiferenţă şi de plictiseală mocnită. Senzaţia de pierdere m-a străpuns ca un cârlig de abator. Deodată, m-am văzut pe mine,

peste ani, privind înapoi spre această zi, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu clipa de strălucire şi de ce nu s-a mai repetat. Apoi, la fel de brusc cum se instalase, tristeţea s-a risipit. Balonul nostru de fericire fusese spart de un ţipăt:

— Ce căutaţi aici? Asta e pentru copii. Şi puneţi-vă naibii hainele.

Neobservat de noi, paznicul parcului venise din spatele tufişurilor de rododendron din jurul piscinei. Ţinea în mână un băţ cu vârful ascuţit, pentru colectarea gunoaielor, pe care îl agita în direcţia noastră. În ciuda căldurii, cămaşa şi uniforma îi erau închise până la ultimul nasture şi purta şi cravată. Un paznic de modă veche, despre care credeam că sunt pe cale de dispariţie.

— Isuse, a venit garda, a spus Tony, prefăcându-se şocat.

— Scapă cine poate, a continuat Nodge, făcându-ijocul.

— E un poliţist cinstit, societatea e de vină, am continuat eu, încheind improvizaţia.

Am izbucnit toţi în râs, dar am ieşit cuminţi din piscină, ne-am şters cu tricourile şi ne-am îmbrăcat. Paznicul ne privea plin de resentimente. M-am uitat înapoi; avea vreo cincizeci de ani, era chel, adunase în el furie şi dezamăgire. M-am întrebat ce făcea viaţa din oameni. Cum îi înăcrea. Dintr-odată, m-a cuprins mila faţă de el, aşa îndesat în costumul lui. într-un fel am simţit că ne invidia pentru oportunităţile pe care le mai aveam de risipit.

— Ne pare rău, bătrâne. N-am ştiut că n-avem voie.

L-am privit în ochii îngălbeniţi în jurul corneei. Păreau glaciali, goi, mâhniţi. Era cuprins de o

stare pe care nu voia să o recunoască, mi-a evitat privirea şi s-a uitat în zare, pe direcţia piscinei.

— Duceţi-vă acasă.

Când a vorbit acum, a făcut-o pe un ton înfrânt, temător, din care se scursese toată furia. Am avut un impuls inexplicabil de a-i pune mâna pe umăr, dar s-a întors şi a plecat de lângă piscină.

În aceeaşi formaţie, dar de data asta împrăştiaţi, paralel cu linia orizontului, ca un rând dintr-un cor, am plecat înapoi spre parc, spre Cortina lui Tony. Mă usturau ochii de la clor, dar mă simţeam împrospătat şi strălucitor. Pe drumul de întoarcere, mai degrabă am murmurat decât am vorbit, dând cu piciorul în păpădii şi aruncând leneş cu beţişoare unii în alţii. Deşi eram aproape adulţi, mai aveam puncte slabe, acaparate de calităţile şi de inocenţa copilăriei. Acea copilărie pe care o ştiam tot mai diafană, pe punctul de a fi pierdută.

Ne-am dus pe urmă într-un bar, un şopron la câţiva kilometri în suburbii – prin Uxbridge sau Pinner. Era mai mult sau mai puţin gol şi aici, şi am băut beri reci ca gheaţa sub umbrele în grădină, am mâncat „prânzul plugarului”‡‡‡‡‡‡‡‡ cu piccalilli§§§§§§§§ şi ceapă. Pe la trei, când se pregăteau să închidă, începuse să ni se facă somn; alergătura, soarele şi urmările cocainei ne aduseseră într-o stare incredibilă de epuizare.

Ne-am urcat în Cortina, nu eram foarte siguri

---

‡‡‡‡‡‡‡‡ *Ploughman ’s lunch,* meniu obişnuit în barurile englezeşti, compus din brânză, murături, pâine şi unt, adesea şi salată sau ouă fierte. *(N.t.)*

§§§§§§§§ Legume tăiate mărunt şi acoperite cu un amestec de muştar, oţet, sare, zahăr şi condimente. *(N.t.)*

ce să facem mai departe, dar nici nu ne prea păsa. Tony a pornit motorul şi a băgat maşina în viteză. În seara aceea avea loc un meci amical, în afara sezonului, al QPR. Peste vreo patru ore. Ne-am hotărât să mergem la Tony, să mai bem nişte bere şi să terminăm ce mai rămăsese din cocaină.

Am observat cum pleoapele lui Tony deveneau tot mai grele în drumul înapoi spre Shepherd's Bush. în depărtare se vedeau luminile care stăpâneau White City. Dinspre Colin se auzea un sforăit încet, era scufundat pe de-a-ntregul în scaun. Nodge avea şi el ochii închişi. Pasajul subteran de la Hanger Lane era închis, aşa că am luat-o în sus, spre sensul giratoriu dinspre nord. Am avut senzaţia că Tony se apropie în viteză prea mare de lumina roşie a semaforului.

Dintr-odată, s-a auzit zgomot de sticlă spartă. Tony, nu departe de o stare de şoc, a privit în sus. Făcuse zob farurile din spate ale unui taxi oprit la semafor. Pe faţa şoferului se citea furia în timp ce se pregătea să coboare din maşină.

Primul care a reacţionat a fost Nodge. A dat dovadă, atunci, de o doză de necugetare cat e a surprins pe toată lumea, mai ales prin lipsa lui de preocupare faţă de consecinţe.

— Calc-o! a strigat, în timp ce Tony bâjbâia după schimbătorul de viteze.

M-am ridicat ca trăsnit, eram confuz. Colin dormea în continuare, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Tony a băgat în viteză şi a ţâşnit pe lângă taxiul oprit, trecând pe roşu, direct în sensul giratoriu. Staţia din Hanger Lane semăna cu o farfurie zburătoare, un cerc de sticlă deasupra unui cerc mai mare de beton.

M-am uitat în spate, înspre taxiul care venea

după noi. Am văzut că şoferul spunea ceva în staţie.

— îşi cheamă colegii, am ţipat.

Tony râdea pe înfundate, ca un maniac, luând curba în sensul giratoriu. Cortina, chiar dacă părea uzată şi distrusă, era puternică şi bine antrenată. Când am luat curba spre dreapta, întorcându-ne spre ieşirea din est de pe A40, am zărit un alt taxi negru venind din direcţia opusă. L-am văzut şi în acelaşi timp am auzit un scârţâit surd de frâne. Am ţipat la Tony, care dăduse la maxim casetofonul, din care zbierau cei de la Heaven 17's, cu *Temptation.*

— Fir-ar al dracului. Face stânga-mprejur!

Tony s-a întors şi acum îl vedeam toţi pe al doilea şofer, transmitea şi el ceva prin staţie. Era suficient de aproape cât să-i observ figura prin parbriz – mare, cărnos, căpăţânos. Ne pierise toată oboseala.

Colin se trezise şi-şi întindea gâtul să vadă ce se întâmplă. Ne-a întrebat, temător şi cu o voce joasă:

— Nu credeţi că ar trebui să tr agem pe dreapta?

Tony se îmbujorase de încântare, era clar că nu avea nici cea mai mică intenţie să oprească.

Ne-am descurcat pe A40 şi am luat-o în jos spre Colţul ţiganilor. Era aglomeraţie la semafor şi am fost obligaţi să încetinim. La zece-cinşpe maşini în spatele nostru erau nu unul, nu două, ci patru taxiuri negre. Cele două mai apropiate erau prinse în trafic, la mai puţin de douăzeci de metri distanţă. I-am văzut pe şoferi că se dau jos şi rin în viteză spre noi. Nu alergau, şi asta era într-un fel

ameninţător. Nodge ne-a arătat un semn în stânga, o săgeată care indica Spitalul Central Middlesex.

— Măcar e la-ndemână, a spus absolut impasibil.

— La dracu! Vin, am zbierat eu, acum înspăimântat de-a dreptul.

Şoferii din celelalte maşini se îndreptaseră spre noi să vadă ce s-a întâmplat. Tony a încercat inutil să pornească motorul. Taximetriştii se apropiau, aveau mai puţin de douăzeci de secunde până se ne ajungă.

— Incuiaţi-vă uşile! a urlat, chiar când primul dintre ei ajunsese în spatele maşinii.

Era mare, cu amândouă braţele tatuate, faţa parcă îi era o bucată mare de carne crudă. Noi îl vedeam, dar el pe noi nu, din cauza geamurilor fumurii. A tras cu putere de uşa din spate, dar reuşisem să ne încuiem pe dinăuntru. A început să dea cu pumnul în capotă. La vreo zece metri în spatele lui, se vedea şi al doilea taximetrist, îndreptându-se spre noi cu o rangă în mână.

— Te rog te rog te rog te rog, am murmurat uitându-mă fix la semaforul din faţa noastră.

Deja înţepenisem de teamă. Colin se strânsese în poziţie fetală, până şi Tony era ghemuit tot deasupra volanului, de parcă greutatea corpului său ar fi putut propulsa maşina prin blocajul din faţa noastră. Numai Nodge părea stăpân pe sine, nu dădea semne că s-ar teme.

Se făcuse verde şi trei maşini din faţă se mişcaseră. Maşina era deja în viteză, când am văzut că se făcuse loc pe banda de lângă noi. Tony a accelerat, mişcând brusc roata spre stânga. Panicat, a luat piciorul de pe ambreiaj prea

repede, înecând motorul.

— Fir-ar al dracului!

A început să răsucească disperat cheia în contact. Ranga de fier a lovit cu zgomot capota maşinii, iar primul taximetrist încerca acum să forţeze fereastra din spate, împingând cu degetele printr-o crăpătură din partea de sus. Prin geamul care îi încadra perfect faţa, arăta ca o Gorgonă, plin de furie şi de ură. Frica mea se transformase în teroare; motorul şi-a revenit şi Tony s-a avântat ignorând semaforul. Maşina s-a clătinat spre stânga şi taximetristul a zburat în spate, spre uşurarea noastră, în timp ce maşina gonea pe drumul pustiu ce ni se întindea în faţă.

Bucuria de a fi scăpat pusese stăpânire pe noi, mai puternică decât orice cocaină. Am luat-o spre zona industrială din spatele drumului A40, conducând spre Harlesden, în vestul Londrei. Tony lua curbele strâns, într-o viteză teribilă, trecând cu nepăsare pe roşu. Părea din nou extaziat.

— Acum o să fie bine? a întrebat Colin, ca un copil pe taică-său.

Nici n-a vorbit bine că un alt taxi negru a trecut pe lângă noi, în direcţia opusă, şi l-am văzut întorcându-se.

— Isuse! l-am auzit pe Tony.

M-am uitat spre taxi cu ochii holbaţi.

— E de groază! Parcă toţi taximetriştii din Londra ne vor sângele.

— Acum e prea târziu să ne dăm bătuţi, a spus Nodge nepăsător, de parcă tot spectacolul îi făcea plăcere.

Apoi a continuat rânjind:

— Or să ne omoare.

— Mulţumim pentru conversaţia plăcută,

Nodge. Trebuie să scăpăm de maşină, am spus eu.

Tony a dat din cap, aprobându-mă, şi murmurând în acelaşi timp:

— Unchiul Vince n-o să fie foarte încântat.

Nodge zâmbea în continuare:

— Oricum, cred că-i pusese cruce deja.

Ne-am văzut de drum spre Harlesden. Era chiar mai urât decât Goldhawk într-o după-amiază ploioasă. Depozite lângă depozite, benzinării părăsite, un pod de cale ferată cu un singur slogan – „Sprijiniţi minerii[11], baruri posomorâte, un beci cu mobilă industrială la preţ redus. Tony a intrat în viteză într-un labirint de străduţe lăturalnice, învârtind şi răsucind maşina din gard viu în gard viu. După o vreme, taxiul negru părea să fi dispărut şi Tony a luat-o spre High Road. Se vedea turnul cu ceas din Harlesden în faţa noastră, o biserică în dreapta, dinaintea căreia atârna un poster înfăţişând un creştin. în drumul nostru spre şosea, o privelişte teribilă ni s-a desfăşurat în faţa ochilor. Vreo zece taxiuri negre blocaseră drumul din jurul turnului, motoarele mergeau în gol în timp ce şoferii se învârteau pe lângă ele.

Se lăsase o tăcere mormântală, îi pierise piuitul chiar şi lui Nodge. Tony a întors brusc maşina pe o străduţă laterală, pietruită. Era suficient de lată cât să încapă o maşină. Străduţa se pierdea în spatele unor case cu terasă şi se înfunda, departe de drumul principal. Tony a oprit şi ne-am datjos, grămadă, sărind peste un gard de sârmă. Peste tot saci cu gunoi abandonaţi şi cărucioare stricate.

— S-o ştergem! a ţipat Tony, şi am luat-o la fugă ca aplicaţii pe străduţă până am nimerit în alta, asemănătoare, cu aceleaşi terase, parcări şi

acoperişuri.

La capătul ei, am dat de un drum pavat.

— Purtaţi-vă firesc, a spus Colin şi brusc am început toţi să chicotim de cât era de ridicolă situaţia şi de imposibil să urmăm instrucţiunile lui Colin.

Am observat că Nodge avusese inspiraţia să ia mingea cu el. A aruncat-o şi am început s-o plimbăm de la unul la altul, pe trotuar.

S-a auzit apoi zgomotul unui motor diesel în spatele nostru. M-am întors. Era unul din taxiurile negre. Brusc, ne-am oprit din chicotit. Am încetinit şi ne-am văzut de drum, mimând nonşalanţa. Taxiul a încetinit când s-a apropiat de noi. Şoferul a lăsat fereastra în jos şi a tras pe partea noastră, înăuntru, omul pe jumătate maimuţă care ne distrusese maşina cu ranga, la semafor. Am simţit cum îmi pierd toată culoarea din obraji. Ne-a privit suspicios, dar fără ostilitate.
Tatuajele de pe braţe erau acum foarte vizibile. Unul era mâzgălit cu albastru, scria „Noi suntem QPR“. Celălalt era simplu, două litere: „NF“*********.

— Auziţi, băieţi, n-aţi văzut o Cortina pe-aici prin zonă?

Nodge a prins calm mingea şutată de Tony. A făcut o scurtă pauză înainte să-i răspundă şoferului.

— Ce culoare?

— Aurie. Cu geamuri fumurii.

Nodge a dat din cap, de parcă ar fi cântărit îndelung această nouă informaţie.

— Alia... a dat colţul cu 100 la oră şi a luat-o

********* Iniţialele de la Naţionalist Front (Frontul Naţional), fondat în 1967, care se opune multirasismului şi imigraţiei. *(N.t.)*

spre Har- lesden.

Taximetristul a încuviinţat, dar fără să se mişte nici măcar un centimetru. Părea că încearcă să ia o hotărâre. îngheţaserăm toţi, dar încercam să ne purtăm firesc. Apoi Nodge s-a aplecat spre taximetrist şi a arătat spre tatuajul cu Rangers.

— Vă uitaţi diseară la meci?

Şoferul a făcut o pauză, părea că se relaxase.

— Ţineţi cu ei?

— Hai Rangers! a strigat Nodge, dându-şi haina la o parte, lăsând la vedere o insignă micuţă cu QPR.

A dat din cap cu gravitate, ca un sergent care recunoaşte pe cineva de rangul său.

— Da, mă uit. O să le jucăm o festă, nu glumă.

— Păcat de Stainrod.

Simon Stainrod, unul dintre jucătorii-cheie, avusese probleme cu un tendon în meciul de dinainte şi se zvonea că nu joacă în seara asta.

— Am auzit că e bine. Cel puţin aşa a declarat la radio.

— Excelent ! Ii facem praf, a spus Nodge, în continuare rece şi controlat.

Mi se părea că noi, ceilalţi, arătam vinovaţi şi agitaţi. Şoferul ne-a privit din nou, era în continuare suspicios, şi a deschis gura să mai spună ceva. Avea o voce la fel de urâtă ca faţa, ignorantă, crudă, violentă.

— Aţi văzut cum arătau?

A vorbit Tony de data asta, ruşinat de curajul lui Nodge de mai devreme. Văzuse tatuajul cu NF.

— Erau trei, doi cioroi şi o fată albă. Râdeau de se prăpădeau.

Taximetristul s-a luminat vizibil la auzul cuvântului „cioroi“.

— Coloraţi, aşa-i? Cu o fată albă?

Tony a dat din cap. Şoferul era fioros, dar ne-a salutat şi a început să dea înapoi.

— Probabil că erau pe droguri. Cânepă. Mersi, băieţi. Drăguţ. li prindem noi. Şi le-nvăţăm pe maimuţele alea o lecţie de o să ne ţină minte. Poate ne vedem la meci.

— Da, daţi-le negrilor una şi din partea noastră, a spus Tony, etalându-şi unul din zâmbetele lui faimoase.

Nodge părea stânjenit. Simţea că lui Tony îi place jocul un pic cam prea mult. încă din ’84, fără să fie atât de dedicat corectitudinii politice, participase la marşuri cu Liga Antina- zistă. Tony îl şicana de pe atunci.

Dar toată tensiunea dintre Tony şi Nodge s-a risipit când l-am văzut pe şofer vorbind ceva în staţie şi făcându-se nevăzut după colţ. Am respirat uşuraţi, aproape în acelaşi timp, şi am început să sărim şi să ne batem încurajator pe umăr. Era minunat, era real.

Am reuşit să ajungem înapoi pe High Street, unde un autobuz care mergea spre est era blocat în trafic. Ne-am strecurat pe uşa deschisă şi am urcat în faţă. Jos, strada era plină ochi de taxiuri, toate cu farurile stinse. Am început să ne relaxăm, şi ne-a copleşit un sentiment de victorie şi de putere; privind în jos spre taxiuri, aveam senzaţia că ne provocasem soarta şi câştigasem. În ziua aceea eram invincibili. Şi o simţeam cu toţii.

Când am ajuns înapoi în Bush, barurile deschiseseră şi ne-am dus la Bush Ranger, aşteptând meciul. Afară se făcuse răcoare, dar înăuntru era cald şi îmbietor. Prin ferestrele mari scânteia lumina, ne-am aşezat la etaj, scăldări în

lumina soarelui. Tony era într-o formă de zile mari, ne făcea să râdem cu un şir nesfârşit de glume porcoase. Colin nu spunea mare lucru, dar zâmbea, sorbind din shandyul†††††††† amar. Nodge fuma şi făcea cerculeţe. Totul era perfect.

După o vreme, pe măsură ce se apropia ora meciului, s-a lăsat liniştea între noi. Ne moleşise soarele, pe Nodge cel mai rău. În cameră plutea un fum gros prin care trecea lumina, ca printr-un proiector în cinematografele de dinainte de război. Se auzea muzică pe fundal, *The Look of Love* de la ABC, unul dintre cele mai grozave albume din toate timpurile. Băteam cu degetele în masă, ţinând ritmul.

Nodge a făcut un gest arătând spre stânga barului.

— Fiţi atenţi la aia.

Intr-un capăt îndepărtat al camerei, la o masă, sub un ceas vechi, stătea un tip cam de-o vârstă cu noi, cu băutura pe jumătate terminată. Lângă el, o femeie subţirică, cu breton, îmbrăcată în maiou. Era tânără, dar arăta îmbătrânită. Se ţineau de mână, însă feţele lor trădau plictiseală şi iritare. Nu vorbeau şi nici nu se priveau.

— E Cap-de-Porc, a spus Tony.

Ne-am uitat toţi în direcţia aia, lăsându-ne furaţi de peisaj. Pete Cap-de-Porc se lăsase de şcoală cu un an înainte ca să i se alăture tatălui său la garaj, ca ucenic mecanic. Performanţa lui la şcoală nu era impresionantă, de aici şi porecla. Pete Cap-Pătrat, Pete Cap-de-Porc. Nu am recunoscut-o pe femeia cu care era, dar ştiam că se logodise cu una.

---

†††††††† Amestec de bere şi limonadă. (AT.)

Exact atunci, Cap-de-Porc s-a uitat spre noi. Ceva pe faţa lui arăta că ne recunoscuse, ne-a zâmbit molatic şi şi-a ridicat paharul spre noi. Cu un singur gest, ne-am ridicat şi noi paharele. Cap-de-Porc nu şi-a întors privirea, dar nici nu s-a desprins din mâna femeii. Trăsăturile lui subţiri trădau o dorinţă vie, privirea lui tânjea după ceva. Era de o intensitate aproape jenantă, ca a unui om mort de foame lipit de vitrina aburindă a unui restaurant. Ne-am uitat repede în altă parte, ca şi cum am fi observat prea insistent un accident în mijlocul drumului.

O pauză lungă. Tony a dat din cap şi a sorbit din pahar.

— Bietul Cap-de-Porc.

Nodge a început să fredoneze *Too Much Too Youngal* lui The Specials.

Un nou grup de suporteri Rangers a năvălit în bar, şi nu i-am mai putut vedea pe cei doi de la masa din colţ. Cântau *Armata alb-albastră a lui Terry Venables*|

Ne-am alăturat lor, zdrăngănind paharele şi înecând faţa de masă în bere. După câteva secunde, cântecul s-a stins.

Tony ne-a privit pe rând, cu un rânjet încolţindu-i pe faţă. Când a vorbit, abia dacă l-am auzit prin hărmălaia din bar.

— A fost o zi minunată, a spus.

E-am aprobat toţi, solemn.

— Şi încă nu s-a terminat, a completat Nodge.

— Nu, dar a fost... minunată, a repetat Tony. Soarele, piscina, paznicul, coca, taximetriştii, Rangers. E greu...

A dat din cap.

— Ideea e că... ar trebui să ne amintim ziua asta. Cumva. Adică, săracul Cap-de-Porc. Cu mila lui Dumnezeu...

— Se întâmplă foarte uşor, am spus eu. Şi pe urmă uiţi. Uiţi cum ar putea fi...

Tony şi-a ridicat privirea strălucind de emoţie.

— Exact asta e. Asta spun şi eu. Trebuie să ne amintim cum ar putea fi. Termini şcoala, îţi găseşti de lucru, îţi găseşti femeie. încep să ţi se întâmple numai rahaturi, din... necesitate. înainte să-ţi dai seama, te-ai dus dracului cu tonii, ca săracul Pete. Pe urmă, oraşul moliilor şi... Totul e praf. E prea târziu. Trebuie să ne amintim. Să găsim o cale să ne amintim.

Am dat din cap fiecare.

— Să fim T.L.S., a mai spus Tony.

L-am aprobat toţi, într-o singură mişcare. T, L şi S vin de Ia Tineri, Liberi şi Singuri. Nodge şi-a mai aprins o ţigară, pe atunci fuma No. 6. Şi-a aruncat privirea pe fereastră, de unde, pe vremea aceea, se vedea un monument în memoria războiului. La bază erau câteva flori împrăştiate. Ne-a arătat monumentul.

— Ar trebui să avem un fel de comemorare. Ştiţi, cum se adună boşorogii de Ziua Armistiţiului, sau ca Valentine's Day sau aşa ceva. Ne adunăm toţi o dată pe an şi-o facem lată.

Tony a dat cu pumnul în masă, zdruncinând paharele.

— Asta e. Aşa facem. O să avem o... comemorare. în ziua asta, an de an, ne întâlnim toţi patru. Pentru ca atunci când ne vedem de serviciile noastre de rahat, şi ne lăsăm învârtiţi pe degete de câte-o gagică dementă, să ne putem întâlni să... să...

— Să ne amintim, am spus eu.

— Da, a aprobat Colin.

Până şi el părea transfigurat.

— Asta e important, să ne amintim.

Nodge stătea în picioare, cu paharul ridicat.

— 14 august, a spus.

Ne-am ridicat toţi şi am ciocnit deasupra mesei. Şi apoi ne-am aşezat în linişte, ca pentru rugăciune.

capitolul 15

14 august 1998

s t/e-am întâlnit, ca de obicei, la Bush Ranger, să bem ceva înainte. Cum era de aşteptat, Tony întârzia. Noi trei am ţinut un toast, cu şampania barului. Era o zi f rumoasă, fierbinte şi lipicioasă, ca acel prim 14 august, cu mulţi ani în urmă. în timp ce stăteam acolo, întrebându-mă dacă sunt în tr-adevăr fericit, încercam să-mi dau seama dacă Veronica vorbise serios când spusese că între noi totul se terminase. Am presupus că da. Rămânea să mă lămuresc dacă într-a- devăr îmi doream să fi vorbit serios.

Stăteam cu Nodge şi cu Colin şi, între timp, m-am surprins studiindu-le atent feţele, încercând să-mi amintesc cum arătau prima dată când am făcut asta. Tony, care încă nu ajunsese, era neschimbat – fără cusur, poate ceva mai scump îmbrăcat, fără să fi chelit măcar un pic, singurele semne ale vârstei fiind ridurile fine, laba de gâscă apărută în jurul ochilor. Dar privindu-l pe Nodge mi-am dat seama că se îngră- şase, era mai trist, mai plictisitor, aş spune. Avea ceva rigid şi resentimentar, ceva ce abia acum vedeam, ceva ce-mi aminteam vag că ar fi fost absent mai demult. Colin se schimbase la fel de puţin ca şi Tony – îşi păstrase zâmbetul defensiv, interiorizarea, ghemuit tot parcă pentru a face faţă vreunui atac. Era, încă, broasca ţestoasă.

Şi eu. Habar n-aveam. îmi pierdusem capacitatea de a mă vedea cu mulţi ani în urmă. Poate că din cauza asta m-am şi combinat cu Veronica. Pentru că era o oglindă pentru mine, cel

care uitasem cu desăvârşire totul despre oglinzi şi

locurile unde se ascund. Poate că acum nici nu-mi plăcea ce vedeam, ce-mi arăta Veronica.

Conversaţia, deraiată de mult, se oprise. L-am mai aşteptat pe Tony încă o jumătate de oră, şi am mai băut. Lucrurile scăpau deja de sub control.

Tony nu răspundea pe mobil. Ne-am hotărât până la urmă să plecăm fără el – fiecare cu maşina lui, şi să ne vedem la terenul de golf de la Perivale. Plănuisem un parcurs de 9 găuri, apoi rămâneam acolo la prânz şi spre după-a- miază mergeam pe undeva să bem. Am presupus că o să apară şi Tony. Aşa făcea de obicei, copleşindu-ne cu scuze servite cu farmec.

Acum, că am prins drumul liber pe la Uxbridge, ajung pe aleea care duce spre terenul de golf. Pe margine e un panou cu o reclamă la Saab 95, sub care scrie „N-ar trebui să existe forţe pe care să nu le poţi controla”.

Nodge şi Colin sunt deja acolo, la cafenea. Nodge se uită la ceas. Ţine în mână o bere la cutie, Colin la fel. Bem toţi trei, din greu, ca să umplem spaţiile goale. Până la urmă, nu la asta foloseşte băutul?

Buzele înguste ale lui Nodge parcă s-au strâns şi s-au subţiat şi mai tare, şi fumează ceva mai mult decât de obicei – sunt tentat să cred că şi-a depăşit media de trei ţigări pe oră. Craven A, bineînţeles. Acum câteva minute a dat fumul afară cu un oftat prelung, prea tare ca să fie altceva decât un protest public. începe să se enerveze, sunt sigur de asta.

Şi atunci, de ce mă simt eu atât de bine? Iau resturile unui sandviş cu şuncă şi cu ou, deja răcit, comandat de Colin, dar neterminat. Dacă Nodge se enervează, o să-l iert pe Tony imediat. L-aş ierta

oricum, mai devreme sau mai târziu, dar acum îl voi ierta pe loc. Numai ca să-i tacă lui Nodge moara stricată. Ronţăi pâinea cu şuncă, dar nu simt decât gustul oţetit de ketchup.

Mă uit la Colin, care stă vizavi de Nodge şi se scobeşte în nasul lui subţire, ascuţit şi ars de soare. Scoate ceva din întuneric, din adâncuri, şi-i face vânt, departe, printre pachetele goale de ţigări, firimituri şi cafea vărsată care decorează podelele. Citeşte *Daily Mirror.*

E cald. în aer nu se simte nimic, e o senzaţie perfectă de suspendare. Pe cămaşa gri de la Gap, special pentru sport, a lui Nodge, se târăsc pete închise de sudoare de sub braţ, îl enervează, dar n-o să scoată un cuvânt. O să stea acolo şi o să fumeze, prefăcându-se că nu îl deranjează. Gleznele, dezgolite mai sus de marginea pantofilor negri, Stone River Island, par de ceară.

— Nu sunt pe bune, nu?

Colin ne arată, cu o mişcare a capului, o fotografie color în paginile din mijloc ale ziarului. O femeie cu un zâmbet strălucitor, purtând nişte bikini minusculi. Atât de mici încât în mod sigur e epilată complet. Are sânii proeminenţi, bine conturaţi, perfect simetrici pe piept. Sfârcurile au fost pregătite pentru poză, ca să pară întărite. Are spatele arcuit, e ireproşabilă.

— Greu de spus.

Mă prefac că studiez fotografia, înclinându-mi capul ca să o încadrez mai bine.

— Nu mai e ca înainte, nu? întreabă Colin, cu un aer înduioşător, de regret.

înduioşător, aşa e Colin.

— Cum adică? sar eu, la gândul că va aduce în discuţie întâmplarea jenantă dintre noi.

Mă uit la ceas. Tony a întârziat deja o oră jumate. Cam asta e media.

— Păi, când nu ştii dacă sunt sau nu reali, e mai greu să te exciţi. Pentru că ăia falşi... trişează. Adică, dacă ştii că sunt falşi nu mai sunt la fel de sexy ca şi cum ar fi reali. Ca de exemplu atunci când am descoperit că... fata aia... în ce film era... ştiţi voi, cu Harrison Ford... ăăă. Fata aia care e robot, de fapt. E superbă, dar după ce afli că e ...

— Android.

— Da. Exact, android. Atunci, te gândeşti, dacă nu e o *fată* pe bune, cum poţi să...

Nodge se fâţâie pe scaun. Nu s-a uitat la fotografie, e întors spre uşă, scrutând lumina strălucitoare, se strâmbă când aude cuvântul „fată“ folosit pentru „femeie”.

— Femeie. E *femeie.*

— Păi asta e ideea, continuă Colin. Nu e fată. E android. Şi dacă ştii asta, îţi dispare şi erecţia. La fel e şi cu sânii. Dacă nu poţi fi sigur...

— Nu văd de ce ar conta, îi spun eu. Falşi, reali, cum or fi. Tu ai *reacţii.* Şi, oricum, nu e android.

— Cum nu? Dar eu credeam...

— E o actriţă *jucându*n rol de android. Totul e foarte real.

Colin pare confuz.

— Da, dar e tot aia. Pentru că în *film* nu e reală. Şi aia e realitatea, pe care o urmăreşti atunci.

Ii arunc o privire lui Nodge. Stă ţeapăn, se crede deasupra dezbaterii, ca de obicei. Ne face să înţelegem că astea sunt copilării. Mă enervează, nu pentru că n-ar avea dreptate – chiar sunt copilării –, ci pentru că încearcă să transforme

statul deoparte într-o virtute. în timp ce eu încerc să-l fac pe Colin să se simtă bine, vorbesc pe limba lui. Eu sunt băiatul bun în povestea asta, nu el. Sunt băiatul bun pentru că nu mă preocupă să par băiatul rău.

— Oricum, cu asta te pot ajuta eu. Cu fata din ziar. Sunt falşi. Am văzut un interviu la *The BigBreakfasL* Spunea că e foarte mândră de ce face. Că se simte... cum a zis? Puternică.

Colin e şi mai debusolat.

— Adică nu e... nu sunt...

— Sunt fantezii de plastic. Amândoi. îmi pare rău.

Colin închide ziarul şi-şi ridică cu grijă cana de ceai, dând din cap de parcă ar fi ştiut asta dintotdeauna.

— încă o dovadă.

— încă o dovadă că? îl întreabă Nodge, fără să încerce să-şi ascundă iritarea.

Minunat. O crăpătură în indiferenţa lui falsă. Figura îi e încă inexpresivă, superioară. înalta Curte de Casaţie.

Colin e nedumerit.

—Ăăă... nu ştiu. O dovadă că nu ştii niciodată sigur, cred.

Colin priveşte prin fumul ţigării lui Nodge, cu ochii mijiţi, apărându-se chiar şi acum de ceva. Dă din cap, îşi ţugu- iază buzele şi aruncă o privire spre uşă. Se lasă din nou liniştea.

Pe Colin nu l-a afectat ieşirea lui Nodge. îşi aranjează şapca cu New York Nicks, pocnind cozorocul. Nimic nu pare să-l ofenseze vreodată pe Colin. Apoi ne întreabă dintr-odată, cu seninătate:

— Credeţi în viaţa de după moarte?

Nodge nici măcar nu se oboseşte să se întoarcă

spre el când îi răspunde.

— Te-ai întrebat vreodată cum coboară Moş Crăciun pe horn?

Nodge e ateist militant, o relicvă a trecutului său îndepărtat de marxist. Colin zâmbeşte cu toată gura. Asta-i e zâmbetul, dar ochii îi sunt parcă mai reci şi mai distanţi de fiecare dată. Mă întreb dacă se întâmplă ceva cu el. Mi-a spus mama că Olive e foarte rău, aşa că nu am atins subiectul cu Colin. N-aş vrea să-l supăr. Şi, în plus, n-aş vrea să mă pun pe mine într-o situaţie delicată. Există întotdeauna posibilitatea să înceapă să bocească.

— Serios, acuma. Ce credeţi? Adică, nu se poate să dispărem şi gata, nu? Atunci nimic n-ar mai avea sens.

Zâmbeşte iar, încântat parcă de cine ştie ce concluzie proaspăt descoperită. îşi caută telefonul şi începe să se joace cu el, îl roteşte pe toate părţile, îl învârte pe deget. Parcă activat de toate mişcările, începe să sune.

— Pun pariu că e Tony.

Colin îşi duce telefonul la ureche şi apasă pe un butonaş verde, pe care scrie OK.

— Alo? Salut, Tony. Nu, nu-ţi face probleme. Nu, suntem bine. Da. Nu, n-ai ce-i face. Sigur. Ne vedem. Salut.

închide telefonul şi şi-l pune pe burtă, jucându-se cu el. îşi mişcă muşchii mici, telefonul se înalţă şi coboară. Câţiva centimetri de piele roşiatică ies la iveală de sub tricoul cu poza unei plaje însorite, cu palmieri, sub care scrie numele destinaţiei de vacanţă: Cancün, Mexic, unde nu a fost niciodată. Se leagănă în spate şi în faţă pe scaunul alb, gata să cedeze.

— Era Tony. Ajunge în cinci minute. A spus că-i

pare rău, dar e blocat în trafic la Uxbridge.

Simt cum îmi mai creşte cu un grad nivelul de iritare. Când am venit eu încoace, drumul era liber. Dar nu am de gând să las să se vadă ceva, dacă Nodge nu dă vreun semn. Iar Nodge rămâne ferm pe poziţia maturităţii emoţionale. Dă din umeri şi afişează un zâmbet înţelegător.

— Tony Diamant... n-o să se schimbe niciodată.

O pauză scurtă, de parcă ar calcula ceva. Apoi spune:

— Mă mir, oricum, că s-a mai putut trezi după aseară.

Colin nu pare să audă. Telefonul se dezechilibrează şi aterizează cu zgomot pe podea, desfăcându-se în două.

— Hopa...

Bâjbâie după telefon. A căzut într-o băltoacă de suc de portocale vechi. II ia de pe jos cu elan şi începe să îl cureţe cu un şerveţel de hârtie. îmi pocnesc degetele, unele de altele, aproape înnodându-mi mâinile. Nodge observă asta şi parcă văd o umbră de satisfacţie străbătându-i faţa. Se aşază şi mă aşteaptă să vorbesc, ştie că o s-o fac.

Afişez un aer nepăsător.

— De ce? Aţi ieşit aseară pe undeva?

De parcă nu ar conta.

— Am fost la Anglesea. Au cam împopoţonat locul ăla.

Colin încearcă în continuare să-şi asambleze telefonul. I se vede vârful limbii ieşind printre buzele groase, şi o picătură de salivă i se prelinge pe bărbie.

— Podele goale, grătar cu cărbune.

— Ah, da, aşa e.

Dai' nu e aşa. E exact altfel, adică e greşit. E o... încălcare a protocolului. Tony e în mai mare măsură prietenul meu.
Am acces prioritar. Dacă Tony e în zonă, pe mine ar trebui să mă sune, ca şi până acum. Am stat în casă aseară, dacă e să spun adevărul, eram disperat să am ceva companie, anticipând scandalul cu Veronica din dimineaţa asta. Iar Tony l-a sunat pe *Nodge* ca să iasă să bea ceva. Sau nu, poate că nu a fost aşa. Poate că Nodge l-a sunat pe el. Atunci n-ar fi aşa de rău.

— Am fost foarte surprins să-l aud. Mă gândeam că mai e la New York.

Nodge ştia întotdeauna ce butoane să apese. Simt cum un ghem de durere şi de furie mi se adună cu forţă în stomac. Colin, cu infinită răbdare, se joacă în continuare cu telefonul. încerc să mă gândesc la ceva care să nu sune copilăresc. La urma urmei, de ce să nu-l sune pe Nodge în loc să mă sune pe mine? Dar mă simt trădat, enervat. E OK să-l lăsăm pe Colin pe dinafară. Dar nu pe mine, nu pe mine. Eu nu sunt ca el.

— N-ai zis nimic la Bush Ranger. G-ai fi ieşit cu Tony.

Nodge îmi zâmbeşte aparte. E un zâmbet foarte deştept, care te-atinge, aproape că-ţi e simpatic. E un zâmbet-de-par- tea-mea, care îl pune pe Nodge cu o treaptă mai sus, de unde să îşi poată savura victoria. Un zâmbet care spune *încercam doar să te protejez.*

— Păi, nu m-am gândit. Contează?

Nu, bineînţeles că nu, hoţ *ordinar.*

— Nu, bineînţeles că nu.

Aproape că-mi pot simţi privirea întipărită pe faţă. Ursuză, îmbufnată. îmi dau scama că sunt un

pic mai mult decât uşor beat. Şi, dintr-odată, printre aburii de alcool, *îmi vine să plâng.* Ştiu, e ridicol fie şi numai să te gândeşti la asta, când eşti deja un bărbat de treizeci de ani. Vreau să fiu mare, adult, indiferent, nepăsător. Dar nu pot. Abia dacă sunt un puşti de şcoală. Toţi suntem aşa. Puşti pe terenul de joacă. Iar Nodge m-a faultat. Dar acum părem maturi şi totul e secret. Iau o înghiţitură sănătoasă de bere dintr-una din cutii.

— Cum îl ştii. Acelaşi Tony.

— Gata!

Colin e în culmea fericirii. Telefonul lui scoate un bip scurt, anunţând că funcţionează din nou. Habar n-are ce s-a petrecut între mine şi Nodge. Am pumnii încleştaţi şi fac un efort conştient de a-i relaxa.

De afară, dintr-una dintre maşini, vine o rafală de muzică atât de tare, încât ai putea crede că e de la boxele din cafenea. E Radiohead, *OK Computer.* Bătrâneii în pulovere şi cu şepcuţe se întorc în direcţia sunetului, plini de resentimente.

Prin uşa crăpată, într-o încercare eşuată de a face un pic de curent, văd Cabriole tul alb, din generaţia 1965, încercând să parcheze într-un spaţiu minuscul, cu o viteză periculoasă, îi zăresc faţa lui Tony din profil, fredonează melodia. Are ochelari de soare Ray-Ban cu ramă aurită, şi-şi protejează umerii de soare cu un tricou alb.

Tony întoarce şi ne vede prin uşă. Rânjeşte şi mai turează o dată motorul înainte de a-l opri. Muzica încetează brusc. Scoate un strigăt de luptă atotputernic şi se catapultează din maşină. Poartă nişte pantaloni scurţi, de pânză, ca smântână şi sandale Birkenstock. Se îndreaptă spre noi şi pare

că încă se mişcă în ritmul muzicii. Intră furtunos în cafenea şi imediat se aruncă pe jos, o încercare caricaturală de a-şi cere scuze:

— Iertare, iertare! Sunt vinovat. Sunt ticălosul ticăloşilor. Javra javrelor, jigodia jigodiilor.

Face reverenţe în faţa noastră, clipind des şi rugător, e în genunchi. Pe tricou se vede, mic, logo-ul Prada, şi pe pantaloni o etichetă ceva mai mare, Armani. Colin zâmbeşte amabil, la fel şi ipocritul de Nodge. Eu nu reacţionez în nici un fel.

Sare în picioare şi se întinde să-i strângă mâna lui Colin. Două inele de aur cu diamante, unul pe arătător şi unul pe degetul mijlociu.

— Mă ierţi? Te rog spune-mi că da. M-aş fi îmbrăcat în pânză de sac şi mi-aş fi pus cenuşă în cap, dar nu mergea cu Armani. Şi, oricum, pânza de sac a dispărut odată cu colecţia de primăvară.

Ne arată pantalonii, să ne dăm seama că nu sunt orice fel de pantaloni. Vorbeşte tare şi-şi mişcă nervos şoldurile.

Colin nu înţelege despre ce e vorba, dar se ridică oricum şi dă mâna cu Tony. Mâna lui Colin e mică şi albă, se pierde cu totul în cea a lui Tony, bronzată şi cu manichiura perfectă.

— Nu-ţi face probleme.

Colin vorbeşte serios, spre deosebire de Nodge, care nu dă nici un semn.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Colly-flower‡‡‡‡‡‡‡‡. Eşti ca un înger. Nu. Chiar eşti un înger. Nodge, tu ce zici? Nu se poate să fii supărat. A fost numai vina ta, frate.

---

‡‡‡‡‡‡‡‡ Joc de cuvinte: *flmver* înseamnă „floare”, *CoUy-Jlower*— pronunţie asemănătoare cu *cauliflawer,* „conopidă”. *(N.t.)*

Se întoarce spre mine.

— Chiar a fost vina lui, Frankie. Dacă n-ar fi turnat votcă în mine vreo trei ore, aş fi auzit ceasul. E maniac, al naibii. Maamăă, ăia sunt pe bune?

A văzut ediţia din *Mirror.* Colin s-a înviorat brusc.

— Ce chestie, să aduci şi tu vorba despre asta. Noi tocmai...

Tony îl ignoră şi vorbeşte mai departe, acoperindu-1.

— Hai, Frankie, revino-ţi, nu fi nasol.

Mă încrunt. Tony se apropie de mine şi începe să mă gâdile sub braţ, de parcă aş fi un copil, unul mai mare. La început îmi vine să crăp de nervi, dar mai am o fărâmă de tărie şi îi fac jocul.

— Bine, bine, nu-i nimic.

— Aşa te vreau!

— Sunt un pic şifonat azi, atâta tot.

Tony nu pare interesat. Acum, că am refăcut legăturile, e gata să treacă la altele. îşi caută telefonul. Eu îmi văd de ale mele mai departe.

— Cred că Veronica şi cu mine am ajuns pe marginea prăpastiei.

Şi vreau să adaug: *I-am făcut vânt. Pentru voi.*

îmi cercetez dosul palmelor, parcă mi-e ruşine să privesc în sus.

— Azi era ziua ei. Voia să anulez întâlnirea cu voi. Şi eu i-am zis că nu. Mi-a zis că ori ea, ori voi, la grămadă. Că trebuie să aleg. Şi asta a fost tot. N-o să las nici o gagică între mine şi prietenii mei.

Stau şi aştept reacţii. Mă uit spre ei, anticipativ. Dar în loc de bucurie fără margini şi recunoştinţă, abia dacă am parte de vreun

răspuns.

— Păcat, spune Colin.

— Da, păcat. Oricum, sunt toate nebune, frate. Alo, salut! Polly, draga mea, îmi pare rău pentru weekend.

Tony iar vorbeşte la telefon. Nodge nu spune absolut nimic, dă din cap şi atât. Se desfăşoară totul pe muteşte. Ca şi cum... ca şi cum... chiar e posibil? Nu le-a păsat deloc. Poate că se întâmpla totul în mintea mea. Nu aveam ce altă alegere să fac.

Gândul ăsta e ca un junghi. Mă uit prin uşa deschisă. Au început să se adune nori negri, de nicăieri, ascunzând soarele. Tony îşi termină conversaţia, se ridică şi se duce să-şi închidă decapotabila, apoi scoate din bord nişte pelerine nou-nouţe, şi echipamentul complet pentru golf, Ping Zing şi Bubble Burners§§§§§§§§§, troliul electric, tot tacâmul.

Nodge îşi cară crosele cu troliul – calitate medie spre bună, la mâna a doua, curăţat şi lustruit, apoi scoate o minge şi o şterge cu grijă. Colin are doar jumătate de set, într-o trusă care arată de parcă ar fi fost luată de la un târg de vechituri – un sac de Robin Hood, din pânză, probabil de prin ’75. Are o husă nou-nouţă cu Daffy Duck pentru una din crose. Scoate un *putteii*********** şi îl roteşte în aer. Se vede cu ochiul liber că e îndoit. Se clatină uşor când merge, îşi cară crosele în spate. Nu are troliu. Ne îndreptăm

---

§§§§§§§§§ Firme specializate în producerea şi comercializarea de echipament pentru golf. *(N.t.)*

********** Una din cele patru categorii de crose din trusa unui jucător. *(N.t.)*

toţi patru spre primul tec††††††††††. Tony în faţă, nerăbdător ca de obicei, şi noi trei imediat în spatele lui.

— Are cineva chef de un pariu mic?

Flutură o bancnotă de cincizeci de lire, dar nu îi răspunde nimeni.

— Fraierilor. Nodge, tu ce zici? Un pic de adrenalină.

Nodge pare nesigur. Colin rânjeşte şi dă din cap nervos. Mă uit la setul de crose şi la troliul electric al lui Tony şi la setul meu, luat la mâna a doua. Ii privesc zâmbetul batjocoritor. Mă tot gândesc la el şi la Nodge, la ieşirea lor de aseară.

— Hai, Frankie. Fii bărbat. Nu vrei să-ţi iei revanşa?

Râde. El vorbeşte despre întârzierea de azi, dar eu mă gândesc la trădarea de aseară. E ceva deranjant în râsul lui, ironizând supărarea mea de mai devreme. Deja devine personal. îmi încleştez mâna pe crosă.

— Cum să nu. Dacă se bagă şi Nodge.

Nodge dă din cap.

— E prea mult pentru mine. Şi, oricum, cred c-ar trebui să rămână o chestie amicală. Ideea era să ne distrăm, nu? Prea vă hiaji tot timpul la întrecere. Stricaţi tot.

Mă provoacă tonul lui de profesor. Sunt şi mai hotărât să-l fac să parieze.

— Hai, pămpălău bun de nimic.

E ceva în privirea lui Nodge, o furie făţişă, care mă face să bat uşor în retragere. Dar nu mă las.

---

†††††††††† Mici cuie din lemn sau plastic care se înfig în pământ şi pe care se aşază mingea la o înălţime de 1,5-2 cm, pentru lovitura de început a jocului. *(N.t.)*

— Doi la unu, dacă vrei. Ce zici de asta?

Nodge ridică din sprâncene.

— Doi la unu. Iţi dublezi banii.

îl văd că se încordează uşor.

— Şi eu? întreabă Tony.

— Egal, cu tine. O şansă în plus pentru Nodge, pentru că e de rahat.

Asta ar fi trebuit să sune mai puţin dur. Dar faţa lui Nodge se încreţeşte de furie.

— Batem palma.

Pariul nu a făcut decât să sporească tensiunea care plutea deja în aer. Am dat toţi mâna, afişând indiferenţă, dar foarte solemn.

— Colin, tu? Nu-ţi surâde ideea?

Ştiu că o să refuze, dar n-aş vrea să se simtă exclus. Zâmbesc, dar sunt nemişcat pe dinăuntru. Colin clatină încet din cap.

— Nu.

Pare să se gândească pentru câteva secunde, apoi continuă.

— E o prostie. Nu putem să jucăm doar de plăcere?

— Asta e plăcerea. Nu, Nodge?

Capul încă îmi înoată în alcool, dar încerc să-l curăţ, să mă concentrez asuprajocului. Nodge mormăie ceva, e clar că e întors pe dos. Se concentrează pe jocul care e gata să înceapă.

Tony loveşte primul, cu precizie, Nodge la vreo doişpe metri în spatele lui, Colin bâjbâie şi mingea o ia la dreapta. E rândul meu. Când sunt chiar pe punctul de a lovi, Nodge îşi pune crosa la loc în trusă zdrăngănind puternic. îmi pierd concentrarea şi aproape că ratez mingea, care se mişcă numai vreo trei metri.

— Hai, că nu-i cinstit.

Nodge ridică din umeri. Colin priveşte în altă parte.

— Ghinionul tău, Frankie, îmi spune Tony cu o urmă de regret în zâmbet.

— Nu, staţi un pic. Nodge a făcut zgomot. Mi-a distras atenţia.

—Atunci, n-ar fi trebuit să loveşti, îmi spune Nodge, care a început deja să-şi târască troliul spre destinaţia următoarei runde.

— Uite, e numai prima lovitură. Lăsaţi-mă să mai încerc o dată. E o partidă amicală, nu?

Colin se fâţâie pe loc, dar nu se mişcă spre următorul punct. Tony şi-a pus crosele jos şi se dă cu emulsie solară pe faţă. Are ochii închişi. Eu continui, văicărindu-mă:

— întotdeauna facem aşa. De când am început să jucăm, am tot dreptul la a doua lovitură.

Nodge s-a oprit, nu mai împinge la troliu, îl văd că o ia la fugă spre mine. Vorbeşte cu o monotonie exagerată, care ştiu clar că vrea să arate intransigenţă. Acum e clar că e cu capsa pusă.

— Altă dată era diferit. Nu jucam pe bani. Şi nici nu mă făceai pămpălău-bun-de-nimic.

— Colin, votul tău e decisiv. Primesc o a doua şansă, sau nu?

Colin se holbează la mine şi se foieşte, deranjat. Un nor acoperă soarele. Simt o picătură de ploaie pe faţă.

— Nu ştiu...

îmi muşc buzele, în stilul lui Nodge.

— Foarte bine. Dacă o luăm aşa...

Sunt furios şi pe Colin, nu numai pe Nodge şi pe Tony. După tot ce-am făcut, după cât i-am ţinut spatele nenorocitului. Mă îndrept spre minge, îmi depărtez picioarele şi, fără să mă gândesc prea

mult, încerc încă o dată. Crosa se loveşte de pământ, aruncând un bulgăre în aer, odată cu mingea care abia dacă se mai mişcă vreun metru jumate.

Furia de mai devreme, fără prea mare consistenţă, parcă se solidifică în mine, şi capătă un scop. Singura mea preocu- pare acum e să câştig, să-i distrug pe toţi trei. Mă adun şi simt cum mă liniştesc. Crosa se mai leagănă un pic în aer şi se opreşte lent. Nodge e pe direcţia următoarei destinaţii, dar nu mă obosesc să spun ceva. Mingea îi şuieră pe lângă ureche, îi trece la câţiva centimetri pe lângă cap şi-l văd că se dă deoparte, şocat. Apoi mingea o ia în sus, pare că se opreşte în aer şi cade, perfect, la destinaţie. O lovitură absolut strălucită.

Ridic mâna a scuze, uşor speriat de cât de aproape am fost de a-l lovi. Nodge se uită spre mine, dar nu face nici un semn înapoi. Dă-l dracului.

Colin ratează complet, dar puţin îmi pasă de el, pentru că ştiu că oricum n-o să câştige, şi chiar dacă ar câştiga n-ar avea nici o importanţă. Sunt tăcut şi aspru. Ceva din mine îmi şopteşte că mă port urât, dar refuz să ascult.

Pentru următoarele trei găuri, ne tot plimbăm în faţă şi în spate. La a cincea, pe o distanţă mai mică de 200 de metri, Nodge şi cu mine lovim mediocru. Colin loveşte în aer, ratând complet, şi hotărâm toţi să-i mai acordăm o şansă. Oricum o să piardă. Apoi face şi Tony exact acelaşi lucru.

— O lovitură, spune Nodge.

— Rahat, îi răspunde Tony. Nu puteţi să aplicaţi un set de reguli pentru Colin şi unul pentru mine.

— O lovitură, spun şi eu răspicat, gândindu-mă la a doua şansă pe care nu mi-au dat-o.

Tony se întoarce spre mine, gesticulează larg şi vorbeşte monoton, ca şi cum i-ar explica ceva unui copil idiot.

— Nu e corect, Frankie. Nimeni nu ia în calcul loviturile în aer. Niciodată, dar absolut niciodată, de când jucăm, n-au contat. Şi acum, dintr-odată, contează.

— Regulile băieţilor mari, Tone. Aşa e corect, spune Nodge sec.

— Cum să fie corect când Colin a mai avut dreptul la o lovitură?

Nodge şi cu mine nu spunem nimic. Colin se bâlbâie:

— Uite, hai să luăm în calcul şi lovitura mea, şi aşa... – Nu asta era ideea.

Tony aproape că scuipă când spune asta. Nodge şi cu mine dăm din cap cu mişcări aproape perfect sincronizate, cum se întâmplă de obicei. Tony se îndreaptă şi se înalţă – are mai mult de un metru optzeci –, caută ceva prin buzunar, scoate un teanc de bancnote din care ia trei, le face ghemotoc şi le aruncă pe jos. Le bate vântul, dar nici unul dintre noi nu face cea mai mică mişcare să le ridice.

— Dacă pariul pe bani e aşa de-al naibii de important, poftim.

Cu asta, îşi aruncă crosele în trusă şi pare că dă să iasă de pe teren.

— Banii n-au nici o treabă, intervine rapid Nodge. E o chestie de principiu.

— Haideţi, am zis că renunţ la lovitura aia, spune Colin, iară vreo relevanţă.

Nimeni nu pare să-l audă. încep să mă rog de Tony. Deja s-a ajuns prea departe.

— Nu pleca, Tony. Stai să terminăm.

Dar Tony îşi apucă troliul de mâner şi îşi vede de drum. Simt că încep să mă şifonez. Tony a ales soluţia radicală şi n-am chef de asta.

— Bine, hai, reia lovitura.

Nodge nu spune nimic. Tony se opreşte pentru moment. E limpede că nici el nu vrea să ducă povestea cu plecatul până la capăt.

— Ce mama dracului? zbiară Colin.

Ne uităm toţi la el, înmărmuriţi. S-a înroşit şi, pentru o clipă – e îngrozitor, am impresia că o să izbucnească în plâns.

— De ce nu putem să fim... să fim prieteni? De ce trebuie să trecem prin toate astea? Adică, nu ştiu... n-are sens. Nu putem să terminăm odată? Vă rog...

întreaga poveste a scăpat deja de sub control. Există un pericol, cel mai mare dintre toate. Acela că vom fi făcuţi de ruşine. Mă uit la Colin şi spun:

— Ai dreptate. Colin are dreptate. Chiar e stupid. Hai, Tony, reia lovitura.

Nodge dă şi el din cap, deşi întru câtva refractar. Dar nici el nu vrea să facem o scenă.

— Da, normal. Dă-i drumu'.

Tony aproape că s-a înmuiat, dar nu de tot. E un drum lung înapoi.

— Nu vreau. Nu dacă faceţi pe voi pentru atâta lucru. Nu dacă e numai din cauza lui... lui... Smiorcăilă aici de faţă.

Smiorcăilă. îmi revine brusc în minte incidentul cu Colin, de demult, o străf ulgerare oribilă. Colin face un pas înapoi, parcă tocmai ar fi fost pocnit.

Tony a încetat să-şi mai mişte troliul, se vede că nu vrea să plece, dar parcă nici nu s-ar întoarce dacă facem compromisuri.

— Uite, ce-aţi zice să o luăm toţi de la capăt? spun eu. Lovitura mea şi a lui Nodge au fost, oricum, destul de proaste. Ne prefacem că acum am ajuns la gaura asta şi continuăm de aici.

— OK, spune într-o doară şi Nodge, a cărui lovitură, deşi proastă, a fost mai bună decât a mea.

— OK, zice şi Tony, parcă ne-ar face nouă o favoare.

Colin aprobă cu o mişcare a capului şi pregăteşte mingea. Tony loveşte de data asta remarcabil, mingea se rostogoleşte la mai puţin de doi metri de steag. Nodge nimereşte şi el destul de bine, până şi Colin reuşeşte să nu mai rateze. Sub presiunea a trei lovituri bune înaintea mea, mă fâstâcesc şi nu reuşesc decât să trimit mingea aiurea, într-o pădurice din apropiere. Abia mă abţin să nu-mi arunc şi crosa după ea.

— Ghinion, spune Tony.

E jenat, dar nu mai puţin încântat. Arborez o mască neutră şi pornesc spre pâlcul de copaci. Când ajung, nici urmă de minge. Grămezile de iarbă tăiată, moartă şi îngălbenită, fac misiunea şi mai imposibilă. Scormonesc cu crosa, încercând să o scot la iveală, dar după trei minute tot nu găsesc nimic.

îi văd pe Tony şi pe Colin apropiindu-se să mă ajute să caut. Sunt aproape cu totul ascuns sub ramurile întortocheate ale unui brad. Nodge strigă ceva, iar Tony şi Colin se întorc spre el pentru o clipă. Simt un imbold să-mi scotocesc prin buzunar şi să scot mingea de rezervă, ezit o secundă, apoi o las să cadă. Mă gândesc că nu trişez, doar uşurez

situaţia. Tony n-ar fi trebuit să mai aibă dreptul la o lovitură. Când îmi ridic privirea, Tony tot nu se uită spre mine, dar Colin şi-a reluat drumul în direcţia mea. îi fac semn că e în regulă.

— E OK, am găsit-o.

Tony se întoarce şi îmi face semn că m-a auzit. Colin nu se mişcă, rămâne pe loc câteva secunde şi apoi se întoarce spre spaţiul de joc.

Mă uit în jos. îmi culeg crosa cu care căutasem prima minge, mă dau într-o parte şi, cu o mişcare legănată, lovesc mingea. O lovitură de toată frumuseţea. Mingea se roteşte în aer, rămâne parcă suspendată câteva secunde şi apoi cade pe spaţiul verde. Urmează Tony şi Nodge, a cărui minge abia dacă se mişcă vreo şase metri, după ce se împiedică de o ră- murică rătăcită pe teren. Colin loveşte şi el, iar mingea mea ajunge în gaură. Sunt la egalitate cu Tony şi la două puncte distanţă de Nodge, şi mai avem patru găuri. Atmosfera e ostilă şi tensionată.

Pentru următoarea gaură, trebuie să trecem peste un râu micuţ. Tony, Colin şi cu mine n-avem probleme, dar Nodge loveşte pe lângă şi mingea nimereşte exact în mijlocul apei. Deasupra noastră, cerul se înnorează tot mai tare. Din depărtare se aud tunete.

Mergem până pe malul râului. E incredibil, dar mingea a plutit pe suprafaţă şi s-a oprit pe o piatră plată, într-o scobitură. Apa nu pare să fie mai adâncă de o jumătate de metru, dar curge cu viteză şi e clar că mingea nu mai poate fi jucată.

— Mai bine-ai lăsa-o baltă, spun pe un ton care vrea să fie înţelegător, dar sună ironic.

— Nu prea cred, îmi răspunde Nodge.

Se apleacă şi începe să-şi scoată pantofii.

— Ce faci?

— Lovesc.

— N-ai cum, nu vezi că mingea e la mama naibii, în râu?

— Aşa, şi?

Şi-a scos pantofii. îşi îndoaie pantalonii mai sus de genunchi şi caută o crosă lungă. Pe lângă piatra cu mingea buclucaşă trec peştişori argintii care aruncă stropi de apă în gropiţele de pe suprafaţă albă a sferei. îl privim pe Nodge aplecându-se pe malul râului şi coborând. Tony şi cu mine schimbăm priviri pline de neîncredere.

— Prea vă luaţi tot timpul la întrecere. Stricaţi tot, spune Tony sarcastic, imitându-l pe Nodge, care ne făcuse reproşuri la început.

Nodge nu răspunde provocării. Nu şi-a ridicat destul de sus pantalonii, şi apa îi ajunge chiar mai jos de genunchi, îmbibând materialul şi schimbându-i culoarea deschisă. îi e greu să-şi păstreze echilibrul printre denivelările de pe fundul apei. Ajunge până la piatră şi încearcă să se crăcăneze deasupra ei. însă nu îi reuşeşte manevra, aproape cade şi, încercând să-şi dobândească echilibrul, îşi scapă crosa, care se scufundă imediat.

Mânerul se vede pe fundul apei, mişcându-se lin în ritmul valurilor, într-un petic moale de noroi. Se apleacă s-o pescuiască şi, ca să-i usuce mânerul, o şterge cu tricoul, pe care apar imediat pete maronii. Faţa îi e transfigurată de concentrare şi de hotărâre neclintită. Nu spunem nici unul nimic, de frică să nu-l provocăm.

încalecă piatra, şi acum pare să fi găsit o poziţie sigură, încearcă să evalueze unghiul

potrivit, şfichiuind aerul cu lovituri scurte şi sigure care se opresc la câţiva centimetri de minge. Ceva din mine îmi spune că o s-o scoată la capăt şi de data asta, că norocul lui legendar îl va salva şi acum.

Se apleacă pentru lovitura adevărată. Are noroi pe tricou şi pantalonii îi sunt leoarcă. Curenţii îl fac să se mişte înainte şi înapoi, pe călcâie. Crosa se dă în spate, încet, Nodge are ochii aţintiţi asupra mingii care tremură în adierea vântului.

Duce crosa în spate de tot, apoi loveşte scurt şi repede, îşi ia ochii de pe minge, ridicându-şi capul. Contramişca- rea crosei îl trage în spate, şi ratează mingea aproape în întregime, o atinge razant numai cât să îi facă vânt de pe piatră în apă. Foarte lent, Nodge cade pe spate. încercând cu disperare să îşi găsească echilibrai, flutură crosa în aer, însă fără nici un folos. Se rostogoleşte cât e de mare, se dă peste cap şi se prăbuşeşte în apă. îşi scoate imediat capul la suprafaţă, scuipând muşchi şi parcă tot râul.

O pauză de o clipă, până când Tony începe să râdă înfundat şi apoi izbucneşte. Deşi mai încet decât de obicei, dar şi neobişnuit de spontan, tot reuşeşte să sperie păsărelele care-şi iau zborul din copacii din jur. Mă pun şi eu pe râs, ţinându-i isonul, iar Colin ne completează trilurile cu chicoteala lui de puştoaică, până când formăm un trio incapabil să articuleze vreun cuvânt. Mă ţin cu mâinile de burtă de atâta râs, Tony s-a aşezat pe iarbă să se odihnească, iar chicoteala lui Colin şi-a dat dramul într-un sunet gutural şi aproape isteric.

Când reuşesc într-un târziu să mă concentrez, mă uit spre Nodge şi văd cum stări de tot felul se

învălmăşesc pe faţa lui. E aproape ca o derulare cinematografică, un cadra după altul, în care fiecare stare se afişează pentru o clipă de glorie, apoi dispare înapoi de unde a venit. La început, e şocat, după contactul cu apa rece, dar apoi i se instalează pe chip un fel de umilire morbidă. Pe faţa atât de schimbătoare îi curg picături de apă şi de noroi înmuiat, lăsând dâre printre cutele naturale ale feţei.

Privirea umilită, cea mai efemeră dintre toate, e îndepărtată în mare viteză şi înlocuită de o furie nedisimulată, crudă. I se umflă pieptul, pumnii i se încleştează pe crosă şi pielea i se aspreşte. Faţa i se strânge, de parcă ar fi gata să plesnească şi să ne radă de pe faţa pământului. Asta durează vreo câteva secunde bune, dar îmi dau seama că e o emoţie pe care Nodge nu şi-o poate permite, pentru că într-un fel contravine imaginii pe care o are despre el: matur, înţelept, raţional. Cu mare dificultate, scapă şi de ea şi urmează un moment neutru.

În cele din urmă, zâmbeşte. Convingător, deschis, relaxat, pare să spună că farsa de adineauri a şters cu buretele toate relele. Cu un simbolism aproape poetic, soarele iese din nori şi îl face pe Nodge să se încrunte. Zâmbetul satisfăcut păleşte, dar îl văd că face eforturi să-l menţină. Nu spun nimic, Nodge pare că şi-a revenit şi s-a adunat. Ba chiar încearcă să facă haz de necaz:

— N-a fost crosa bună, spune sec.

Colin şi Tony râd iar, şi Tony îi întinde mâna să-l ajute să iasă din râu. Eu zâmbesc precaut. îl cunosc pe Nodge mai bine decât Colin sau Tony, şi cred că e încă furios. Mai mult, e furios pe mine în

mod special, deşi nu-mi prea dau seama de ce. Cred că are legătură cu faptul că mă suspectează că... nu neapărat îl citesc, dar cred că îl citesc. Şi asta îl enervează la mine mai mult decât orice.

Nodge ratează complet, Tony şi cu mine facem egal. Acum suntem amândoi în fruntea clasamentului, cu urr punct mai mult faţă de Nodge, şi mai avem trei găuri. Tony şi cu mine în continuare la egalitate, Nodge ne ajunge din urmă la a opta gaură, şi acum avem toţi trei acelaşi punctaj.

După aterizarea lui Nodge în râu, atmosfera parcă s-a mai îmbunătăţit. Vorbim iar unii cu alţii, încet, despre hazard, despre vânt, despre ce crose folosim. Dar e numai praf în ochi. Presiunea pariului e mai puternică acum, ne face sângele să pulseze energic imediat sub piele. Noi trei suntem foarte încordaţi, Colin e într-o stare mizerabilă, deşi în momentul ăsta nu mai are nimic de pierdut şi oricum a renunţat la joc. După o copilărie petrecută cu părinţi care ţipau neîncetat unul la altul, e imun la orice conflict.

Colin se duce spre ultimul *tee.* E împotriva etichetei – cel care conduce ar trebui să facă asta, dar Colin e oricum în afara regulilor, pentru că a renunţat la jocul pe bune. Stă o vreme şi studiază mingea, de parcă nu se poate concentra, apoi se uită în sus, cu nişte ochi rugători, înspre noi trei, care stăm pe margine.

— Nu putem să facem meci nul?

Nu răspunde nimeni. Apoi continuă, într-o ultimă încercare, disperată, de a salva situaţia:

— E doar un joc, atâta tot, până la urmă.

îmi vine să urlu. Tony şi Nodge se răsucesc şi se uită în alte direcţii.

— Colin, îi spun, căutându-mi o crosă prin trusă, cine ţi-o fi băgat în cap una ca asta?

— Păi, aşa e, îmi răspunde disperat, de parcă dorinţa lui ar fi totuna cu adevărul.

— Nimic, niciodată, nu e *doar* atât.

Distanţa dinaintea ultimei găuri e cea mai mare, mai bine de 350 de metri, cu obstacole pe mijloc şi cu arbuşti de-o parte şi de cealaltă. Dacă lovitura lui Tony e bună, atunci o să aibă un mare avantaj, dar de data asta e vorba de noroc, iar asta e specialitatea lui Nodge. Mă bazez pe calmul meu, pe rezistenţa la presiune. în acest moment, mi se pare inacceptabil să pierd. Tony şi Nodge m-au înjunghiat pe la spate, a venit momentul să le-o plătesc. Asta e jocul *real.* Se numeşte prietenie. Vine în continuarea fotbalului de masă, a lui Monopoly şi Nu te supăra, frate!

Mă grăbesc cu lovitura, mingea deraiază fără speranţă un metru mai la stânga şi se opreşte lângă o gaură făcută probabil de un iepure.

— Rahat!

îmi anine crosa într-o parte, şi se înfige vertical în pământ. Văd că Tony abia îşi stăpâneşte un zâmbet, Nodge rămâne inexpresiv. Colin e la vreo douăzeci de metri în spate, desprinde bucăţi din coaja unui stejar bătrân.

Urmează Tony, care loveşte perfect, dincolo de obstacole cu un metru. Nodge loveşte şi el bine, dar ratează din pricina obstacolelor, iar Colin şi-a pierdut orice speranţă şi s-a lăsat păgubaş.

A doua mea lovitură e curată şi precisă, în paralel cu mingea lui Nodge, dar vreo şase metri mai la stânga. Când ajung în dreptul mingii mele, îl văd pe Nodge că ezită, neştiind ce crosă să aleagă. Alege una de metal, cu lemnul e mai com-

plicat, dar intimidat de apropierea obstacolelor loveşte pământul din faţa mingii şi o înfundă în nisip. Se încruntă, frustrat.

Douăzeci de metri mai în faţă, încă o lovitură de zile mari a lui Tony, dar o rafală sălbatică de vânt îi schimbă direcţia spre dreapta şi mingea se opreşte în copacii de pe margine. Acum e numai jocul sorţii.

Următoarea mea lovitură e dreaptă, sigură, pe mijloc, chiar în faţa celui de-al doilea – şi ultim – set de obstacole. Nodge loveşte şi el remarcabil de bine şi mingea se opreşte la vreo şase metri de a mea, poate la 200 de margine. îmi dau seama dintr-un strigăt exasperat de frustrare că Tony a ratat iar, asta înseamnă că nu mai prea are şanse.

Lovesc a patra oară cu crosa mea preferată, de metal. Absolut superb. Trec de obstacole, un salt în aer şi o aterizare chiar pe margine, la vreo douăzeci de metri de minge. Nodge se încruntă iar. Fără ezitare, loveşte şi el. Mingea lui aterizează cam la un metru jumate de a mea. Ne aşteaptă pe amândoi o lovitură foarte dificilă.

Ne îndreptăm solemn spre următoarea destinaţie. Tony s-a dat şi el deoparte. Se pare că a aruncat mingea în copaci de două ori, acum el şi Colin stau de-o parte şi de alta, la margine. Eu sunt ceva mai aproape, deci Nodge are prima lovitură.

Norii de ploaie s-au adunat din nou. Privesc în sus, cerul s-a înnegrit şi e brăzdat de fulgere în depărtare. Brusc, cât ai clipi, începe o ploaie torenţială – toarnă cu găleata, blo- cându-ne vederea aproape în întregime, biciuindu-ne pielea ca un roi de viespi micuţe, înnebunite.

Nu spunem nici unul nimic, nu schiţăm nici un gest. Nodge, ud fleaşcă şi murdar după aventura

în râu, se apropie de minge. I se scurg picături de apă pe vârful nasului când se apleacă să lovească, cu picioarele uşor depărtate şi cu încheieturile imobile. Colin păzeşte steagul cu sobrietatea unui cioclu. Stăm toţi nemişcaţi în ploaie, parcă într-o fotografie neclară şi palidă, înainte să se fi conturat toate culorile.

în cele din urmă, Nodge se dă uşor în spate şi loveşte mingea. Ar fi fost perfect acum un minut, dar pământul s-a înmuiat atât de mult, încât mingea se rostogoleşte la vreo treizeci de centimetri de gaură.

Sunt, la rândul meu, ud până la piele, dar abia dacă simt şiroaiele reci. Acum nu mai contează decât să nimeresc cum trebuie: să nu fiu nici prea încordat, nici prea relaxat, nici prea rapid, nici prea încet, nici prea dur, nici prea moale. Totul ţine de echilibru. Să nu aştept prea mult până să lovesc, să nu lovesc prea repede. Mă aplec deasupra mingii şi mă holbez la ea, de parcă m-aş aştepta să-mi sufle cum să lovesc. Inspectez solul pentru ultima dată, încercând să ţin cont de ultima lovitură a lui Nodge şi să o îmbunătăţesc. Aştept o secundă, mă las uşor pe spate, îmi fixez privirea asupra mingii, îmi ţin capul nemişcat, şi lovesc.

Mingea se desprinde de pe loc, trece pe lângă nişte margarete ude, pe lângă un ambalaj de ciocolată neobservat. Trece de mingea lui Nodge, se îndreaptă ţintă spre gaură, îmi ţin respiraţia. înaintează repede, mult prea repede. îmi dau seama că a fost prea mult şi că o să treacă în goană pe lângă gaură, la vreo trei metri de ea. Nu e pe direcţia bună, o să rateze şi o să mă arunce afară din joc.

Dar, dintr-odată, se împiedică de o denivelare,

se mută spre stânga şi, cu viteză încă prea mare, se învârte pe marginea găurii. Pentru o clipă pare c-o să se mai învârtă pe lângă, dar alunecă, pierde din viteză şi începe să se rotească de jur- împrejur. O dată, de două, apoi de trei ori. în cele din urmă renunţă şi cade, bâldâbâc! în gaura acum plină cu apă de ploaie.

în secunda următoare cad în genunchi, arunc crosa în aer cu un strigăt.

—V-am luat! Fraierilor, rataţilor! Am reuşit. Am câştigat!

Nodge loveşte şi el, leneş şi fără vlagă, dar oricum nu mai contează. Cade, dar acum e prea târziu. Se duce apoi spre gaură să recupereze mingile.

— Bună treabă, reuşeşte să murmure.

— Excelentă figură, frate, îmi spune şi Tony.

Colin nu spune nimic. Mă uit spre el, i s-a întipărit pe chip o expresie îndurerată, care însă nu mă stânjeneşte. De ce i-ar păsa?

Nodge ia şi mingea mea din gaură, deodată cu a lui. Vine să îmi strângă mâna, îmi întind şi eu mâna spre el, e pe punctul de a-mi da mingea înapoi, când parcă îşi aduce aminte ceva.

— Stai un pic. Ultima dată când m-am uitat era o minge Dunlop 1. Asta e Tideist 3.

îmi şterg faţa cu mâna stângă, agitat.

— Am schimbat mingile. Aveam impresia că e bântuită. Sunt superstiţios.

— Şi unde e Dunlop-ul acum?

Mă cuprinde panica. îi răspund:

— Am aruncat-o. Oricum era stricată.

— Cum e până la urmă? Era stricată sau eşti superstiţios?

Acum s-a apropiat şi Tony de noi. Colin a

rămas la distanţă. încă toarnă cu găleata. Toţi ceilalţi jucători au plecat înapoi spre club sau stau sub umbrele. Furtuna e cu adevărat îngrozitoare, dar nici unul dintre noi nu se mişcă.

— Vrei să spui că am trişat?

— Nu, spune Nodge rece, precaut. Vreau doar să ştiu unde e Dunlopul.

— Ţi-am spus. Acum ţi s-a pus pata din cauza rahatului ăluia de pariu.

— Măcar eu am stricat doar un joc de golf, spune Nodge, cât să fie auzit.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ce vrei?

— Nu. Nu nimic. Ce ai spus?

— Am spus că am stricat un joc de golf.

— Nu, nu aşa ai zis. Ai zis *măcar eu* am stricat doar un joc de golf. De parcă puneai accentul pe *eu.* Implicând că altcineva ar fi stricat altceva, mult mai important.

Nodge ridică din umeri.

— Dacă zici tu.

— Da, zic. Hai, scuipă tot acum, dacă ai început.

— N-ai vrea să auzi nimic din ce am de spus.

Ne uităm fix unul la altul, ca înaintea unui meci de box. Colin încearcă să pună capăt momentului. Şi faţa lui e leoarcă, picură de peste tot. Cuvintele lui se pierd în zgomotul tunetelor.

— Haideţi, ce-aţi zice să bem o cafea?

Amândoi vedem în asta calea de scăpare, într-un fel ne relaxăm. Partea din mine care vrea să evite confruntarea, care nu vrea să simtă gustul adevărului, se îndreaptă spre ieşire. Cealaltă parte însă, care-ar vrea să-l doboare pe Nodge cu crosa, rămâne pe loc. După câteva secunde lungi, amân-

doi, parcă sincronizaţi, o luăm încet spre cafenea, pe urmele lui Colin, dar la o distanţă considerabilă unul de altul. Tony se târăşte şi el, în spate.

Ajungem la intrare. Nodge şi cu mine stăm faţă în faţă, ca într-o celulă a poliţiei, avocatul acuzării şi condamnatul. Tony e în stânga mea, Colin s-a dus să ia cafele. Nodge se caută prin buzunare şi îmi dă o bancnotă de cincizeci, pe care o iau fără să spun ceva. Tony îmi dă două hârtii de douăzeci şi una de zece. Când să le pun în buzunar, aproape că-mi vine să le dau înapoi. Câştigul e tot mai puţin reconfortant,
cu fiecare secundă. Ne-am făcut prea mult sânge rău, cu care am plătit din plin. Capul meu se luptă cu mahmureala şi cu durerea care-mi strânge tot craniul.

Tony derulează înapoi şirul evenimentelor, cum face, fără excepţie, de fiecare dată – reia fiecare lovitură, încercând să înţeleagă ce nu a mers, unde-a dat-o în bară, de ce a pierdut. Despică firul în patru, dar în golf nu merge aşa. Totul e dintr-o bucată, ca orice altceva.

— Ştii, am greşit la a şaptea gaură. Dacă atunci nu ratam, şi dacă tu...

— Dacă eu nu bâjbâiam la a cincea, şi dacă Nodge nu se ducea să înoate... nu poţi să o ţii aşa încontinuu.

Deşi asta spun, mă gândesc doar la conversaţia imaginară cu Nodge, încercând să-mi dau seama ce-am stricat. Şi-a aprins o ţigară şi-mi zâmbeşte din colţul gurii. Nu e un zâmbet simpatic, ci unul care mă ironizează, pare să confunde refuzul meu de a termina discuţia cu laşitatea. Asta mă scoate din sărite şi, de cum se întoarce Colin cu cafelele şi se aşază, iau o înghiţitură, mă uit la Nodge şi-l

întreb:

— Deci, ce-am stricat?

Tony oftează, dar Nodge răspunde prompt, de parcă aştepta întrebarea şi acum e hotărât să răspundă.

— *Ştii* foarte bine ce. Ai pus capăt relaţiei cu singura femeie măcar pe jumătate decentă din viaţa ta. Prima normală. Ai părăsit-o pe Veronica, şi ea era mai mult decât ai fi meritat vreodată. Şi pentru ce? Pentru o partidă de golf.

Nodge zâmbeşte afectat. Mă scoate din minţi. Pe Veronica am lăsat-o baltă pentru *el,* pentru ei toţi. Şi el îmi vorbeşte în halul ăsta. Mahmureala îmi dă dureri. Sunt ud şi mi-e frig, far victoria de mai devreme şi-a pierdut farmecul. Nodge pufăie porcăriile alea de Craven A. Puf, puf, puf, de cinşpe ani.

— Nu ştiu la ce am pus capăt, dar, dacă tot a venit vorba, să-ţi spun cu cine mi-am pus-o.

Nodge strâmbă din colţul gurii, de parcă ar vrea să mă întrebe *cui crezi că-i pasai* Asta chiar mă irită. Simt cum mi se rostogolesc cuvintele pe vârful limbii. încerc să le opresc, dar e prea târziu, îmi alunecă pe buze.

— Cu Ruth. Cu ea mi-am pus-o.

Nodge rămâne nemişcat câteva secunde, apoi, spre surprinderea mea, începe să râdă.

— Asta ar fi trebuit să mă rănească? Crezi că nu ştiam? Şi crezi că mă interesează? Cât de puţin mă cunoşti, Frankie... Cât de puţin ai vrut să mă cunoşti.

Linişte. Colin şi Tony abia dacă mai respiră. Nu le spusesem că mi-am pus-o cu Ruth.

— Ruth era doar o prietenă. Atâta tot, spune Nodge.

— Hai, las-o moartă. Dacă era doar atât, de ce ne-ai îm- puiat capul atâţia ani că ea e aşa-zisa mare dragoste a aşa-zisei tale vieţi?

— Asta e treaba ta să afli. Dar eşti aşa de bătut în cap, că n-o să reuşeşti.

Se lasă iar tăcerea şi nimeni nu pare să ştie cum să-i pună capăt, aşa că se întinde parcă la nesfârşit. În cele din urmă, Tony face o încercare.

— Vrea cineva ceva de băut?

Are în braţe un pachet cu patru beri.

Nodge, fără să se întoarcă spre el, îi spune:

— O Cola, te rog. Sau ceva uşor, oricum.

Iar Tony îi răspunde:

— Ce naiba eşti? Un fătălău?

Acum Nodge se întoarce direct spre Tony şi, pentru prima dată de când îl ştiu, îşi pierde complet controlul, şi răcneşte, nu vorbeşte, nu argumentează, răcneşte de se aude în toată cafeneaua.

— Da, exact! Un fătălău nenorocit. Şi aşa am fost de cin- şpe ani. Un poponar, un pederast, un curist. Sunt o fetiţă mai mare. Mi-a plăcut de atunci, de pe 14 mai 1982, de când mi-a făcut-o Frankie prima dată. Mai ţii minte, Frankie? Dar Frankie nu cred că era prea pasionat. N-a arătat cine ştie ce interes de atunci. Şi acum nici n-o să mai ai ocazia, nu Frankie? Pentru că eu tocmai p-l-e-c, plec acum. De tot.

Şi, cu asta, se ridică de pe scaun şi iese, cu toate privirile din cafenea urmărindu-1. Se mai întoarce din drum:

— Ce porcărie de farsă!

în sală se aşterne o linişte teribilă, parcă fără sfârşit, în toate cele patru colţuri. Se mai aud doar

zdrăngănitul farfuriilor, turaţia unui motor în depărtare şi huruitul unui ti en. Liniştea e întreruptă, în cele din urmă, de Tony, care vorbeşte atât de încet încât abia dacă se aude:

— Nu vorbea *serios,* nu?

E înmărmurit. Ca şi cum toată ierarhia de valori, de-o viaţă, i s-ar fi dat peste cap. Mă priveşte fix şi continuă, aproape im- plorându-mă:

— Nu-i aşa, Frankie?

Mă uit spre ieşirea pe unde tocmai a dispărut Nodge, şi apoi la chipul răvăşit al lui Tony.

— *Ştiu* sigur că vorbea serios, spun sec.

Şi chiar aşa e. Acum ştiu sigur. Pentru prima dată, ştiu ce am ştiut, de fapt, dintotdeauna, dar n-am putut concepe cu fărâma de minte lucidă, conştientă.

Tony e ca lovit de fulger.

— Vrei să spui că tu... el...

îmi studiez unghiile cu un aer indiferent.

— Şi ce dacă?

— Ce dacă? Vrei să spui că sunteţi *amândoi* poponari?

Nu-i răspund nimic.

— Sunteţi? Asta încerci să îmi spui?

Şi-a căscat ochii şi clipeşte des, convins că aşa ceva e imposibil. Simt cum îmi zvâcneşte capul, monoton, mahmur.

— Sigur că da, Tony. Suntem poponari. Eşti fericit acum? Iar tu eşti un nemernic intolerant, egoist, vanitos şi pe care nu te poţi baza.

Deja nu mai ştiu ce vorbesc. A început iar să plouă, capul mi-e tot numai valuri, mi s-a făcut şi rău. Acum s-a ridicat şi Tony.

— Eşti nebun. *Amândoi* sunteţi complet duşi.

îşi strânge în palmă medalionul cu coamele.

— *Vanvanculo! Tilodio! Tu Sei un grande finocchio! Mi vie- me da vomitare! Sei discustoso! Sono molto imbarazzato!*########

Vorbeşte cu accentul lui gutural, calabrez, şi aproape că scuipă în acelaşi timp. Nici măcar nu ştiam că poate să vorbească italiană. Se uită la Colin şi clipeşte.

— Şi tu eşti nebun.

Şi pleacă şi el. Aştept, până când aud pornind motorul de la Mercedes. Doar că de data asta Radiohead au tăcut. Aud frânele scârţâind în timp ce iese din parc. îl privesc pe Colin prin ceaţa transei.

— Am rămas numai noi doi, Colin, şoptesc, scărpinân- du-mi semnul din naştere şi gândindu-mă, de data asta pentru mine. Noi doi. Ţestoasa şi iepurele. Gemenii retardaţi.

Colin se uită în zare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat mare lucru. Ia o înghiţitură de cafea şi mă întreabă:

— De ce ai trişat, Frankie?

Mă uit la el, tulburat acum cu totul.

— Despre ce *dracu* mai vorbeşti şi tu?

Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei au plecat, am renunţat la femeia pe care o iubesc fără să am vreun motiv, şi habar nu am ce tot vorbeşte Colin.

— Mingea. Te-am văzut.

— M-ai văzut făcând ce?

— Te-am văzut că ai înlocuit-o cu alta. La a

---

‡‡‡‡‡‡‡‡‡ Du-te dracu'! Te urăsc! Eşti ditamai poponarul! îmi vine să vomit! Eşti dezgustător! Sunt foarte jenat! (1b. italiană, cu mici modificări dialectale). (N *ed.)*

cincea gaură. Ai trişat. Să fim cinstiţi, Nodge a câştigat, nu tu. Şi tu i-ai luat banii. Ştiam că eşti un mincinos, dar chiar şi cu *prietenii...*

Acum chiar m-am pierdut cu totul. Mi-e frig, sunt ud, jenat, pierdut, furios şi înmărmurit. Mă uit la faţa micuţă a lui Colin, acuzatoare şi furioasă, şi dintr-odată sunt înapoi în clasă, în ziua când l-au dezbrăcat, gândindu-mă cât de tare vreau să mă rup de el şi să intru în rândul băieţilor mari.

— Şi ţie ce-ţi pasă, *amărâtul^ Smiorcăitul* naibii. Faci ce-ai de făcut. înveţi să supravieţuieşti. Iţi croieşti singur drumul. Iţi faci singur regulile. Nu există nici *o altă* regulă în afară de cele pe care ţi le inventezi. Aşa, şi m-ai *văzut.* Mare lucru. Ce dracu? Ce mama *dracului?* Băieţelul mamei. Eşti un ratat. Total.

Colin rămâne acolo, împietrit, şi îmi dau seama că l-am pierdut şi pe el.

Şi rămân în clubul de golf Perivale, ţinând în mână o cană aurie în care cafeaua s-a răcit, şi bărbaţi de şaizeci de ani în echipamente de golf se holbează la mine de parcă aş fi picat de pe Venus.

Probabil că asta e. Am picat de pe *Venus* şi ai mei au uitat să-mi spună. De-asta nu înţeleg nimic din tot ce se întâmplă. Abolut nimic.

capitolul 16

când Harry s-a întâlnit cu Frankie

T) -

J l/u e aşa de rău să fii de unul singur. Intr-un fel, îmi place.

E nevoie de ceva timp să te obişnuieşti, nu spun că nu. La început, e un fel de răceală, o senzaţie care te bântuie la trei dimineaţa, parcă uscându-te pe dinăuntru, în dreptul pieptului. Am mai avut sentimentul ăsta înainte, dar mult mai rău, după ce a murit tata. Un fel de vânt. Ca şi cum cineva ar prinde capetele verigilor care te ţin pe picioare şi ar trage cu putere de ele.

Până acum, sentimentul nu a dispărut, dar nici nu mă mai surprinde, aşa că pot să-l suport. Şi nu e ca şi cum m-aş fi deconectat total. O am pe mama, Dumnezeu s-o binecuvânteze, care să-şi facă griji, să se agite, să nu mai ştie ce să facă. Mă bucur că e acolo, în casa ei tipic englezească, la destulă distanţă. După ani întregi în care i-am urât constanţa, acum îmi place, am *nevoie* de ea.

Şi, apoi, mai sunt ceilalţi prieteni. Nodge, Tony şi Colin nu mai sunt, dar ei nu erau singurii. Bineînţeles că nu. Erau doar cei cu care mă obişnuisem, de care mă agăţam din reflex. Am, încă, destui. Tot trec prin case de cupluri, de cupluri cu copii, unde accept invitaţii la cină, alături de câteva femei, singure şi ele, destul de drăguţe, dar în care citesc o urmă de teamă ascunsă, duşmanul natural al libidoului. Dar e OK. Nu se cere prea mult, nu se oferă prea mult.

Şi mai e şi munca. După 14 august, m-am îngropat în ea, ca un maniac. M-am prezentat în prima dimineaţă de luni cu o jumătate de oră mai devreme, hotărât să dobor toate

recordurile de vânzări de la Farley, Ratchett Gwynne. Şi mă descurc binişor. Vând mult, deschid şi închid uşi, fac valuri şi tărăboi. Câte zece ore de muncă, şi înapoi acasă, pentru cina încălzită la microunde, câteva cutii de bere şi somn adânc, parcă pe altă lume. Apoi o iau de la capăt. Mai nou lucrăm şi sâmbăta, aşa că mai trebuie să mă ocup doar de duminici.

De fapt, e chiar bine. Se spune că fără oamenii din jurul tău nu eşti nimic, că ei sunt singurii pe care-i ai. Dar nu ştiu cât e de adevărat. E drept, simţi un fel de... amorţeală când eşti singur. Deşi aş prefera cuvântul neutralitate. Şi care e alternativa? Tot haosul relaţiilor cu alţii. Neînţelegerile, resentimentele, ura, invidia, toate părţile urâte ale legăturii. Şi, într-un fel, toate *astea* sunt mult mai accesibile decât celelalte minciuni de pe felicitări – inimioare, norişori pufoşi, personaje zâmbitoare din desene animate. Iubirea. Ce *dracu* o mai fi şi asta? Arătaţi-mi. Faceţi-mi un desen. Doi copii pe o plajă cu nisip auriu sub un cer albastru ca acadelele Zoom. Romeo şijulieta. Ren şi Stimpy, Beavis şi Butthead, Tom şijerry, totul e... totul e... nu ştiu.

Duminicile. Cel mai greu de umplut. De multe ori stau şi mă uit la desene animate, chestii înregistrate în timpul săptămânii, sau de prin colecţiile mele. încep festinul cu *Duckman,* apoi trec la *Beavis & Butthead,* continui cu *Regele colinei* şi *Viaţa modernă a lui Rocko* şi termin cu *Aaagh! Monştri adevăraţil,* preferatele mele. Trebuie totuşi să recunosc că nu sunt la fel de distractive când te uiţi de unul singur.

Duminica la prânz merg la mama. E confortabil. Uneori înţeleg de ce a preferat Colin

varianta asta oedipiană. Nu că aş avea ceva intenţii cu bătrâna Flossie, dar e plăcut să aibă iar grijă de mine. Să-mi pună masa la unu jumate, fripturi şi legume, să-mi culeagă scamele de pe pulover. Apoi mă uit la fotbal, deşi sforăitul maicămii în fotoliul de lângă mine nu e chiar acelaşi lucru cu comentariile şi înjurăturile lui Tony, Nodge şi Colin. Dar e mult mai calm.

E luni dimineaţa şi am mai trecut de un weekend. Unul destul de plăcut, chiar dacă liniştit. E incredibil cât de mult poţi dormi atunci când nu te prea interesează ce se întâmplă când eşti treaz.

în birou e surprinzător de puţină agitaţie azi. Rupert şi Giles sunt pe teren, eu am rămas la sediu, dar telefonul abia dacă sună. Ca să-mi ocup timpul, mă uit peste declaraţiile bancare, n-arată rău deloc, chiar deloc. Acum n-o mai am de finanţat pe Veronica —jumate din banii mei ar fi mers la ea, dacă rămâneam împreună, ceea ce, îmi pare rău, dar strică tot farmecul – şi prevăd că peste vreo şase luni o să mai pot urca o treaptă. Am pus deja ochii pe o garsonieră luxoasă, pe terasa unui bloc din Notting Hill. Când o să-mi revină cheful de femei – *trebuie să* se întâmple cât mai repede –, va fi numai bună. Şi o să fiu *plin* de bani. După garsonieră, o să-mi iau un apartament, apoi o casă, apoi o casă în Kensington, apoi... Asta e partea cea mai frumoasă. Merge aşa la nesfârşit. Afacerile sunt atât de frumos deschise, atât de imposibil de terminat.

Mă uit pe fereastră. Un bărbat şi o femeie studiază afişele cu vânzări, împrăştiate pe toţi pereţii. Au, probabil, puţin peste douăzeci de ani se ţin pe după talie, iar ea se înalţă să-l sărute. Sigur, să vedeţi cât ţine şi *asta.*

Şi aşa îmi trece ziua. E lumină până destul de târziu, chiar dacă e sfârşitul verii. Ora şase, apoi şapte. Mă ridic să încui uşa din faţă. Am încheiat două tranzacţii azi, ceea ce înseamnă că am parte de un comision de aproape două mii. Nu e rău pentru o zi de luni. îmi aranjez cravata şi mă uit în oglindă. Semnul din naştere are ceva crud. De fapt, întreaga mea faţă, de parcă a privit viaţa prea de aproape şi nu şi-a mai revenit. Mă îndepărtez repede şi mă duc spre fereastră, concentrându-mă pe ce e dincolo de sticlă. Un bătrân îngrijit, blând şi demn, parcă aduce un pic cu Burt Lancaster, se îndreaptă spre uşă ţinând în mână unul din cataloagele noastre. Pe moment, sunt tentat să încui uşa înainte să ajungă în dreptul ei, dar ezit pentru că am senzaţia că îl cunosc de undeva, am impresia că l-am mai văzut. Renunţ repede la gândul ăsta, îi arăt ceasul prin fereastră şi silabisesc: *Am – în – chis.*

Dar face un semn, parcă ar răsuci o cheie în broască. E clar că vrea să îl las înăuntru. îşi împreunează mâinile, ca pentru rugăciune, ezit, apoi îi fac semn să intre. Apare în prag, vioi, şi închide uşa cu grijă în urma lui.

— îmi pare rău. Ştiu că e cam târziu. A fost o zi foarte aglomerată.

II aprob dând din cap şi afişez sinceritatea pe care mi-o cere meseria.

— Nici o problemă. Sunteţi ultimul client pe ziua de azi. Luaţi loc. Cu ce vă pot ajuta?

Incui uşa ca să nu mă mai trezesc şi cu alţii pe cap, apoi mă aşez la birou. Bătrânul se aşază cu greutate, de cealaltă parte, respirând anevoios. Scoate un carneţel şi îl răsfoieşte, neîndemânatic.

— Aşa, aici... da. Aş vrea un apartament micuţ.

De-o cameră. Ceva uşor de întreţinut.

— înţeleg. V-aţi gândit şi la un preţ aproximativ?

— Nu sunt foarte sigur... nu ştiu... domnule...

— Blue. Francis Blue. Cartea mea de vizită.

Bătrânul ia cartea de vizită, o studiază îndelung, apoi îşi ridică privirea şi clipeşte des, parcă ar încerca să-şi amintească ceva. E ceva în neregulă, ceva nu e cum trebuie. Dar nu pot să spun cu precizie ce. Apoi răsuflă uşurat şi ochii parcă i se luminează.

— Frankie Blue. Sigur că da. Ştiam că te cunosc de undeva. Ce mai faci, fiule?

— îmi pare rău, dar eu nu...

— Harry. Harry Butson.

Tot nu-mi pot da seama.

— Ne-ai arătat un apartament la Brook Green, numărul 27, pe la începutul anului. Mie şi lui Maud Coldstream. O căsuţă minunată, clar acoperişul trebuia înlocuit. Şi am renunţat până la urmă. Dar am ezitat foarte mult.

Dintr-odată mă trăsneşte. Bătrâneii pupăcioşi. Imediat după ce mă cuplasem cu Veronica. Harry şi Maud. Darby şi Joan§§§§§§§§§§ în persoană.

— Domnule Butson, spun eu pe un ton cumpătat. Bineînţeles. Ce mai faceţi?

Zâmbeşte cu subînţeles.

— Bine, să zicem. De fapt, date fiind împrejurările, nu prea rău. Dar tu? Parcă ai mai slăbit. Nu eşti prea în formă.

— Nicidecum, domnule Butson. Sunt bine.

---

§§§§§§§§§§ Expresie englezească, desemnând un cuplu de bătrâni care par mulţumiţi şi fericiţi împreună. (N.t)

— Sigur?

— Cum să nu. Afacerile merg excelent, sunt înfloritoare.

— Da? Atunci e foarte bine. Minunat.

Dă din cap, fără să-şi desprindă privirea de pe faţa mea, de parcă m-ar diseca. Nu-i spun, dar şi el a slăbit. Pare mai fragil, mai palid, deşi e tot elegant şi puternic, şi emană blândeţe. Mă uit pe fereastră, în spatele lui. Cuplul de tineri s-a întors, studiază oferta. Dar de data asta se ceartă, destul de tare. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet nemilos.

— A venit ziua cea mare?

— Care zi mare, domnule Butson?

— Spune-mi Harry. Nu te gândeai să faci pasul decisiv? Ştii tu. Să te însori.

— Da? Oricum, nu s-a întâmplat.

— Ce păcat. Dar oricum, are balta destul peşte. Şi sunt suficiente bălţi.

îşi frânge mâinile şi se uită la mine, parcă fără vreun motiv anume. Simt că încep să mă irit, nu îmi dau foarte bine seama ce caut aici, când aş putea fi acasă, uitându-mă la... făcând...

— Da. Bine, domnule Butson.

M-am impacientat şi se simte asta şi în voce. Continui:

— Ştiţi cum e cu femeile. Cine să le mai înţeleagă? Mă rog. La ce preţ vă gândeaţi?

— Harry.

— Harry. Cu ce te pot ajuta?

— Să mă ajuţi?

— Da. Ce fel de proprietate te interesează, mai exact?

Clătină enei gic din cap de parcă tocmai s-ar fi trezit din- tr-un vis cu ochii deschişi.

— Aşa, da. Un apartament micuţ, o cameră. Ceva uşor de întreţinut.

— Asta mi-ai spus deja. Poate îmi dai ceva mai multe detalii?

— Ceva... drăguţ şi curat, pe lângă o zonă verde. Poate la distanţă mică de un parc, să pot merge pe jos.

— Care parc?

Butson pare că a încremenit iar.

— Nu contează. Poate Holland. Mi-ar plăcea acolo.

Abia îmi stăpânesc un oftat. Mă îndrept, gata să scurtez povestea. Sunt destul de sigur că e doar un jucător. Ultima dată, el şi Maud au dispărut, după ce ne-am irosit toţi timpul.

— înţeleg. Dar mă tem că la banii tăi nu găseşti cine ştie ce acolo. O garsonieră te costă mult, peste 200 de mii. Şi, oricum, n-ar fi destul de mare pentru tine şi pentru soţia ta. Ai nevoie de ceva mai mult spaţiu.

Dă din cap, de parcă asta nu ar fi o problemă. Jucător nenorocit. începe să mă doară capul. îmi scarpin semnul din frunte şi mă uit la ceas cu un aer teatral. Vreau să plec, să mă duc acasă, să adorm în faţa televizorului. Sună telefonul, dar îl ignor. Butson nu pare să se grăbească. Se lasă liniştea, şi mă simt obligat să mai fac conversaţie.

— Şi Maud ce mai face?

— Maud? Cum adică ce face?

Mi se pare că e pe punctul de a intra în panică.

— Maud... soţia ta.

Se relaxează şi i se aşterne o umbră pe faţă.

— Da, bineînţeles... de unde era să ştii? îmi pare rău s-o spun, dar a murit.

Mă priveşte fix, cu ochii lui bătrâni şi umezi, în

care se citeşte brusc toată durerea.

— îmi pare rău.

Mă simt încurcat, dar şi manipulat într-un fel. Am o impresie stranie că e ceva... calculat la mijloc.

— N-ai de ce. Chiar nu ai.

Mă uit din nou la ceas, de data asta mai ostentativ. Dar simt că nu pot lăsa conversaţia în aer.

— Cum a... cum s-a întâmplat?

— E greu să vorbesc despre asta.

— Sigur, înţeleg.

Rămâne nemişcat câteva secunde, apoi îşi netezeşte gulerul. Şi continuă.

— A avut un atac... în timp ce făceam sex.

Spune asta cu o seriozitate absolută, ca un jurat care pledează în faţa curţii. Efectul e copleşitor, dar cum nu se poate mai comic, venind din partea acestui bătrân bizar şi ciudat, în ciuda eforturilor de a mă stăpâni, izbucnesc brusc într-un râs scurt.

— Vai, îmi pare rău... chiar n-am vrut să...

— Nu, nu... într-un fel, e destul de amuzant. Aş zice că nu e foarte rău să te duci aşa.

Harry Butson nu pare afectat. îl privesc cu atenţie. E sigur pe el, drept şi puternic, ca atunci când ne-am cunoscut, în ciuda declinului fizic de acum. Dar îmi dau seama că s-a schimbat ceva la el. în trăsăturile feţei, în ceea ce Veronica ar fi numit aură. Şi înţeleg pe loc ce e, ceva ce citisem pe faţa mamei mele atunci, demult, cu aceeaşi intensitate orbitoare. *Singurătate,* ca o lumină rece şi albastră strălucind din ochii lui în direcţia mea. Intru în panică, acum vreau cu atât mai mult

să ies din birou. Dar mă simt obligat să continui. Sunt prins într-o situaţie în care n-am ce căuta, pentru care nu sunt în nici un fel responsabil... şi mai înţeleg că asta i-a fost intenţia ele la bun început. Să poarte o discuţie. Orice fel de discuţie. Să nu mai fie singur, chiar dacă numai pentru câteva minute. Vocea mea e mai caldă când reiau conversaţia.

— Dar dumneavoastră, domnule Butson? Cum vă simţiţi?

— înţelegi tu... nu am de ce să mă plâng. Maud şi cu mine am trecut prin nişte momente speciale. Dacă te gândeşti la alte vieţi, a noastră a fost... greu de concurat. Bineînţeles că mi-e dor de ea. în fiecare zi, absolut în fiecare. E ca o vânătaie, una dureroasă.

Face o pauză, cât să-şi tragă sufletul.

— Dar supravieţuiesc. Aş spune chiar că viaţa merită trăită în continuare. E firesc, în cea mai mare parte a timpului sunt singur. Dar te obişnuieşti şi cu asta.

Cum te obişnuieşti şi cu ciuma, îmi spun în gând, apoi îl întreb, cu o voce piţigăiată, mimând un optimism fals:

— Dar aveţi copii, presupun?

Butson zâmbeşte.

— Copii. Da, sunt bine. Dar au mers fiecare pe drumul lui. Au plecat de mult. Au cam vârsta ta. Dacă mă gândesc bine, parcă chiar semeni un pic cu fiul meu cel mic. Peter. E în Arabia Saudită acum. Nu prea apuc să-l văd.

Parcă am intrat în detalii prea intime, care înghit tot aerul din cameră. Mă simt tot mai presat să continui conversaţia, s-o scot la liman.

— Dar aveţi prieteni, probabil... spun,

punându-mi deoparte hârtiile, aranjându-mi biroul şi zdrăngănind uşor cheile.

— Maud şi cu mine nu am prea avut timp pentru aşa ceva. Eram doar noi doi, şi familia. Ştii, câteodată chiar îmi doresc... înţelegi tu...

Apoi mă priveşte insistent, şi dintr-odată ştiu ce urmează să-mi spună, ştiu sigur că nu a a avut nici cea mai mică intenţie să cumpere un apartament, ci pentru că m-a recunoscut, pentru că m-a văzut ca pe o potenţială *ţintă,* ca pe o aspirină pentru imensa lui durere.

— Poate... poate ieşim cândva, să bem ceva, pe undeva. Am întotdeauna drum pe aici.

Mă fixează cu ochii lui umezi, şi pentru o clipă citesc în privirea lui o intensitate aproape nebunească. îmi aduc aminte acum că l-am văzut de mai multe ori, trecând pe lângă birou, încercând probabil să-şi facă un pic de curaj să intre. Respir adânc. îmi pare sincer râu pentru el şi îmi doresc să pot face ceva să-i îndrept viaţa, dar nu pot. Propria-mi viaţă e destul de încurcată, am destule probleme. Şi Butson, stând acolo, în faţa mea, parcă a venit să-mi înfăţişeze viitorul, sau un posibil viitor, să mă avertizeze, sau să râdă de mine.

Am intrat complet în panică şi mă ridic de pe scaun.

— Domnule Butson, e o idee minunată, dar mă tem că sunt extrem de...

Clipeşte şi ridică mâna, parcă spunându-rni că nu e nevoie să continui.

— Desigur. Era doar o sugestie.

Se ridică în grabă şi îmi întinde palma deschisă. îi strâng mâna fermă şi uscată. Se citeşte pe chipul lui demn agonia, ruşinea de a trebui să

se milogească pentru compania cuiva, întocmai ca un bogat transformat peste noapte în cerşetor. Mi-e ruşine că nu pot – că nu voi putea – să îl ajut. Dar e un vârtej pe care nu vreau să-l las să mă înghită.

— Ştiu drumul. Noroc, Frankie.

— Şi dumneavoastră, domnule Butson.

— Harry.

— Harry.

Spunând asta, se ridică de pe scaun, iese pe uşă şi dispare în asfinţitul de vară. Lasă pe scaun catalogul, şi încă i se mai văd amprentele pe coperta lucioasă.

Apoi, după cinci minute de nemişcare, îmi caut telefonul şi formez un număr.

capitolul 1 7

WW//)********** F

^4 >lin a fost primul pe care l-am sunat. îmi făcusem griji pentru el. îmi spusese mama că mama lui e foarte bolnavă. Şi, oricât de mult s-ar bizui Olive Burden pe Colin, e aproape imposibil de imaginat cât se bizuie Colin pe ea. Mai mult decât atât, l-am sunat de vreo două ori, i-am lăsat mesaje, dar nu m-a sunat înapoi. Mi-era greu să cred că i se pusese pata chiar în halul ăsta. Până să ne certăm atunci, la golf, mă suna imediat înapoi, recunoscător, în câteva minute.

M-a sunat azi-dimineaţă, în cele din urmă, dar ceva era în neregulă. Nu era supărat – ba chiar dimpotrivă. Părea bine dispus şi proaspăt.

— Salut, Frankie!

— Colin, ce faci, omule?

— Bine, bine.

—Auzi... îmi pare rău... chiar n-am vrut... atunci, la golf.

— Nu-i nimic, Frankie. Nu contează. Serios.

M-am simţit uşurat.

— Nu, Colin. Vreau să ne vedem. Să-ţi explic... că n-am vorbit serios.

S-a făcut linişte.

— Colin? Mai eşti acolo?

— Da, normal.

— Te-ai văzut cu Nodge? Sau cu Tony?

********** Abrevierea expresiei *What Would Jésus Do?* (Ce ar face Isus?), devenită celebră în Statele Unite în anii ’90, un motto pentru mii de creştini, amintind de credinţa în Isus ca model de moralitate. *(N.t.)*

— Nu, de fapt nu m-am prea văzut cu nimeni.

— Nimeni, nimeni?

— Nu prea. Doar cu un alt prieten, un tip pe care nu-l ştii.

— Bine, excelent, am murmurat, încercând să trec de discuţiile mărunte.

Din nou, linişte. I-am cunoscut pe câţiva dintre prietenii lui Colin, mai demult. Sunt câţiva pe care îi tot schimbă, are micile lui pasiuni. Sunt toţi nişte tocilari, nişte rataţi obsedaţi de computere. Sper că n-are de gând să încerce să ne facă vreodată cunoştinţă.

Am vorbit deja cât pentru o viaţă cu Colin despre *giga- bytes* şi *râmi* şi teoria probabilităţilor.

— Auzi, am putea să ne întâlnim? Noi doi, vreau să spun.

— Da, a spus simplu Colin.

Mi-am scos agenda şi am început să studiez. Era o săptămână plină. încă lucram de-mi săreau ochii. Pe urmă am văzut că aveam o pauză chiar atunci, dimineaţa, când mă întâlneam cu vicarul de la Biserica Sfinţilor Inocenţi, unde Veronica şi cu mine ar fi trebuit să ne căsătorim. Se enervase destul de rău că anulasem totul aşa de târziu, şi îmi pusesem de gând să mă duc să-i închid gura în vreun fel. Nişte bani pentru turla bisericii, sau pentru pernuţe noi, sau pentru orfani sau pentru vreo doişpe îngeri, mai ştiu eu pe ce dracu cheltuiesc ei în biserici. Era un tip de treabă, şi, când eşti agent imobiliar, nu vrei să te pui rău cu nici una dintre figurile locale proeminente. Aşa că-i făcusem loc în agendă între doişpe şi unu. Era doar la câteva sute de metri de casa lui Colin.

— N-ai cum să ajungi azi, aşa-i?

— Ba da.

— Eu trebuie să ajung la doişpe la parcul

Ravenscourt. Mă întâlnesc cu un vicar.

încă o pauză lungă.

— Cu un ce?

— Cu un vicar. Ştii tu. Tipii ăia cu zgardă ca de câine. Cu cărţi cu imnuri, înmormântări, toată afacerea. Aia cu nunţile.

— Alia.

— Ne vedem atunci în parc? Să zicem la doişpe fără un sfert?

— Perfect.

— Pe mai târziu, Col.

— Pa, Frankie.

Asta se întâmpla acum trei ore. Acum conduc pe drumul din jurul parcului. Opresc Beemer-ul, îl parchez şi cobor. În depărtare, pe o bancă, îl văd pe Colin care hrăneşte porumbeii cu firimituri de pâine. E singur.

E destul de răcoare şi parcul e mai mult sau mai puţin gol. Colin face notă discordantă, stând acolo. E îmbrăcat mai prost ca de obicei – hainele de pe el sunt murdare şi necălcate, e nepieptănat. Deşi e destul de frig, e doar într-un tricou cu mânecă scurtă. Nu e nici bărbierit.

Mă vede şi se luminează tot. Se ridică imediat şi se îndreaptă spre mine. Spre surprinderea mea, îşi desface braţele şi mă strânge cu putere. Ba mai mult. Mă sărută pe obraz. Apoi face un pas în spate şi mă priveşte de parcă aş fi proaspăt scos din cutie. Simt nevoia să spun ceva.

— Salut, Colin. Pari foarte vesel. Ai câştigat la loto?

în continuare, nu spune nimic, doar dă din cap. Senzaţia ciudată de mai devreme se intensifică şi mai fac o tentativă de conversaţie.

— Ce-ai mai făcut?

— Bine, una, alta.

Mă aşez pe banca de lemn, dar Colin rămâne în picioare.

— Deci nu te-ai mai văzut cu Tony sau cu Nodge?

— Nu. Doar cu tipul celălalt.

Deja mă străduiesc să găsesc ce să spun. Am senzaţia că, mai nou, nu-l mai pot atinge cu nimic, şi asta îmi dă un sentiment de nervozitate. Mă surprind decojind vopseaua veche de pe lemnul îmbătrânit. încep să o mp în bucăţele tot mai mici.

— A fost o chestie tare ciudată, nu?

— Ce?

— Partida de golf.

— Da, presupun că a fost.

Deja se transformă în tortură. începe să-mi pară rău că l-am sunat.

— Ce face mama ta? E bine?

Zâmbetul lui Colin se măreşte.

— Bine.

— Grozav.

— Foarte bine.

— Excelent.

— Deşi... nu chiar atât de bine, cred.

— Nu?

— Nu.

Clipeşte lung. Are ochii înfundaţi în orbite. Pare mult mai bătrân de treizeci de ani, dar aşa a tot fost, de vreo cinci încoace.

— De fapt, au luat-o de acasă.

— Cine a luat-o?

— De la spital.

— De ce?

— Pentru că o cam luase razna.

— Păi... aşa era... de la o vreme, ştii şi tu.

— Nu, de data asta chiar *serios.* Nu mai ştia nici cine sunt. N-avea habar de nimic.

— Aha.

— Şi începuse să facă pe ea şi îşi făcea, ştii tu, nevoile în pat... Şi devenise şi violentă.

— Violentă?

— L-a pocnit pe asistentul social. Direct în mutră. Şi l-a muşcat de mână pe poştaş. Care voia să-i semneze pentru o scrisoare. M-a atacat până şi pe mine. Cu una din andrele.

Şi-a ridicat mâna dreaptă. Avea o rană proaspătă, abia cicatrizată, chiar deasupra cotului.

— Aşa că a trebuit s-o ia.

— Eu... asta e...

— Acum locuiesc singur în apartament.

Nu mai am cuvinte. Se lasă o tăcere prelungă. Sunt tot mai atent la sunetele din parc. Nişte raţe se dondănesc în baltă, copiii de pe terenul dejoacă zbiară unii la alţii. Bubuitul surd al mingilor de tenis. Vântul care îmi şuieră pe la urechi.

— O vizitezi?

— Uneori. Dar numai stă acolo, uitându-se pe fereastră. Nici măcar nu mă deosebeşte de Adam.

— O să... sunt şanse să se facă bine?

— Nu. O să moară cât de curând.

Spune asta pe un ton care nu diferă cu nimic de cel cu care comanzi o bere. Neutru, politicos. Sunt şocat.

— Colin, îmi pare atât de rău. Chiar... aş fi vrut să mă suni. N-am ştiut nimic. Mă simt îngrozitor.

Colin dă din cap.

— E în regulă, Frankie. Sunt bine. Trebuia să se întâmple. Şi cred că aveam nevoie să fiu singur o vreme, să mă adun. Acum totul e mult mai clar. Ştii, câteodată mă gândesc că săraca de ea se baza

prea mult pe mine. De fapt, sunt sigur. Câteodată mă întreb dacă nu îmi părea rău pentru ea. Sau dacă nu cumva... *se asigura* că o să îmi pară rău. Ştii despre ce vorbesc?

Al dracului de adevărat, Col, mă gândesc, dar spun serios:

— Da, ştiu. înţeleg perfect ce vrei să spui. Şi totuşi, săraca Olive. A avut... are dureri?

Pentru o clipă pare trist, înainte să-şi refacă masca rigidă şi calmă.

— Da. Mari de tot, cred. E speriată. Terifiată. I-am spus că nu are de ce. Dar i-a intrat pe o ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

Dau din cap şi îmi frământ mâinile. Aş vrea să îmi arunc braţele în jurul lui Colin, dar ceva mă opreşte. Acelaşi „ceva" care ne întrerupe liniştite, care ne face să concurăm, să ne pedepsim în loc să fim acolo unul pentru celălalt. Vântul îi răvăşeşte părul nespălat, şi Colin arată chiar mai excentric. De gulerul tricoului său murdar are prinsă o insignă mică cu QPR, smălţuită şi lustruită cu atenţie, şi lângă ea observ' una ceva mai mare, cu inscripţia „WWJD".

— Asta de la ce vine?

— De la nimic. E un fel de glumă.

—Aha. Desml de amuzantă. Pari destul de OK, am minţit.

— Sunt bine. Intr-un fel ciudat, nu cred că am fost vreodată mai bine.

— E oribil vântul ăsta.

— De, e...

Un câine vagabond aleargă spre noi. Pe Colin l-au speriat câinii dintotdeauna, şi ăsta e unul mare, un fel de alsacian corcit. Dar se apleacă şi-l mângâie pe cap.

— Cuminte, băiatu'.

Mă uit la ceas. O să întârzii.

— Colin, trebuie să mă duc la biserică să mă întâlnesc cu vicarul. E în legătură cu nunta.

— Aha.

— Ce-ar fi să vii cu mine?

— Dacă vrei.

Colin lasă câinele în pace şi porneşte spre ieşirea din parc. 11 urmez îndeaproape. Păşeşte încet şi calm. Din mers, începe brusc să vorbească monoton, ca hipnotizat, fără să mă privească.

— Ştii, Frankie, mi-ai fost întotdeauna un prieten tare drag. Ştiu că tu nu crezi, dar chiar ai fost. într-un fel, pentru mine a fost şi enervant. Că m ai fost mereu mai puternic, ai avut mai mult succes şi tot aşa. Pe undeva, era umilitor. Cred că a fost cumva ca... dependenţa de droguri. Ceva de care ai nevoie. .. dar pe care îl şi urăşti, în acelaşi timp.

Se opreşte din mers şi se uită la mine. Mă opresc şi eu.

— Dar nu e vina ta, Frankie. Deşi cred că tu ai avut de câştigat. Un sentiment de putere? Presupun că a fost şi ceva de felul ăsta. Eu nu cred că mă vezi ca pe un prieten. Mai degrabă ca pe un discipol, sau poate ca pe un animal de companie. Da, exact. Colin, ăla mic şi loial. Ham-ham!

A început să latre, face exact ca un câine, şi mai şi râde. Protestez, dar Colin ridică mâna să mă oprească. îşi reia drumul şi eu îl urmez, cu un pas în spate. Vorbeşte pe un ton neutru.

— Dar nu contează. Nu contează nici dacă eşti sau nu de acord. Nu mai contează. Relaţia noastră e altfel acum, am început să văd lucrurile mai clar,

după ce au luat-o pe mama. A fost chiar ciudat – să-ţi dispară brusc prietenii, într-o secundă. E aiurea, ca şi cum te-ai fi plimbat cu nişte ochelari de soare mari şi negri, văzând numai forma sau umbra lucrurilor, dar nu şi detaliile. Când mama a plecat, când voi toţi aţi plecat, a fost ca şi cum mi-aş fi scos ochelarii. Am văzut că mă priveai de sus. Că te credeai mai bun decât mine. Că-ţi era milă de mine, că într-un fel... mă dispreţuia!.

— Spui *tâmpenii,* Colin. Nu ştii ce...

— Dar nu mă *deranjează,* îmi spune cu seninătate. E în regulă. Serios. Am ajuns?

Stăm în faţa portilor bisericii anglicane. înăuntru, e o plăcuţă cu numele. Biserica Sfinţilor Inocenţi. Deasupra, un mozaic cu auriu, cu albastru şi verde înfăţişează un porumbel şi probabil nişte sfinţi. Uşa e întredeschisă, şi Colin intră. Deasupra uşii sunt doi îngeraşi care parcă vor să iasă din sculptura în lemn.

— Care e diferenţa între un heruvim şi un serafim? mă întreabă Colin.

— Cred că îl ştiu pe ăsta, îi răspund.

— Nu, nu e un *banc.* Voiam doar să ştiu.

Dau din cap, uitându-mă prin biserică. Locurile astea mă deprimă întotdeauna, cu aerul lor de viaţă închisă, pierdută, pe terminate. Mă uit în biroul vicarului. Nu e nimeni. Apare un secretar cu părul vâlvoi.

— Mă scuzaţi, sunteţi domnul Blue?

— Da.

— Părintele a ieşit zece minute, era o urgenţă. Se întoarce imediat. Vă deranjează să aşteptaţi un pic?

— Nu, nici o problemă, murmur enervat.

Ce fel de urgenţă? Ce urgenţă ar putea apărea pentru un vicar, alta decât o revenire spectaculoasă a marelui I.C.? Nu voiam decât să-i dau fraierului nişte bani.

Colin a intrat deja în biserica propriu-zisă şi eu îl urmez, ecoul vocii mele răsună între pereţii înalţi de piatră. Mergem şi mai încolo. Iau în treacăt una din broşuri şi citesc ce scrie pe ultima copertă:

Mântuieşte-mă, Doamne, apără-mă
şi fereşte-mă de primejdie
Mântuieşte-mă, Doamne, păstrează-mi speranţa, îndepărtează-mi îndoiala.
Mântuieşte-mă, Doamne, adu-mi lumina aproape şi ţine întunericul departe.

Ii flutur poezia în faţă lui Colin.

— Al naibii de profund, nu, Col?

Colin încearcă să o prindă, dar îi cade din mână.

înăuntru, biserica pare părăsită. Pe masa din altar sunt nişte lumânări, şi lângă, bănci paralele. Are aerul ăla straniu şi mort din majoritatea bisericilor, sau cel puţin al celor din Shepherd's Bush. A ieşit soarele şi câteva raze se încăpăţânează să treacă dincolo de ferestrele murdare. Câteva cad pe faţa lui Colin, care pare galbenă ca o stafie.

Chestiile obişnuite din biserică: altarul, vitralii cu scene de neînţeles din Biblie, scaune incomode. Un poster mic şi albastru anunţa că s-au strâns 238,70 de lire în campania pentru narcise galbene. Grozav. Mai e o poză cu un tip bătrân, într-un soi de caftan. Citesc inscripţia de dedesubt: „Sf. Matei. Protectorul Contabililor, al Paznicilor şi al

Perceptorilor.” Mă întreb dacă nu cumva e o glumă, dar cred totuşi că nu, pentru că exact aşa scrie, cu litere aurite, cursive.

încă mă irită discursul de mai devreme al lui Colin, mai ales pentru că ştiu că e adevărat în cea mai mare parte. Despre dispreţul meu. Vreau să plec, acum.

Mă uit spre Colin, a scos un chibrit şi aprinde o lumânare, presupun că pentru sărmana Olive. Studiez pernele de pe băncile lungi de lemn. Sunt brodate pe ele tot felul de sloganuri despre pace şi imagini de îngeri cu lăute, harpe şi fluiere. Mă uit la cea mai apropiată de mine.

— Să fiu al naibii. O oaie cu aripi şi cu o aureolă pe cap. – E mielul Domnului, Frankie, îmi spune Colin în şoaptă. – Da, în regulă.

Mă încrunt, nerăbdător, aştept să văd ce se mai întâmplă.

Sper că vicarul ajunge repede. Orice companie e mai bună decât asta.

— Ai vrea să-l cunoşti pe noul meu prieten?

— Sigur. Poate săptămâna viitoare, spun, dar fără vreo intenţie reală.

— De ce nu acum? mă întreabă Colin.

îi mai bate lumina pe faţă. Se întoarce şi face un pas spre mine. I-a revenit zâmbetul şters, ca la una din glumele noastre.

— Acum?

— Da.

— Ce tot vorbeşti? E aici?

— Bineînţeles că e. E peste tot. Noul meu prieten e Isus.

încep să râd, apoi încremenesc uitându-mă la faţa lui Colin. I s-a întipărit pe chip o expresie

oribilă de extaz, de satisfacţie nebună. Am văzut asta de sute de ori, de fiecare dată când am prins la televizor, la întâmplare, *Cântece de slavă,* şi m-am uitat stupefiat la bietele feţe tâmpe rânjind absurd în faţa camerei. Exact aceeaşi expresie e şi pe faţa lui Colin, un amestec groaznic de pietate, satisfacţie şi teamă.

— Sper că faci mişto de mine, îi spun disperat.

Colin dă din cap, de parcă se aştepta tocmai la această reacţie.

— Ştiu că ţi-e greu să înţelegi. Dar nu ştii ce înseamnă să ai un prieten ca El. În fiecare zi, te poţi bizui pe cineva, necondiţionat. Ai cui să-i spui toate necazurile, pentru că e mereu alături de tine. Cineva care te iubeşte. E minunat, Frankie. Ştiu că-ţi va fi greu să accepţi. Şi că pare ciudat. Dar eu *ştiu* acum că acesta e adevărul, că Dumnezeu mă călăuzeşte. Acum sunt chiar mai sigur, după ce m-ai sunat şi mi-ai spus să ne întâlnim la biserică. Ce altceva ar putea însemna? Biserica, Frankie, biserica... vrei să spui că e... o *coincidenţă?*

Mă uit la el ca trăsnit. Colin s-a aşezat pe una din bănci, se uită spre mine, dar nu chiar la mine. Ii răspund, dar fără rost.

— Desigur, o coincidenţă. De ce nu?

Dar el vorbeşte în treaba lui, stupid, monoton, ignorân- du-mă.

— Ştii, Frankie, eu am fost întotdeauna... nefericit. Cred că timid. Un inadaptat. Nu ţi-am putut spune asta niciodată. Astea sunt chestii pe care nu le poţi discuta cu prietenii. De fapt, nimic real. De asta nu am sunat pe nimeni după ce au luat-o pe mama de lângă mine. Pentru că ştiu că v-ar fi stânjenit. Nu e genul de întâmplare pe care s-

o dezbaţi la o bere. Marna, murind încet, înnebunind, pierzând tot. Şi aşa-zişii prieteni nu sunt de găsit. Şi chiar dacă aţi fi fost acolo, aţi fi vorbit despre rezultatele meciului, sau despre ultimele întâmplări, sau despre câte orgasme au avut femeile voastre.

M-a trecut un fior. Era frig în biserică. Aşa cum e în toate, tot timpul anului. Mă întreb, tâmp, dacă or fi având aer condiţionat. îl mai aud pe Colin vorbind. Dar vocea nu îi mai e monotonă, ci vioaie, parcă la fel de uşoară ca un odorizant de cameră.

— Dar nu-i nimic. Vă iubesc pe toţi – pe Nodge, pe Tony, chiar şi pe tine. Vă iubesc pe toţi pentru că mă iubeşte şi pe mine cineva, pentru prima dată. Şi aşa, totul e mai uşor.

Dintr-odată, mă simt ca în filmul preferat al lui Colin, *Invasion of the Body Snatchers.* De parcă unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost răpit de extratereştri, dar continuă să arate ca înainte.

— Şi, spun eu, o să te schimbi la loc, dintr-o clipire.

Colin se uită la vitralii, cu o expresie pe care o iau drept surprindere şi căinţă. Brusc mi se face rău – de ruşine, pentru că l-am dezamăgit, uitându-mă la improvizaţia asta de Papă-cu-urme-de-acnee. Simt că pereţii bisericii mă apasă, că lumina din ferestrele mari e cum nu se poate mai bolnăvicioasă, şi vreau să ies cât pot de repede.

Mă întorc spre Colin. Vreau să mai cred că e o glumă, că n-a luat-o complet pe arătură. Mă uit fix la el şi la noua insignă. Nu pare să mă remarce. îmi aduc aminte deodată de la ce vine l-VT-V//), am citit într-o revistă un articol despre evan- gheliştii americani. Vine de la *Whal WouldJésus D6H* într-

un fel, asta îmi întăreşte convingerea că nu e o înscenare, nu e o glumă copilărească. înţelegând asta, parcă iese tot aerul din mine, mă simt mic şi dezumflat.

Mă aşez lângă Colin şi îl bat pe spate cu blândeţe.

— Colin, dacă asta vi ei, mă bucur nespus pentru tine.

Spre surprinderea mea, se întoarce spre mine, ameninţător.

— Păcatele tale te ajung din urmă. Ştiai asta? înşelăciunile, minciunile, indiferenţa, egoismul, misoginismul, iubirea ta pentru bani. Iţi spun asta pentru că-ţi sunt prieten, Frankie.

îmi caută mâna.

— Lumea asta e putredă. Suntem toţi putrezi, încerc să-mi smulg mâna, mă strânge prea tare.

— Sper să găseşti iluminarea într-o zi, Frankie. Nu vreau ca păcatele tale să te condamne. Vreau să poţi împărţi toate astea cu mine.

Dau din cap.

— Superb, intr-adevăr, Colin. Poate. Discutăm. Isus şi toate alea. înţeleg ce zici, nu e chiar... dar, ştii tu, ca să treci puntea... Şi bem şi berea aia, da? Cât de curând.

Colin îmi dă dramul şi mă priveşte melancolic, de parcă aş fi un şcolar neastâmpărat, iar el, un profesor atotştiutor. Nu vorbeşte, eu continui să bolborosesc.

— Uite, ai grijă ce faci. Te sun, da? E minunat, Colin, mă bucur pentru tine. Pe mai târziu, da? Mai târziu.

Dar bineînţeles că nu va mai fi un „mai târziu”, ies şi lumina mă izbeşte dincolo de uşa bisericii. Ştiu că acum l-am pierdut pe Colin ca niciodată în

trecut. Dincolo de orice argument, de scuze, de câteva beri. Aproape c-o iau la fugă spre maşină, şi îmi scârţâie în urechi ţipete de pescăruşi nebuni.

capitolul 18 băieţi de diamant

tocmai am ajuns la salonul lui Tony din Nortlr Ken- sington. Frizeria se numeşte „Băieţi de diamant”. Mai are încă unul, pentru femei, în Islington, numit „Cel mai bun prieten al fetelor – ca şi diamantele”.

Chiar trebuie să mă împac cu Tony, pentru că nu prea sper să pot salva ceva din relaţia cu Nodge. Tony are reputaţie de nemernic, dar în adâncul sufletului e un tip bun. Un afacerist de succes. Dacă n-ar fi fost OK, n-am fi fost prieteni atâta vr eme.

Am trecut foarte rar pe la saloanele lui. Asta pentru că şi-a compartimentat foarte bine viaţa – munca, femeile, prietenii, familia. Toate sunt delimitate, atent secţionate. Aşa reuşeşte să păstreze controlul, bănuiesc. Nu cred c-o să fie prea încântat că apar neanunţat, dar nu vreau să-l sun, s-ar putea ca pur şi simplu să-mi trântească telefonul în nas. N-ar fi prima dată.

E vineri după-amiaza. Salonul arată chiar bine – plăcile de mozaic sunt astfel dispuse încât să formeze în mijloc un diamant imens, scaunele sunt Belmont Apollo, originale, din piele neagră cu finisaje din crom. Câteva picturi ale artiştilor locali, unele bune, cele mai multe însă, nu. Şi o grămadă de oglinzi, chiar şi pentru o frizerie. Tony era îndrăgostit de oglinzi încă din adolescenţă. Chiar şi la şcoală avea una în buzunarul din spate, şi asta i-ar fi făcut pe ceilalţi copii să-şi bată joc de el fără încetare, dacă nu i-ar fi înspăimântat.

Sunt patru frizeri înăuntru, toţi bărbaţi, albi. O fătucă ine- diteraneeană, timidă şterge pe jos

energic. în spatele casei

de marcat e o poză imensă, de studio, foarte bine făcută, a lui Tony. Pe un panou, chiar lângă, sunt prinse fotografii cu el şi cu tot felul de vedete neimportante pe la petreceri obscure – cântăreţi de mâna a doua, actori neînsemnaţi, regizori dubioşi de documentare.

Unul dintre frizeri – un tip supraponderal şi ursuz, cu un tricou cu inscripţia FUCT – se îndreaptă spre mine. Salonul e gol, în ciuda faptului că Tony se lăuda tot timpul că trebuie să suni cu o săptămână înainte pentru o programare, îmi pipăi portofelul, doldora, în buzunar, şi mă întreb dacă nu cumva competiţia nu e chiar atât de acerbă pe cât mi-o imaginasem eu.

Grăsanul afişează un zâmbet de profesionist şi mă întreabă scurt:

— Da?

Mă priveşte de parcă mi-ar face o mare favoare acceptând să mă tundă. Nici nu mă mir că e pustiu. Ii întorc zâmbetul, la fel de fals.

— Tony e aici?

— Cine?

— Tony. Tony Diamant.

— Aaa... vrei o programare?

Se unduieşte cât e de mare pe ritmurile asurzitoare ale unui disc oribil, Speed Garage. Emană plictiseală. îi răspund rar, parcă aş vorbi cu un idiot.

— Nu, nu vreau nici o programare. Am venit să-l văd pe Tony. Suntem prieteni.

— Aham. Tony are mulţi prieteni.

— Să zicem, îi răspund, uitându-mă prin frizeria goală.

Mă doare capul de la muzică.

— Pot să aştept?

Ridică din umeri. Fetiţa şterge pe lângă picioarele lui enorme, dar nu se mişcă să-i facă loc. E roşie, stânjenită şi, într-un fel, îngrijorată. Zgomotul produs de sistemul audio a mai crescut cu câţiva decibeli.

— Aş putea aştepta undeva unde e mai linişte?

Umflatul pare surprins, dar se strâmbă şi mă priveşte indiferent.

— Eşti vreun amic de-al lui?

— Exact. Frankie Blue.

— Frankie Blue.

Pare încurcat, dar imediat i se luminează faţa. Strigă spre unul din ceilalţi frizeri, care stă cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi pe unul dintre scaune, dând din cap în ritmul muzicii.

— Hei, Donny! Ghici cine-i tipul.

Numitul Donny se roteşte încet cu scaunul, deschide ochii şi ridică dintr-o sprânceană.

— Frank Păcăliciul! Am dreptate, nu? Frankie Blue. Frank Păcăliciul.

Donny aprobă dând din cap şi-mi face cu mâna, apoi închide ochii şi revine la mişcarea lui legănată.

— Aşa deci, îmi spune grăsanul, studiindu-mă într-un mod nu tocmai plăcut, tu eşti Frank Păcăliciul. Tony ne-a spus totul despre tine.

— Sper că numai de bine.

Nu-mi răspunde. îmi arată, în schimb, o uşă micuţă, în spate.

— Poţi să-l aştepţi în camera personalului, dacă vrei. E un televizor acolo. Tony ar trebui să apară, dintr-o clipă în alta. Dar de obicei întârzie. Presupun că ştii asta.

— Da, ştiu.

Trec printr-un fel de anticameră cu o chiuvetă şi un separeu micuţ, unde e toaleta, şi intru într-o cămăruţă cu perne mari pe podele. Pereţii sunt plini de igrasie în partea de sus. În spate de tot, e o ieşire în caz de incendiu. Lângă unul din pereţi e un birou, pe care domneşte un maldăr de hârtii dezordonate, şi un scaun.

Mă aşez şi încerc să mă uit la televizor o vreme, dar sunt numai rahaturile obişnuite de după-amiază. După o vreme, mă nit la ceas. Stau aici de douăzeci de minute, nu mi-a oferit nimeni o cafea, nici măcar n-au intrat aici. Ritmurile alea oribile se mai aud, de undeva din faţă. Frizeria e tot pustie.

Mă apropii de birou şi încep să frunzăresc hârtiile, doar de dragul de-a face ceva. Găsesc broşuri cu produse pentru păr, o agendă zilnică, datată, un număr din *FUM,* câteva facturi la utilităţi. O oglindă mică, de buzunar, cu câteva granule de praf alb pe ea. Culeg praful cu vârful degetelor şi îmi frec degetele de gingii care, după câteva secunde, amorţesc. O cană cu cafea, pe jumătate băută, trei creioane, notiţe adezive, un pachet de ţigări şi o scrumieră goală, câteva scrisori. Una e de la o pizzerie, cealaltă e un fluturaş de la unul care-şi spune Regele Scărilor şi Podurilor.

Mi-a plăcut dintotdeauna să-mi bag nasul prin lucrurile altora, am avut chiar o slăbiciune pentru asta. În mod sigur, e unul dintre motivele pentru care am ajuns agent imobiliar, irosindu-mi viaţa scormonind prin casele şi vieţile altora. Numai dintre iubite am pierdut vreo trei, pentru că le citisem jurnalele. Credeţi-mă, nu e recomandabil. Lucrurile pe care le scriu sunt *groaznice.* Cum

spuneam, adevărul e supraestimat.

Plictisit de suprafaţa biroului, încep să trag sertarele, cu gesturi leneşe. Cele mai multe sunt pline de porcării – scotch, hârtii goale, creioane –, dar ultimul are încuietoare, îmi încerc, totuşi, norocul şi, spre surprinderea mea, se deschide. înăuntru sunt două plicuri simple.

Arunc o privire în salon. Unul dintre frizeri chiar tunde acum, dar mă uit mai bine şi văd că e părul celuilalt stilist, al grăsanului cu tricoul cu FUCT. Fetiţa încă şterge pe jos. Cred că face asta de vreo trei sferturi de oră.

Scot unul din plicuri. înăuntru e o punguţă de plastic umplută cu un praf alb-gălbui, să tot fie o lingură plină. Deschid punga şi, din nou, îmi trec degetele prin praf şi apoi pe gingii. Aproape sigur, e coca, şi cred că valorează vreo cinci mii, pe puţin. O pun la loc în plic, încercând să aranjez totul cum pot mai bine, să nu las urme.

Mă uit la celălalt plic. În ăsta nu e decât o scrisoare, dar e una oficială. Pentru o clipă mă gândesc că o fi vreo amendă pentru parcare, abia apoi văd antetul Tribunalului Naţional. Şi citesc primul paragraf:

INSOLVABILITATE ÎN CAZUL ANTHONY DIAMONTE, DEŢINĂTOR AL SALONULUI „BĂIEŢI DE DIAMANT” Şl .ANTHONY DIAMONTE, DEŢINĂTOR AL SALONULUI „CEL MAI BUN PRIETEN AL. FETELOR”.

AUDIEREA FIXATĂ PENTRU 17 SEPTEMBRIE 1998.

Brusc, muzica se opreşte şi o voce tună în tot salonul. Intru în panică şi îndes scrisoarea în plic, plicul în sertar, pe care îl închid. Vocea răcneşte, o recunosc ca fiind a lui Tony. Mă uit pe furiş în salon. Tony, cât e de înalt, stă aplecat deasupra fetiţei, care şi-a încleştat mâinile pe mătură, atât

de tare că încheieturile degetelor i s-au albit. Ar e vreo cinşpe ani. Se vede că e îngrozită.

— Nu eşti bună DE NIMIC:. Fă-mi o favoare, şi data viitoare NU TE MAI CHINUI SĂ GÂNDEŞTI. Fă dracului numai ce-ţi spun. Dacă te trimit să iei Aloe Paul Mitchell, şi nu găseşti nicăieri, vino DRACULUI şi-i spune cuiva cu creier. Ce naiba crezi că o să fac cu douăzeci de sticle de rahat cu porcăria Aloe Acme de la pakistanezii dracului? Şi îmi trebuie chestia aia de la Paul Mitchell ACUM, nu în zece minute, nu în juma de oră. ACUM. Dispari dracului la Gandhi şi cere banii înapoi, nu că ţi i-ar da vreodată, pakistanezi nenorociţi. Nimic, nici un credit, BANII. Şi dacă nu vor, să ştii că ţi-i tai din salariu, idioato!

Fetiţa a început să plângă.

— Şi nu mi te miorlăi, degeaba dai apă la şoareci. Dacă nu vrei serviciul ăsta, ştiu eu vreo cincizeci de oameni care-l vor. Dispari.

Fata ia sticlele de şampon şi se îndreaptă spre uşă, îm- piedicându-se şi plângând în continuare. Tony dă din cap dezgustat. Apoi îşi trage nasul tare, de câteva ori, un sunet pe care-l cunosc prea bine. Are nările roşii şi umflate. Dar asta nu e o scuză.

Din ascunzătoarea mea, îi văd faţa, parcă pentru prima dată în lumina ei reală. Nu arată deloc bine. E violent, urât şi prost. Nu e un afacerist de succes, maestru în ironii, marele jucător. E un nimic, o adunătură de gesturi inutile.

Mă îndepărtez de uşă şi merg spre capătul camerei. Calc peste perne şi deschid ieşirea de urgenţă, ajung în stradă, unde e cald şi calm. Un beţiv înfofolit în zdrenţe, căzut pe trotuar, râgâie zgomotos şi apoi mă priveşte şi îmi spune, absolut

serios şi cât se poate de politicos:

— Vă rog frumos să mă scuzaţi.

Intr-una din serile trecute, a urcat Bertrand Russell şi eu l-am întrebat: „Ei, Lord Russell, care-i treaba?” Şi ştii ceva? N-a putut să-mi spună. (Un şofer de taxi către T.S. Eliot)

capitolul 19
taximetristul

rn

/ / C/erg acum spre apartamentul lui Nodge. Dacă-l sun, *în mod sigurn-o* să-mi vorbească. Şi Nodge e ultima mea şansă să mai salvez ceva din haosul ăsta.

îmi amintesc destul de vag că-şi începe tura din Shepherd’s Bush pe la zece dimineaţa. Acum e nouăjumate, deci ar trebui să-l mai prind. Trec pe Goldhawk Road, încercând să mă adun. Gazele de eşapament miros a scrum de ţigară, sulf şi artificii stinse.

Apoi văd că se îndreaptă spre mine un taxi negru, cu lumina aprinsă. E unul dintre alea noi, elegante. Aie pictată pe el o reclamă la Neutrogena. Abia dacă desluşesc chipul lui Nodge prin parbriz. Merge repede, cu mult peste limita de viteză. E aproape un şoc să-l văd în ipostaza asta. Destul de ciudat, dar l-am văzut doar foarte rar în taxi. Când nu munceşte, conduce un Ford Escort. Taxiul parcă îi schimbă statutul, îl face să pară mai mic şi mai trist.

îmi duc două degete la gură şi fluier cu putere. Pentru o clipă, cred că o să treacă pe lângă mine, dar îl văd ieşind din trafic şi oprindu-se chiar în faţa mea. Stinge luminile. Mă duc până în dreptul ferestrei din faţă, deschise. Când se uită spre mine, îmi dau seama, după privirea surprinsă, că

nu mă văzuse la faţă. Nu spune nimic, şi nici eu. Apoi aprinde lumina şi dă să plece mai departe.

— Nodge!

Mâna îi rămâne suspendată în aer, deasupra schimbătorului de viteze. Când îmi vorbeşte, o face pe un ton calm şi rece.

— Trebuie să ajung până în West End. Am o comandă. Vrei să mergi undeva, ia autobuzul.

Dar nu-şi mişcă mâna să atingă schimbătorul de viteze.

— Te superi dacă merg cu tine? Şi eu merg tot într-acolo, am de văzut o proprietate. E chiar lângă centru.

E o minciună, şi Nodge ştie prea bine. Dar tot nu se mişcă, aşa că mă duc să deschid uşa din faţă.

— Nu pot să te iau în faţă. N-am asigurare, îmi spune glacial.

Şi în continuare nu mă priveşte.

— Foarte bine. Să fim profesionişti.

Mă duc în spate, dar aud un clic tocmai când să pun mâna pe portieră, să deschid. Am fost încuiat pe-afară.

— Hai, Nodge, te rog.

Nodge oftează lung. Momentul de suspans se prelungeşte. Apoi se face că pleacă.

— Sunt doar un client. Nu trebuie să porneşti interfo- nul dacă nu vrei să-mi vorbeşti. Dar, dacă mă refuzi, îţi fac reclamaţie la Dispeceratul Hackney. Ştiu cum se face. Nu ai voie să refuzi un client. Ai putea să-ţi pierzi licenţa.

Nodge dă din cap într-un amestec de resemnare şi dezgust. Apoi se aude un păcănit şi uşa se deblochează. Deschid şi mă urc. Văd un semn pe care scrie „Vă mulţumim pentru că nu fumaţi” şi un odorizant mic în formă de brad. În

faţă, trei pachete goale de Craven A. Maşina se înghesuie înapoi în trafic. Atmosfera e pur şi simplu îngheţată.

— La staţia Tottenham Court Road, vă rog.

Clatină foarte încet din cap. dar nu spune nimic. Strig iar:

— Ştii desenul ăla animat cu detectivii particulari? Banca din spate a unui taxi. Şoferul e întors, dă din gură, şi deasupra lui e un semn pe care scrie: „Vă mulţumim că nu ne contraziceţi."

Din nou, Nodge nu lasă de înţeles că m-ar fi auzit. Observ că a pornit contorul. Stă drept, atent la trafic. Nu-i văd decât ochii în oglindă, parcă nici nu clipeşte. Le studiez culoarea, un căprui ciocolatiu intens. Curios, dar până în acest moment, să fi fost întrebat, nu cred că aş fi ştiut ce culoare au ochii lui.

Mă aplec peste panoul de sticlă care ne desparte şi bat în el cu vârful cheii. La început mă ignoră, dar până la urmă sunetul devine atât de enervant încât e nevoit să îmi răspundă. Aud bârâitul interfonului.

— Rămâne închis. Dacă ai ceva de zis, te aud la fel de bine prin interfon.

Nodge vorbeşte, dar se uită în continuare la drum. Conduce repede. A trecut de Lancaster Gate în cinci minute. Estimez că am vreo cinşpe minute să o scot la capăt.

Mă uit în sus să văd unde e interfonul, să mă asigur că vorbesc în aşa fel încât Nodge să mă audă. Nu zăresc nimic. Aşa că vorbesc cât pot de tare şi de clar, ca să acopăr sunetele motorului.

— îţi aduci aminte când s-au luat taxiurile după noi? La primul 14 august. în '84.

Nici un răspuns.

— Ce ciudăţenie, să ajungi tocmai şofer de taxi. N-aş fi crezut vreodată că o să ni se întâmple aşa ceva. Adică, eu, agent imobiliar. Nu am *vrut* niciodată să fac asta. Da, 14 august 1984. Ce vremuri... ăla da, an.

Nodge spune ceva, un pic mai mult decât o bolboroseală. Se aude pe fondul unui hârâit distorsionat şi solemn. îmi ia o clipă să-i descifrez vorbele.

— Vremurile se schimbă.

Tăiem faţa unui Mercedes argintiu. Şoferul ţipă la noi şi ne arată pumnul. Nodge nu răspunde, îşi păstrează ritmul. Contorul ticăie, iau o gură de aer, sunt tot mai neliniştit.

— Calm şi cu înţelepciune. Cei ce aleargă prea repede se împiedică.

N-am nici cea mai vagă idee de unde e asta. Nodge pare că s-a făcut şi mai mic în scaunul lui. Mă strâmb, sictirit, şi apoi zbier:

— E din *Romeo şi Julieta.*

îmi dau seama imediat că am făcut o gafa. Nodge o să o ia ca pe o confruntare intelectuală. Rânjetul de pe faţa mea pare înţepenit acolo. îi văd ochii în oglindă, parcă sunt cuprinşi de flăcări. Apoi îi aud vocea, tare şi clar de data asta.

— Shakespeare, ha? Ia de aici un pic de Shakespeare, Frankie, din *Hamlet,* Actul IV, Scena I: „Un om poate să zâmbească iar şi iar şi tot să fie un ticălos.[11]

Apoi se întoarce, cu o mască perfect statică pe faţă.

— Am parafrazat uşor, bineînţeles.

îl văd cum se întinde spre interfon să-l oprească. îi răspund repede, înainte ca degetele să

atingă butonul de contact.

— E adevărat ce ai spus pe terenul de golf?

Mă uit în ceafa lui Nodge, nu se mişcă absolut deloc.

— Cum că ai fi... ştii tu. Pe invers.

Mă întreb, după câteva secunde, dacă nu cumva a închis interfonul, apoi îl văd dând din cap o singură dată, dar foarte hotărât. Deşi ştiam că ăsta e adevărul, chiar înainte să îl întreb, sunt încă oarecum şocat. N-am nimic împotrivă, nu mă înţelegeţi greşit. Nu e treaba mea unde-şi desface omul şliţul. Dar n-am crezut niciodată că Nodge...

Mă uit insistent în ceafa lui, de parcă aş putea, concen- trându-mă, să-i citesc gândurile. Nodge rupe tăcerea.

— Dar ce ai spus *tu* e adevărat?

— Ce?

— Că tu şi Veronica v-aţi despărţit.

— Da.

— Eşti un idiot. Era minunată.

— Da. Ştiu.

Dar nu-l ascult prea atent. îmi revine în minte, iar şi iar, gestul lui simplu de aprobare de mai devreme.

— De ce n-ai zis nimic înainte? Că eşti. Ştii tu...

la curba la Bayswater Road, a apucat-o pe aici ca să evite traficul. Se îndreaptă de spate şi îl aud spunând cu amărăciune:

— Ce? Un poponar?

— Da. *Nu.* Că eşti homosexual.

Cuvintele îmi sună străine, greşite, prea medicale, de parcă aş fi un asistent social sau un poliţist uşor stânjenit. II aud pe Nodge vorbindu-mi iar.

— Sunt exact ca tine, Frankie. Vreau doar să

mă integrez. Să fiu plăcut.

Prin interfon, vocea îi pare subţire, ca de robot. În ciuda volumului, mi-e destul de greu să-l aud. Dintr-odată, o ia brusc la stânga şi mă izbesc de uşă.

— Ai grijă!

Nu mă bagă în seamă, vorbeşte mai departe.

— Şi, în plus, asta e o încălcare a regulilor. Există reguli, nu-i aşa? Regulile băieţilor mari.

Mă îndrept pe scaun şi mă întreb dacă ar trebui să mă lansez în argumente:

— Dar, Nodge, am crezut dintotdeauna că, dintre toţi oamenii, tu credeai cel mai tare în adevăr. Sau cel puţin asta spuneai tot timpul.

Nodge mai ia o curbă şi maşina ne aruncă acum în cealaltă direcţie. Mă rostogolesc şi dau cu capul de scrumiera goală pe care cineva a lăsat-o deschisă. Cred că m-am şi tăiat, dar abia dacă observ durerea.

— Ce spui şi ce gândeşti sunt două lucruri diferite. Tu ar trebui să ştii mai bine, Frankie.

Se face linişte, pentru o vreme. Simt cum un firicel de sânge îmi curge pe faţă. Mergem spre Hyde Park, în paralel cu Oxford Street. Mă uit în dreapta, înspre Marble Arch, înecat într-o mare de maşini zgomotoase şi agitate. Nodge vorbeşte din nou. Mă uit în oglinda retrovizoare. De data asta, aproape că mă priveşte. Oricum, citesc în privirea lui, în loc de furie, un fel de nostalgie, de îndepărtare.

— Asta ar fi însemnat sfârşitul. De fapt, chiar asta a însemnat. Tu, eu, Colin, Tony, 14 august, totul. Iar rozul nu e culoare oficială Rangers. N-aveam cum să spun asta cuiva. Cu atât mai mult ţie.

— De ce tocmai mie nu?

Nodge întoarce maşina spre stânga, cu şi mai multă violenţă ca înainte, luând-o pe altă străduţă ca să evite traficul. De data asta, m-am prins bine de uşă. Simt cum lucrează gravitaţia. Nodge îşi reia fraza. Descifrez, poate chiar prea clar, tot ce spune, în ciuda interferenţelor.

— Ştii când te-ai culcat cu Ruth? Mi-a spus imediat. De-aia ne-am şi despărţit. Nu eu am fost ăla părăsit. Eu am părăsit-o pe ea. Am fost atât de rănit. N-o să-ţi vină să crezi, Frankie. Aveam încredere în tine. Dar să faci asta unui prieten...

Simt un ghem de ruşine, ca un ulcer real şi dureros, adu- nându-mi-se acid în stomac. Nu pot să-mi dau seama ce să spun. Minciunile sunt atât de frumoase, de plăcute şi de inofensive, asta până eşti prins. Apoi se transformă în dragoni mici, vicioşi şi răzbunători.

Nodge continuă cu aceeaşi amărăciune în glas.

— Nu e tocmai ce crezi. N-am fost supărat că te-ai culcat cu Ruth, înţelegi? Ruth şi cu mine nu eram mai mult decât prieteni, deşi ea îşi dorea mai mult. N-o pot învinovăţi. Viaţa noastră sexuală era dezastruoasă. Dar mă impresionase cât de matură era. Iubeam sentimentul ei de... siguranţă. Pentru că eu am fost mereu atât de nesigur, Frankie.

Clipesc. Mi-a intrat sânge în ochi. Am găsit între timp în- terfonul şi vorbesc direct în el, cu o voce joasă şi plină de regret:

— Dar credeam că tu... dintre noi toţi, păreai cel mai hotărât... voiam să fiu şi eu aşa.

Nu cred că s-a auzit ceva, pentru că Nodge continuă, aproape fără să facă pauză.

— Ideea e că mă înfuriasem pe Ruth pentru că

se culcase cu *tine.* înţelegi unde vreau să ajung, Frankie?

Mă uit în oglindă. Pentru prima dată, ochii ciocolată se uită fix la reflecţia ochilor mei. Ne privim o clipă, după care dau din cap, încremenit.

— Nu Ruth era problema, nu pe ea eram gelos, ci pe *tine.* Voiam să fiu mai mult decât un prieten pentru tine, încă din noaptea aia de la tine... Mai ţii minte? Rochiţa-rândunicii.

Un camion imens claxonează mai să ne spargă timpanele, apoi se îndepărtează. Nodge îmi spune, aproape cu disperare în glas:

— Spune-mi că-ţi aminteşti, Frankie.

încep să pricep unde bate. Abia acum simt înţepătura din fruntea mea tăiată. De la sângele picurat, am o pată micuţă pe piept. Ochii lui Nodge sunt disperaţi, mgători.

— Mi-aduc aminte, îi spun, abia şoptit.

Nodge dă din cap.

— Şi aşa au stat lucrurile. Tu crezi că am fost apropiaţi. Am fost, întotdeauna. Dar eu am fost mult mai apropiat decât ai fi crezut.

Am trecut de Great Portland Street şi suntem blocaţi la semafor. Oprirea face ca atmosfera să devină brusc mai intimă, mă simt ca înţepenit într-un lift.

— Dar ştiu că noaptea aia nu a însemnat şi pentru tine ce a însemnat pentru mine. Aşa e, Frankie?

Acum s-a întors spre mine. Abia dacă pot să-i suport privirea, licărirea de speranţă. Recunosc privirea asta, a fost dintotdeauna aşa. Ceva în interiorul meu se aspreşte, vorbesc pe un ton defensiv şi ferm:

— Nu, Nodge, n-a însemnat. Mi-aduc aminte, dar nu a fost genul meu de experienţă. Eu nu... nu sunt aşa. E în regulă, dar nu ăsta sunt. A fost doar o joacă de copii. Mă înţelegi?

Nodge dă din cap cu putere. îi surprind iar privirea. Licărirea a dispărut, ochii parcă nu mai reflectă nimic. Mă uit pe fereastră şi văd că am ajuns la staţia Tottenham Court Road, în plin trafic.

— Am ajuns. Nouă lire jumate, spune vesel.

Nu mă mişc, şi nici el. Apoi se întoarce şi trage deoparte panoul de sticlă dintre noi. Faţa îi e încadrată de rama geamului, e rotundă şi mai îmbătrânită decât mă aşteptam. Mă priveşte o clipă, îmi studiază faţa, apoi zâmbeşte, un zâmbet larg şi plin de bunătate, pe care mi-l aduc aminte atât de bine de pe vremea când eram la şcoală. Un zâmbet pe care credeam că îl pierduse definitiv. Apoi îmi spune molcom:

— Rămânem prieteni, Frankie?

Ii zâmbesc şi mă întind să deschid uşa.

— Prieteni, Jon.

Ies şi rămân în picioare în dreptul ferestrei deschise. Nodge îşi scoate mâna pe geam şi o strâng cu putere, întâi cu o mână, apoi cu amândouă. Rămânem aşa, o vreme, apoi Nodge îmi dă drumul, se trage înapoi şi se aranjează, vioi, la volan. îmi caut portofelul.

— Fac eu cinste de data asta, îmi spune.

Vocea îi sună complet altfel decât prin interfon. Mai plină, mai densă. Ca şi cum l-aş auzi, pentru prima dată, pe adevăratul Nodge.

— Mulţumesc!

Urmează o pauză lungă.

— Mergi la meci sâmbătă? mă întreabă.

— Nu ştiu.

îmi scarpin semnul din naştere, pipăindu-i conturul.

— Am un bilet în plus, aşa că, dacă vrei...

Zâmbesc.

— Minunat. Hai Rangers!

— Da. Superagitaţie!

Un camion cu ciment tocmai a oprit vizavi şi traficul a fost îngreunat şi mai tare. Acum taxiul lui Nodge stă chiar în drum. Maşina din spatele nostru claxonează zgomotos. Nodge se întoarce şi îşi scoate capul pe geam.

— Gata, pentru Dumnezeu! Ai răbdare o clipă.

Se întoarce spre mine şi aprinde lumina galbenă.

— Ai grijă ce faci, Frankie.

— Tu să ai grijă, Jon.

Nodge îşi face loc în şirul aproape static de maşini, cu lumina galbenă pâlpâind în semiîntunericul unei zile înnorate.

capitolul 20
noul joc al lui Frankie: 14 august 1999

Ount singur, stau gol pe marginea patului. îmi privesc dosul palmelor, studii ndu-mi venele ca nişte şerpi albaştri, nemişcaţi, pe sub piele. Din loc în loc mi s-au adunat riduri şi smocuri răzleţe de păr.

Dincolo de geam, cerul e de un albastru perfect, lăptos spre orizont, iar pe stradă e linişte, se aude doar bâzâitul leneş al unei viespi. îmi trec mâna pe faţă şi-mi simt lirele răsărite din barbă.

Mă ridic şi mă-ndrept spre oglindă. Mă văd în ea în întregime, e aşezată în aşa fel încât lumina să-mi bată din spate. Aşa arăt cel mai bine. Uneori, fac turul oglinzilor din casă, până o găsesc pe aia care să-mi lase cea mai bună impresie.

Mă întind şi mă holbez la imaginea mea reflectată în oglindă. Corpul mi-e încă destul de în formă, compact, un V care îmi uneşte umerii cu talia, dar în jurul coapselor au început să îmi apară pernuţe de grăsime. În spatele unuia din muşchii gambei, parcă am un început de varice.

Bărbăţia mea, netăiată împrejur, atârnă în faţa unei perechi de bile de mărime medie. Cum stă aşa, pare că şi-ar plânge de milă.

Un smoc de păr decolorat izbucneşte chiar la rădăcină, ca o explozie mică, nevinovată. Picioarele îmi sunt solide, parcă un pic prea îndesate. Mă balansez pe tălpi, schimb centrul de greutate şi mă legăn încet, parcă purtat în voia vântului.

Un pachet de muşchi, grăsime, oase, amintiri, rahat, păr, sentimente, eşecuri, furie, speranţă.

Uneori mă cred Super- man, alteori cred că sunt un nimic. Dar nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar un tip obişnuit printre milioane de alţi ţipi obişnuiti. Nici mai mult, nici mai puţin.

Sunt prost, sunt deştept, încerc, eşuez, reuşesc, mă împiedic, norocul îmi surâde şi îşi râde de mine. Sunt real şi fantomă.

Mă tot holbez, şi chipul meu se holbează înapoi. Ochii umezi, albaştri spre exterior, cu o pată de maro decolorat în mijloc. Pielea palidă, brăzdată ici-colo de reţele de vase de sânge subţiri ca nişte filamente. Nasul mi-e un pic strâmb spre dreapta, cu o aluniţă mică pe vârf. Buzele pline, gura un pic parcă prea îngustă. Pleoape grele. Am un aer obosit. Părul meu proaspăt tuns stă zbârlit pe la vârfuri. E înspăimântător, dar din urechi au început să-mi iasă smocuri sălbatice de păr, amintindu-mi întru câtva de tata.

Voi mai fi aceeaşi persoană după ziua de azi? Eşti, vreodată, aceeaşi persoană după o zi ca asta de azi? Mi-e frică. Viitorul mă sperie. Trecutul, aşa uzat cum e, parcă e mai sigur. Aş vrea să pot rămâne acolo. Dar nu pot. Nu trebuie.

Ciudate gânduri. Mă îndrept spre teancul de CD-uri şi aleg unul. Ceva vechi, liniştitor – Tom Waits, *Frank 's Wild Years*.* Melancolie. Aie vocea puternică, ar putea muta munţii.

încep să-mi pun hainele, una câte una. Totul e nou-nouţ. E şi asta un fel de renaştere, ca toate ceremoniile. Trebuie să mori, ca să poţi renaşte.

O nuntă e în acelaşi timp o înmormântare.

Această ultimă parte din mine care mai opune rezistenţă va dispărea azi. Asta dacă am curajul să termin ce-am început. Până la urmă, nu e prea târziu. Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon.

Totul s-ar putea rezolva în câteva secunde. Bine-înţeles, ar fi jenant şi aiurea. Multă lume ar fi dezamăgită. Mamei i-aş frânge inima.

Anii sălbatici ai lui Frank. (A'.t.)

Peste luni şi ani, nu va mai fi nimic. Totul păleşte, în timp, până nu mai e nimic.

Mă îndrept spre telefon, dar nu ridic receptorul. Film / viaţă. Răspuns corect / răspuns adevărat. Trecut / viitor. Toate alegerile. Viaţa ar fi mult mai simplă dacă lucrurile s-ar întâmpla pur şi simplu. Poate că, de fapt, aşa se întâmplă, mai mult sau mai puţin. Uraganul întâmplărilor, atât de puternic, împotriva adierii voinţelor personale.

Trece o maşină, cu casetofonul dat la maxim, din care se aude ceva *soul* contemporan necunoscut, despre dragoste şi putere şi cuceriri sexuale. Aştept să treacă. Mă uit la hainele întinse pe pat. Sunt toate, încă, în folie de plastic, ca de la curăţătorie, sau în pachetele în care le-am cumpărat, şi, în bătaia slabă a vântului, celofanul scârţâie. Tânguirea lui Tom Waits se mai aude o dată în cameră.

De la stânga la dreapta. O pereche de pantaloni Calvin Klein, gri-fumuriu, talie 30. Sunt cu un număr mai mici, dar mi-e imposibil să accept că am pus câţiva centimetri. O cămaşă albă, Giorgio Armani, cu faţă dublă, cu guler ţeapăn şi cu colţuri, un singur buzunar. Pantofi negri, Gucci, nou-no- uţi. Şosete Muji, negre, simple.

Costumul. Din colecţia de la Prada. La un singur rând, trei nasturi, cu tăietură strâmtă, din caşmir negru, cu talie înaltă, cu fermoar, fără zorzoane, cu o singură crăpătură la spate. Curea Mulberry din piele de crocodil. Pe masa din dormitor, într-o vază, o garoafă albă aşteaptă să fie tăiată şi prinsă la rever. O cravată simplă, verde-

închis, din mătase, e singura pată de culoare.

Nunta e la prânz. Dintr-odată, îmi apare în faţă imaginea celei cu care mă căsătoresc, în cercuri tot mai mici, ca într-o cutie muzicală, îmbrăcată în alb, în faţa oglinzii. Mă întreb la ce se gândeşte. Dacă are îndoieli. Ce-o să poarte pe sub rochie. Buze moi, roşu-aprins, pe sub albul rece al materialului.

Mă duc la baie, unde dau drumul la apa atât de fierbinte că aproape doare. încăperea se umple de aburi până când oglinzile sunt complet acoperite, iar mobila abia se mai vede, în ceaţă. Mă scufund apoi în cadă, tresărind când căldura îmi cuprinde tot corpul. O vreme îndelungată, stau absolut nemişcat. Telefonul sună o dată, de două ori, dar nu mă duc să răspund.

îmi umplu palma cu spumă de ras de culoarea smaraldului, mi-o întind pe faţă şi mă studiez în oglindă. Am pus prea mult. Câteva picături mi se preling de pe bărbie în chiuvetă. Treptat, îmi curăţ toată faţa cu lama, până când rămâne perfect netedă. Pe partea stângă a gâtului mi-a apărut o picătură de sânge, dintr-o crestătură mică. Gama de scurgere s-a stricat şi e plină cu apă.

Ies din baie, mă şterg şi îmi pun o bucăţică de şerveţel pe tăietură. Respir adânc, intru în dormitor şi încep să mă îmbrac. Caşmirul e minunat la atingere, spre deosebire de gulerul cămăşii, care e prea rigid şi parcă mă ţine.

Mă studiez aşa îmbrăcat. Par mai degrabă serios şi sobru decât frumos. Mi se derulează iar în minte filmul vieţii mele de până acum, cu aceeaşi senzaţie de absenţă, de surprindere dezinteresată. Totul încetinit şi deliberat. Camera e străbătută de o avalanşă de ritmuri calme.

Nu sunt prea sigur ce să fac mai departe. Mă plimb prin cameră, parcă încercând să mă asigur că sunt acolo. Simt cum propria-mi greutate îmi apasă umerii.

Mă opresc în dreptul panoului cu pozele prietenilor mei. Mă privesc toţi, majoritatea zâmbind. Zâmbete rătăcite din trecut.

Una dintre fotografii îmi atrage atenţia. O piscină micuţă. Eu, Colin, Tony şi Nodge, goi, rânjind spre aparatul automat. Suntem toţi uşor neclari, ca într-o pictură impresionistă. Numai piscina se vede limpede şi distinct, cu licăriri pe toată suprafaţa. Eram atât de tineri.

Avem braţele unii în jurul celorlalţi şi parcă ne legănăm încet. Am ridicat toţi cutiile de bere – se văd chiar şi etichetele: Hofmeister. Pentru prima dată, observ că mâna lui Colin, în stânga pozei, e încleştată pe umărul meu, parcă s-ar agăţa de momentele dragi de până atunci. încheieturile degetelor îi sunt albe. Muşchii coapselor încordaţi, parcă s-ar strădui să-şi păstreze echilibrul. În piscină pluteşte mingea de fotbal. N-am observat asta până acum. E ciudat cum se întâmplă unele lucruri. Vezi o imagine de mii de ori şi, brusc, descoperi ceva absolut nou în ea.

Dinspre uşă se aude un bâzâit care mă face să tresar. îmi netezesc nervos părul. Pantofii îmi ţăcăne pe podelele de lemn, parcă au ecou. Deschid uşa. E Nodge. Jon.

E ras – nu numai pe faţă, ci şi pe cap, care a fost supus unei tunsori radicale. Poartă un costum frumos, un albastru nuanţa cerului senin, o cămaşă albă apretată şi o cravată neagră, simplă. Pe rever are o garoafa albă. E bronzat şi pare mai

slab decât mi-l aminteam. În locul feţei ca de plastilină, acum se văd clar obrajii şi oasele. Fumează Gitanes cu o graţie absolută. Sprâncenele, pe vremuri unite, sunt acum atent tunse şi pensate.

Face un pas şi mă îmbrăţişează fără să-mi dea drumul vreo cinci secunde. Miroase discret a aftershave cu aramă de fructe. Apoi face câţiva paşi înapoi, parcă inspectându-mă.

—Jos pălăria, Frankie.

— Şi în faţa ta, Jon.

Afară aşteaptă taxiul lui, cu două panglici pe capotă, lustruit şi strălucind ca nou. îl priveşte mândru, apoi spune, încruntându-se din cauza fumului de ţigară şi a soarelui puternic:

— Cum te simţi?

Mă gândesc la asta foarte serios, în timp ce intrăm în casă. Nodge mă urmează cu mâinile în buzunare.

— Nu simt nimic în mod deosebit. Nu-mi aduc aminte să mă mai fi simţit vreodată atât de perfect neutru. E ca... o experienţă în afara trupului.

— Nu-ţi face probleme, îmi spune cu un zâmbet cald. O să fie bine.

îmi spune asta cu absolută convingere. Parcă mă simt mai bine. Până nu demult, ar fi mormăit ceva şi ar fi făcut o pauză lungă, acuzatoare. Acum însă mi-e cât se poate de clar că e întru totul de partea mea. Simt cum mă copleşeşte recunoştinţa.

îmi aranjez manşetele şi cravata. Sunt un mire în toată regula. Până la capăt.

Mă aşez ba pe fotoliu, ba pe canapea, încercând să mă adun. Asta sunt. Merg la baie, lenevesc, mănânc cina la ora prânzului şi îmi beau ceaiul la cină.

— N-ar trebui să mergem? mă întreabă Nodge.

— Ai inelul?

Scoate din buzunar o verighetă de aur micuţă, simplă, şi o ţine în lumină. O verigă, un cerculeţ.

— E prea devreme.

Ne aşezăm amândoi, într-o linişte confortabilă. După o vreme, Nodge spune:

— Plec în vacanţă.

— Ştiam eu, îi răspund. Pleci în Fiji, nu? După atâţia ani.

Nodge pare încurcat.

— Nu, îmi răspunde. La Pevensey Bay. În Sussex. încep să râd şi râde şi el.

— Excelent, Jon.

Mă uit la ceas. Mă simt nefiresc de concentrat, şocat chiar înaintea evenimentului. Mă ridic, mă plivesc pentru ultima oară şi apoi ieşim din casă, Nodge primul, iar eu în urma lui mă urc în taxi, în spate, şi el la volan. Mai e o oră până la nuntă, dar vreau să fiu acolo să întâmpin pe toată lumea. Mama şi-a cumpărat o cameră de filmat, special pentm această zi, şi e nerăbdătoare să o folosească.

Mai sunt cinci minute până la biserică. Nodge şi cu mine nu vorbim. Mă uit pe geam. La colţ, pe lângă Shepherd’s Bush Green, e o gaşcă de bărbaţi tineri, bolnăvicioşi, cu părul dat cu gel, au în mâini cutii de bere. Unul dintre ei poartă un tricou cu QPR. Văd taxiul apropiindu-se, cu panglicile şi cu abţibildul cu QPR lipit pe parbrizul lui Nodge şi încep să strige şi să aplaude şi ne fac cu mâna. Le răspund, doar că eu, de data asta, îmi iau la revedere.

Oprim la biserică. în afară de mama, nu e nimeni pe scări. Are aproape şaptezeci de ani şi e

aranjată până-n vârful unghiilor. Şi-a adunat părul cărunt într-un coc elegant, rochia are un imprimeu cu flori portocalii, neidentificate. Poartă o pălărie mare, maro.

în dreapta, apropiindu-se, sunt câteva dintre rudele miresei, îmbrăcate cu mult stil, toate în rochii mici şi negre şi cu pantofi de 300 de lire. Pe lângă ele, mama pare o simplă casnică din Shepherd's Bush, ceea ce şi e. Se fâţâie, agitată.

Apoi mă vede, şi fericirea şi mândria îi strălucesc pe faţă ca luminile unui Beemer Seria 5. Firea ei timidă şi umilă a fost complet înlocuită, pentru ziua de azi, cu un fel de incandescenţă stranie. N-am văzut-o niciodată atât de fericită. Mă duc spre ea şi îmi arunc braţele în jurul ei. Mă gândesc cât de mult o iubesc şi cât de fericit sunt că e doar o casnică simplă din suburbii, şi nu altcineva. Mă studiază şi spune doar atât:

— Frankie.

Dar e o viaţă întreagă îngropată în cuvântul ăsta. Ochii îi tremură înecaţi în lacrimi. Momentul se prelungeşte până când, stânjenită, priveşte în altă parte şi începe să învârtă camera de filmat pe toate părţile. Simt cum îmi creşte inima şi încep să râd, un râs idiot.

Sosesc şi rudele miresei, îmi iau inima în dinţi şi le întâmpin cu un ceremonios:

— E totul bine?

Ne sărutăm pe obraji, deşi nu ne cunoaştem. Sunt toţi eleganţi, siguri pe ei şi calmi. Până şi felul în care îmi strâng mâna denotă siguranţă. Pe vremuri, m-ar fi făcut să mă simt mic. E chiar plăcut, mă gândesc, în timp ce aştept să mai vină invitaţii. Poate că într-adevăr se întâmplă. Poate c-

o să reuşesc că merg până la capăt.

Ajung, unul câte unul, prieteni şi străini. E ca şi cum trecutul, reînnoit, s-ar rostogoli peste mine. Feţe de pe panoul de pe peretele meu, readuse la viaţă, unele după ani buni de absenţă. Sunt toţi strălucitori, emană fericire. Mi se pare incredibil, e surprinzător. Trec pe lângă mine, unul câte unul sau în cuplu, îmi strâng mâna, mă îmbrăţişează şi-mi zâmbesc, urându-mi numai bine. Nodge îi conduce spre locurile lor.

Intră acum şi ultimii invitaţi, cei întârziaţi. A început să bată uşor vântul, şi mi-e teamă că părul mi-e forţat să stea nefiresc. Mi-l netezesc cu mâna. Apoi îmi acopăr faţa cu palmele şi mă frec la ochi, încercând parcă să mă trezesc. Când deschid ochii, văd o siluetă într-un costum albastru-închis, ieftin şi care-i vine tare prost. Pare fragil, pierdut şi clipeşte prea repede.

— Colin.

Colin nu spune nimic, doar dă din cap, clipeşte şi începe, agitat, să caute ceva în buzunarul stâng al sacoului.

— Sunt... foarte încântat c-ai putut veni.

Mă simt ridicol de formal, o gazdă meschină, cu voce de robot. Nu mă aşteptam să apară, deşi i-am trimis invitaţie. Nu l-am văzut de atunci, din parc. Apoi, dintr-odată, mi se aruncă în braţe, şi-l întâmpin cu oarecare răceală. Aproape instantaneu se trage înapoi, parcă şocat de propriul gest. Când, în cele din urmă, vorbeşte, o face cu o voce fermă şi puternică, de parcă ar fi făcut repetiţii.

— Frankie, mă bucur foarte mult pentru tine.

Felicitări, şi sper... sper...

Dintr-odată, cuvintele se pierd, ca şi când ar fi uitat scenariul pregătit dinainte. Rămâne în linişte, mişcându-şi gura de parcă ar mesteca tabac. Apoi vorbeşte iar, ezitând. Aproape şopteşte.

— Ţi-am adus ceva.

Ţine în mână un pacheţel prost împachetat îl tot întoarce pe toate părţile. Hârtia vesel colorată foşneşte. E sigilat cu bandă adezivă maronie.

— Ce-i în pachet?

— Un cadou de nuntă.

Iau pachetul jegos, suficient de mic să-mi încapă în buzunar.

— Mulţumesc, Colin.

— Da. Cum spuneam...

Începe încet să se reti agă, apoi tot mai repede, coborând scările una câte una.

— Felicitări...

Apoi, fără un cuvânt, o ia la sănătoasa. Dar nu înspre biserică, ci se îndepărtează după colţ şi dispare din orizontul meu vizual, cu viteză, aproape cu disperare.

Simt o mână pe umăr, mă întorc şi dau de Nodge. Pare serios, patern. în spatele lui, vicarul zâmbeşte profesionist şi-şi priveşte ceasul. Se uită înspre cer şi apoi ne face semn. Simt un gol în stomac, mă întorc şi mă îndrept spre uşa bisericii. Mă simt uşor, parcă aş merge pe apă.

Toate capetele se întorc spre mine în timp ce păşesc pe culoar. Ochii îmi rămân aţintiţi asupra unui vitraliu enorm, în dreapta, înfăţişând sfinţi necunoscuţi care se închină dinaintea lui Isus. Mă simt privit în continuare. Tremur încet, parcă aş avea un pager care-mi vibrează chiar lângă inimă.

Ajung la altar, în dreptul vicarului în sutană. Mă balansez de pe un picior pe celălalt şi pantofii îmi scârţâie uşor. Aşteptăm. Din spate se aude un zumzet, invitaţii şuşotesc şi cineva tuşeşte. începe marşul nupţial şi toată lumea freamătă, ca într-un depozit plin cu celofan.

Mireasa păşeşte spre altar, orbitor şi absurd de albă. Pare încordată şi foarte concentrată. încerc să-i interiorizez imaginea, să o absorb şi să mi-o apropii, dar cumva parcă nu cedează. E o femeie în rochie albă. Pe care abia dacă o cunosc, cu care am petrecut mai puţin timp decât jumătate din oamenii din camera asta. Care e un mister, o enigmă, un bilet la loterie, un pronostic sălbatic. Pluteşte spre mine, apoi e chiar în dreptul meu, şi simt cum o picătură de sudoare mi se scurge pe sprânceană. Mă torturează irevoca- bilitatea acestui moment. Vicarul zâmbeşte. Nodge stă ferm în dreapta mea.

Vicarul a început să vorbească, pecetluindu-ne legătura cu un clişeu, după cum tot un clişeu fusese chiar începutul relaţiei noastre, şi totul îmi devine familiar.

— Iubiţi credincioşi, ne-am adunat astăzi aici...

Iubiţi. La cine se referă? La noi doi? La toată lumea? încearcă să ne spună că e îndrăgostit de congregaţie? Ce prostie. Sau vrea să spună că noi îi iubim pe cei de faţă? Şi de ce mă gândesc tocmai acum la asta? E un simplu ritual. Viitoarea mea soţie mă priveşte prin voal. Nu pare veselă, citesc pe chipul ei o nervozitate profundă, o teamă pe care o emană asemenea unui nor de fum. O văd că tremură şi-o iau de mână să o liniştesc. Vibrează uşor, ca şi cum i-ar fi frig. Mă scufund într-un fel de întuneric.

Deodată, prin beznă, aud vocea vicarului, care întreabă dacă cineva din cei de faţă ştie vreun motiv pentru care cei doi nu ar trebui să fie uniţi prin sfânta taină a căsătoriei. îmi aud propria voce, şi sunt stupefiat când spune: *Eu ştiu un motiv.*

— Ştiu un motiv: o căsătorie înseamnă să sari peste orice altă şansă ai mai avea în viaţă.

— Ştiu un motiv: sunt şi alte femei cu care m-aş fi putut însura, şi încă altele cu care m-aş putea însura de acum înainte, iar azi ne-am adunat aici doarprintr-o întâmplare, ca rezultat al unui accident somnambul şi al panicii.

— Ştiu un motiv: femeia de lângă mine nu e incoruptibilă şi pură, ci la fel de speriată şi de încurcată ca toţi ceilalţi, şi amândoi bâjbâim în întuneric.

— Ştiu un motiv: nu vreau ca libertatea mea să fie îngrădită de ţelurile altcuiva.

— Ştiu un motiv: vreau ca lucrurile să rămână ca până acum, ca trecutul să mă acopere ca o pătură, pentru că nu vreau să fiu altcineva.

— Ştiu un motiv: sunt un prost şi nu ştiu nici măcar să mă fac pe mine fericit, ca să nu mai vorbim, de altcineva.

— Ştiu un motiv: tot teatrul ăsta nu trebuia să fie decât o scuză pentru o petrecere, o distracţie nevinovată, şi s-a ajuns prea departe, e totul prea serios, prea modificat, prea real.

— Ştiu un motiv: vreau să fiu lăsat în pace, să rămân să mă joc cu prietenii mei, să râdem de femei şi să lăsăm viaţa să fie ce ar trebui să fie de fapt – o glumă, un joc, o luptă nesfârşită pentru supremaţie.

— Ştiu un motiv: mi-e frică.

Aud vocea spunând toate astea în câteva secunde, dar nu spun nimic, pentru că vine dinăuntrul meu, pentru că evenimentele s-au precipitat şi pentru că... vreau să se termine totul. Vreau ca totul să se schimbe, oricare-ar fi rezultatul.

Vicarul îmi zâmbeşte şi mă întreabă:

— O iei în căsătorie pe această femeie?

Şi, fără ezitare, cu o voce a cărei claritate şi precizie mă uimesc, îi răspund:

— Da.

Şi apoi întreabă:

—Veronica Tree, îl iei în căsătorie pe acest bărbat, la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?

Veronica răspunde la fel, şi vicarul mai spune ceva, că acum suntem soţ şi soţie, ne sărutăm şi, în acelaşi moment – ca într-o reclamă –, sunt complet schimbat, într-o clipire.

Recepţia e veselă şi binedispusă de la alcool, într-o sală mare deasupra la Bush Ranger, unde dansez cu mama, dansez şi cu tatăl Veronicăi şi toată lumea râde de se prăpădeşte şi ţipă şi ţine discursuri idioate.

Acum suntem în maşină, mergem spre casă să ne schimbăm pentru luna de miere. Veronica e lângă mine. Suntem amândoi uşor ameţiţi şi râdem din orice nimic. Ne împiedicăm pe scări şi o trec pragul într-un mod absolut ridicol. Ştiu acum că n-aş fi iubit-o la fel de mult, nu... că aş fi iubit-o *altfel* dacă nu treceam prin ce am trecut azi.

Mi-am pierdut libertatea? Ce dracu mai e şi asta? Doar un pasaj între copilărie şi maturitate. Nici măcar nu e o prăpastie. Căsătoria e atunci când accepţi că viaţa e mai mult decât propria-ţi

persoană.

Oare chiar gândesc asta? Sau o fac doar pentru că aşa trebuie?

Veronica e în baie, face ultimele pregătiri pentru excursia noastră spre o insulă obscură din Grecia, şi eu o aştept. îmi simt capul cuprins de ameţeală, dar foarte uşor, şi detaşarea faţă de viaţa mea parcă a dispărut, mă simt legat de prezent şi de viitor mai mult decât de trecut. Ştiu că va apărea un şir nesfârşit de probleme, întocmai ca în trecut, dar vor fi diferite, noi, o altă serie de greşeli, cruzime şi iertare, într-un soi de iubire necunoscut până acum.

O aud pe Veronica mişunând prin baie, sunt distrat şi nerăbdător. îmi bag mâna în buzunar şi dau peste ceva fin.

E cadoul pe care mi l-a făcut Colin pe treptele bisericii. Rup încet hârtia lucioasă, roşie, fără modele. Mă gândesc că o fi vreo prostie de scriptură sau vreun calendar biblic, în mod sigur e ceva de hârtie, dar pare vechi, uzat, rupt pe la colţuri. E împăturit în patru şi legat cu un şnur simplu.

Nu pot desface nodul, aşa că-l tai cu unul din cuţitele din bucătărie. Apoi desfac cu grijă hârtia care pare foarte fragilă şi clipesc nedumerit. Ea începuT nu-mi dau seama ce e, un amestec haotic de culori şi forme nedefinite. Apoi, brusc, înţeleg. Văd soarele galben, cerul de culoarea unei acadele Zoom, cele două siluete pe plaja goală, dunele de nisip, toată dragostea adunată într-un desen. Mă uit la Colin şi la mine, la noi, cei dintr-o copilărie pierdută.

Apoi intră Veronica, într-o rochie neagră,

simplă, e nemachiată şi zâmbeşte uşor, vulnerabil. Mă uit iar la desen şi pentru prima dată înţeleg puterea sentimentului care i-a stat la bază. Abia acum, pentru prima dată, înţeleg desenul. Aproape că îmi vine să plâng.

Îl împăturesc cu grijă şi îl aşez deoparte. Mă aplec şi o sărut pe Veronica. Mă sărută rapid, vioaie, parcă şi-a revenit la vechea eficienţă, dar şi ea s-a schimbat. S-a înmuiat, e mai visătoare. Poate că şi ea, acum, în această clipă, crede că va dura, întocmai ca şi mine. Şi cine sunt eu, să spun că nu va fi aşa? Nimic nu e sigur. Tot ceea ce poate fi negat într-o căsătorie e ceea ce, până la urmă, îţi dă speranţă.

— Aştepţi luna de miere? mă întreabă.

— Dumnezeule, da. Aş vrea să ţină la nesfârşit. Deja mi-e groază să mă întorc la birou. Şi nici n-am plecat încă.

îmi zâmbeşte şi mă întorc spre ea, într-o izbucnire de sinceritate.

— Ştii… mă gândeam că poate… numai poate… o să renunţ la joaca asta de-a agentul imobiliar. Atâtea minciuni şi afaceri încurcate. Poate mă întorc la universitate – una serioasă de data asta, Oxford sau Cambridge, nu Colegiul Staines. Poate mă apuc de o specializare serioasă. Până la urmă, deştept sunt, mai deştept decât mi-o cere munca, oricum. Să-mi iau licenţa în literatură sau istorie.

Veronica mă priveşte precaută, întrebându-mă, din ochi, *ce?*

— Vronky, te-am păcălit. îmi *place* să fiu agent imobiliar. E… e *destinul* meu. E minunat. îmi place să mint. Şi mă pricep. De ce-aş vrea să studiez ani în şir, să ies de acolo cu dureri de cap, ştiind chiar

mai puţin decât înainte. Astea-s jocuri de copii. Eu... eu sunt Frank Păcăliciul, legendarul Frank Păcăliciul de la Farley, Ratchett & Gwynne.

Se aruncă în braţele mele.

— Frank Păcăliciul, îmi spune şi ochii îi strălucesc ca în filme, spune-mi o minciună.

Abia dacă ascult. Ii privesc faţa, nasul cărnos, ochii sclipitori, absolut superbi, şi mă cuprinde un val de emoţie. Ii iau mâinile şi îmi apropii faţa de a ei, apoi spun:

— Te iubesc, Vronky.

Iar ea se îndepărtează cu un pas, îşi dă mâna în spate şi o palma brăzdează aerul, îndreptată spre mine. O prind de încheietură chiar înainte să-mi atingă obrazul, iar muşchii feţei mi se contractă, stupefiaţi. Când îi prind mâna, simt cum se relaxează după furia de moment. Se relaxează pentru că vede, şi înţelege, că o dată, în sfârşit, procedez contrar naturii mele, şi principiilor, şi obişnuinţelor mele, ba chiar împotriva vieţii melc. Făceam asta şi nu mă puteam abţine, îmi pierdusem complet controlul. În loc să mă pălmuiască, mă ia în braţe, pentru că ştie că de data asta chiar spun Adevărul...

capitolul 21 lovitura de graţie

Cred.

Cuprins

capitolul 1

jucători, cumpărători de duminică şi Vronky Tree ... 5

capitolul 2

prietenii lui Frank Păcăliciul..... 29

capitolul 3 *intangibilii albaştri*..... 41

capitolul 4 *cum să-i apeşi butoanele fierbinţi*..... 66

capitolul 5

o partidă de excepţie cu Ruth cea de încredere 92

capitolul 6 *cătuşele lui Colin*..... 102

capitolul 7 *teoria despre jocuri a unui copil*..... 112

capitolul 8 *arta rugăciunii*..... 127

capitolul 9

sângeroasa pedepsire a lui Christopher Crowley 140

capitolul 10

marea farsă a lui Tony Diamant..... 152

capitolul 11

Nodge sau, strict vorbind, Noj..... 175

capitolul 12

rochiţa-rândunicii..... 182

capitolul 13

ziua specială a lui Vronky..... 195

capitolul 14

14 august 1984..... 209

capitolul 15

14 august 1998..... 233

capitolul 16

când Harry s-a întâlnit cu Frankie..... 263

capitolul 17

WWJD?..... 272

capitolul 18

băieţi de diamant..... 284

capitolul 19 *taximetristul*..... 290
capitolul 20
noul joc al lui Frankie: 14 august 1999 298
capitolul 21
lovitura de graţie..... 312

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Asemeni lui Nick Hornby şi Tony Parsons, Tim Lott dă cuvântul unei generaţii de bărbaţi care-şi descoperă sinele emoţional. În *White City Blue*, el face o analiză incisivă şi necruţătoare a psihologiei masculine, urmărind cu umor sardonic, compasiune şi înţelepciune evoluţia prieteniei dintre Frankie Blue, Colin, Nodge şi Tony, foşti colegi de şcoală ajunşi la maturitate. Zeflemeaua, berea, drogurile, bravura şi nostalgia după Ziua lor Perfectă, 14 august 1984, zi de vacanţă plină de soare şi promisiuni, pe care îşi propun s-o comemoreze în fiecare an, regulile rivalităţii şi senzualităţii, toată ţesătura fragilă care-i unea altădată îşi pierde din consistenţă şi devine irelevantă. Intrarea în lumea adultă e dureroasă şi ireversibilă; trecutul trebuie lăsat în urmă, iar prezentul şi viitorul explorate până la capăt, chiar dacă, prin constrângeri şi responsabilităţi de alt tip, precum căsătoria, vor dovedi caracterul iluzoriu al libertăţii.

În aceeaşi colecţie:

Nora Ephron
Arsuri la stomac

Eduardo Mendoza
Misterul criptei vrăjite

Radu Paraschivescu